

40678

1
ஓம்

தமிழர் மதம்
THE TAMILIAN CREED

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

என்னும்

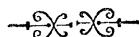
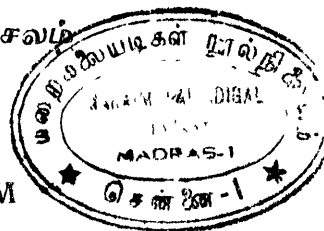
மறைமலையடிகளால்

BY SWAMI VEDACHALAM

Master of the Sacred Order of Love,

Formerly Lecturer in Tamil, Madras Christian College.

இயற்றப்பட்டுப்,

(875)

பல்லாவரம்

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிடப்பட்டது

Printed at the T. M. Press, Pallavaram.

August, 1941

All Rights Reserved.

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

தமிழர் மதம் பொருளடக்கம்

iii

தமிழ் முகவுரை	v
English Preface	x
தமிழர் இன்னொரென்பது	க
ஆரியர் இன்னொரென்பது	ரு
தமிழரின் உருவ அமைப்பு	கா
திராவிட ஆரியர்	அ
மது ஒரு திராவிட மன்னன்	கா
திராவிட ஆரிய வகுப்பு	கல
ஆரியருட் சாதிவகுப்பு இல்லை	கஉ
திராவிட ஆரியரில் நாறசாதி	கச
தென்னாடு போந்த திராவிட ஆரியர்	கக
மதம் இன்னன்கென்பது	உக
தமிழர் கொள்கை	(உக
கொல்லா அறம்	ங.ச)
காதலன்பு	உஎ
டன் மனைவியர் மணம்	ருரு
பினமுறை மணம்	கா
புதல்வாப் பேறு	கா
மறுமை வாழ்க்கை	எக
கடவுளே தாய் தந்தை	(அக
ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு	கங
ஒளிவடிவு சிவமும் உமையும	கங் ரு
சைவ வைணவம்	கசுக)
தமிழ்தர் திருக்கோயில்கள்	ககக

திருக்கோயிற் றெய்வங்கள்	பக்கம்
திருவிழாக்கள்	களக
'கராத்திகை விளக்குவிழா	ககக
தீபாவலி	ககஅ
திருவாதிரைத் திருநாள்	௨௦௦
திருமணச் சடங்கு	௨௦௧
திருமணச்சடங்கை நடத்தும் முறை	௨௦௩
திருமண வேள்விச் சடங்கு	௨௦௪
பிணச்சடங்கு	௨௦௬
ஊழ்வினை	(௨௦௭
தவவொழுக்கம்	௨௦௮
தவப்பயிற்சி	௨௦௯)
சீர்திருத்தக் குறிப்புகள்	௨௧௦
பிழைதிருத்தம்	௩௧௩

மு க வு ரை

சென்னைமாநகரில் அனைத்திந்திய தமிழர் மதமாநாடு கூட்டுதற்கு முனைந்த அதனை அமைச்சர் யாமே அதற்கு அவைதலைவராய் அமர்ந்து அதனை நடத்துதல்வேண்டுமென எம்மை வற்புறுத்து வேண்டிக்கொண்டதுடன், அதனை நடத்தும் எமதுழைப்பிற்காக இருநூறுரூபாயும் எம்சுரு நன்கொடையாக அன்புடன் விடுத்ததுதவின் அதனை ஏற்று, அவரது வேண்டுகோளுக்கும் இணங்கி அதனை நடத்த ஒப்புக்கொண்டேம்.

பின்னாச சிலநாளில், அம்மாநாட்டில் யாப சிகழ்ந்த துந்தலைமையுரையினை முழுதும் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டால், தமிழ்மக்கட்கும் பிறாக்கும் அது பெரிது பயன்படும் எனத் தெரிவித்து, அதனை எழுதுமாறு வற்புறுத்தி அவர் எம்மை மிகவும் வேண்டினர். அதனை மேல, அதனை எழுதுதற்கு இசைந்து, எழுதிமுடிந்தபின் அதனை அச்சிட்டு செலவுக்கு எனச் செய்வதென்று அவரை வினாவினோம். அதற்கவா. அச்சச்செலவைத் தாமே கொடுப்பதாகவும், அச்செலவுத் தொகையை அச்சிட்ட பின் புத்தகப் படிக்களாகத் தாம் பெற்றுக் கொள்வதாகவும் கூறினர். அவரது சொல்லை நம்பி, எம்முடையநூல்களில் அரைகுறையாய் அச்சிட்டு முடிக்கப்படாமலிருக்கும் நூல்களின் வேலையையும் நிறுத்திவைத்துத், 'தமிழர் மதம்' எனனும் இருநூலை விரைந்தெழுதி முடிக்கும் முயற்சியிலேயே இறங்கிவிட்டோம். இறங்கி இதனைப் பாதிக்குமேல் எழுதிவிட்டபின், இருநூலை அச்சிட்டு செலவுக்கு வேண்டும்தொகை திரட்ட முடியாமையால்,

இதன் அச்சச்செலவுத் தொகையைத் தாம் தரல்இயலா தென்று அமைச்சர் தெரிவித்ததுவிட்டா. இதனால் முதலில் எமதுள்ளஞ் சிறிதுகலங்கினாலும், இதுகாறும் எம்முடைய தமிழ்த்தொண்டு சிவதொண்டுக்குப் பொருளுதவிசெய்துவரும எல்லாமவல்ல சிவபெருமான் இதற்கும் உதவிசெய்து எப்படியும் இதனை வெளியிடுவீர்பான் எனனும் எண்ணம் எமதுள்ளத்தில் முனைநகெழவே, இதனை எங்ஙனமாயினும் எழுதிமுடித்த அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தல் வேண்டுமென உறுதிதொண்டு. திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககூகூ, சித்திரைத்திங்கள், உச-ஆம் நாள எழுத்ததுவங்கிய இந்நூலைத். திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககூஎ0, ஆனித்திங்கள் உகூ-ஆம் நாள எழுதி முடித்தேம் ஆகவே. இக்கூ எழுதிமுடிப்பகற்கு ஓராண்டும இரண்டுதிங்களும் இரண்டுநாளும் ஆயின.

இந்நூலை எழுதிவெளியிடுதற்கு எம்சகுண்டான வாழ்க்கைச் செலவு ரூகந்00 ஆகும், இந்நூலின் அச்சச் செலவு, காக்கிச்செலவு, கட்டிடச் செலவெல்லாம் ரூஎந்0 ஆகும்; ஆகஇந் நூற்செலவு மொத்தம் இரண்டாயிரத்து இருநூற்றைம்பதுரூபாயாகும் இந்த ரூஉஉந்0-உப முன்பணமாகச் செலவழித்தால் அல்லாமல் இந்நூல் வெளிவருதற்கு வேறுவழியில்லை இப்பெருந்தொகையை முன்னதாகச் செலவழித்தலால் முதலும் வட்டியும் கரைந்து விடுகின்றன; பிறகு இதற்கொகையைக் காண்டலும் இயலாது இந்நூலின் ஆபிரம்படிகளில் தொளாயிரம்படிகளே விற்பனையாகும்; எஞ்சிய நூறும் பலவழிகளில் வீண்செலவாய்ப்போம்; இதற்கொளாயிரம்படிகளும் விற்கச் சிறிதேற்கு குறையப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகும். இதன் படிகளை அவ்வப்போது விற்பனெடுக்குஞ் சிறு சிறு தொகைகளோ உடனுக்குடன் செலவாய்ப்போதலால்,

இதற்கென்று முன்பணமாகச் செலவழித்த தொகையை யும் வட்டியையுந் திருப்பம்பெறுதலும் இயலாது.

இங்ஙனமே, எம்முடைய நூல்களை வெளியிடுதற் குச் செலவழிந்த தொகை சிறிதேற்ககுறைய ஐயபதி னாயிர ரூபாயாகும். இத்தொகை முழுமையாகக் கையில் இப்போதிருந்தால், எமக்குத் திங்கடோறும் இருநூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வருமானங்கிடைக்கும் ஆனால், தமிழுலகம் அதனால் யாதுபயன்பெறும்? அதனை நினைந் தே எமக்குண்டாம் பெருமபொருட் செலவையும் பே ருழைப்பையும் ஒரு சிறிதுங் சருந்தாமல் எமது தொண் டினை நாற்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகச் சிவபிரான றிருவருளுதவி ஒன்றேகொண்டு எம்மாலியன்றமட்டுந் தனித்தமிழில் தொடர்பாக நடத்திவருகின்றேம்.

இந்நூல், தமிழையுந் தமிழர்தமமததையும பற்றி யாம் நாற்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபுகளை மிகச்சுருங்காமலும் மிகவிரி யாமலும் நன்கு விளக்கவேண்டு மளவுக்கு விளக்கிச் செலவதாகும். இதன்கட காணப்படும் பொருள்களிற பெருமபாலன பலாக்குப் புதுமையாகக் காணப்படலாம் அதற்குக் காரணம், நந்தமிழ்மக்களிற பெருமபாலா கலவியறிவு வாயாதவர்களாயுங், கல்வியறிவுவாய்த்த சிறு பாலாரும் பழந்தமிழ்நூல்களை ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு ஆழ்ந்து நுணுகிப்பாராதவராய் வடநூற் பொய்வுககு களைத் தமிழ் இப் பொய்க்கொள்கைகளில் மனம் அழுந்தப் பதிந்தவராயும் இருப்பதேயாகும் தமிழ்ப்பழமக்களின் கொள்கைகளில் யாம் எடுத்து விளக்குதற்குப் புகுந்த ஒவ்வொன்றற்குந், தொல்காப்பியம் முதலான மிகப் பழைய தமிழ்நூல்களிலிருந்து, அங்ஙனமே மிகப் பழைய இருக்குவேதம் முதலான வடநூல்களிலிருந்

தூம, பண்டைத் தமிழர்தங்கொள்கைகளின் உண்மையை உரம்பெறநாட்டும் இஞ்ஞான்றை ஆங்கில அருமபெறல நூல்களிலிருந்தும் வலியசான்றுகள் எடுத்ததுக்காட்டியிருக்கின்றேமாதலால், யாம் இதனகண் விளக்கியிருக்கும் பொருள்கள் அத்தனையும் மிகப்பழைய உண்மைப்பொருள்களே யல்லால், முன் இல்லாது புதியவாய்முளைத்த பொருள்கள் அல்லவென றுணர்தலவேண்டும். பிறவியிலேயே கண்குருடாகிப் பகலவன ஒளியைக் காணாத ஒருவன், சதுமென இறைவனருளாற குருநீங்கிப் பகலவனது பேரொளிவிளக்கத்தைக் கண்டு புதிய இக்காட்சி மெய்யோ பொய்யோ வெனக்கருதி மருளுமாப் போலவே, பழந்தமிழ்ச் சான்றோரின் மெய்கொள்கைகளாகிய பெருஞ்சுடரொளி விளக்கத்தைக் காணமாட்டாமல் அகக்கண குருடுபட்ட இஞ்ஞான்றைத் தமிழா பெரும்பாலாரா, இந்நூலால் அக்குருநீங்கி அமமாப் பெருங்காட்சிபைக் காணுங்கால இது மெய்யோ பொய்யோ என மருளுதல் இயல்பன்றோ? ஆயினும், அவர் இந்நூலை ஒருகாலன்றிப்பலகாலும் உற்றுநோக்கிப்பயில்வராயின், அம்மருட்சி நீங்கி ஈறில்இன்பம் எய்துவரென்பது திண்ணம். அதுநிற்க

சென்று ஆண்டு ஐப்பசித்திங்கள், ச-ஆம்நாள் ௫-ஆம்நாள் சென்னைமாநகரிற பச்சையப்பன் கல்லூரியில் அனைத்திந்திய தமிழர்மதமாகாடு கூடிற்று. பெருந்திரளான அன்பர்கள் கல்லூரியின மேன்மண்டபத்திலும் அதனகீழும் நிறைந்திருந்தனர் யாம் முன்னமே ஒப்புக்கொண்டபடி, தக்கார பலாவேண்ட அம்மாநாட்டின் பேரவைக்குத் தலைவராய் அமாந்து, 'தமிழர் மதம்' என்னும் இததலைமையுரையின முதற்பகுதியை முதலிறபடிக்கச் செய்தேம். அம்முதற்பகுதி முடிந்ததும்,

அவையிலுள்ளார் பலருங் கடவுளைப்பற்றிய தமிழரின் கொள்கையைச் சொற்பொழிவாகவே நிகழ்த்துதல் வேண்டும் என எம்மைப் பெரிதும் வேண்டினா. அதற்கிசைந்து தமிழரின் கடவுட்கொள்கை இன்னதென்பதை ஒன்றரைமணிநேரம் வரையில் எம்மாவியன்றமட்டும் நன்கினிது விளக்கிப் பேசினேம். அவையிலிருந்தார் அனைவரும் அதனைக் கருத்தொருங்கி அமைதியுடன் கேட்டு இதத்கைய அரியசொற்பொழிவு அமெரிக்கா முதலான அறிஞர் நிறைந்த இடங்களிற செய்யப்பட்டிருசுருமானால் இதன்மேனமை உலகம்முழுவதுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும்' என வியந்து பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். கடவுள் நமபிக்கை யில்லாதா சிலரும் எம்பாறபோந்து, 'கடவுள் அறிவுச்சுடர் என்னும் இக்கொள்கை எங்கட்கும் ஏற்றதொன்றேயாகும்' எனக்கூறி மகிழ்ந்தனர். எங்ஙனமாயினும், எமதுசிறற்றிவால அளந்துரைத்த சிறுரை, அளக்கலாகாப் பேரொளிவடிவினனான இறைவன்றன் அளப்பரிய மாடசியினை அனபர்கட்கு ஒரு சிறிதாயினும் விளங்கவைத்து அவரை மகிழ்வித்ததே யாம் பெற்ற பேறெனக்கருதி இறைவன்றிருவடிக்கு எமது புல்லியவணக்கத்தைச் செலுத்தி, இந்நூலைத் தமிழுணர்ந்தார் எல்லார்க்கும் பயன்படுமபடி அவர் எல்லாரிடையும் உய்க்கின்றேம்.

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக் கழகநிலையம்,
திருவள்ளூர் ஆண்டு ககூஎ0,
ஆனி, ௩-உ.

மறைமலையடிகள்.

ENGLISH PREFACE TO THE TAMILIAN CREED

“Wilfred Scawen Blunt says that Huxley ‘had long suspected a common origin of the Egyptians and the Dravidians of India, perhaps a long belt of brown-skinned men from India to Spain in very early days.”

“This ‘belt’ of Huxley’s, of dark-white and brown-skinned men, this race of brunet-brown-folk, spread even farther than India; they reached to the shores of the Pacific, and they were everywhere the original possessors of the Neolithic culture and the beginners of what we call civilization. It is possible that these Brunet peoples are, so to speak the *basic* peoples of our modern world.” H. G. Wells in his ‘Outline of History’ p. 138

What had been suspected by the genius of Prof. Huxley and accepted by Mr. H. G. Wells, has recently come off an undoubted fact established by the archaeological evidence which the excavations conducted at Harappa and Mohenjo-daro in the Punjab have afforded us. For Sir John Marshall, Director General of Archaeology in India, has conclusively shown in his epoch-making work “Mohenjo-daro and the Indus Civilisation” that the pre-Aryan people the originators of the Indus Civilisation, could be none other than the forefathers of the Dravidian people who at present occupy Southern India and that their culture bears a close resemblance to the culture of the Sumerians and the Egyptians as the result of

the commercial intercourse they had had with the latter five thousand years ago. In exposing the error into which some of the oriental scholars had fallen when they came to speak of the pre-Aryan inhabitants of India, Sir John Marshall observes:

“They (the orientalists) pictured the pre-Aryans as little more than untutored savages (whom it would have been grotesque to credit with any reasoned scheme of religion or philosophy). Now that our knowledge of them has been revolutionized and we are constrained to recognize them as no less highly civilized—in some respects, indeed, more highly civilized—than the contemporary Sumerians or Egyptians, it behoves us to re-draw the picture afresh and revise existing misconceptions regarding their religion as well as their material culture.” And in another place of his remarkable work he says; “The Indus civilisation was Pre-Aryan and the Indus language or languages must have been Pre-Aryan also. Possibly, one or other of them (if, as seems likely, there was more than one) was Dravidic. This, for three reasons, seems a most likely conjecture—first, because Dravidic speaking people were the precursors of the Aryans over most of Northern India and were the only people likely to have been in possession of a culture as advanced as the Indus culture; secondly, because on the other side of the Krithar Range and at no great distance from the Indus valley, the Brahu-
is of Baluchistan have preserved among themselves an island of Dravidic speech which may well be a relic of pre-Aryan times, when Dravidic was perhaps

the common language of these parts; thirdly, because the Dravidic languages being agglutinative it is not unreasonable to look for a possible connection between them and the agglutinative language of Sumer in the Indus valley, which as we know, had many other close ties with Sumer."

So much precaution and reservation with which the above statement made by Sir John Marshall as regards the high antiquity of the Dravidian people, their language and culture, may seem unnecessary to those who possess an intimate knowledge of ancient Tamil literature, some of the extant works of which such as Tholkappiam, Paripadal, Purananooru and others date from 3500 B. C. to the first century A.D. and bear witness to the high level of civilisation which the Tamils reached in pre-Aryan times. Certainly there could have been at that remote period none but one Dravidian language spoken not only all over India but even beyond its frontiers, and that language could have been no other than Tamil which still lives among twenty million people in all its literary glory and usefulness. Except Tamil no other Dravidian language possesses such vast, antique, varied, original, valuable literature, the literatures of the other few cultivated Dravidian tongues such as Kanarese, Telugu and Malayalam being not more than seven or eight hundred years old at most and even these consist of works either translated from Sanscrit or written in imitation of some Sanscrit works. It is an admitted fact that that language alone which possesses grammar and literature that forms the only criterion

to estimate the height of civilisation to which the people who owned them had attained. If in India of pre-Aryan times, there had existed no literary work that could be brought forward from any of the existing Dravidian languages except Tamil, then it is as certain as two and two makes four, that that language did not exist at that time or if it could be assumed that it did exist, it was not cultivated by a civilized people in any way. For the life of a civilized nation cannot get on without the cultivation of its language and the production of a varied literature. If Sir John Marshall had had a first hand knowledge of the Tholkappiam and some other ancient classics of Tamil, he would have easily shown in corroboration of what he stated as regards the pre-Aryan antiquity of one of the Dravidian languages, that Tamil alone, and not any other as he vaguely affirmed, must have been the language spoken and cultivated by the pre-Aryan inhabitants of the Indus Valley. Still, he has benefited the historians of the antique past by producing solid and substantial evidence in proof of the Tamilian civilization which was contemporaneous with the civilizations of the Egyptians, the Babylonians, the Sumerians and other ancient nations of the west. Fortunately we are now in a position strong and unshakable to correlate with the above archaeological evidence, the proofs afforded by the ancient and genuine literary works of the Tamil language.

And this I believe has been amply done in the following Tamil treatise which is but an expansion of my Presidential Address partly read and partly deliver-

ed in "The All-India Tamil Religious Conference." held in Madras on the 19th and 20th October, 1940. For the benefit of the English-knowing people I give below a succinct account of the contents of this book as far as the limit of this short preface permits.

The first section is devoted to showing who the real Tamilians were and are, since different peoples belonging to different races mingle together in modern times and almost all of them in the south speak Tamil as the common tongue. This state of things could not have existed in the remote past when the mixture of races was rare, except when one raided into the other for food and comfort and settled amongst them. But, as time went on, the Aryans, the Scythians, the Mongolians, the Turks and others entered Northern India through passes in the north-west and the north-east and after hard and continuous struggles with the indigenous Tamils settled themselves all over the north rather peacefully. This state of different racial inrush into the north led in course of time to a large intermixture of the foreign blood with the Tamil. Still, in every ethnical type the Dravidian, properly speaking the Tamilian element alone predominates markedly all over the north. Though the Tamilian stock has thus underwent considerable change in northern India, the stock in the south has remained pure and intact, as has been shown by Prof. Rapson in his 'Ancient India.' So we may safely affirm that the people, living at present from Madras to Cape Comorin except those who speak at home tongues different from Tamil, can be no other than

the lineal descendants of the original and highly civilized Tamils of pre-Aryan times. Dr. G.A. Grierson justly observes: "With this we may dismiss the theory which assigns a trans-Himalayan origin to the Dravidians. Taking them as we find them now, it may safely be said that their present geographical distribution, the marked uniformity of physical characters among the more primitive members of the group, their animistic religion their distinctive languages, their stone monuments and their retention of a primitive system of totemism justify us in regarding them as the earliest inhabitants of India of whom we have any knowledge."

Then, the second section takes up the question whether there is any pure and real Aryan element in the present population of India and concludes that no such element can be said to exist so as to be easily detected in it, although a type approaching the Aryan is traced all along the river Indus, in Kashmir, and in Rajputana. The fact, however, seems to be the Aryan branch of people who migrated from Bactria into India driven, of course, by scarcity of food and change of climate, could not have been so numerous as some orientalists suppose but must have been a few thousands only as shown by Ragozin † and even these few merged in course of time in the vast ocean of the Tamilian people to a degree that their physical and mental characteristics became in later ages quite indistinguishable from the latter. Therefore it

* The Indian Empire, Vol. 1, p. 299.

† Vedic India, pp. 313, 314.

has been shown in this section that the existence of a separate Aryan race in India is a mere fiction and nothing more.

The third section enters into a discussion of the colour and physical features which the Tamilians possess in common with the other Indian people. As has been shown by Dr. Caldwell, colour is not a safe guide in judging of the racial characteristics of the Tamils as well as all other Indian people. Even among those who are generally black, there are great variations in colour ranging from pitch black to a bright pale black. The labouring classes who work under scorching solar rays become black or dimly brown even if they were born of pure yellow colour; whereas the middle classes and the rich who carry on their business within doors are of either bright yellow tint or of rich brown; even here one may notice great and fine gradations. In the same way form and shape, size and height, differ widely not only among the Tamils but even among all other classes of the Indian people. With all such differences there might be seen at a glance a perceptible general characteristic running through them all which marks off the Tamils from all other people who have come into India at different periods of time and settled. Many an acute student of ethnic studies has noted in the eyes and features of the Tamils a certain brightness and alertness due to a suffusion of superior intelligence which is naturally denied to others.

The fourth and fifth sections consider the origin of the Dravido-Aryans who came to call them-

selves 'brahmins' from the time when the late Purushasookta hymn of the tenth mandala of the Rig Veda was composed. Though the brahmins nowadays style themselves 'Aryans,' they liked it not to be called by that appellation at the time when they composed the code the Manusmriti, as is manifest from the contemptuous way in which they speak of the unmixed Aryans who then dwelt in Kashmir. From this it follows that the class of people who wished to call themselves invariably 'brahmins' rather than the Aryans, or the Dravidians, appears evidently for this very reason, to have descended from a stock which was neither Aryan nor Dravidian but was a mixture of the two.

Then, the inquiry into the true lineage of Manu the original law-giver to the Aryans is taken up and treated. That the first Manu—first because there had been many persons who bore that name in later times—was a Dravidian king who resided in Malabar the mountainous district of the Tamil country, has been fully shown by Ragozin in his 'Vedic India.' As the name and person of Manu are always associated with the author of an original moral code, and as this Manu was a Dravidian king who taught the laws and moral principles not to the unmixed and uncivilized Aryans of Kashmir but to the more refined Dravido-Aryans of the middle country, it is concluded that the laws he gave were intended not for the Tamils who had laws and excellent moral principles all along, but were intended for the instruction and guidance of the Dravido-Aryans who were then

becoming slowly Dravidianized in the north, and that the division of the Dravido-Aryans into four castes was made by him for the special purpose of studying and controlling the social and political affairs of their life.

Sections six, seven, eight, and nine pursue the subject of caste and show how it was instituted at first by Manu in imitation of the Tamilian social system which was based not upon the merit of birth but upon division of labour since each section of which is called even now by the name of the profession which it follows. Before the time of Manu the Aryans had no caste, but Manu introduced the fourfold classification among them simply for the sake of giving stability to their callings which were otherwise in a fluidic condition, on account of their long nomadic life which bred in them a disinclination for honest work and led them to live upon plunder and cattle-lifting. What was intended at first to confer social benefit to the Aryan settlers, was seized upon with avidity by the self-interested section of the Dravido-Aryans who had the sagacity enough to perceive the high rank to which the caste system would raise them, if it could be so hardened that it could not by any means be broken through with impunity. What was at first a pliant group became in course of time an impenetrable body like steel. For this deplorable state of Hindu community the vegetarian part of the Tamilians is chiefly responsible. I pointed out this fact thirty eight years ago in an article on Tholkappiam which appeared in the first volume of my

magazine Jnanasagaram, but no oriental scholar took notice of it then. Recently Dr. Slater who was Professor of economics in the university of Madras had the shrewdness of mind to discern this important fact and state that the invention of caste and its rigid observance were the work of no other people than the Tamilians. Even at the present day, no other Hindu community, as far as my knowledge goes, pays so much care and attention to cleanliness of food and chastity of their women as the Tamils, especially the community of vegetarian velalas. In northern India, caste is not so rigidly observed as in the south, since the Aryans had no caste, since those who instituted it were the ancient civilized Tamils only. The fact must be borne in mind that while in the north most of the brahmins are out and out flesh-eaters, those in the south and the velalas are strict vegetarians. So great an importance came to be attached to clean food and women's chastity that these two have ever stood as the prime factors actively working at the bottom of the Tamil community to split it up into innumerable small groups that can never cohere with each other.

Now, either in the north or in the south no non-brahmin ventures to call himself a God except those of the priestly class who style themselves brahmins or Gods. With this they are not content but choose to call all the non-brahmins by the name of 'Sudras' which term means in Sanscrit the children of the concubines or slaves. But, in point of fact, it is the brahmins who do all sorts of menial work under the

Tamilian landlords, and rich Tamil merchants and heads of the Mutts, while the poor Tamils are honest labourers in the fields, are artisans and weavers. Further, the brahmins are, as pointed out before, not at all the Aryans nor the Tamilians but are the descendants who came from the mixture of the two. Besides calling themselves the gods on earth and treating all others as Sudras, or slaves, the brahmins have adopted Sanscrit as their written language with the motive of establishing their supernatural claims in the treatises which they themselves created in it but attributed their origin to the Supreme Being itself. And in order to bring all the Tamilians under their complete control, they kept them in gross ignorance of Sanscrit with the threat that the tongue of those who, in breach of the law, learn it would be cut off, into the ears of those who hear it molten lead would be poured and so on. Though the kings in the north and the south, belonging as they did and even now do to the Tamilian stock, were very hospitable to strangers and treated the brahmins with respect and reverence, yet they never adopted the unjust laws fabricated by the brahmins and passed off in the name of Manu the original Tamilian law-giver. Administration of justice seems to have been carried on not with any caste consideration as is laid down in the so-called Manusmriti, but with a broad outlook on the actions of man as they came to affect the welfare of the society to which he belonged. This broad-minded administration of ancient Indian kings accords well with the precepts of St. Thiruvalluvar's

Sacred Kural rather than with the cruel and unnatural laws of the Manusmriti.

Now, seeing their failure to bring the kings under their baneful influence so as to make their code of laws the chief and infallible guide to their administrative functions, they sought to revive the sacrificial cult of the Vedas and the Brahmanas under the cloak of securing the Heavenly favour for the prosperity of kings; and in this they succeeded so well that the kings became in fact mere puppets in their hands and sacrifices lasting even hundreds of years came to be performed with the wealth of the monarchs. In these sacrifices hundreds and even thousands of innocent creatures such as goats, sheep, oxen, buffaloes, horses, and others had been slaughtered and intoxicating drinks prepared from Soma plants were freely indulged in. Such inhuman deeds and inebriant revels done in the name of religion cannot but seem revolting and barbaric to the Tamilian mind nurtured in the teachings of its saints and sages who inculcated the virtue and duty of showing love and mercy towards all living beings, of respecting the sanctity of their life brought into existence not by the hand of man but by the hand of God, and of striving one's utmost to relieve their sufferings, and help them to live their life with ease and peace to the limit of time decreed by Providence. Eventually strong protests came to be raised against animal sacrifices performed by the brahmins, and of those who thus protested two Tamilian sages named Kapila and Patanjali stood foremost to set free the people

and the ruling chiefs from the trammels of specious brahminic teachings and their expensive and inhuman rituals. They showed how the sin of killing and drinking brought on insensibility to tender feelings and made this earth a jungle of wild beasts, and how whereas the virtue of love and mercy and wisdom lead the fit souls to obtain redemption and enjoy heavenly bliss even while they live here. These teachings of love and mercy touched the hearts of all and spread so rapidly everywhere that the ritualistic cult of the brahmins had begun to fall into disrepute; and the kings also who were wise and learned came forward to take an active part in propagating humanitarian principles and in laying bare the futility of Vedic learning and the evil of animal sacrifice, as is manifest from such Upanishads as Chhandogya, Kaushitaki, Mundaka and others. These high spiritual teachings of some noble kings gave such a strong stimulus to an investigation among royal families of the destiny of man and lower beings that a long line of kings who succeeded them could not set their mind at rest without earnestly interesting themselves in the solution of religious and philosophical problems to a complete exclusion of all ritualistic studies and performances. The final stroke to brahminism was, however, given by the princes Gautama Buddha and Mahavira who, renouncing even their royal state and taking to a mendicant life, stood firmly for the cause of dumb creatures, and devoted their whole time and energy to putting a stop to animal sacrifices, and heartless observance of caste principles, and to the

indiscriminate study of the Vedas and other Aryan works. Finding it no longer possible to live in the north with ease and influence, the brahmins of the Dravido-Aryan stock migrated to the south hoping to exercise their priestly craft over the Tamils; and as expected they were accorded a hearty reception by the Tamil kings and chiefs, by landlords and people. Their complexion, their fine personal appearance due, as in the case of modern Eurasian type, to the blending of the Dravidian and Aryan elements, impressed the aesthetic sense of the southern people and enlisted their sympathy in behalf of the newcomers. Consequently the brahmins were allowed to settle without any trouble all over the south; but they were not permitted to live near the habitations of the vegetarian Velalas but to make their abode with the other low class Tamils who, like the brahmins, were addicted to drinking and eating all kinds of animal flesh. Those of the brahmins who were shrewd enough to discover how low they were considered inwardly by the Velala Tamils while they were outwardly treated with respect, came by degrees to give up flesh-eating and thereby succeeded in raising themselves in the estimation of all the vegetarian and non-vegetarian Tamils. Whereas others who persisted in the habit of meat-eating, freely mixed with all sorts of low class Tamils so much so that their progeny in after ages were constrained to live in complete isolation discarded for a long time as outcasts, before they too adopted the vegetarian mode of living and passed themselves under the name of

brahmins. The original brahmin community, in proportion to its admixture with the non-vegetarian classes of the Tamils, underwent considerable changes not only in its physical characteristics but in its creeds, customs and manners also, that, in later times, its descendants could not but live in innumerable separate groups so that each group never interlined with the other nor intermarried. To this splitting up of the Dravido-Aryan community were added many others converted from the various classes of the Tamils from the time of Ramanuja of the Vaishnava sect up to our own. In view of the high rank to which mere mention of the name 'brahmin' raises one in this country, many a shrewd person of the Dravidian stock is daily assuming the title of a brahmin and is becoming an enthusiastic convert to brahminism. In this state of unbridled racial commixture, is it not quite unsafe and unreasonable to call anyone an Aryan against all ethnological facts? And so the section nine closes with the conclusion that, except in the case of the scanty few who dwell in the north-west corner of India, in the veins of almost all the people of India it is the Dravidian blood that courses round from time immemorial up to the present.

Then the section ten takes to tracing the origin of the term 'madam' and the time when it came to signify religion in the Tamil country. Before the second century of the Christian era no word is met with in Tamil literature to denote religion. Even in the works of the second century it is the term 'Samayam' that comes to be used as the name of religion.

The very first mention of the word 'madam' occurs in the Thiruvachakam of St. Manickavachakar who existed in the first half of the third century A. D. And it must be noted that both these terms 'madam' and 'samayam' are coined Tamil words though they are claimed now to belong to Sanscrit. Long anterior to the times of the Sankhya, the Yoga and other systems of philosophy, long before the rise of such humanitarian religions as Buddhism and Jainism, people do not seem to have engaged themselves either in religious speculations or in religious discussions. Neither did the Aryans whose whole mind was absorbed in performing animal sacrifices, nor the Tamils who were paying their worship to one almighty God whose presence they felt in light and fire, stand in need of religious inquiries, as at that remote age there was no one who could call in question their beliefs and observances. It was only in after ages when some Tamilians of acute intelligence and tender feelings had begun to reflect upon the horrors of animal sacrifices and the waste of life, money and energy which they involved, that their virtue on the one side and their evil on the other came to be discussed with ardour and heat and systems of religious and philosophic thought sprang into existence. And this created the necessity of calling each system by a special name, and the Tamilian religion too came to be called either Saivism or Vaishnavism according as the worshippers of the Almighty God took him to be either a heat principle or cold principle. Since the birth-place of all the different systems of

thought and belief had been only northern India, where, at the time, the Sanscrit language and its dialects were, as it is now, asserting their dominance over the Dravidian tongues, especially in the educated circles, into all of which the brahmins had insinuated themselves, and their influence, all these different cults and creeds came of necessity to be called by distinct Sanscrit names alone. It was in this way that all manner of dissensions arose among the people of northern India and these again were brought by the brahmins and introduced into southern India by the aid of Sanscrit in the three centuries preceding the Christian era and in their wake came the Jains and the Buddhists also in large numbers in the early centuries of the Christian era and spread religious disputations and hair-splitting philosophic discussions among the Tamils. Before this intrusion of the northern people, all the cultured and civilized Tamils were as a body strict monotheists paying their worship only to Siva as the almighty God of the universe and therefore had no occasion to bring in any religious or philosophic discussion among them. But after the introduction of Brahminism, Buddhism, Jainism and Sanscrit, they became torn by religious differences and widely differing cults bearing Sanscrit names rose successively in their midst until our own time. This conclusion can be easily confirmed even by a cursory glance into the Tamil lyrics and idylls produced in the pre-Christian times and by comparing them with the epics and didactic poems and religious and philosophic treatises written in post-Christian centuries.

Then, the eleventh section proceeds to inquire what were the elements that composed the Tamilian creed and how and why they came to occupy the minds of the ancient Tamils. First of all it is shown that their forefathers entertained a strong belief in the series of existences which all beings that are endowed with life, will, feeling and intelligence pass through, not of their own accord but in accord with the will and purpose of a Supreme power, and that they looked upon this present life not as a sudden outburst of a precarious will, but as a vital link between what preceded it and what will succeed it. The purpose of creation seems to aim at the unfoldment of all the faculties of the finite mind that lie dormant being enveloped in darkness and to enable it properly to enjoy the happiness and bliss which is in store for it in this world and in the worlds to come. To the degree the beings exercise their will and intelligence, they rise in the scale of embodying themselves in various organisms which too rise in refinement correspondingly. But this unfoldment of mental powers proceeds so slowly and so gradually that no being, however much it may desire quickly to attain perfection, can overstep the bounds set to it by the Supreme intelligence. The finite mind must seek to know not only the supreme object of the Supreme mind but must also learn to keep its own will and desire in harmony with the Divine will and purpose. It is by not doing any injury to any fellow being and by not thwarting the beneficent purpose of God, that one can accelerate the attainment of perfect state and final redemption from sin and evil.

Then the section twelve takes up the clue afforded by the preceding section and deals with the doctrine of non-killing embraced wholeheartedly and followed unremittingly by the Tamils in its theory and practice. It is laid down in the Tholkappiam that all lives are possessed of an instinctive desire to obtain pleasure all throughout their life here and hereafter. Man who is the apex of creation and who is given a wider scope for obtaining his own enjoyment without interfering with the enjoyment of other beings human or animal, must, on no account except in an extreme case of self-defence, attempt to take away the life of any being under any other pretence. When one hardens his heart by not heeding the sufferings of other lives, he hinders the development of his own finer sensibilities without which every sweet thing becomes bitter to him or he deadens them so much as to lead the life of ferocious animals. Besides losing the higher and precious faculties of his mind, man loses also the health of his body by killing harmless and useful animals and eating their flesh. As has been conclusively proved by Dr. A. Haig and Dr. J. H. Kellogg, animal food is saturated with uric acid poison and all who devour it, introduce into their blood a fruitful source of all pernicious diseases. It is to the glory of the Tamil people that the cultured class among them had early discovered the virtue of non-killing and abstaining from flesh-food and conferred the benefit of their discovery even on such anciently civilized peoples as the Egyptians, the Greeks and the Romans with whom they held

commercial relations. That this discovery of humane and vegetarian mode of living was first made by the agricultural class of people among the Tamils is borne out by the existence of a very large number of strict vegetarians counting many millions in southern India alone. As these Tamils have been and still are the worshippers of Siva alone their religion and their doctrine of vegetarianism became so intimately bound up that the very term 'Saivism' besides signifying the cult of Siva among the educated classes, is popularly used to mark out the vegetarian section specifically. From the many references made to these vegetarian velalas in the old Tamil poems composed before and after the Christian era, we can safely affirm that their existence in the south and north of India goes back at least to 5000 B. C. As the Egyptian religion and the Hebrew book of Genesis forbade the use of animal food, influenced of course by the Tamil merchants' precept and example, the date we have assigned to the high antiquity of the vegetarian Tamils will not seem improbable or extravagant. From the antique past up to the present no country except India can claim so many millions of pure vegetarians that this fact alone will suffice to place this country as the only earliest home of vegetarianism.

Then, the thirteenth section treats of the life-long union of the opposite sexes which was based in the early stages of the Tamilian society solely on pure love to the exclusion of all other considerations. Chastity of women formed so prominent a factor in

the social life of the ancient Tamilians of higher classes that they permitted not any other consideration to interfere with the marriage union and mar- its purity. The natural law of sexual union is expressly stated often and often in the very old Tamil work Tholkappiam that any other form of union, as it is at present arranged, seems to have been devised by an intrusive hand bent upon filling its own pocket. The pairs who at first chose each other out of pure love were afterwards openly wedded by their own elderly relations and the wedding ceremony was solemnized without courting the assistance of a priest.

It is further shown that the early Aryan settlers had no idea of celebrating the union of sexes by a ceremony such as we find among them, rather among their followers, in later ages when they came into close contact with the Tamils and learnt it. The marriage hymn which is found not in the nine early books of the Rig Veda but only in its tenth book besides bearing indisputable evidence to its later introduction, shows what a mean and undignified view the Aryans took of their women's character by making them the wives of three Deva husbands previous to their marriage. From this and many other references made to their women's character, for instance to the incestuous passion of the woman *yami*, it is quite clear that the Aryans cared little for the chastity of their woman. For a fuller treatment of the institution of marriage, the difference that obtained in the observance of its rites between the ancient Tamils and the Aryan followers and the relative

significance that came to be attached to them by the two people, the reader is referred to the sections twentyeight, twentynine, and thirty.

Now, the sections fourteen and fifteen deal with the custom of the Tamils which allowed them to have a plurality of wives, even though the marriage of the first wife took place as the outcome of pure love. The reason for this polygamous custom seems to be twofold. First of all the ancient Tamils paid particular attention to preserving the health of their women as well as the health of their children. Sexual intercourse should not be indulged in too often to the detriment of women's health even if they are blessed with a robust constitution and have not given birth to any children. But, after they have begun to bring forth children, a sufficiently long interval, say three, four, or five years must be allowed them between one child-birth and another so that they may recoup their health and strength and become properly fit for sexual enjoyment and another child-bearing. Otherwise, not only is brought about the breakdown of their own health but the physical and mental capacities of their innocent children also deteriorate. But, who in fact is the root-cause of so much misery and affliction? Undoubtedly it is not the females; it is the males alone who, in ninety-nine cases out of a hundred, lose self-control in their passionate moments, commit the crime of sexual congress on their helpless wives against their will and put them to the inexpressible misery of child-bearing within an year they had

given birth to a puny and pitiable child.* Dr. John Cowan has quoted many cases to prove how heartless has been many a male partner as to commit this crime on his innocent wife under the influence of a blind and unbridled sexual passion, thus overlooking the welfare of his own family completely. It is known that women generally lose the capacity for child-bearing beyond their fortieth or fortyfifth year, and becomethereby unfit for sexual intercourse. And many, still, after giving birth to a child, feel a natural aversion to sexual congress. In all such cases the males conduct themselves either inconsiderately or seek to make clandestine love to women who belong to others or else they go to prostitutes. From this state of sexual diversions it is that adultery and its evil consequences spring up and eat away the health, strength, and moral fibre of humanity. But the forefathers of the Tamils seem to have early recognized these evils towards which the strong sexual appetite of their sons tended and sought to remedy it by marrying two or more wives to their sons either at the time of their first love-marriage or subsequent to it. In this way the parents themselves stood foremost in creating facilities for their sons so that they might not go astray when their first wife was confined but might have recourse to their second wife until she too was in child-bed, when he might go to the third and return again to his first when the last was lying in. By this natural means they succeeded

* Read the chapter on 'Fornication' in 'The Science of New Life' by Dr. John Cowan, M. D.

not only in keeping up the health and strength of their females and their progeny but also in saving their male descendants from committing criminal and sinful deeds and contracting dreadful venereal diseases. Prophet Muhammed too seems to have perceived in the strong sexual passion of the males a serious hindrance to a healthy moral life and peace of society and therefore had permitted them to marry from one to four wives as an effective check to their evil tendencies. European travellers who visited Muslim countries were struck with wonder at the absence of adultery among their people and have attributed its absence to the polygamous custom of the Muslims. They have also observed even in countries where monogamy prevails each male having in secret a number of females as concubines. These facts must clearly disclose what a high and wholesome object the Tamilian forefathers must have had in setting up the polygamous custom among their descendants and how nobly they stand as fearless benefactors of their race inspired only by strong and undaunted moral courage.

Then, the section sixteen proceeds to show how far the Tamil parents of old held themselves responsible for the upbringing of their children and at what limit they supposed that responsibility had ceased. It is expressly stated in the old Tamil classics that the duty of the parents lies in bringing up their children healthily and in righteous ways, in educating them in arts, crafts and sciences, in marrying and settling them in life so that they might lead their

life independetly of their parents' help and that with this fulfilment of duty their responsibility ceases. It is also plainly enjoined that no property except a valuable education should be bestowed by parents on their children, for all earthly possessions are transitory while the light of learning constitutes an everlasting possession. In this view the ancients stood so steadfast that after setting apart a portion of their earnings for the maintenance of their family and the upbringing of their children, they employed a larger part of them for charitable purposes. It is mentioned in the old Tamil lexicons that rich persons lavished their wealth in doing thirty-two kinds of charitable deeds; and it is to their boundless generosity that we now owe the existence of not only thousands of temples all over the south, of which many for the construction of their magnificent and-artistic structure must have absorbed millions of pounds, but also innumerable rest-houses, feeding houses, hospitals, schools, religious institutions and others. With this the main subjects pertaining to the present life have closed and those pertaining to a life beyond are treated from the next section with a fulness their importance and inaccessibility to ordinary understanding demand.

Now, the seventeenth section opens the subject of future life, with the question why an instinctive longing for a continued existence of their souls after the dissolution of the mortal body is so strongly implanted in the hearts of all human beings whether cultured or uncultured. This and the following

sections to the end of the twenty-first treat exhaustively what could be the genuine and well-grounded answer to it. Now the longing for a future life can find itself explained only in the imperfection every man feels every time that he faces a new problem that defies his powers of understanding, in the dissatisfaction he feels every moment after the excitement of a pleasurable feeling is over, accompanied by a sharp painful experience. It is such finite experiences mixed up with ignorance and pain all throughout this mortal life, that impel man to seek for a future life in which he hopes to attain perfection of understanding and perfection of joy.

Whether this hope of his will prove fruitful or will turn out to be a mere dream depends upon whether or not the realization of an ever-flowing source of infinite joy and bliss attainable. Inner as the experience of a pleasurable feeling is, in order to excite it every sentient being stands in indispensable need of a contact with an outer object. For instance, the feeling of sweet taste cannot be kindled unless a sweet thing, say an orange fruit, or sugar, be brought close to one's tongue and palate. Similarly, for the enjoyment of each and every kind of pleasure man necessarily needs the contact of objects that can severally excite one and all. Now and again he clearly perceives that no object of this earth is capable enough to kindle in him the kind of pleasure at once permanent and unaccompanied by pain. Then, if there should be an infinite being as the inexhaustible source of an infinite pleasure—the existence of such

a being is necessarily presupposed in the conception of the very finite as its contrast and correlate—then the hope of effecting a union of his self with that Supreme Self would find itself completely realized. Strongly convinced therefore of the existence of such an infinite being, the acute intelligence and the highly developed instincts of the ancient Tamils anxiously set out to search for the principle in which it could reside in a way perceptible to the outer and inner vision of man. And in their quest of this source they finally succeeded in feeling it in the light and heat of the blazing fiery bodies. Light and heat are pure spiritual energies since the modern science has not proved them to be either matter or material energies. In the view of Tamil Saints and Sages, God is not a transcendent being but a being of supreme love who is ever near to his creation, to his created beings human and animal; he resides in and out of their substance and every thing lives, moves, and has its being in him, in him alone. Before the creation of hot and resplendent bodies such as the sun and stars—each star being a sun millions of times bigger than our own sun, how the universe was, whether it was bright or dark, is quite unimaginable; and so far as our knowledge goes no science of Astronomy has as yet succeeded in finding out the exact nature of that unimaginable state. Leaving out, therefore, that fruitless inquiry, we must confine our attention to our luminary which gives out light and heat that pervade all throughout the universe that our vision and imagination can comprehend. There is

not a needlepoint of space which the brilliant rays of the sun have not touched. This earth and all other planets that go around it are being illuminated only by its resplendent light. As it were all bodies are immersed in it or are floating in it. Now, what can be more intimate to man and other beings, animate and inanimate, than this light, this heat which not only bring forth and sustain all beings, but illumine the sight of all sentient beings and through it their understanding also? If there be no light, no heat, no materials for producing heat and light, as in the polar regions from which the sunlight is completely absent for two full months and in which nothing for making fire is procurable, will it be possible for us to get enlightenment of understanding even were it possible to eke out our bare and miserable existence under such inefficient conditions in nature? No, certainly not. It is, therefore, not unreasonable to hold with our forefathers that light itself is God or the only true form of God, that the fire which is the source of light and heat is the only abode of God or God itself. This spiritual nature of light and heat and fire is emphasized in the body of the work by referring to the widespread worship paid to the sun, the moon and fire by such early civilized people as the Egyptians, the Babylonians, the Chaldeans, the Persians, the Mexicans and by other uncivilized tribes all over the world as fully pointed out by Dr. J. G. Frazer.

Now, this intuitive perception of the existence of God in light and fire aided, of course, by an acute discriminative understanding helped the ancient

Tamilians to detect in it the combination of two fundamental principles which are always at work not only in the creative and sustaining processes but also in the process of consuming the used-up materials. These two are the heat and the cold principles, of which the heat predominates over the cold in fire and the cold is not therefore easily discernible in it. Still, by holding a tumbler over the burning flame, you can clearly see drops of water collecting all around its brim and dripping from it. Besides this, if you carefully look into the flame you can discover within it a light blue colour which the cold principle always assumes. It is from this inseparable union of heat and cold principles that energies of all kinds are generated and it is these energies that bring about the creation, the preservation, and the destruction of both the animate and the inanimate bodies of the universe. Whether you call the two principles the positive and negative electricities, whether you call them red and blue, or male and female, whether you call them Siva and Uma, or father and mother, whether you call them a line and a circle when their actions manifest themselves in inanimate matter, in all these and elsewhere the law is the same without any deviation. The steam power which works wonders in material bodies is a visible instance in which we easily recognize how the heat and cold principles work together to generate the energy required for moving heavy and massive bodies. And in the organic scales of life from the vegetable to the animal kingdom the same two principles work together for bringing forth more and

more complex and intricate organisms for the use of lives as they climb more and more in the ladder of intelligence and intelligent capacity. And when we reach the high human level, in which the operation of the heat and cold principles has expressed itself in its maximum intensity, we comprehend in full the high divine purpose of a benevolent Providence in the disinterested love borne by the human father and mother towards their offspring. Disinterested love in the Divine Being has no limit set to it, since all lives from the very lowest to the very highest are nurtured by it, whereas in the human it moves only within a limited range. Except for this difference, the disinterested love borne by our Heavenly and earthly parents towards their children is the same in substance. We see everywhere all around us every creature endowed with organisms, the minute and complex structure of which defies the skill of human hand to produce even a meanest but vital copy of it. Does it not bespeak the illimitable grace and unbounded love on the part of the benefactor to bestow unasked on all sentient beings such invaluable gifts as cannot be given by any but himself? Though such gifts lie beyond the scope of our earthly parents, yet what they give us with so much care, with so much love, with so much self-sacrifice must have been prompted only by the principle of universal love that dwells within every heart to make it like itself. For Divine nature is impressed on all Selves that have been brought into existence on this earth, and he who studies the nature and charact-

eristics of his earthly parents will, as a matter of course, be led to comprehend the nature and personality of God to a real and appreciable extent. If viewed correctly in this light, how much truth is imbedded in the saying of the Holy Bible: "God created man in his own image, in the image of God created he him, male and female created he them." (Genesis, Chapter 1, verse 27). As a painter imprints his inward thought-picture on the picture he begets outwardly, as a sculptor chisels a statue out of a marble block in accordance with an image formed antecedently in his mind, so too the Divine mind prints its thought-forms on the pliant matter and brings out of it bodies of innumerable kinds and shapes. As Plato said: "The pattern which works on earth is laid up in heaven." Vast as is the difference between the structure of one body and that of another, the two co-ordinate principles of male and female that underlie them all are invariably the same. Hence, God is a person of light which combines in itself the principles of male and female in their most subtle thought-form which operates as the original of all male and female forms that take shape in matter. This fact relating to the two prominent features both in the material and spiritual planes had forced themselves so much into the attention of all thinking minds among the people of by gone ages that you cannot find among them one single soul who did not worship a God and a Goddess side by side.

Now, coming to our own ancient Tamil people, we find much the same kind of conception about the

Divine nature to prevail among them from the very remotest past. For, from the antediluvian compositions such as the Tholkappiam and some lyrics that have outlived the ravages of time, to the works of our own time all the wise men who came in close succession as their authors have praised and worshipped God as the father and mother intimately and inseparably united and the many verses quoted from them in the body of the work will corroborate the truth herein emphasized. But what is the vital point in this conception of God which the Tamil Saints and Sages cherished in their hearts and which distinguishes them from all other wisemen of other countries who too seem to have held the belief that in the Godhead there are both the paternal and maternal principles in intimate and inseparable union ?

yes; it is the knowledge possessed by the Tamils of the colour which the two principles assume that distinguishes them from all other people of all other countries. The Tamils tell us that the male principle of the Godhead glows with a red colour while the female glows with a blue. Whenever they pray to Lord Siva, they speak of him as being of brilliant red, and of mother Uma they speak as being blue and as being also in intimate union with Siva. This knowledge of the two colours of the two Divine principles marks the high significance of the Tamilian conception of God, since without having colour no object, no person can present its form either to the perception of our eyes or to the perception of our mind. It must be borne in mind that nowhere can this notable concep-

tion of God be met with except in the Saiva religion of the Tamils. This point is stressed at great length in the body of the work and the reader is referred to it for further details.

Now, to many an unreflecting mind such an ascription of form and colour to the Deity may seem not only strange but also degrading to the Supreme Being who is beyond the reach of five senses and human thought, who is untouched by the ills and impurities that are incident to the mortal frame of man. Those who take delight in thus asserting that God is transcendent, do so simply out of fancy, while in reality God is a substance of substances that is ever accessible to reason and intuition and is not a mere zero so as to be completely incomprehensible even to the unclouded superior faculties of the human mind. Such a false conception of God, as pointed out by Professor William James,* has no bearing whatever on the life and destiny of finite souls and must, therefore, be abandoned as an empty, worthless and unprofitable speculation of some idle minds. If God be a substance—a substance indeed it is but purely spiritual, it must be known, like other substances, not necessarily to ordinary senses bereft of superior mental vision as in the case of low animal life, but it must be known to the pre-eminent intuitive perception of highly developed human beings. Further, it is quite unreasonable to hold with the transcendentalists that all forms are perishable, that they are tainted with ills and impurities. On the contrary,

* In his "Varieties of Religious Experience."

the fact must be brought home to our mind that all thought-forms, as well as the forms of light and fire, are imperishable, that they always exist absolutely pure untouched by the ills and impurities the heritage of man's mortal clay. Throw out any amount of dirt and filth, dregs, and sediments, and refuse, etc., into the fire and try to defile it but you cannot succeed. On the other hand, the fire will burn them up all to ashes, itself ever remaining pure and undefiled. So also God's thought-forms exist everlastingly the purest and uncontaminated by any impurities.

Then, the sections from twentytwo to twenty-seven dwell upon the forms of worship the Tamils have been paying to God from ancient times. They conceived God in a concrete form, in the form of the human father and mother. The whole universe was taken by them to represent the person of God in which the portion suffused with golden light constituted the father as much as the portion of blue sky light constituted the mother; the three illuminating principles the sun, the moon and the fire were viewed as forming his three eyes; the evening clouds which look ruddy were imagined as his braided red locks; and other microcosmic members of his person represented other macrocosmic aspects perceived by the senses and miniaturized in the imagination so as to be easily pictured in the mind for their loving adoration. The Southern Tamils who loved the three lights chose to call their God "Mukkannan" (முக்கண்ணன்), or the triple-eyed God, that is, the God that possesses the three lights as his three eyes; while the northern

Tamils who loved the red light of the evening sun fixed upon the term 'Siva' as being an appropriate one by which to call the Almighty God of the universe.

Now, with this mere intangible microcosmic image of God formed in their mind the Tamils were not satisfied, since it was not accessible to the worship they loved to pay externally also. Intense love towards an object expresses itself in the acts of the loving person and urges him on to offer to it, as a token of that love, what he most values of his earthly possessions. It is for the sake of satisfying this inner urge that persons of a strong religious turn of mind set up before them a stone image, made like the image of God formed in their imagination, and pay their adoration by offering to it flowers, fruits, grains etc., in all love and reverence.

The earliest stone symbol worshipped six or seven thousand years ago by the Tamils was a cone-shaped piece infixed into a circular stone and called 'Sivalinga' in later times. This symbol represents the union of both the heat principle which, as is manifest in the burning flame, always assumes a cone-shape, and the cold principle which, as is seen in the circling motion of the deep running water, takes on a ring-shape almost. That the ancient Tamils used, then as now, such symbol stones all over India and in foreign countries where they colonized for commercial purposes, is evidenced not only by the large number of these symbol stones recently dug out from the buried cities of Harappa and Mohenjadaró in the Punjab, but also by the

multitudinous temples in which this symbol is set up and worshipped even unto this day in Southern India and western countries.

And, of this very old lithic symbol the under part which is circular in shape is a plain representation of the shape of the pit in which the fire was kindled, while the cone-shaped piece infixed into it stands for the form of the flame that blazes up from the pit. It was in this way that fire was kindled and directly worshipped as God by the ancient Tamils in pre-historic times and long after; and at the end of the service the burnt up ashes was taken out of the pit as the sacred remnant of the fire and smeared all over their body and forehead. But as time went on, their love for worshipping God in still more tangible forms grew up impelling them to substitute for the pit a ring stone and for the blazing fire a piece of stone shaped like it conically; after joining the two together they anointed it with oil, they put leaves and flowers on it, they offered to it what they usually drank and ate, they sang and danced before it, they embraced it and in this wise they satisfied their passion for a tangible worship. It must be noticed too that this form of worship still continues to be paid in all the Siva and Vishnu temples all over India from Cape Comorin to the Himalayas.

Notwithstanding this plain and indisputable origin of Sivalinga or the Symbol of Lord Siva, most of the European travellers and scholars and many a learned Indian too have mistaken this sacred symbol of God for a phallic emblem. No greater error can be

committed than this misapprehension of the saving significance which the sacred symbol of Siva implies. The smearing of the sacred ashes is so closely associated with the worship of Siva in the form of fire that you cannot explain the association if you take the Sivalinga merely as the symbol of the phallus or the generative organ. But when you relate the use of the sacred ashes to fire-worship, it finds itself fully and readily explained, since ashes is the only pure and sacred remnant left by fire at the end of its worship. Fire purifies everything with which it comes in contact and the pure white ashes must be considered therefore as the emblem of purity itself. That is why the very pious Saint Francis of Assisi too always carried the ashes in his hands and declared "Brother ash is very pure."* And for more extended treatment of the significance of Sivalinga the reader is referred to the Tamil text.

Besides this stone symbol of fire, the Tamils also worshipped the Heavenly Parents as represented in stone in the human male form of Siva and the female form of Uma. Images of this twofold character have been unearthed from the ruins of Harappa and Mohenjodaro and Dr. E. Mackay correctly identifies them with Siva and Uma.† There can therefore be little doubt that temples dedicated to Siva built both on small scale and large, just as we find them now all over India, existed five or six thousand years ago,

* Read F. E. Cooke's "Life of St. Francis of Assisi."

† The Indus Civilization, pp. 70—84.

as is clear from mention made of them in the Tamil lyrics composed about 3500 B. C.

As times advanced, conceptions of God's various functions and of his various manifestations in various forms also multiplied that images representing them all came to be made successively and set up for worship in one and the same temple of Siva. Of such images those of Murukan and Ambalavanan constitute the earliest after the erection of Sivalinga and Umasiva. The form of Murukan represents God's eternally existing youthful personality, while the dancing posture of Lord Ambalavanan intimates the unceasing activity of God that sets the whole universe in everlasting motion. For further representations of God's functions and what they import the Tamil text must be looked into.

Besides the daily divine service performed in the temples of Lord Siva, there were also celebrated many festivals on days specially appointed for them in every year with the object of exhibiting the dealings of God with his pious and devoted servants. Of such sacred festivals, the worshipping of God in the great conflagration of fire called the festival of Karthikai, seems to have been celebrated more than two thousand years ago, since a full description of which is given in a Tamil poem composed at the beginning of the Christian era. That some other festivals also were held with great solemnity and magnificence in pre-Christian times is evidenced by Tamil classical poems and their commentaries produced before and after the beginning of the Christian era.

Now, the sections twentyeight, twentynine and thirty return to a searching inquiry of the matrimonial rite as already indicated. How did the marriage rite originate in the past, who were its originators the Aryans or the Tamils, what were the forms into which the rite divided itself between the two peoples, how was it conducted by them, how does the ancient wedding ceremony of the Tamils differ from its later form and observance, how have the modern Tamils to conduct it with necessary changes to suit the modern life requirements, what do the forms and principles of the ceremony signify—all these are treated exhaustively in these sections.

Then, the section thirtyone deals with the funeral rite observed by the Tamils in ancient and modern times and shows how it should be performed in future with the assistance of Tamil priests alone.

After that, the thirtysecond section enters into a full discussion of the habits of mind inherited by each individual soul as an inevitable result of the deeds done in its previous births. Habits of mind acquired in previous lives and brought into this present life by each individual soul are summarily called in Tamil *vinai* or *karma* in Sanscrit. The Tamil people are by nature always reflective, and they could not therefore set their mind at rest with the satisfaction of their mere bodily wants. They went deeper into the problems that affect the human life as a whole, instead of limiting their thought to a transitory part of its existence. For every sentient being has a continuous existence, of which the present is a quick

flying moment having no independent value and reality but for its intimate relation to what constituted its past and what would constitute its future. In an undertaking of a momentous kind you will not associate with you a man who seeks to take part in it, without getting an exact knowledge of his antecedents as well as his would-be conduct. In the management of one's vital affairs, no one will leave it in the hands of a stranger whose past history is so completely unknown as to render an inference of his future totally impossible. Nay, our very daily life is so closely interwoven with the kind of life we led in the previous days and the kind of life we will lead in the days to come.

Most of all, the very law of motion which we observe to prevail all around us warrants our belief in the existence of a series of lives through which every individual soul passes. For everything in this vast universe moves in a circle. The sun, moon and stars and our own earth move in a circle. Only for a limited length of time can we catch sight of a moving body in proportion to its velocity and the position from which we view it. Sooner or later it may pass out of our view and may reappear and disappear again and again as the scenes and actors in a dramatic representation do. The sun vanishes from our sight every evening and manifests itself every morning; yet we believe the same sun, and not a new sun quite different from the one we saw yesterday, has risen to our view. In like manner, every finite soul passes away every time its flimsy garment-like body wears out and

reappears in a new body refreshed and recuperated. This state of things will continue until man learns the art of prolonging the life in a single body and with that conquering death he enters into an eternal union with the Supreme Being and becomes there the receptacle of its ineffable and everlasting bliss.

Now, this fact of soul's birth and rebirth was, as evidenced by the old Tamil classics, discovered at first only by the Tamilian sages and was communicated by them to the Aryans and others who came to them for instruction in the destiny of man. Nevertheless many a scholar of oriental learning wrongly thinks that the discovery of soul's rebirth was first made by the Aryans alone. But in the whole range of such Rîg Vedic hymns as were brought by the Aryans there is not even a stray reference to the doctrine of rebirth to uphold their assertion. The minds of the Aryan settlers were so overwhelmed with the anxiety of meeting their needs for the present life that they could bestow no thought on the question relating either to their past lives or their future; this can be made plain to every one who would take trouble to glance at the Rîg Vedic hymns of the Aryans. They were too much concerned with the present to extend their vision either to what had gone before or what would come on hereafter. But, not so were the ancient Tamils who were so highly advanced in civilization and in mental, moral and religious culture that every problem relating to the destiny of man engaged their serious attention and was solved by them in such a way that the reasonableness of its

solution and the bearing of which solution on the practical life of man constitute the marvels of the Tamilian thought.

Then, the sections thirtythree and thirtyfour treat of the ascetic mode of living with which the latter part of the ancient Tamilians' life was occupied. It has been already pointed out that the Tamilian forefathers, even while they were rolling in riches and enjoying the pleasures of life to their hearts' content, never for an instant allowed themselves to lose sight of the momentous fact that their present happiness was due in a large measure to the virtuous deeds they did in their former births, and that, if their future lives also should be made injoyable that could be achieved only by making the present life also virtuous in every respect so that it might contribute its moulding power to their future existence and render it progressively happy. Such constant application of their mind to a serious consideration of the indissoluable connection of their present state with their past and future states of life, naturally bred in them an aversion to implicating themselves continually in a material life which continually changes, and which, however carefully led, brings on painful experiences and cannot afford a permanent and unalloyed pleasure even to highly developed souls. And so, after making their life fruitful, and before old age was approaching to sap their vitality, they retired from the worldly life in time and set their mind and energy on freeing themselves from the whirlpool of births and deaths and putting an end to their gross

and impure material existence. And in order to achieve this end, they thought recourse must be had to the perfect Being who alone being beyond births and deaths can redeem them from the clutches of mortal life and set them in the realm of light and imperishable enjoyment.

Now, what characterizes the ascetic life of the ancient Tamils is that they never forsook their wives and children like the Buddhist monks, but lived with them and devoted with them their whole time to the contemplation of God, to His Divine service, and to the service of humanity. So long as they were serving their own purpose and the purpose of their kith and kin, their love was moving on the limited plane of self-interest; but on now entering the ascetic life which aims at breaking down the barrier of self-interest and merging it in the disinterested universal love of God, they looked upon all including their wives and children as their own kindred and made no difference whatever between their own and others. The olden day ascetic thought it a sin to leave his wife and children to mourn over his separation, instead of living with them and guiding them to follow in his footsteps the spiritual path which he pursued. This form of ascetic life led by the ancient Tamils is clearly mentioned in the *Tholkappiam* and for further details on this point the reader is referred to the Tamil text.

Before closing this subject, one more important point has to be brought to the notice of students who take interest in the study of antiquities. As pointed out before, the ascetic life was peculiar to the Tamils,

the theory and practice of yoga being indispensably and closely bound up as much with the virtue of non-killing and abstaining completely from flesh-eating, and drinking, as with the loving worship of Siva, the almighty God of the universe. I need hardly say that this ascetic mode of life, being quite incompatible with the life of the Aryans who were addicted to flesh-eating and drinking, and worshipping deified heroes, could not have originated with them in the remote past, but must have been discovered and brought into use by the ancient Tamil sages as the essential means of holding communion with God and attaining salvation.

Then, the final thirtyfifth section advocates such of the reforms as are necessarily and immediately required to ameliorate the present condition of the Tamilians. The chief of all is that the Tamilians who now allow themselves to be called Sudras or slaves or sons of concubines must understand to what great height their forefathers had risen in social, moral, intellectual, religious and linguistic cultures and to what a bottomless pit of ignorance and illiteracy their descendants have fallen at present and are being down-trodden by the very people who are fattening themselves on their wealth.

In the next place they must realize that the glory of a nation consists in the cultivation they have bestowed and are bestowing on their language and literature and the extreme care with which they preserve their purity and independence. It must also be borne in mind that, of the few cultivated languages of the

ancient world such as the Egyptian, the Sumerian, the Hebrew, the Sanscrit, the Greek, the Latin and so on, it is Tamil alone that still lives by being spoken and written by more than twenty million people all over this globe. Because of this undying vitality, Tamil requires from her sons that care and vigilance which would keep it ever pure undefiled by extinct extraneous elements which, like parasites, seek to live upon living tongues.

Next to that, all Tamils must abandon worshipping the multitudinous gods and goddesses and deified heroes and return to the montheistic belief of their ancestors and worship only the one almighty God Siva with the divine mother Uma.

Finally, the Tamils must take note that British government is the only best government which has been directed by Providence to rule impartially over all the Indian peoples who are torn by endless caste distinctions, and irreconcilable racial and religious differences. Each section of the Indian people is dominated by its own self-interest to the detriment of every other section. No one of them, however enlightened, can occupy an important place in the government without seeking the interest of his own community and ignoring that of others. Therefore, in all responsible posts the British people alone must be appointed, since they alone can do full and impartial justice to all the different classes and communities of the Indian people. No place of importance must be left to be occupied by any Hindu—here I except Muslims and Christians—for the Hindu

administration ends, as we have recently seen, in the dire distress and dissatisfaction of the people. Moreover, government by the ruling class alone is less expensive, less troublesome and more profitable. Until the people are educated at least fifty per cent, until they are made to realize the responsibility they bear to each other in the social and political situations, until they learn to consolidate their interests rising above baneful caste and racial claims, they must not be suffered to bear the burden of self-government or any government in which they cannot participate intelligently, earnestly and disinterestedly. With this I close this summary directing the reader to go through the following Tamil work for fuller information on the topics touched above.

Pallavaram,
The Sacred Order of Love, }
15th October, 1941 }

Vedachalam.

ஓம்

தமிழர் மதம்

தமிழர் இன்னொரென்பது

இந்நாளில் இவ்விந்திய தேய்ததின் வடக்கே இமயமலையி லிருந்து தெற்கே குமரிமுனைவரையிலும், வுடமேற்கே பஞ்சாபிலிருந்து வடகிழக்கே அசாம் வரையிலும், மேற் கே மலையாளக கரையி லிருந்து கிழக்கே வங்காளக் குடாககடற் கரைவரையிலும் நிறைந்திருக்கும் பலவேறு வகையான மக்கட் கூட்டத்தாரில், தமிழ்மக்களுக்கே உரிப சமயக்கொள்கையினை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டுதற் பொருட்டு இமமாநாடு கூட்டப்பட்டிருக்கின்றமையின், தமிழரது மதத்தை நன்காராய்ந்து யான் எனது தலைமை யுரையினை நிகழ்த்தல் வேண்டுமென்று இதன அமைச் சர் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இசைந்து 'தமிழர் மதத்' தின் முன்னிலை பின்னிலைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து பேசுதற்குப் புகுகின்றேன்

முதலில் தமிழர் என்பார் யாவரென்பதனைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தல்வேண்டும் தமிழ்மொழி பேசுவா ரே தமிழரெனின் : தமிழ்மொழிக்கு உரியரல்லாத மக மதியருங் கிறித்துவரும் வெள்ளைக்காரரும் மகாராட் டிரரும், தெலுங்கா கன்னடர் மலையாளர் முதலியோ ரும், வேறு பிறரும் இஞ்ஞான்று இந்நாட்டில் தமிழ் மொழி பேசக் காண்கின்றோ மாகலின், தமிழ் பேசுதல் ஒன்றே கொண்டு அவரெல்லாரையுந் தமிழர் எனக் கூறு தல் பொருந்துமோ? உரைமின்கள்! அது பொருந்தா தாகலின், வேறு பொருத்த மான தக்க சான்றுகள்

கொண்டுதான் தமிழர் 'இன்னு ரென நாம் ஆராய்ந்து துணிதல்வேண்டும்.

மக்கட்கூட்டத்தாரைப் பல வகுப்பினராய்ப் பிரித் தறிதறகு மேனாட்டாசிரியர்கள் சில திட்டமான அடையாளங்கள் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். அவை: உடம்பின் உயரம், உடம்பின் நிறம், தலையின் வடிவம் நிறம், கண்களின் அமைப்பு நிறம், தலையின் அமைப்பு, மூக்கின் அமைப்பு முதலியனவாகும் இவ்வடையாளங்களிற் பெரும்பாலுங் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக்கொண்டும், அவ்வாற்றால் வெவ்வேறு குழுவினராகத் துணியப்பட்ட மக்கட் பகுப்பினர் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டுத் தமக்குள்ளே வழங்கி வந்த மொழிகளின் அமைப்பைக் கொண்டும் அவ்வாசிரியர்கள் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்ததில். தமிழர்களும் அவர்களோடு இனமான திராவிடமக்களும் பெரும்பாலுங் குள்ளமான வடிவினரென்றுங், கரிய நிறத்தினரென்றுந், தழைத்த கூந்தலும் அதில் ஒரோவொருகாற சுருண்டமயிரும் வாய்ந்தவரென்றுங், கரிய விழியினரென்றும; நீண்ட மண்டையோட்டின ரெனும், ஒரோவொருகால் அடியிறகுழிந்த அகன்ற மூக்கினரென்றும், என்னாலும் அதனால் தட்டையாகக் காணப்படாத முகத்தினரென்றுந் திட்டமாய் அறியலாயினா இங்ஙனம் அறியப்பட்ட உறுப்படையாளங்கள் உடைய தமிழரும் அவா இனத்தவருமே இப்போது இலங்கை முதல் இமயம் வரையிற பரவியிருக்கும் மக்கட்கூட்டத்தாரிற் பெரும்பகுதியினராய்க் காணப்படுகின்றனரென ரிசுலி (Risley) என்னும் ஆசிரியர் முடித்துச்சொல்லியிருக்கின்றனர் அவரைப் பின்பற்றி ராப்சன் (Rapson) என்னும் ஆசிரியரும் பின்வருமாறு வரைகின்றனா:

“இந்தியமக்களின் பண்டைத் தொகுதியில் முதன்மையாய் இருந்தவர்கள் திராவிட வகுப்பினரே யாவர்; அவர், வழிநாட்களில் வந்து குடியேறிய ஆரியர், சித்தியர், மங்கோலியர் முதலான மறறைக் குழுவினருடன் கலப்புற்று மிகவும் வேறுபாடுற்றனர்.”

“இன்னும், ஆரியர்கள் வடமேற்கேயிருந்து வந்து குடியேறுகின்றபொழுது தம்முடன் கொண்டுவந்த ஐரோப்பிய ஆரியமொழிகளை இத்தேயத்தில் நுழைத்ததொன்று, வடவிந்தியாவின் மேற்கே யுள்ள நாடுகளில் மெய்யாகவே வழங்கிவந்தவை திராவிடமொழிகளை யென்பதற் சிறிதும் ஐயமில்லை. வேதமொழியிலும், அதற்குப் பிற்பட்ட சமஸ்கிருத மொழியிலும், பிராகிருத மொழிகளிலும், இன்னும் முற்பட்ட குடிமக்கள் மொழிகளிலும், அவற்றினின்றித்தோன்றி இஞ்ஞன்று வழங்கும் மொழிகளிலும் எல்லாந் தமிழ்மொழிக்கேயுரிய குறியீடுகள் புகுந்திருத்தல் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“ஆகவே, இந்திய ஆரியர்கள் வருதற்கு முன்னமே, திராவிடமொழிகளைப் பேசுவாரே தென்னிந்திய வடஇந்திய நாடுகளில் முதன்மையாக நிறைந்திருந்தனர் என்று கருதுதற்குச் சிறந்த சான்றுகள் இருக்கின்றன.”*

* “This was assumed by Risley to be ‘the original type of the population of India, now modified to a varying extent by the admixture of Aryan, Scythian and Mongoloid elements’

“At the same time there can be little doubt that Dravidian languages were actually flourishing in the western regions of Northern India at the period when languages of the Indo-European type were introduced by the Aryan invasions from the north-west. Dravidian characteristics have been traced alike in Vedic and Classical Sanscrit, in the Prakrits or early popular dialects, and in the modern Vernaculars derived from them.”

என்று ஆராய்ச்சிவல்ல ஆங்கில ஆசிரியர்கள் நடுகின்ற கண்டுகூறும் மெய்யுரைகொண்டு, ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டின வடமேற்கேபுகுந்து குடிபேறுதற்குமுன்னமே இவ்விந்தியநாடு முறறும் பரவியிருந்தவர்கள் தமிழ்மக்களும் அவர்க்கு இனமான ஏனைத் திராவிடமக்களுமே ஆவரணபதும், அவர்கள் அஞ்ஞான்று பேசியமொழி தமிழ்ந் தமிழுக்கு இனமான ஏனைத் திராவிடமொழிகளுமே ஆகுமென்பதூற்றெறென விளங்காநிற்கின்றன

இனிப், பஞ்சாபிலுள்ள ‘அரப்பா’ ‘டொகஞ்சத ரோ’ என்னும் இடங்களில் அழிநதுபட்ட நகரங்களை அகழ்ந்து, அவற்றினின்றும் எடுத்த கல்லுருக்கள். பொன் வெள்ளி செம்புருக்கள், கட்டிடங்கள் முதலானவைகளைக் கருததாக ஆராய்ந்துபார்த்த ‘ஸர்ஜான் மார்ஷல்’ (Sir John Marshall) என்னுந்நுரைமகனார், இறறைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அதாவது ஆரியர்கள் இவ்விந்திய நாட்டிற்குட் குடிபுகுமுன்னமே, நாகரிகத்தில் மிகச்சிறந்தாராய் விளங்கிய தமிழ்மக்களே அந்நகரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் என்னும் வரலாற்றினை எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். அவையும் பிறவும் யாம் ஆங்கிலத்திற் சைவசித்தாந்த வரலாற்றினை விரித்தெழுதிய நூலில் தக்கசான்றுகளுடன் விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றோம். அவையெல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொல்வதற்கே நேரமில்லை

எனவே. ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே, அதாவது ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே, இவ்விந்திய நா

“There in good ground, then, for supposing that, before the coming of the Indo-Aryans, speakers of the Dravidian languages predominated both in Northern and in Southern India.” Prof. E. J. Rapson, in Ancient India of the Cambridge History of India, pp. 41-44.

டெங்க ணும் பெருந்தொகையினராயப் பரவியிருந்தவர் நாகரிகத்திற் சிறந்த தமிழரும் அவரோடு இனப்பட்ட ஏணைத் திராவிடருமே யாவரென்பதும், அவர் வழங்கிய மொழி தமிழர் தமிழோ டினமான ஏணைத் திராவிட மொழிகளுமே யாமென்பதும் நன்கு பெறப்பட்ட உண்மை முடிபுகளாதல் கண்டுகொள்ளல் வேண்டும்.

ஆரியர் இன்னொரென்பது

அங்குணம் பண்டைராள் விருந்த தமிழ்மக்கள் இன்னொரென்பது துணியப்பட்டாற்போல, வந்தேறுங் குடிகளான ஆரியர் இன்னொரென்பது துணியப்பட்டிருக்கின்றதோவெனின்; அதுவும் ஒருவாறு துணியப்பட்டே இருக்கின்றது இந்திய ஆரியர் என்பார் பெரும்பாலும் நீண்டயாந்த யாககையினரென்றும், வெள்ளை நிறத்தினரென்றுங், கரிய அல்லது நீல விழியினரென்றும், முதத்தின்மேல் மிகுந்த மயிரினரென்றும், நீண்டமண்டையினரென்றும், ஒடுங்கி யுயர்ந்திருந்தாலுந் தனிப்பட 'நீளாத முகினரென்றும் மேனாட்டாசிரியர்கள் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கின்றனர் இவ்வாரியமாந்தர், காசுமீரத்திலும், பஞ்சாபில் சிந்துநதி நெடுக அப்பாலா வரையிலுள்ள இடங்களிலும், இராசபுதனத்திலுமே காணப்படுகின்றனரென்றும், அவர் வழங்கிய ஆரியமொழி, பாரசிகம், இலத்தீன், கிரேக்கம் முதலான மேல்நாட்டு மொழிகளோடு இனமுடைய தென்றும் அவ்வாசிரியர்களை ஆராய்ந்து சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனாலுந், தனிப்பட்ட ஆரியக்குழுவினா இவர்தாமென்று உறுதிப்படுத்திச் சொல்லுதற்கு இன்றியமையாத சான்றுகள் கிடைத்திலாமையின், இப்போதுள்ள இந்தியமக்களில் இவாதாம் ஆரியரென்று பிரித்துக்காட்டுதல் இயலவில்லையென்றும் மேனாட்டாசிரியர்களை உண்மையை ஒளிபா

மற் சொல்லிவிட்டனர். இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம் பே குளர் மிகுந்த மணல்வெளிகளிலும், அவற்றின் இடையிடையே அடர்ந்த புல்லிலங்களிலும் ஆடுமாடு மேய்த்துக்கொண்டு மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையினராய் அலைந்து திரிந்த ஆரியர் பெருந்தொகையினராய் இருந்தல் இயலாது; ஆகவே, அவரிவிருந்து பிரிந்து இவ்விந்தியநாட்டின் வடக்கே போனது குடியேறிய ஆரியர் மிகச் சிறுதொகையினராகவே அந்நாளில் இருந்தாராகல் வேண்டும். ஆதலினாலன்றான், ஒரு பெருங்கடலீரில் ஓடிமறைந்த ஒரு சிற்றருவிநீர்போலவும், பகலவன் ஒளியில் மறைந்த ஒரு சிறு விளக்கொளிபோலவும் பெருந்தொகையினராய் இருந்து நாகரிக ஒளிமிக்கு நன்குயிர் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களிடையே, மிடிப்பட்டு ஒளியின்றி வந்து கலந்த ஆரியர், பெரும்பாலும் அவரின் வேறாய்ப் பிரித்துத் தனிப்படவைத்துக் காண்டற்கு இயலாமலே, மறைந்துபோயினர்.

தமிழரின் உருவ அமைப்பு

மேலுந், தமிழ்மக்கள் எல்லாருங் கரியநிறத்தினராயும், ஆரியரெல்லாரும் ஐரோப்பியரைப்போல் வெளிய நிறத்தினராயும் என்கும் நிறத்தால் வேறுபட்டேயிருந்தனராயின், அவரை அதுகொண்டு வேறுபிரித்துக் காண்டல் இயலும். மற்றுக், கால்டுவெல் ஆசிரியர் காட்டியபடி, தமிழ்மக்களிலேயே சுறுப்பில வெளிறிய நிறம் உடையவரும், சிவந்தநிறம் வாய்ந்தவரும், பொன்னிறம் மிகுந்தவரும், பழுப்புநிறம் பொருந்தியவருமாகப் பல வேறு நிறம் உடையவர் இடையிடையே காணப்படுகின்றனர். சென்னையைத் தலைநகராய்க் கொண்ட தொண்டைநாட்டிலும் மதுரையைத் தலைநகராய்க் கொண்ட பாண்டிநாட்டிலும் உள்ள தமிழர்கள் பொதுவாய்க்

கரிய சிறத்தினராகவே காணப்படுகின்றனர். ஆனாலும், பாண்டிநாட்டவர் உடம்பின் உயரத்தில், தொண்டை நாட்டவரைவிட நீண்டகாணப்படுகின்றனர். நடுப்பட்ட சோழநாட்டிலுள்ளவர்களோ மிக நீண்டும் மிகக் குறுகியும் இல்லாத நடுப்பட்ட உயரமுள்ள உடம்பினராய், வெளிறிய கறுப்புநிறமும் பழுப்புநிறமுஞ் சிவந்தநிறமும் பொன்னிறமும் வாயந்தவர்களாய் இருக்கின்றனர். மலையாளநாட்டிற் புலையர்களைத் தவிர மற்றை வகுப்பினர் அனைவரும் கரிய சிறத்தினர் அல்லர் அவர்களிற் சிவந்த நிறத்தினரும் பழுப்பு நிறத்தினரும் பொன்னிறத்தினரும் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றனர். இங்ஙனமே தெலுங்கர் கன்னடர் தோடர் முதலான மற்றைத்திராவிட மாந்தர்களும் பலவேறு நிறத்தினராய் இருக்கின்றனரே யல்லாமல், அவரெல்லாரும் முற்றுங் கறுப்புநிறமே வாய்ந்தவரல்லர். தமிழ்மக்களிற் பண்டைவகுப்பினராகிய பறையர் பள்ளர் முதலியோர் பகல்முழுதும் வெயிலிலும் வேனலிலும் நின்று பயிர்தொழிலைச் செய்து வருதலாற் கரிய நிறத்தினராய் இருக்கின்றனரே யல்லாமல், உடம்பின் அமைப்புவகையில் அவர்கட்கும் மற்றை வருப்பினரான தமிழர்கட்கும் ஏதொரு வேறுபாடு காணப்படவில்லை அங்ஙனமே, தமிழர் மலையாளர் தெலுங்கர் கன்னடர் தோடர் முதலான திராவிடமாந்தரிலும் நிறவேறுபாடு சிறிது சிறிதே காணப்பட்டினும், உருவவமைப்பில் வேறுபாடு சிறிதுங்காணப்படவில்லை பறையரிலேயே உழுதொழிலின்றி. வேறு தொழில்களை நிகழிலிருந்து செய்வாருங், கலவிகற்று உயரநத நிலைகளில் இருப்பாருஞ் சிவந்த நிறத்தினராய் அழகிய தோற்றம் வாய்ந்த ஏனை உயாவகுப்பினரோடு ஒத்த வடிவினராயே திகழாநிற்கின்றனர்.

திராவிட ஆரியர்

ஆதலால், உடமபின் நிதத்தைவிட உருவவமைப்பு களிற் புலப்படக்காணும் வேறுபாடுகொண்டு மசுகளின் பல வேறு பிரிவுகளைத் தோந்தறிதலே பொருத்தமாகுமென்று தெரிதல் வேண்டும். காப்பிரிகளையும் ஆராய்வுகளையும் மங்கோலியரையுஞ் சீனர்களையுங் கண்டவுடனேயே அவர் தம்மில் வேறுபட்ட அமைப்புடையரா தலைத் தெற்றென அறியாதார் யார்? அதுபோல இப்போதுள்ள நம் இந்துமசுகளில் இவர் ஆரியர், இவர்தமிழர் என்று புலப்படப்பிரித்துக் காண்டல் சிறிதேனும் இயலுமோ? இயலாதே. எனாலுஞ், சித்தியருந் திராவிடருந் கலந்த கலப்பிற றேன்றிய மக்களையும், மங்கோலியருந் திராவிடருந் கலந்த கலப்பிற றேன்றிய மக்களையும் பிரித்துக்காண்டல் இ஁ஞான்று எளிதாய் இருத்தலுபோலவே, திராவிடரும் ஆரியருந் கலந்த கலப்பிற பிறந்த மக்களையும் பிரித்தறிதல் இயல்வதாகவே யிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக ஆரியதிராவிடக் கலவையிற் றேன்றிய மக்களையே ஆரியமாகக் கருதி, அவர் உறையும் இடம்: சரசுவதியாறு மணல்வெளியிற் சுவறி மறைந்துபோன இடமான 'விநசநா' எனனும் ஊரிலிருந்து 'அலகபாத்து' அல்லது பிரயாகை வரைபு லுள்ள 'மதயதேசமே' ஆகுமென்று மனுமிருதி (2, 21) கூறுவதாயிற்று. இங்ஙனம் ஆரியதிராவிடக் கலவையிற் பிறந்த மசுகளைத்தனியே வேறு தனிப்பட்டு ஆரியர் என்பார் மூது குறித்த மததியதேசத்தில் இல்லையாகவும், அததேசத்திலிருந்த திராவிட ஆரியரையே ஆரியமசுகளாகவும், அவர் உறைந்த இடத்தையே மததியதேசமாகவுங் கொண்டு கூறிய மது, தனிப்பட்டு ஆரியமாந்தர் உறைந்த காசுமீரத்தையும் அதன்கண் உறைந்த ஆரியரையும் ஒப்புக்கொண்டு கூறுமை

யினை உற்றுநோக்குங்கால், அவர்காலத்தில் அங்கிருந்த ஆரியர், குதிரை எருமை ஆடு மாடு முதலான விலங்குகளை ஏராளமாய்க்கொண்டு அவற்றின் இறைச்சியைத் தினுறவந்ததும் அல்லாமல், ஆற்றிவுவாய்ந்த மக்களையுங் கொலைசெய்து அவர்களின் ஊனையும் விழுங்கிவந்தமையும், அதுமட்டுமோ, சோமப்பூண்டை நசுக்கிப்பிழிந்த கள்ளையுங் குடங்குடமாய்க்குடித்து, வரைதுறையினறி மகளிரைப்புணர்ந்துஞ் சூதாடியுங் களியாட்டிற் காலங் கழித்து வந்தமையுங் கண்டு, நாகரிக ஒழுக்கஞ் சிறிதும் இல்லா அத தனிஆரியரையும் அவர் உறைந்த காசமீர தேயததையும் மநு ஒப்புக்கொண்டு கூற உளளம ஒருப் படாமலே விட்டுவிட்டனர் எனபது புலனாகாநிற்கின்றது. வடமேற்கிலிருந்து வந்து இவ்விந்திய நாட்டுள் நுழைந்த ஆரியர் கொலை புலை கட்டுகுடி வெறியாட்டு முதலிய இழிதொழில்களில் மிககவராய் இருந்தமை, அவர் அஞ்ஞான்று இந்திரன் வருணன் முதலான தந்தெய்வங்கண்மேற் பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டுகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இவற்றின் விரிவெல்லாம எமது “மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும” என்னும் நூலிற் நகக சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

மநு ஒரு திராவிட மன்னன்

மநு எனபவன் நாகரிக ஒழுக்கத்திற சிறந்த ஒரு திராவிட மன்னன் என்றும், இம்மாநிலத்தைக் கடல்நீர் கவரத் துவங்கிய காலத்தில் அம்மன்னன் மலையநாட்டில் ஓடிய கிருதமாலை ஆற்றங்கரையிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருக்க ஒரு மீனவடிவிற றேனறிய திருமால் அவனை அவ்வெள்ளத்திற்குத் தப்புவதனை ரொன்றும, அவ்வெள்ளம் வடிந்தபின் அம்மன்னன் பலமுகமாய்ச் சிதார்

தோடிப்போன குடிமக்களையெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்து, அவரை மீண்டும் நாடுநகரங்களில் நிலைநிறுத்தி அவர் ஒழுகவேண்டிய வாழ்க்கை முறைகளைக் கற்பித்தன னென்றும், அங்ஙனம் அவன கறபிதத் அறநூலே 'மது மிருதி' எனப் பெயர்பெறலாயிற்றென்றும் 'பாகவதம்,' 'மற்சபுராணம்,' 'அக்கினி புராணம்' முதலான நூல்கள் நுவலாநிற்கின்றன.*

இவ்வரலாற்றினை நுனிததறியுங்காற, காசுமீரத்திற றங்கிய ஆரியர் நாகரிகவொழுக்கஞ் சிறிதும் இலராக வே, அவரைத் திருத்துதல் ஒருவாறறானும் இயலாமை கண்டு அவரை அறவே விட்டொழித்து, இன்னுங் கிழக கே கங்கையாறு பாயும் நடுநாடுவரையிற் போந்து வழி நெடுக நாகரிகவாழ்க்கையில் உயிர்வாழ்ந்த தமிழருடன கலந்து, தமிழருடைய பழக்கவழக்கங்களிற பழகிக், கொலை புலை கட்டுகுடி சூது வெறியாட்டுகளைப் பையப் பைய விட்டுச் சோதிருந்தி வந்த திராவிட ஆரியருடைய வாழ்க்கை முறைகளையே பின்னுஞ் சோதிருத்தி அவர்க்கு அறிவு தெருட்டும்பொருட்டே மதுவென்னுந் தமிழ் மன்னன மத்தியதேசத்தில் அல்லது நடுநாட்டில் உறைந்த திராவிட ஆரியரை நோக்கியே மதுமிருதி என்னும் அறநூலை வகுப்பானாயினெனன்று ஆராய்ந்து உணர்தல் வேண்டும்.

திராவிட ஆரிய வகுப்பு

ஆகவே, காசுமீரதேயத்தினகண் வந்து குடியேறிய ஒரு சிறு தொகுதியினரான ஆரியரைத்தவிர, வேறு தனிப்பட்ட ஆரியர் இவ்விந்தியதேயத்தில் இலரென்பதும், காசுமீரம் இராசபுதனம் முதலான சில இடங்

* See Ragozin's Vedic India pp 341-346.

கனிற் றங்கிய ஆரியரைத்தவிர இமயமலைக்கும் விரதிய மலைக்கும் இடையேயுள்ள நாட்டிற் குடிபுகுந்த ஆரியர் அனைவரும், அவர்க்கு முன்னமே அங்கெல்லாம் நாகரி கத்திற் சிறந்தாராய் வயங்கிய திராவிடமக்களிற் கலந்து திராவிடஆரிய ராயினரென்பதும், இங்ஙனந் திராவிட ஆரியக்கலவையிற் றேன்றிய மக்கள் ஆரியருடைய தீய பழக்கவழக்கங்களைப் பெரும்பாலுங் கைவிட்டுத் தமிழ் ருடைய அருளொழுகக முறைகளைச் சிறிது சிறிதாகக் கைக்கொண்டு ஒழுகத்துவங்கினமையின், தவவொழுக் கத்தின் மேம்பட்ட தமிழ்மன்னனாகிய மதுவென்பான், அவரைப் பாப்பனர், அரசர், வணிகர், தொழிலாளர் என நான்கு வகுப்பினராகப் பிரித்து, அவரவர்க்குரிய ஒழுகலாறுகளை முறைசெய்து நூல் இயற்றலாயினன் என்பதும் மனத்திற்பதித்தல் வேண்டும். இந்நூல்வகைச் சாதி வகுப்பு, திராவிட ஆரியர்க்காக வகுக்கப் பட்டதே யன்றி, அது தமிழ்மக்கட்கும் உரியதாக வகுக்கப் பட்டது அன்று ஏனென்றால், ஆரியர் இங்கு வரு தற்கு முன்னமே, அந்தணரும், அரசரும், வேளாளரும் பதினெண்டொழிலாளரும் பண்டைத் தமிழ்மக்களுள் இருந்தமை, இப்போதிருப்பவறுள் மிகப்பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் புறத்திணையியலிற் போந்த,

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்

ஐவகைமரபின் அரசர் பக்கமும்

இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்”

என்னுஞ் சூத்திரத்தாலும், அங்ஙனங் கூறப்பட்ட அந்தணர் முதலாயினர்க் குரிய உரிமைகளைக் கிளந்தெடுத்துரைக்கும்,

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய”

என்றற் றொடக்கத்தனவாக வருஉம் மரபியற் சூத்திரங்
களாலும் நன்குணரக்கிடக்கின்றது.

ஆரியருட் சாதிவகுப்பு இல்லை

இவ்விந்தியநாட்டுள் வந்து குடியேறுதற்கு முன்
னமேமேற்கிளந்த நால்வேறுவகைச் சாதிப்பகுப்பு ஆரி
யர்க்குள் இருந்ததாயின், அஃது இருக்குவேத முதலுன
பது மண்டிலங்களில் அவராறபாடப்பட்ட பதிகங்களிற்
காணப்படுதல் வேண்டும்; ஆனால், அவைகளில் அது
சிறிதுமே காணப்படவில்லை; அங்கே காணப்படுவதெல்
லாம் ஆரியராகிய தமக்கும் ஆரியரல்லாத தஸ்யுக்களுக்
கும் இயற்கையாய் உள்ள நிறவேறுபாட்டால் உண்
டான வேற்றுமையினைக் காழ்ப்புஏற மனததிற்பதித்து,
ஆரியராகிய தம்மைக்காதது, ஆரியரல்லாத தஸ்யுக்களை
அழித்ததுவிடவேண்டுமென அவா தந்தெய்வமாகிய இந்
திரனை வேண்டும் வேண்டுகோள் உரைக்களையாம்.

இனி, ஆரியர் கொணராத பாட்டுகளுடன், அவர்-
களைத் திருத்தும்பொருட்டுத் தமிழா தாம் வணங்கிய
உருத்திரர்மேலும், உருத்திரர்க்கு இருப்பிடமான தீக்
கடவுண்மேலும் பகலவன்மேலுந் தாம் பாடிய பாட்டு
களையும் ஒன்றுசேர்த்து இருக்குவேத ஒன்பதுமண்டி
லங்களாக வகுத்துவைத்தபின், நெடுங்காலஞ்சென்று
இருக்குவேதப் பத்தாம்மண்டிலமாகிய இறுதிப்பகுதி
திரட்டிச்சேர்க்கப்பட்டது என ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரி
யர் அனைவரும் ஒத்தது ஒருமுகமாய் உரைக்கின்றனர்.
இங்ஙனம் நெடுங்காலத்திற்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டதா
கிய இருக்குவேதப் பத்தாம்மண்டிலத்தின் தொண்ணூ
றாம் பதிகத்தின் பன்னிரண்டாஞ் செய்யுளில் மட்டுமே,

“பிராமணர் விராட்புருடனுக்கு வாய்ஆவா; அவ
னுடைய இரண்டு தோள்களிலிருந்தும் இராஜநயா உண்

டாக்கப்பட்டனர்; அவன் தொடைகள் வைசியர் ஆயின; அவனுடைய அடிகளிலிருந்து சூத்திரர் தோற்றுவிக்கப் பட்டனர்”

என்று நால்வகைச் சாதிவகுப்பு நவிலப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, ஆரியர் வருதற்குமுன்னமேதமிழாக்குள் தொழில் வேற்றுமைபற்றி இயற்கையாயிருந்த அநதணர், அரசர், வணிகர், பதினெண்டொழிலாளர் என னும் மக்கட் பாகுபாடே, மறுவினாலோ அல்லதவன் வழிவந்த வேறெவராலோ நாறசாதியாக மாற்றப்பட்டு, இருக்குவேதப் பததாம் மண்டிலத்தினகண் துழைக்கப்படலானமை தெறறெனப் புலனாகின்றது. இனி, இருக்குவேதப் புருடசூத்தத்தில், தொழிலான் மட்டு மன்றிப் பிறப்பினாலும் பார்ப்பனர்க்கு ஏனையெல்லாச் சாதியாரினும் பார்க்க மிக்கதோர் உயர்வு சொல்லப்பட்டிருத்தலை உற்று நோக்குங்கால், அப் பதிகத்தைப் படைத்து அதனுள் துழைத்தவர் ஒரு திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனரே யாவரென்பது துணியப் படுகின்றது. ஏனென்றால், இருநூன்றும் ஆரியப் பழக்க வழக்கங்கள் மிகுநதுள்ள வடநாட்டில் உறையும் பார்ப்பனர்கள் ஊன் உணவு கொள்பவராய் இருத்தலின், அவர் தம் மினத்தவர் அல்லாத மற்றை வகுப்பினரை இழிவு படுத்தக் காணேம். அவர் ஒரே கூடத்திற் றம்மவர் அல்லாத மற்றை இனத்தவர் காண இருநது அவர் காண உணவு கொள்ளுதலையும் யாம் வடநாடு சென்ற ஞான்று நேரே கண்டிருக்கின்றோம். மற்றுத் திராவிட ஆரியக் கலப்பிற் றேன்றிய பார்ப்பனரோ, ஏனை வகுப்பினர் அனைவரையும் ‘அடிமைகள்’ ‘வைப்பாட்டி மக்கள்’ எனப் பொருள் படுஞ் “சூத்திரர்” என்னும் இழிசொல்லால் மிக இழிததுப் பேசி, அவரைத் தொடுத்தலும்

ஆகாது, தாம் உணவருந்துங்கால் அவர் தம்மைக் காண்டலும் ஆகாது என ஒரு பெருங் கட்டுப்பாடு வகுத்துக் கொண்டு தாமே இம்மாதிலத் தேவர்கள் எனத் தம்மைத் தாமே உயர்த்துச் சொல்லித் தமக்குப் பிறப்பினாலேயே பெரும் பெருமை தேடுபவராயிருக்கின்றனர். இததன் மையினரான இத் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரன்றி வேறு எவர்தான் தாம் இறைவனது முகத்தினின்றும் பிறந்தவர் என்று சிறிதும் அச்சமின்றி அதனை நெஞ்சமுத்தத் துடன் கூறத்துணிவர்? அதனை யெண்ணிப் பார்க்குக கால் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர் எவரோ அப் புருடசூத் தப் பதிகத்தைப்படைத்து இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தில் நுழைத்துவிட்டா ரென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுகின்றது.

திராவிட ஆரியரில் நாத்சாதி

இன்னும், நடுநாட்டி லிருந்த திராவிடஆரியர், இந்தியாவின் வடமேற்கே யிருந்த ஆரியரை இழித்துப் பேசி வந்தமையும், ஆரியர்க்குள் இல்லாத பார்ப்பனச் சாதி நடுநாட்டிலிருந்த இத் திராவிடஆரியர்க்குள் மட்டுமேதோன்றி வளர்ந்தமையும் வடமொழி வல்ல ஆசிரியர் மாக்டானல் என்பவரால் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.* எனவே, திராவிட ஆரியக்கலப்பிற புதியராய்த் தோன்றிய பார்ப்பனரே தமக்குப் பிறப்பினாலேயே எவர்க்கும் இல்லா ஓர் உயாவு தேடிக் கொள்ளுதற் பொருட்டும், அவ்வுயர்வு தாம் இறைவனது முகத்தினின்றும் தோன்றினமையால் உண்டாயதெனக் கட்டிச் சொன்னாலன்றித் தமிழ்ப் பொதுமக்கள் அதனை ஒப்புக் கொள்ளாரெனக் கண்டு அவரை அவ்வாறறூல் ஏமாற்றித்

* A. A. Macdonell in his History of Sanscrit Literature, p. 160.

தமதுயர்வினை நாட்டுதற பொருட்டுமே அப்புருட சூத தப் பதிசுததை இயறறி அதன்கண் நுழைததாராகல் வேண்டுமென்பது சிறிது ஆராய்ந்து பார்க்க வல்லார்க்கும் நன்கு விளங்காநிற்கும். அது விளங்காநிற்கவே, வடக்கே நடுநாட்டி லிருந்து உண்டான பார்ப்பனர் திராவிட ஆரியக்கலப்பிற் றோன்றிய இருபிறப்பாளரேயன்றித் தனிப்பட்ட ஆரியர் அல்லரென்பதூஉம், அது பற்றியே அவர் தனிப்பட்ட ஆரியரை நாகரிகம் இல்லா “மிலேச்சர்” என இகழ்வாராயின ரென்பதூஉந் தாமே போதரும் (மது, உ, உந)

இனி, வடக்கே கங்கை யாற்றை யடுத்த நடுநாட்டி லிருந்த பார்ப்பனரே ஆரியர் அல்லாதபோது, விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள நாடுகளிலும், இததென்றமிழ் நாட்டிலும் உள்ள பார்ப்பனர்கள் தம்மை ஆரியரென உயாததுப் பேசிக் கொள்வதும், தம்மவரல்லாத தமிழர் அனைவரையுஞ் ‘சூத்திரர்’ என்னும் இழிமொழியால் இழித்துப் பேசி வருவதும் அறிவுடையோர் செயலாகுமோ சொல்லுங்கள். ஆரியர் இத்தென்றமிழ் நாட்டிற் குடிபுகுந்து நிலைபெற்றனர் என்பதற்கு ஏதொரு சான்றும் இல்லாமையினாலும்; வட ஆரிய மன்னர் சிலர் தமிழ் மன்னரை இகழ்நதமை கேட்டுச் சேரன் செங்குட்டுவன் அவர்மேற் படையெடுத்ததுச் சென்று அவரை வென்று மீண்டமையுஞ், சோழன் கரிகாறபெருவளத்தான் வட நாட்டின்மேற் சென்று அங்குள்ள அரசரை யெல்லாம் வென்று இமயமலைமேற் றனது புலிக்கொடியை நாட்டி வந்தமையுஞ் சிலப்பதிகாரத்தால் அறியக் கிடத்தலாலுந், தென்னாடு புகுதற்குத் துணிந்து வந்த ஆரியப்படையினைப் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் என்பான்வென்று துரத்தினமை பற்றியே அவன் ஆரியப் படை கடந்த

பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றமை புறநானூற்றினால் அறியப்படுதலாலும், விர்திய மலைக்குத் தெற்கே போந்து கலிங்கம் வரையில் வென்ற அசோக அரசன் தம்மு் மூவேந்தரையும் வெல்ல இயலாமல் திரும்பிப் போய்த தான் வெட்டுவித்த கல் வெட்டு ஒன்றில் அத்தமிழ் மூவேந்தரையுந் தந் தோழர் கள் எனக் குறித்தமை அதனால் விளங்குதலாலும் வட ஆரியராதல் வடநாட்டு மன்னராதல் கி. பி முதல் நூற்றாண்டு வரையிற பெருந் தொகையினராய்த் தமிழ் நாட்டிற் போந்து நிலைபெறுதற்கு இடம்பெற்றில் ரென்பது தேற்றமேயாம்.

அங்ஙனமாயின, கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பின் ஆரியர் தமிழ்நாடு புகுந்து நிலைபெற்றாரெனக் கூறுதல் ஆகாதோவெனின்; ஆகாது. தனிப்பட்ட ஆரியர் காசுமீரத்திலும், அதனையடுத்த சிலநாடுகளிலு மன்றிப் பிற இடங்களுக்குப் பெருந் தொகையினராய்ப் போந்திலாமையினாலும், போந்த சிறு தொகையினருந் திராவிட மக்களுடன் கலந்து திராவிடஆரியராகித் திராவிட நாகரிகத்தைப் பின்பற்றிச் சிறிது நாகரிகம் பெற்று வடமேற்கில் நாகரிகம் இலராய் உயிர் வாழ்ந்த ஆரியரை மிலேச்சரென இகழ்ந்து கழித்தமையினாலும் அங்ஙனங் கழித்து ஒதுக்கப்பட்ட மிலேச்ச ஆரியர் தாம் இருந்த வடமேற்குப் பகுதிகளை விட்டுத் தென்னாட்டிற்கு வர இயலாதவராயினரென்க.

தென்னாடு போந்த திராவிட ஆரியர்

என்றாலும், நடுநாட்டில் திராவிடருடன் கலந்து தோன்றிய திராவிடஆரியரில் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரே மெல்ல மெல்லத் தென்னாடு போந்தவராவர். எங்ஙனமெனிற் கூறுதும். அத்திராவிட ஆரியர் தம்மைப் பார்ப்பன

ரோன உயர்த்துப் பேசிக் கொண்டு, அவ்வுயர்வுக்கு ஒரு பெருநுணையாகத் திராவிடப் பொதுமக்களுக்குத்தெரியாத ஆரிய மொழியைத் தேவர்களாகிய தமக்குரிய தேவ மொழியாகப் பயின்று, அம்மொழியில் திராவிட முனிவரால் தொகுத்து வைக்கப்பட்ட இருக்கு எசுர் சாமம் அதாவம் முதலான வேதங்களை ஓதியும், பழையமலேசச ஆரியர் செய்து போந்த உயிர்க்கொலை கட்டுடியொடு கூடிய வெறியாட்டு வேள்விகளைத் தாம் திராவிட மனநர்பாற் கரவாய்ப் பெற்ற பெரும் பொருள் கொண்டு ஆயிரக் கணக்காக வேட்டும் வடக்கேயுள்ள நடுநாடுகளில் அருளொழுக்கத்திற்கு மாறான கொடுஞ் செயல்களைப் பரவச்செய்து வந்தனர். அதுகண்டு மனங்குழைந்தனித்தமிழ் முனிவர்களான கபிலரும் பதஞ்சலியும் முறையே சாங்கியமும் யேசுமும் இயற்றி அருளும் அன்புமே இறைவன் குணங்கள், அருளும் அன்பும் உடையாரே இறைவன் நிருவருளைப் பெறுவர், உயிர்க்கொலையுங் கட்டுடியும் மக்களை இம்மை மறுமையிலும் நிரயத்திற் செலுத்திப் பிறனி வட்டத்திலும் ஓயாமல் வைத்துச் சுழற்றி வருத்துந தீவினைகளாமென அறிவுரைகூறி எங்கும் அறிவொளியினைப் பரவச் செய்வாராயினர். அவர்காட்டிய அறிவு விளக்கத்தைக் கைப்பற்றிய அஜாதசுதனரு, ஜனகன், பிரவாகனஜைவலி, அசுவபதி கைகேயன முதலான பழைய தமிழ்த்தவவேந்தர்கள் அப்பார்ப்பனரின் அறியாமையினை அவர்களே ஒப்புக் கொள்ளுமாறு நன்கெடுத்திக் காட்டிப், பின்னா அவரது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி அவர்க்குமெய்யறிவு தெருட்டினா. அவர் அங்ஙனம் அவர்க்கு மெய்யறிவு தெருட்டிய அறிவுரைகளே ஈச, கேந, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டேய, சாந்தோக்ய, பிருகதாரணியக, தைத்திரீய, சுவேதாசுவதரம்

முதலான உபநிடதங்களாக இயற்றப்பட்டன. இவ் வரலாறுகளெல்லாம் அவ் வுபநிடதங்களிலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அதன்பிற சைவசமயத்திற் பிறந்து பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானையே அருளொழுக்கத்தில் நின்று வழிபட்டு வந்ததாய் தந்தையர்க்கு அருமைப் புதல்வராய்த் தோன்றி, முதன் முதல் அத் தாய் தந்தையராற் சிவபிரான் கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்று ஏறபிக்கப் பட்டவராகப் பழைய கல் வெட்டு ஒன்றிற் குறித்துச் சொல்லப்படுங் கௌதம புத்தா என்பார் தமது அரச வாழ்வினையுந் துறந்து, ஆருயிர்கட்கு அருளுரை பகரும் அருள் வாழ்வினையே மேற்கொண்டு, திராவிடஆரியப் பார்ப்பனர் வேட்டுவந்த உயிர்க்கொலை வேள்விகள் நடைபெற வொட்டாமற் றடைசெய்து, எங்கும் அருளொழுக்க வொளியினையே விரைந்து பரவச்செய்தனா அதனால், அப் பார்ப்பனக்குழுவினர் வடநாட்டில் அங்குள்ள மக்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் வழி அடைபட்டு, மெல்ல மெல்லத் தென்னாடு நோக்கி வரத்துவங்கினார். கௌதமபுத்தரார் பரவிய அருடபெருங் கொள்கை அவர் பெயரார் புத்த சமயம் எனப் பெயர்பெறலாயிற்று புத்தர்க்குப் பின் அவ்வருடபெருங் கொள்கையை இவ்விந்திய நாட்டிலும் இதற்குப் புறம்பேயுள்ள நாடுகளிலும் பரவச் செய்த அருளான அசோக வேந்தனே யாவன்; இவ் வேந்தனுஞ் சிவபிரானையே வழிபட்டவன் என்பது வின்சண்ட்ஸ்மித் என்பனும் வரலாற்று நூலாசிரியர் கூறுதலாற் பெறப்படுதலாலும் இவனும பண்டைத் தமிழர்க்குரிய அருட்பெருங் கொள்கையினையே வட நாடுகளிலும் பிற நாடுகளிலும் பெரிதும் பரவச் செய்தான் என்க * இவ்வேந்தன் காலத்

* See Vincent Smith's The Early History of India, p. 176.

தே தான், வடக்கே நடுநாட்டி விருந்த பார்ப்பனர் தொகுதி தொகுதியாய்த் தென்னாடு புகுந்து குடியேறின ரென்பது அறியப்படும். இங்ஙனம் குடியேறிய பார்ப்பனருந் திராவிடஆரியக் கலப்பிற் பிறந்தவரேயன்றி, இவருந் தனிப்பட்ட ஆரியர் அல்லரென்று துணிந்துகொள்க.

இங்ஙனமாக அசோக வேந்தன் காலத்தில் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே வந்த திராவிடஆரியப் பார்ப்பனரே, நெடுக மராட்டிய தேயத்திலும் ஆந்திரகன்னடமலையாள தேயங்களிலும் இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுங் குடியேறி, ஆங்காங்குள்ள திராவிடரிற் கீழ்வகுப்பாருடன் கலந்து, பல்வேறு வகைப் பிரிவினையுடைய பாப்பனர் ஆயினர். வடக்கிருந்து வந்த பாப்பனர் பல்வகைப் பறவைகள் மீன்கள் விலங்குகளின் இறைச்சியுடன், மாட்டின் இறைச்சியுந் தின்றுவந்தன ரென்பது இருக்கு முதலான வேதங்களாலும், அவற்றின் பிராமணங்களாலும், மறு முதலான மிருதி நூல்களாலுந் தெற்றென விளங்குத லானும், இன்றைக்கும் வங்காளத்திலுள்ள பார்ப்பனர் ஊனுணவு கொள்வதை எவரும் நேரே சென்று காணலா மாகலானும், இத் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறித் தமிழிற சிறந்த புலவராய் வயங்கிய பார்ப்பனருங்கூட ஊனுணவை விலக்காமல் அதனை உட்கொண்டு வந்தமை கபிலர் பாடிய “கடுங் கண்ணகொல்களிறறால்” என்னும புறநா னூற்றுச் செய்யுளால் நன்கறியக் கிடத்தலானும், இத் தமிழ் நாடு புகுந்த பார்ப்பனர், பண்டுதொட்டே ஊன மறுத்த சைவ அருளொழுக்கத்தினரான உயர் குடி வே ளாளருடன் கலக்க இடம் பெறாமல், தம்போல் ஊன உணவு கொள்வாரான ஏனை இழிகுடித் தமிழருடன் மட்டுமே கலக்க இடம்பெற்றுத், தாந் தாங் கலந்த தமிழ்க் குடி மக்களின் ஏற்றத் தாழ்வுக்குத் தக்கவாறு தாமுந் தம்

முள் ஏற்றத்தாழ்வு பல உடைய பல்வகைப் பார்ப்பனர் ஆயினர். இன்றைக்கும் மலையாளத்தில் நம்பூரிப், பார்ப்பனரும் பிறரும் மலையாள மகளிரைக் கூடி வாழ்தல் எவரும் அறிந்ததோர் உண்மையன்றோ?

இன்னும், வடக்கிருந்து வந்த பார்ப்பனரைப் பார்த்து, அவர்போல் ஆரிய மொழியைக் கற்று, அதனையே கடவுள் வழிபாட்டிற்கும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகட்கும் பயன்படுத்தி, அவர் போல் தாமும் பூணூல் பூண்டுங், கீழாடை மேலாடையுடுத்தும், உச்சிக் குடுமி வைத்தும் பார்ப்பனராய் விட்ட தமிழ் மக்களும் பலர்; இன்னும் பார்ப்பனராகி வருந் தமிழரும் மிகப் பலர். இராமாநுசர் காலத்திலிருந்து வைணவப் பார்ப்பனராகி வருந் தமிழருக்குங் கணக்குண்டோ? “அத்திப் பழத்தைப் பிட்டால் அத்தனையுஞ் சொத்தை” யாதலால் போற், பார்ப்பன வகுப்பைப் பண்டிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதில் ஒருவகுப்பினரன்றிப் பல்வேறு வகுப்பினர் கலப்பும் ஊடுருவியிருத்தலை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இஞ் ஞான்றைப் பார்ப்பனர் அனைவரும் ஆரியமொழியைத் தமக்கே உரிய மொழியாகப் பயின்று, அவ்வாறனால் தம்மைத் திராவிட மக்களினின்றும் வேறு பிரித்துக் கொண்டு தம்மை “ஆரியர்” என வழங்கிக் கொண்டாலும், அவருடம்பினுள்ளோடு வது பெரும்பாலும் திராவிட இரத்தமேயன்றிப் பிறிதில்லை. ஆகவே, இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கு மூலை யைத் தவிர, மற்றை அதன் நான்கெல்லைக்குட் பண்டைக் காலம் முதல் இன்றுகாறும் பரவி நிறைந்திருப்பவர் தமிழரும் அவர் இனத்தவரான திராவிட மக்களுமேயன்றி வேறு பிறர் பெரும்பாலும் இவர் என்பது தேற்றமேயாம் என்க.

மதம் இன்னதென்பது

இங்ஙனமாக இமயமமுதற் குமரிவரையிற் பண்டும் இன்றும் பரவியிருப்பவர் பெரும்பாலுந் தமிழரும் அவரினத்தைச் சேர்ந்த திராவிடருமே பென்பது பெறப்படுதலால், இனி 'அம்மக்களின் மதம் பண்டும் இன்றும் எத்தன்மையதாய் இருந்தது இருக்கின்றது, இனி எதிர்காலத்தே அஃதெவ்வாறு இருக்குமென்பது ஆராயற்பாற்று. அவ்வியல்புகளை ஆராயும் முன் 'மதம்' என்னுஞ் சொற் பொருளும் அதன் வழக்கும் ஆராய்ந்து காண்பது இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட நூல்களில் மட்டுமே 'மதம்' என்னுஞ் சொற், கடவுளைப்பற்றியாதல் உபிரைப் பற்றியாதல் உலகத்தைப் பற்றியாதல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியாதல் மக்கட்குமுன்னர் கொண்ட கொள்கைக்குப் பெயராய்த் தமிழ் நூல்களில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு அதாவது இறறைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நூல்களில் 'மதம்' என்னுஞ் சொற் கொள்கையென்னும் பொருளில் வருதலைக் காண்கிலேம். புறநானூறு, பரிபாடல், பத்துப் பாட்டு முதலான பழைய இலக்கியங்களில் மதம்என்னுஞ்சொல்வலிமைசெருக்கு அறியாமை அழகு முதலான பொருள்களில் வருகிறதேயன்றிக் கொள்கையென்னும் பொருளில் வரவில்லை. கி-பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதான மணிமேகலையிலுங் கூடச் 'சமயம்' என்னுஞ் சொல்வந்திருக்கின்றதேயன்றி, அதற்கு ஈடான 'மதம்' என்னுஞ் சொல்வரவில்லை. கி-பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிற் றேன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாசக காலத்திலிருந்துதான் மதம்என்

னுஞ் சொற் கொள்கை யென்னும் பொருளில் இன்றுகா
றும் வழங்கி வருகின்றது. இடைப்பட்ட காலத்தெழுந்த
'நன்னூல்' முதலான இலக்கண நூல்களும் மதம் என
னுஞ்சொல்லைக் கொள்கை யென்னும் பொருளில் வழங்கி
வருதல் "எழுவகை மதமே யுடம்படல் மறுத்தல்" என்
னும் நன்னூற் சூத்திரத்தால் அறியப்படும். ஆனால், பண்
டைத் தமிழ் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலோ
மதம் என்னுஞ் சொல்லாதல சமயம் என்னுஞ் சொல்லா
தல் எவ்விடத்துங் காணப்படவேயில்லை. இதுகொண்டு
பல்வகை மதங்களும் இத்தமிழ் நாட்டிற் றேன்றுதற்கு
முன்னமே தொல்காப்பியம் இயற்றப் பட்டமை உள்ளங்
கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்கு விளங்காநிற்கும். அங்ங
னமே மணிமேகலை காலத்திற்கு அதாவது ஆயிரத்தெண்
னுறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எந்தத் தமிழ் இலக்கியத்
திலுஞ் 'சமயம்,' 'மதம்' என்னுஞ் சொற்கள் வழங்
காமையை உற்று நோக்குங்கால், ஆயிரத் தெண்ணுறு
ஆண்டுகட்கு முன்னே இத் தென்றமிழ் நாட்டின கண்
ணே பல்வகைச் சமயப் பகுப்புகள் பல்வகை மதவேறு
பாடுகள் இருந்திலாமை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

மற்றுக், கி-பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டி லிருந்து
முன்னில்லாத சமயப் பகுப்புகளும் மதமாறுபாடுகளும்
இத்தென்றமிழ் நாட்டிற் றேன்றித் தமிழ் மக்களின் ஒற
றுமையைச் சிதைத்து, அவரை ஒருவரோ டொருவர்
மாறுபடச் செய்து அலைக்கழிக்க லானமை, மாணிக்க
வாசகப் பெருமான்,

“தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண்டாகி
முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்,
ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின;

ஆத்தமாநூர் அயலவர் கூடி
 நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்;
 சுற்ற மென்னுந் தொல் பசுக் குழாங்கள்
 பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்;
 விரதமே பரமாக வேதியருஞ்
 சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
 சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
 அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்;
 மிண்டிய மாயாவாத மென்னுஞ்
 சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்து ஆஅர்த்து
 உலோ காயதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
 கலாபேதத்த கடுவிட மெய்தி
 அதிற பெருமையை எனைப்பல சூழவும்”

என்று அருளிச்செய்த போற்றித் திருவகவற் பகுதியால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? கடவுளும் உயிரும் இல்லை யெனப் பாழங் கொள்கை பேசும் நாத்திகரும்; வேள்வி யாற்றுதல் பட்டினி கிடத்தல் முதலான வினைகளே ஒரு வார்க்கு வீட்டின்பத்தைத்தரும், இவற்றின் வேறுகக் கடவுள் ஒருவன் உளனெனக் கொண்டு அவனை வழிபடுத லும் பிறவும் வீணையாமெனக் கரையும் மீமாஞ்சகரும், உயிருங் கடவுளுமெல்லாம் பொய், அறமே மெய்யெனக் கழறும் பௌத்தரும், இவ்வுடம்போடிருநது உலக இன பங்களை நுகருதல் விடுத்துக் கடவுளும் உயிரும் இரு வினையும் மறுமையும் மறுபிறப்பும் உளவெனக் கொண்டு உழன்று உடம்பை மாய்த்தல் அறியாமையேயாம் எனக் கூவும் உலோகாயதரும், இவரின் இன்னும் பலவேறு வகையரான சமயவாதிகளும் மாணிக்க வாசகர் காலத் தும் அவர்க்கும் முற்பட்ட மணிமேகலை ஆசிரியரான கூலவாணிகன் சாத்தனார் காலத்தும் இத்தமிழ் நாட்டின்

கண் வந்து பல்கி விட்டமை மேற்காட்டிய மாணிக்க வாசகர் திருமொழியாலும், மணிமேகலையிற் 'சமயக் கணக்கர் தந்திறங்கேட்ட காதையாலும் நன்குணரப் படும்.

கௌதம புத்தர் காலத்திருந்து வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் தென்றமிழ் நாடு புருநது சோழ பாண்டிய அரசர் களைத் தம்வயப்படுத்தி, அவருதவியாற் பல வேள்விகள் வேட்டு ஆரியச் சிறு தெய்வ வெறியாட்டு வேள்வியை இந் நாட்டிற் பரப்ப முயன்றனராயினும். அருளொழுக்கத்திலும் ஒரு முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டிலும் உறைத்து நின்ற வேளாண் மாந்தர்க்கும் அவரையே பெரிதுஞ் சார்ந்த ஏனைத் தமிழ்ப் பொதுமக்கட்கும் ஆரிய வேள்வி இசையாமையின், அஃதிங்கு வேருன்றாமலே ஒழிநது போயிற்று. ஆகவே, ஆரிய மதம் என ஒன்று இத்தமிழ் நாட்டில் நிலைபெறாதொழியினும், இங்குவந்த வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் தமிழ்ப் பொதுமக்களுடன் கலந்து தமிழ் மொழியை நன்கு பயின்று அதில் வல்ல நல்விசைப் புலவர்களாயுந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரானையே வணங்கித் தமிழ் மேன்மக்கள் கொள்கையின் பாலராயும் மாறி விட்டமையின் ஆரியமதம் தமிழர் மதம் என இருவேறு மதங்கள் தோன்றுதற்கு இடமில்லாதொழியினும், வடநாட்டுப் பார்ப்பனரைத் தொடர்ந்து இத் தமிழ் நாடு போந்து நிலைபெற்ற பௌத்தர் சமணர்களாலே தாம் இங்கே பல வேறு மதங்களும் மதவழக்குகளுங் கிளைக்கலாயினவென்று அறிதல்வேண்டும். அசோக வேந்தன் காலத்திருந்து கி-பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையிற் சிறிதேறக்குறைய முந்நூறுண்டுகளாக இங்கு வந்து அமைதியாய் வாழ்ந்த பெருந்த சமணர்கள், சோழ பாண்டிய அரசர் நிலை குலையலான கி-பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்

கூம் முதற் றமிழ்நாட்டின்மேற் படையெடுத்துவந்த கருந்
ட மன்னரின் துணைகொண்டு, தஞ் சமயக் கொள்கை
களை இந்நாட்டின்கட் பரப்ப மிக முயன்று, தங் கொள்
கைகளுக்கு இணங்காத தமிழ் மக்களை யெல்லாந் தம்
மதங்களிற றிருப்புதற்குப் பல தீய முறைகளை யெல்லாந்
கையாள்வர் ராயினர். இதனாற், றமிழாசிரியர்க்கும்,
பௌத்த சமண சமயத்தார்க்கும் இடையே வழக்கு
களும் எதிர் வழக்குகளும் அடுத்தடுத்து நிகழலானமை
யின், ஒரு சாராகொள்கையினை யுடையார் பிறிதொரு சார்
கொள்கையினை யுடையாரினின்று தம்மை வேறு பிரித்து
வழங்குதற்கும் பிறரைத் தம்மினின்று வேறு பிரித்துக்
காட்டுதற்குஞ், சைவ ரென்றும் வைணவ ரென்றும்
பௌத்த ரென்றுஞ் சமணரென்றும் உலகாயத ரென்றும்
மாயாவாதிகளென்றும் வெவ்வேறு குழுவினர்க்கு வெவ்
வேறு சமயப்பெயர்கள் கொடுத்து வழங்குவாராயினர்.
சமயம் மதம் என்ற பெயரும் அப் பெயராற் குறிக்கப்
படுங் கொள்கைகளும் இல்லாமல், எல்லாம் ஒரேகொள்
கையினராய் அமைதியாய் எல்லாம் வல்ல ஒரு முழு
முதற் கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு இனிதுயிர் வாழ்ந்த
தமிழ் மக்களிடையே, வடக்கிருந்து வந்த நிலைபெற்ற
பௌத்த சமண சமயத்தவராலும், அவர்க்குப் பின்வந்த
குழுவினராலுமே பல்வேறு மதங்களும் மதப்போர்
களும் இந்நாட்டின்கண் மேன்மேற் கிளைத்து வரலாயின்
வென்றுணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். இவ்வாறுண்டான
பல்வேறு மதங்களும் வடக்கிருந்து வந்தவராலேதாம் பல்
கின் வென்பதற்கு, அம் மதங்கள் பலவும் வடமொழிப்
பெயர்கொண்டு உலவுதலும், அம்மதங்களைப்பற்றிய நூல்
களெல்லாம் வட மொழியிலேயே வரையப்பட்டிருத்த
லுமே உறுபெருஞ் சான்றும் என்க. இதனை நன்குணர்ந்

தே சுவாமி விவேகாநந்தரும் மதச்சண்டைகளுஞ் சாதி
வேற்றுமைக் கலகங்களும் பல்குதற்கு ஒரு பெருங்கருவி
யாய் இருந்ததும் இருப்பதும் ஸமஸ்கிருத மொழியே
யாகும் என்றும், ஸமஸ்கிருத மொழி நூல்கள் தொலைந்து
போகுமானால் இப்போராட்டங்களுந் தொலைந்து போகு
மென்றும் வருந்திக்கூறினார். பழைய தமிழ் நூல்களிற
சமயப் போருக்காவது சாதிச் சண்டைக்காவது சிறிதும்
இடம் இல்லா திருத்தலை அவற்றைப் பயில்வோர் நன
குணாவர். இங்ஙனம், மதம் என்னுஞ் சொல்லும், அச்
சொல்லில் அடங்கிய ஒன்றோடொன றெவ்வாக கொள
கைகளும் வடக்கிருந்து வந்து இத் தமிழ்நாட்டிற் குடி
பேறிய மாந்தர்களால் உண்டாயினவேயல்லாமல், அவை
தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் மக்களால் உண்டாயின வல்லவென்
பதை அறிஞாகள கருத்திற் பதித்துக் கொள்ளல்வேண்
டும.

தமிழர் கொள்கை

(அங்ஙனமாயினும், பகுத்தறிவும் நாகரிக முதன்மை யும் பலலாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமேதொட்டு வாய்ந் தவராகிய நம் பண்டைத் தமிழாசிரியரும் அவர் வழிப் பட்ட நந் தமிழ் மேன்மக்களும் இம்மை மறுமை வாழ்க கைகருரிய கொள்கைகள் சிலவேனும் உடையராதல் வேண்டுமன்றோ வெனின; வேண்டும; அவை தம்மைச் சிறிது ஆராய்ந்து உரைப்பாம்.

இவவுடம்போடு இசைந்து சிறிது காலம் நாம் இந் நிலவுலகத்தினமேல் இருந்து உயிர்வாழும் வாழ்க்கையே இம்மை வாழ்க்கையாகும். இனி, இவ்வுடம்பையும் இந் நிலத்தையும் விட்டுப்போய், இப்போது நம் பொறிபுலன களுக்கு நேரே விளங்காத வேறு நுண்ணிய, உலகங்க ளில் அவ்வுலகங்களுக்கு ஏற்ற நுண்ணிய வுடம்புகளில்

இருந்து சிலகாலம் வாழும் வாழ்க்கையும், அவ்வாழ்க்கையும் அங்கு முடிந்த பின் மீண்டும் பருவுடம்பிற புகுநது அப்பருவுடம்பிற கேற்ற பருப்பொருள் உலகங் களிற பிறநது உயிர் வாழும் வாழ்க்கையுஞ் சேர்ந்து மறுமை வாழ்க்கை என்று கருதப்படும் இவ்வுடம்பொடு கூடி நாம் இம் மண்ணுலகிற் பிறவி யெடுப்பதற்கு முன்னமே, இந் நிலமும் இந் நிலத்து நுகர் பொருள்களும் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நிலம் இல்லை யானால் நாம் பிறவி யெடுத்து உலவுதல் முடியாது. இந் நிலம் இருந்தாலும், இதன்கண் மாளு செடி கொடிகளும் இவற்றின பயன்களான இலையும் பூவுங் காயுங் கனியுங் கிழங்கும் வித்தும், இவற்றின் வேறான நீரும் நெருப்புங் காற்றும் இல்லையானால் நாம் ஒரு நொடிப் பொழுதுதானும் இங்கிருந்து உயிர் வாழ்தல் இயலாது. ஆகையால், இவையெல்லாம், யாம் பிறந்து எம்மறிவால் அறியப்படுதற்கும் எம்பொறி புலன்களால் நுகரப் படுதற்கும் முன்னமே அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாம் இந் நிலத்திலிருந்து வாழ்தற்கு ஓர் உடம்பும், இந் நிலத்தின் கண் உள்ள நுகர் பொருள்களை நுகர்தற்கு ஏற்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி எனனும் புறக் கருவிகளும், மனம் நினைவு அறிவு முனைப்பு எனனும் அகக் கருவிகளும் பிறவும் நமக்கு அமைததுக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக் கருவிகளுள் ஒன்றாயினும் பலவாயினுங் குறைவு படுமாயின், மக்கள் என்போர் அறிவும் இன்பமும் பெறுதல் சிறிதும் இயலாது. கண்ணில்லாத ஒருவன் இந் நிலவுலகத் தியற்கைக்காட்சிகளை எங்ஙனங் காணமாடுவான்? செவியில்லாத ஒருவன் சான்றோர் கூறும் அரும் பொருள் உரைகளை எங்ஙனங் கேட்க மாடுவான்? நானில்லாத ஒருவன் பிறரோடு எங்ஙனம்

உரையாட மாட்டுவான்? இங்ஙனமே ஏனை அகக்கருவி புறக் கருவிகள் குறைபட்டவ ரெல்லாரும் இவ்வுலகியற் பொருள்களை உணர்தலும் அறிதலும் துகர்தலுஞ் சிறிதும் ஏலாதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாகும் என்க.

இவ்வாறு நமக்கு அறிவு விளங்கி இவற்றை அறிதற்கும் துகர்தற்கும் முன்னமே, இவ்வுலகதையும் இவ்வுடம்பையும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி நாம் எவரையேனுங் கேட்டதுண்டா? சிறிதும் இல்லையே. ஏன்? இப்பிறவிக்கு வரும்முன் நமக்கு அறிவு சிறிதுமே விளங்கவில்லை யாதலால் அறிவில்லா அந்நிலையில் அவைகளை நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டல் நம் மாற சிறிதுமே இயலாதாகலின் என்க. இங்ஙனம், நாம் கேளாம் விருக்கவும், நமக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப் பட்ட இவைகளை நாம் வேண்டாமென்றுதான் கழித்து விடுதல் இயலுமோ வெனின், அதுவுஞ் சிறிதும் இயலாதன்றோ? இன்னும் ஆணைய்ப் படைக்கப் பட்டவர் ஆணையிருந்தே தீரல்வேண்டும். பெண்ணைய்ப் படைக்கப்பட்டவா பெண்ணையிருந்தே தீரல்வேண்டும். அங்ஙனமே, நாம் பிறப்பிக்கப் படுங்காற பிறந்தே யாகல்வேண்டும்; இறப்பிக்கப் படுங்கால் இறந்தேபோகல்வேண்டும் இவைகளை மாற்றிவிடுதல் எவராலும் ஆகாது இவ்வுலகமும் உடம்பும் பொய்யென்று சொல்லிவிட்டால் இவையெல்லாம் பொய்யாய் விடும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அங்ஙனஞ் சொல்லியவர் அடுத்த நேரத்திலேயே பசியும் விடாயும் வந்துவிட்டால் அவற்றைப் போக்குஞ் சோற்றையுந் தண்ணீரையுந் தேடுகின்றார்; தமக்கு ஒரு நோய் வந்துவிட்டால் உடனே அது தீர்க்கும் ஓர் அருகருநதினை ஆராய்ந்தலேகின்றார்; ஆகவே, அவா சொல்

னிய சொல்லுக்குப் பின் அவர் செய்யுஞ் செயல் முழு
மாறா யிருத்தலின், அவர் சொல்லிய சொற்றான் பொய்,
உலகமும் உடம்பும் மெய் யென்பதனையே அவரது
செயல் காட்டுகின்றதன்றோ? அற்றேல், உடம்பும் நிலை
யின்றி அழிந்து போகின்றதே யெனின்; நிலையின்றி
அழிவது வேறு, பொய்யாவது வேறென்று பகுத்தறிதல்
வேண்டும்; நிலையின்றி யழிவதெல்லாம் நம்பொறி புலன
களுக்கு விளங்காத நுண்ணிய நிலையினை அடைகின்றன
வேயன்றி, அவை பொய்யாகவில்லை யென்பது இஞ்
ஞான்றை இயற்கைப்பொருணூல் ஆசிரியரால் ஆராய்ந்து
கிறுவப்பட்டு இருக்கின்றது. இவ்வாறு தெளிந்த மெய்ப்
பொருள்களாய் இருக்கும் உலகத்தோடும் உடம்போடுஞ்
சோநதுலவி, அம் முகத்தாற் சிறிது சிறிதாக அறிவு
விளங்கப்பெற்று வருஞ் சிறுயிர்களாகிய நாம் இவ்வரும்
பெருஞ் சேர்க்கையை நம்மறிவாலும் நஞ் செயலாலும்
பெற இயலாமல், நம்மினுஞ் சிறந்த பேரறிவும் பேராற்ற
னும் பேரிசைக்கமும் வாய்ந்த வேறு ஓர் அரிய விழுமிய உயி
ரின் செயலாற் பெற்றிருத்தலினாலேயே, இவ்வுடம்பின்
சேர்க்கையையும் இவ்வுலகின் சேர்க்கையையும் இவ்வுல
கத்துப் பொருள்களின் சேர்க்கையையும் விட்டு நீங்கும்
படி நேருங்கால், அந்நீக்கத்தைத் தாங்க இயலாமல் மக்
களாகிய நாம் எவ்வளவோ நெஞ்சம் நொந்து கதறி அழு
கின்றோம்! நாமே நம்மறிவாலும் நஞ்செயலாலும் இவ்
வுலகு உடற் சேர்க்கையை நிலைகிறுத்திக் கொள்ள வல்ல
வர்களா யிருந்தால், இவைகளைப் பிரிந்து சாக வேண்டு
வதில்லையன்றோ? மேலும், நமக்கு அறிவையும் இன்பத்
தையும் மேன்மேற் பெருகச் செய்யும் இவ்வுலகுடற்
சேர்க்கை நமக்கு இனியதாகவே இருக்கக் காண்கின்றோ
ம்ல்லது, இன்னொத்தா யிருக்கக் காண்கிலோம். இதனை

இன்னுத்தாகவே எல்லாருங் காண்பராயின், எவருமே இம் மண்ணிலகில் உயிரோடு இரார். உலகையும் உயிரையும் எட்டிக் காயாகக் கருதிக் கசந்து பேசியவர்களுங் கூட அவற்றை உடனே துறந்து இவ்வுலகத்தைக் கடந்து சென்றார் அல்லர். தமது முன்னுளி லெல்லாம் இவை தம்மை வெறுத்துப் பாடிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானே தமது பின்னாலில்,

“நாயிற் கடையாம் நாயேனை

நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்,

மாயப் பிறனி யுன்வசமே

வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி,

ஆயக் கடவேன் நானோதான் ?

என்னதோஇங் கதிகாரம் ?

காயத் திடுவாய், உன்னுடைய

கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே”

என அவ்வாறு தாளுசெய்தது பிசுக்கென உணர்ந்து உண்மையை ஒளியாமலே எடுத்திசைத்தார். இங்ஙனமே ஆசிரியர் திருமூலரும்,

“உடம்பாபுழியின் உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே” என்றும்

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்

உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்

உடம்புளே யுத்தமன கோயில்கொண் டானென்

றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே” என்றும்

இருகால் அருளிச்செய்தார்.

இம் மேலோர் உரைகளைக் கருதிப் பார்க்குங்கால், உலகையும் உடம்பையும் வெறுத்துப் பேசும் பேச்சு

வெறுஞ் சொல்லளவாகவே முடிசின்றதன்றி, உண்மையில் அவைதம்மை எவரும் வெறுப்பதா யில்லை; எல்லாரும் அவற்றின் சேர்க்கையை மிக விரும்புகின்றவர்களாயும், அச்சேர்க்கையை என்றும் நிலைபெறுத்திக் கொள்வதில் அடங்கா வேட்கை யுடையவர்களாயுமே இருக்கின்றனர். கட்பார்வை மழுங்கிச் செவியுங் கேளாமற்கை கால் வழங்குதலும் இல்லையாகிப் பாயும் படுக்கையுமாய்க் கிடக்குந் தள்ளாத கிழவர்களுங் கூடத் தம் உடம்பையும் இவ்வுலகையுந் துறந்து சாவதென்றால் நெஞ்சம் நடுநடுங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கலுழ்கின்றனர். இந்நிகழ்ச்சியை யுற்று நோக்குங்கால், இப்பிறவியை எல்லாரும் மிக விரும்புவது, இஃது அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாய் இருத்தல்பற்றியே யாமென பது தெளியப்படுகின்றதன்றோ? இவ்வுலகிற் பொருள்களைப் பகுத்தாராய்ந் துணர்தலால் நமக்கு எவ்வளவு அறிவு வளர்கின்றது! நமதறிவு வளர வளர, அதனைப் பலதுறைகளிற் புகுத்திப் பயன் படுத்தப் படுத்த, அவற்றைப் பயன் படுத்தத் தெரியாத காலங்களிற் பட்ட, சொலறகருந் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி இப்போது நாம் எவ்வளவு நலங்களைப் பெற்று இன்புற்று வருகின்றோம்!

நீராவிடின் வல்லமையைக் கண்டு அதனைப் பயன் படுத்திய ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகன இவ்வுலகத்திற்கு விளைத்த நன்மைகளை எவரேனுங் கணக்கிட்டுச் சொல்லல் கூடுமோ? முற்காலத்தில் மூன்றாண்டுகள் பெருஞ்செலவு செய்து கொண்டு வழிச் சென்றாலுஞ் சென்று சேர்தறகரிய காசிமா நகரை இக் காலத்தில் மூன்று நாட்களில மிகச் சுருங்கிய செலவிற் சென்று சேரும்படி பேருதவி புரிவது எது? நீராவிவண்டியே யன்றோ? முற்காலத்திற் பாய்கட்டிக் கப்பலிற் கடல் தாண்டிச் சென்று இரங்குந்

மலையா சினம் முதலான அயல் நாடுகளில் வாணிகம் நடாத்திய வணிகர்கள், தம் மனைவி மக்கள்பால் வாய்க் கரிசி வாங்கிக்கொண்டு மனம் உளைந்து சென்றார்களென எம்பாட்டன்பாட்டிமார் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றோம். ஏன்? அக்கப்பலிற் சென்றவர் அவ் வயல்நாடு போய்ச் சேர்வதும் உறுதியில்லை; சேர்ந்தவர் திரும்பிவந்தது சேர்வதும் உறுதியில்லை; திரும்பி வந்து சேர்வதா யிருந்தாலும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் செல்லும்! ஆனால், இஞ்ஞான்றோ மூன்று நாட்களில் இரங்குன்மாநகர் செவ்வனே சென்று சேரவும், பின்னும் மூன்று நாட்களில் திரும்பி இங்கே வந்து சேரவும் நமக்குப் பேருதவி புரிவது எது? நீராவிக்கப்பலையன்றோ? இன்னும் இங்ஙனமே, மின்னின் ஆற்றலையும் ஒலியின் இயக்கங்களையும் ஒலியின் பதிவுகளையும் ஒளியின் விரைவு ஒளியின் பதிவுகளையும் இரவும் பசுவும் உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்து அவற்றைப் பேருழைப்பினாலும் பெரு முயற்சினாலும் பயன்படுத்திவரும் மேல்நாட் டாசிரியரின் கைம்மாறு கருதா உதவியினு லன்றோ கம்பிச் செய்தியும் கம்பியில்லாச் செய்தியும் நிழலுருவும் ஒளி யெழுதியும் வானவூர்தியும் பிறவும் பெற்று அளவிறந்த நலங்களை அடைந்து வருகின்றோம்? இன்னும், எவ்வளவோ நலங்களை அடையப்போகின்றோம். ஆகவே, இவ்வுலகுடனும் இவ்வுடம்புடனும் உயிராகட் குண்டான சேர்க்கை, அவ் வுயிராகட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன் மேற் பெருகச் செய்தற் பொருட்டே வந்ததா மென்பதூஉம், அதுபற்றியே மக்களும் மற்றைய யுயிர்களும் இவ்வுலக வாழ்வினைத் துறந்து போக விரும்பாமல் அதன்கண் நிலை பெற்றிருப்பதற்கே விழைகின்றன ரென்பதூஉம் நினைவிற் பதிக்கற்பாலன வாகும்.

இனி, உயிர்கள் கேட்டுப்பெறும் அறிவு விளங்கா மலே யிருக்கவும், அவற்றிற்குப்போந்த இவ்வுலகு உடற சேர்க்கையின் நோக்கத்தை, ஆற்றிவு வாய்ந்த மககளா கிய நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கத் தக்க நிலையில் இருப்பது போல, ஆற்றிவிற் குறைந்த ஏனைச் சிற்றயிர்கள் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தக்க நிலையில் இருக்கவில்லை. மக்கட் பிறவி யெடுத்தவர்களுள்ளும் ஏற்றத்தாழ்வான பலதிறப் பட்ட அறிவுடையவர்கள் இருந்தாலும், பொதுவாக எல் லாருந் தத்தம் அறிவுநிலைக் கேற்ப இப்பிறவியின் நோக் கத்தை உணர்ந்து பார்ப்பவராயும், இப்பிறவியால் மேன் மேல அறிவும் இன்பமும் பெறத் தக்க வழிவகைகளை நாடி முயல்பவராயுமே இருக்கின்றனர். அறிவில்லா அணுகுகளின் சேர்க்கையால் உண்டான இப்பிறவி, அவ் வணுகுகளின் பிரிவால் அழிந்து போகும், அதற்குமேல் வேறொன்றும் இல்லையென்று வழக்குப் பேசும் பாழ்ந் தொள்கைக்காரர்களுங் கூட, இவ்வுடம்போடு இசைந்து இருக்கும் வரையில் தமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச்செய்து கொள்வதற்கே பெரும் பாடு பட்டு வருகின்றார்கள். இப்போது இந் நிலவுலகம் எங்கணும் நடைபெற்று வரும் அரசியற் போராட்டங் கள் அத்தனையும் எந்த நோக்கத்தைக் கொண்டு நடை பெறுகின்றன? தமக்கு மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகுதலை வேண்டி முனைந்து நிற்கும் ஒரு மக்கட் கூட் டத்தார், தமது முயற்சிக்கு மாறாய்த் தமக்கு இன்னல் விளைக்கும் மறொரு கூட்டத்தாருடன் போராடி அவ ரை அழித்து விட்டுத் தாமே அறிவும் இன்பமும் பெற்று வாழல் வேண்டு மென்னும் நோக்கத்தாலன்றோ? ஒவ் வோர் ஆண்மகன் பெண்மகளும், எல்லாவுயிர்க்கும் வந திருக்கும் இப்பிறவியின் நோக்கத்தையும் பயனையுரு சிறி

தாயினும் ஆராய்ந்து பார்ப்பார்களானால், தாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதலில் ஆராவேட்கை யுடையராயிருத்தல் போலவே, ஏனையுயிர் ஒவ்வொன்றும் அங்ஙனமே அவற்றைப் பெறுதலில் அடங்கா வேட்கை யுடையவாய் இருத்தலை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். நாம் அறிவும் இன்பமும் பெறுதற்பொருட்டு, நமக்கு ஆகாத உயிர்களின் பிறவியை அழித்துவிடுதல் எவ்வளவு தீயதென்பது, நம்மைப் பிறர் அழிக்க வருங்காலன்றோ நடுக்கத்துடன் நமது உணர்வுக்குப் புலனாகின்றது? ஆகவே, எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழியாமல், நமது பிறவியின் பயனை நாம் அடைய முயலுதலே நமக்கும் பிறர்க்கும் அறிவையும் இன்பத்தையும் பெருகச் செய்தற்கேற்ற வழியாகும்.

கொல்லா அறம்

இந்த வழியை முதன்முதற் கண்டறிந்து அதற்கேற்பத் தமது இம்மை வாழ்க்கையை நடத்தினவர்கள் தமிழரில் மேன்மக்களாய் இருந்த ஒரு பெரும் பகுதியாரே யென்பது கருத்திற பதிககற் பாற்று. மக்கட் பிரிவினர் ஒவ்வொருவரிலும் மேன்மக்களுங் கீழ்மக்களும் இருந்தாலுந், தமிழரில் மேன்மக்களைத் தவிர, மற்றை மக்கட் பிரிவினரிலுள்ள எந்த மேலோரும் இவ்வருமருந்தன்ன உண்மையினைக் கண்டறிந்திலர்; இஃது ஆசிரியர்தொல் காப்பியனார்,

‘எல்லா வுயிர்க்கும் இன்பமென்பது

தானமர்ந்து வருஉமேவற்றாகும்” (பொருள் ஒத்து, ௨௨௩) என்று மொழிந்தமையால் அறியப்படும். எல்லா உயிரும் இனபததையே அவாவி நிறைவின், எந்த உயிரின் பிறவியையும் அழித்து, அதற்குத் துன்பத்தை விளைத்தலினுங் கொடியது பிறிதுண்டோ சொல்லுமின்!

இக் கொடுமையை நன்குணர்ந்தே தமிழ் மேன்மக்கள் எந்தப் பிறவியையுங் கொல்லுதலும் ஆகாது, ஒரு பிறவியைக்கொண்டு அதன் ஊனைத் தின்னுதலும் ஆகாது என்னுங் கொள்கையை விடாப் பிடியாய்க் கொண்டு நிற்கலாயினர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிருந் தொழும்” என்றும்,

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று” என்றும், இற்

றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே கொல்லா அறத்தின மேன்மையை வலியுறுத்திக் கூறி யிருத்தல் காண்க. தமிழ் மேன்மக்களில் இக் கொல்லா வறத்தினை விடாப் பிடியாய்க் கொண்டு ஒழுகினவர்கள் வேளாளர்களேயென்பது “பட்டினப்பாலை” என்னும் பழையபாட்டினால் நன்கறியப் படுகின்றது. இவர்கள் முழுமுதற் கடவுளைச் சிவம் என்னும் பெயரால் அழைத்து வணங்கிவந்தமையின், இவர்கள் இடைப் பட்ட காலத்திருந்து சைவர் எனவும் பெயர் பெறலாயினர். இவர்கள் கைக் கொண்ட கொல்லா வறமும் அவ் வேளாளர் வழியே ‘சைவம்’ என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. புலாலுணவு விட்டவரைச் “சைவ மாயினர்” என வழங்கும் வழக்கும் இன்றுகாறும் நடைபெற்று வருகின்றது. கொல்லா வறஞ் சமண சமயத்தார்க்கே சிறப்பாகச் சொல்லப்படினும், புலவுத் துறந்தாரைச் சமணர் என்றுரையாமற், சைவர் என்றே எல்லாரும் வழங்கி வருதலை உற்றுநோக்குங்கால், இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் சமண சமயத்தார் வருதற்குப் பலநூற்றாண்டுகள் முன்னே தொட்டுச் சைவவொழுக்கத்திற் றலை நின்றவர் சைவசமயத்தவரான வேளாளர்களே யென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்றது.

சைவ சமயத்தில் நின்ற மேன்மக்கள் எல்லாரும் உயிர்க் கொலையினைப் பெருந் தீவினையாகக் கருதி அதனைப் பிறர் செய்யாமல் விலக்குதற்குப் பெரிது முயன்றமை, மேற காட்டிய திருக்குறளால் மட்டுமேயன்றி, அதற்குப்பின் வந்த ஆசிரியர் முதுமொழிகளாலும் இனிது விளங்கா நிற்கும். மாப்பெருந் தவ முனிவரான ஆசிரியா திரு மூலர்,

‘கொல்லிடு குததென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடி காரர் வலிகயிற்றாற கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே” எனவும்,

“பொல்லாப் புலாலை துகரும் புலைபரை
எல்லாருங் காண இபமன்றன் றாதுவர்
செல்லாகப் பற்றிய தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறிதது வைப்பாரே” எனவும்
மிக அச்சுறுத்தி அறிவுதெருட்டினர். அவர்க்குப் பின் வந்த சைவசமயாசிரியரான சுந்திரமூர்த்தி நாயனா ருங்,

“கொன்று செய்த கொடுமையாற் பல சொல்லவே
நின்ற பாவ வினைகடாம் பல நீங்கவே
சென்று சென்று தொழுவின் தேவர் பிரானிடங்
கனறினோடு பிடிசூழ்தண்கழுக் குன்றமே” என்று
கொலைப்பாவத்தின் கொடுமை நீங்குதற்கு வழி காட் டினமை காண்க. அவர்க்குப்பின் வந்த பட்டினத்தடி களும்,

“கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற்
குத்திரங் கோள் களவு
கல்லாமற் கைதவரோடிணங்காமற்
கனவிலும் பொய்

சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற்

ரோகையர் மாயையிலே

செல்லாமற் செல்வந தருவாய்

சிதம்பர தேசிகனே” என்று கொலை புலை முத
லான தீவினைகளைக் கடிதல் வேண்டி இறைவனைத் தொழு
தனர். அவர்க்குப் பின்வந்த தாயுமான அடிகளும்,

“கொல்லா விரதங் குவலய மெல்லா மோங்க
எல்லாக்குஞ் சொல்லுவதென்னிசைபராபரமே”

எனவுங்,

“கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர் மற்
றல்லாலாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே”

எனவுங் கூறிக் கொல்லா அறத்தை எங்கும் பரவச்செய்த
லிற றமக்குள்ள பெருவிருப்பினையும், அவ்வறத்தைக்
கடைப்பிடித்தாரை யன்றிப் பிறரை நல்லாரென்று கரு
தத் தமதுள்ளம் ஒருப்படாமையினையும் நன்கெடுத்துத்
தெரிவித்தமை காண்க. அவர்க்குப் பின்வந்த இராம
லிங்க அடிகளும்,

“மருவாணைப் பெண்ணாக்கி யொரு கணத்திற்

கண்விழித்து வயங்கு மப்பெண்

ஊருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை

யெழுப்புகின்ற வுறுவனேனுங்

கருவாணை யுறவிங்கா துயிருடம்பைக்

கடிந்துண்ணுங் கருததனே லெங்

குருவாணை யெமது சிவக் கொழுந்தாணை

ஞானியெனக் கூறெனாதே”

எனக் கூறி, ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாக
வும் உருமாற்றி இறந்தவரை உயிர் பெற்றெழுச் செய்யும்
அத்தனை ஆற்றல் ஒருவர் உடையரேனும், எள்ளளவும்
இரக்கமின்றி ஒருபிரின் உடம்பை வாளால் வெட்டி

அதன் ஊனை அவர் தின்பராயின் அவரை ஞானியெனச் சொல்லுதல் ஆகாது என்று கொல்லா வறத்தின் மேன்மையையும் அஃதல்லா மறத்தின் கீழ்மையையும் எத்துணை அழுத்தமாக விளம்பி யிருக்கின்றார்! இவை கொண்டு, பண்டைக்காலம் முதல் இன்றைக்காலம் வரை வந்த தமிழாசிரியரும், அவர் தம் மெய்யுரை வழிநின் றொழுகிய வேளாண் மாந்தரும், இம்மை வாழ்க்கை எல்லாவயிர்க்கும் இனிது நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான கொல்லா அறத்தினை முதன்முதற் கண்டறிந்து, அதனைத் தமக்குரிய முதற் பெருங் கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்து வரலாயினரென்பது இனிது விளங்கா நிற்கும்.

பண்டைத்தமிழ் மேன்மக்களே கொல்லாவறத்தினை முதன்முதற் கண்டு, அதன்கண் வழுவாதொழுகினவர் என்பதென்னை? வடக்கிருந்த சமணர் சாக்கியர் சாங்கியர் யோகர் முதலாயினாருங் கொல்லாவறத்தினை விடாப் பிடியாய்க்கொண்டு ஒழுகினவரல்லரோ வெனின்; சமணர் சாக்கியர் முதலான அவரெல்லாம், ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே இமயமலைவரையிற் பரவி நாகரிகத்திற சிறந்து உயிர்வாழ்ந்த வடநாட்டுத் தமிழ் மேன்மக்களின் மரபில் வந்தவரே யென்பது ஆராய்ச்சியாற புலனாதலின், பண்டைத் தமிழ் மக்களே கொல்லாவறத்தினை முதன்முதற் கண்டாரென்னும் எமதுரை சிறிதும் பிறழாது. சமணர் சாக்கியர் சாங்கியர் யோகர் முதலாயினாரெல்லாந் தமிழ் மேன்மக்களாதலினாற்றான் அவர் எல்லாருந் தமது நாட்டிற் குடியேறிய ஆரியரின் உயிர்க்கொலை வேள்விகளைப் பெரிதும் அருவருத்துப் பேசி, அவ் வேள்விகளை நுவலும் ஆரியவேத நூல்களையும் ஏசிவிடுவாராயினரென்க.

அற்றேற், பழைய யூதமதத்தினரும் ஊன் உண்ண
 நோன்பின்கண் நின்றவரேயென்பது அவர்க்குரிய விவி
 லிய வேதப் பழைய ஏறபாட்டின் முதன்மறைப் பகுதி
 யாலும், ஐசாயா தானியேல் முதலான முனிவர்கள் அரு
 ளிசெய்த அருஞ்ரைகளாலும் நன்கு பெறப்படுதலின்,
 தமிழ் மேன்மக்களே கொல்லா அறத்தினை முதன்முதற்
 கைப்பற்றி யொழுகினாரென்றல் யாங்ஙனமென்றிற், கூறு
 தும்; பண்டைக் காலத்தே மேனாடு கீழ்நாடுகட்குச்
 சென்று வாணிகம் நடாத்தினவர், இன்றைக் காலத்திற்
 போல, வேளாள வணிகரே யாவர். இவர்களே இருக்கு
 வேத காலத்திற் 'பணிகர்' என்றும், பாபிலோனியர்
 காலத்திற் 'பிரீசியர்' என்றுஞ் சொல்லப்பட்டவ ராவர்.
 இவர்கள் தாம் வாணிகம் புரியச்சென்ற அயல் நாடுகளி
 லும் புலாலுண்ணு ஒழுக்கத்திற் றவறுதிருந்தமையால்,
 இவர்களைப் பார்த்து அயல் நாடுகளில் இருந்த மக்களில்
 எவரோ ஒரு சிலர் புலால் மறுத்த ஒழுக்கத்தைக் கைப்
 பற்றி நின்றாராகலின், அவர்களின் வழியே கொல்லா
 வறம் விவிலியவேத முதன்மறையிலும், வேறு சில இடங்
 களிலும் உயர்த்துச் சொல்லப்பட்டு நிலைபெற லாயிற்று.
 அவ்வளவே யன்றி, யூதர்களில் மேன்மக்களாயிருந்தா
 ரனைவருங் கொல்லாவறத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகினவ
 ரல்லர். யூதர்கள் கொல்லாவறத்தின மேன்மை கண்டு
 அதனை அவரில் மேலோராயினார் கைக்கொண்டு ஒழுகி
 யிருந்தாற், சைவ வேளாளர் பெருந் தொகையினராய்த்
 தமிழ் நாட்டில் இன்றைக்கும் உயிர்வாழ்ந்து வருதல்
 போல மேனாடுகளிலும் ஊனுண்ணு மக்கள் பெருந்
 தொகையினராய்க் காணப்படுதல் வேண்டும். அவ்வா
 றின்றி அங்குள்ளார் அனைவரும் இன்றுகாறும் ஊனுண்வு
 கொள்பவராகவே வாழ்நாட் கழித்து வருதலின், அவ

ரெல்லாங் கொல்லா அறத்திற்கு உரியரல்லரென்பது தேற்றமேயாம். ஆகவே, தமிழ் மக்களில் மேலோராயிருந்த வேளாளரே முதன்முதற் கொல்லா அறத்தின் விழுப்பம் உணர்ந்து, அதனைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டொழுகி னோராவரென்னும் உண்மை ஆணித்திறமாய்க் கருத்திற் பதிக்கற்பாறறு. இதுகொண்டு, இம்மை வாழ்க்கையின் நிலையினையும், அஃது எதற்காக நடைபெறுகின்றதென அதன் நோக்கத்தினையும் நன்காராய்ந்து பார்த்துக், கொல்லா அறத்தின்கட் பிறழாது நின்று வாழ்க்கை செலுத்துவதே, ஆற்றிவுடைய சிறந்த மக்கட் பிறவியினர்க்கு இரக்கமும் அன்பும் அருளும் ஒருங்கு அளா விய அறவாழ்க்கையாகும் என்றுணர்ந்து கைக்கொண்ட முதற் பெருங் கொள்கையே தமிழர் மதத்திற்கு இன்றியமையாப் பேர் உறுப்பாய்ப் பிறங்குகின்ற தென்பது உணரற்பாறறு.

அஃதுண்மையே யாயினும், இதெனறமிழ் நாட்டில் உயிர் வாழும் தமிழரில் வேளாளர் என்னும் ஒரு வகுப்பாரைத் தவிர மற்றையோ ரெல்லாரும் ஊன் உண்பவராகவே யிருத்தலாலும், இச்சிறிய தமிழ்நாட்டிற்குப் புறம்பேயுள்ள பெரும் பெருந் தேயங்கலில் உறையும் பெரும்பெருந் தொகையினரான மக்கட் பிரிவினர் அனைவரும் ஊனுண் வாழ்க்கையினராகவே யிருத்தலாலும் இம்மைவாழ்க்கைக்குச் சிறந்தது கொல்லாவறமே என்று கூறுதல் பொருநதுமோவென்றிற், கூறுதும்.

உயிர்களுககு இப்பிறவி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதன் நோக்கத்தை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குநகால், இவர்கள் இயற்கையாகவே மறைக்கப்பட்ட அறிவினராயும் அதனாற் பல குற்றங்களுடையராயும் இருத்தல் எளிதிற புலனாகா நிற்கின்றது; இவ்வுடம்பொடு கூடிய உயிர்

வாழ்க்கை நீள நீள இவ்வுயிர்கட்டுள்ள அறியாமையுஞ்
 சிறிது சிறிதா விலகியொழிய அவர்களது அறிவும் வா
 வா விளக்கமுடையதாகி விரிதலுறுகின்றது; அங்ஙனம்
 அறிவு விளங்க விளங்க அவர்கள்பால் உள்ள குற்றங்
 களும் வா வாக் குறைநது போகின்றன ; ஆகவே, இப்
 பிறவி கொடுக்கப்பட்டதன் நோக்கம், அறியாமையை
 அகற்றி அறிவைத்துலக்கிக் குற்றங்குறைகளைத் தொலைப்
 பதற்கேயாமென்பது நன்கு விளங்காநிற்கின்றதன்றோ ?
 இங்ஙனம் அறிவு விளங்குதற்குங் குற்றங்கள் நீங்குதற்
 கும் பேருதவி செய்யுங் கருவியான இவ்வுடம்பு ஆற்றிவு
 வாய்ந்த மக்களாகிய நமக்கு இன்றியமையாததாய் இருத
 தல்போலவே, ஆற்றிவிறகுறைநத எல்லாச் சிறுயிர்கட்
 கும் இன்றி யமையாததாய் இருக்கின்றது. இதனை
 யுணர்ந்து பாராமல், ஆடு மாடு கோழி கொக்கு குருவி
 நண்டு, நத்தை மீன் முதலான சிற்றுயிர்களின் அரிய
 உடம்புகளை இரக்கமின்றிச் சிதைத்து அவற்றின் ஊனைத்
 தின்னும் வன்னெஞ்சக் கொடுஞ்செயலை இந்நிலவுலகம்
 எங்கணும் உள்ளாா செய்து வருதலினாலேயே அப்புன
 செயல் நனசெயலாய் விடுமோ ? புகலுங்கள்! புலி கரடி
 சிங்கம்ஒநாய்முதலான மறவிலங்குகளும் ஏனைச்சிற்றுயிர்
 களை அங்ஙனமே இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின்
 ஊனைத் தின்னுகின்றன. அங்ஙனமே ஆற்றிவுடைய மக்
 களுஞ் செய்து வருவார்களானால், அம்மறவிலங்குகளுக்
 கும் இம் மக்களுக்கும் வேறுபாடு எனனை? ஆதலால்,
 அறக்கொடியதொரு மறச்செயலை எல்லாருஞ் செய்கின்
 றன்றென்று நாமுஞ் செய்துவந்தால், இக் கொடிய புன
 செயலை விட்டு அருளும் அன்பும் இரக்கமும் வாய்ந்து
 ஈநாம்மேனிலையேறி இப்பிறவியைப் புனிதமாக்குவது எந்
 நாள்? மேலும், இம்மாதிலத்துறையும் மாந்தரில், எவரோ

ஒரு சிலர் ஒழிய, மற்றை யெல்லாருங் குற்றமான எண்ணங்களுங் குற்றமான செயல்களும் பொருந்தினவர்களாகவே யிருக்கின்றனர். மக்களிற் பொய் பேசாதவரீயாவர்? எவரும் இல்லையே. எல்லாரும் பொய் பேசுதல் கொண்டு, எவரும் பொய் பேசுதலை நீக்கவேண்டுமெனத் தில்லையெனக் கூறுவாரா உண்டோ? மக்களிற் பொறுமையிலாதவா யாவர்? எவரும் இல்லையே. அதனால் எவரும் பொறுமையை நீக்குதல் ஏற்றுக்கு என்று கரைவார் உண்டோ? மக்களிற் பிறருடைமையைக் கவர்ந்து கொள்ள அவாவுறாதவர் எவருமே இல்லை. அதனால், அவாக்கொண்டு அலைக் கழிதல் விலக்கற்பாலதனநென விளம்புவார் உண்டோ? இன்னும், மக்களிற் பிறரைப் புறங் கூறிப் பழியாதவர் எவருமே யில்லை. அதனால், புறங் கூறுதல் கடியறபால தனநெனக் கழறுவார் உண்டோ? இல்லையே. எத்தகைய பொய் பேசுவாரும், எத்தகைய பொறுமையுடையாரும், எத்தகைய பேரவா மிகுந்தாரும், எத்தகைய புறங் கூறுரை பொழிவாரும், பிறா பொய் பேசக் கண்டாற, பிறர் பொறுமைப்படுதல் கண்டாற, பிறா அவாப்படுதல் கண்டாற, பிறா புறங் கூறக் கண்டால், அவரை ஏன அவா அவ்வளவு அருவருக்கின்றனர்? அவாமேல் ஏன அவ்வளவு சினங் கொள்கின்றனா! அவரை ஒறுதது அடக்குதற்கு ஏன அவ்வளவு முயல்கின்றனா! ஆகவே, எத்துணைக் கொடிய குற்றங்களை யுந் தாங் குற்றமாக நினையாமற் செய்வாருந், தாங் செய்கு குற்றத்தில் ஓர் எள்ளளவு பிறர் செயக்கண்டால், அவரை வெறுக்கின்றமை நாடோறும் மக்கள வாழ்க்கையிற் காணப்படுதல்போல, மக்களெல்லாரும் உயிரகளின உடம்பை வெட்டி அதன் ஊனை மிசைந்துவருதல்கண்டு, அன்பும் அருளும் இரக்கமும் ஒருங்கு குடிக்கொண்ட

நல்லோர்கள் அங்கனஞ் செய்வாரை அருவருப்போ யன்றி அவரை ஒரு சிறிதும் பாராட்டுவாரல்லரென்பது தெளியப்படுமென்க எனவே, குற்றமான ஒரு கொடிய செயலை எல்லாருஞ் செய்தல்கண்டு அதனைக் குற்றமெனக்கருதாமை பகுததறிவு வாய்ந்த மக்களாகிய நமக்கு அடுத்ததன்று. மக்கள் அல்லாத விலங்குகளும் ஏனைச் சிற்றயிர்களுமே இது குற்றமானது, இது குற்றமாகாதது எனவும், இது நல்லது, இது தீயது எனவுங், குற்றத்தைத் தீயதை விலக்கிக் குற்றமல்லாததை நல்லதை யாங்கைப்பற்றக் கடவே மெனவும் பகுததறிந்து பார்க்க மாட்டாதனவாகும் மற்றுப், பகுததறிவு பெற்ற மாந்தர்களாகிய நாமும் அவ்வறிவினைப் பயன்படுத்தாமல் நடப்ப மானால், நாம் இச சிறந்தபிறனியினைப் பெற்றது எதற்கு? உண்டுடுத்து உறங்கிக் கழிவதற்கா? எனச்சிறிதாயினும் நினைந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

இனி, இத் தென்றமிழ் நாட்டில் உள்ள வேளாளரைத் தவிர, இந்நிலவுலகத்தின் மற்றைய பெருந் தேயங்களில் வாழும் மாந்தர்கள் எல்லாருங் கொலைத் தொழிலைச் செய்துஞ் செய்வித்தும் அதனாற் கிடைக்கும் ஊன்தை தின்பவர்களாகவே யிருந்தாலும், அறிவும் ஆராய்ச்சியும் நாளுக்கு நாட் பெருகாநின்ற இக் காலத்தில், மக்களுயிர் வாழ்க்கைக்கு இசைந்த நல்லுணவு யாதென ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் பேரறிஞரும் அவரைப் பின் பற்று வாரும் அயல் நாடுகளிலுந் தொகை தொகையாய்ப் பெருகி, ஊனுணவு ஒருவகைக் கொடிய புளிப்பு நஞ்சு (uric acid) கலக்கப்பெற்றதா யிருத்தலின அது மக்களுடம்புக்கு ஒரு சிறிதும் இசையாதெனறும், அதனால் ஊனுணவு கொள்வார்க்கு, இருமல் எலும்புருக்கி மலக்கட்டு மார்புவலி வயிறுறுளைச்சல் பிளவை நீரிழிவு முத

லான பல பொல்லாத நோய்கள் வருகின்றனவென்றும், புளிப்பு நஞ்சு இல்லாத மாஞ்சு செடி கொடிகளின் இலை பூ காய் கனி கிழங்கு வித்து பால் முதலான சைவ உணவுப் பொருள்களைச் செரிக்கும் அளவாய் உட்கொண்டு வருவார்க்கு நோய் இல்லா இனிய வாழ்க்கையே நீண்டு வருகின்றதென்றும் அறிவித்து வருகின்றனர். அவர்தம் அரிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு ஊனுணவை அறவே விலக்கி சைவவுணுப் பொருள்களையே உட்கொண்டு இனிது வாழ்க்கை செலுத்துவார் தொகையும் இங்கு லாந்து அமெரிக்கா பிராஞ்சு ஜர்மனி முதலான அயல நாடுகளிற் பெருகிவருகின்றது. இன்னும் அறிவாராய்ச்சி மிகக் சான்றோர் கூட்டமும் அவர்வழி திற்பார் குழுவும் மிகுந்து வருநதோறும். இம்மாநில மெங்குந தமிழர்தம் முதற பெருங் கொள்கையாகிய கொல்லா அறமும் புலால் மறுத்த சைவவொழுக்கமுமே பரவி நிலைபெற்று விளங்கு மென்பது திண்ணம்.

இன்னும், தமிழ்மக்கட் குரிய கொல்லாவறம், அவர்கள் பண்டைக்காலத்தே வாணிகம் புரியச்சென்ற அயல் நாடுகளில் இருந்த அறிஞர்களாலும் மிகக் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டு, அவர்களால் அக் காலத்திலேயே தழுவப் பட்டமை அத் தேயவரலாறுகளால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நாகரிக வாழ்க்கையில் மிக்கு விளங்கிய எகுபதிய (Egyptians) ருடைய சமய நூல்களும் எதியோபிய ருடைய சமயநூல்களும் ஊனுணவை அறவே விலக்கி விடல் வேண்டுமென்று கட்டளை யிடுகின்றன.*

அவர்க்குப்பின் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து விளங்கிய கிரேக்கரும் உரோமருங், கடகுடி கூடாவொழுக்கங்க

* See Dr. Anna Kingsford's The Perfect way in Diet, p. 18.

னாக் கைக்கொண்டு தம் அருமை பெருமைகளை இழப்பதற்கு முன், காய்கனி கீரை கம்பு பால் முதலான சைவ உணுப்பொருள்களையே உண்டு உயிர் வாழ்ந்தது வந்தனர். உரோமரிற் சிலம்பம் பழகுவார் வாறகோதுமை அப்பமும் எண்ணெயுமே உட்கொண்டு வந்தனரென்றும், அவ்வுணவு அவர்கட்கு நரம்பு வலிவினையும் எதனையுந் தாங்க வல்ல ஆற்றலினையுந் தந்தது என்றும் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயிருந்த இப்போகிரட்டெஸ் என்னும் மருத்து நூலாசிரியர் வரைந்திருக்கின்றார்.

இம் மாநிலத்து மாந்தரிற் பெருந் தொகையினர் உறையுந் தேயங்குளான சீனம் சப்பானில் உள்ள பெளத்த மடங்களிற் பெருங் கூட்டமாய் உயிர் வாழுந் துறவிகள் எந்த வகையான ஊனுணவும் எடாமைபொடு, வெண்ணெயும் பாலுங்கூட உட்கொள்வதில்லையென்றும் அவர்களின் துறவு வாழ்க்கையை நேரே சென்றுகண்ட ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவர் (Rev. R. H. Cobbold) எழுதியிருக்கின்றார். இன்னும் இங்ஙனமே அயல் நாடுகளிற் பண்டைநா ளிருந்த அறிஞர்கள் தமிழரின் கொல்லா வறத்தைத் தழுவி யொழுகிய வரலாறுகளை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டப் புகுநதால் இது மிகவிரியும். இவ்வாறானால், தமிழரின் கொல்லாவறம் இக்காலத்திற்போல அக்காலத்தும் அயல்நாடுகளி லிருந்த அறிஞர்களாற் சிறந்த தொனருகத் தழுவப்பட்டதே யன்றி, அஃதவர்களால் விலக்கப்பட்டதில்லை யென்பதை அன்பர்கள் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

மேலும், மாந்தர்கள் கடைப்பிடித் தொழுகவேண்டிய அறங்களை யெல்லாம் எடுத்தோதிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், அவ்வெல்லா அறங்களுள்ளும் மிகச் சிறந்

தனவாகக் கொல்லாமை, பொய்யாமை என்னும் இரண்டனையுமே பிரித்துக் கூறிப், பின் அவ்விரண்டனுள்ளும் முதல் வைக்கற்பாலது கொல்லாமை, அதன் பின் வைக்கற்பாலது பொய்யாமை எனக் கிளந்தெடுத்துரைத்தார். அஃது,

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன் பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று”

என்னுந் திருக்குறளால் இனிது விளங்காநிற்கின்றது. இவ்வாறு திருக்குறளைப்போற் கொல்லா அறத்தை, இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, ஏனை யெல்லா அறங்களுக்குந் தலையாய முதலிடத்தே தனி வைத்துரைத்த ஓர் அறநூலை, வேறு எந்த அயல் நூட்டு மத நூல்களுள்ளும் காண்கிலேம் விவிலிய மறை இம்மை யொழுக்கத்திற்குரிய அறங்களைக் கூறுகின்றழிக் கொல்லாமை முதல்வைத்துரைப்பினும், அது கூறிய கொல்லாமை யென்பது ஆற்றிவுடைய மக்களைக் கொல்லாமை யென்றே அதற்கு உரைவகுத்தார் பலரும் உரைப்பக காண்டலின், அதன்கட் சிறுயிரைக் கொல்லாமையும் அடங்குமென்று உறுதிப்படுத்திக் கூறுதல் இயலாதாயிருக்கின்றது. சிறுயிரைக்கொல்லாமையும் அதன்கண் அடங்குமென்றே கொண்டாலும், அக்கற்பனையின் வழி நடக்கும் யூதர்களையும் கிறித்தவர்களையும் அந் நாள் முதல் இந்நாள் வரையில் எங்குங் காண்டல் அரிதாயிருத்தலின், அக்கொல்லா அறம் அவர்கட்குரியதாய் அவர்களாறகடைப்பிடிக்கப்பட்டதன்றென்பதும், அதற்குப் பண்டைக்காலம் முதல் உரியவாகளான வேளாள வணிகர் வழியாகவே அது விவிலிய மறையினுள்ளும் புகுந்து அங்கு நிலைபெறலாயிற் றென்பதும் அறிதல் வேண்டும்.)

காதலன்பு

இங்ஙனம் இம்மை வாழ்க்கை எல்லாவயிர்க்கும் நிலைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான கொல்லாவறம், பண்டைக்காலம் முதல் இன்றைக காலம் வரையிலுள்ள தமிழரில் மேன்மக்களுக்கு முதற் பெருங் கொள்கையாய்த் திகழ்ந்தாற் போலவே, அதற்கடுத்த படியாக இம்மை வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான இல்லொழுக்கம் மிகவுந்தூயதான அன்பையே தனக்குயிராக் கொண்டு நிகழவேண்டு மென்பதுதான் தமிழரின் இரண்டாவது கொள்கையாதல் பண்டைச் செந்தமிழ் நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. கணவனும மனைவியுங் காதலன்பிற பிணைந்து நடத்துவதே இல்லொழுக்கமாகும். கணவனும் மனைவியுங் கூடுங் கூட்டம இல்லையானால் இல்லொழுக்கமே இல்லை. இல்லொழுக்க மில்லையானால் இம்மண்ணுலகில் மக்கள் எவருமே இராள். ஆண் பெண் பாலார் ஒன்றுசேராத நிலை இன்று முதல் ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் இந் நிலவுலகில் நிலைத்துவிடுமானால், இவ்வொரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் இம்மாதிலததில் மக்கள எவருமே இராள் என்பது திண்ணமன்றோ? ஆனால், அங்ஙனம் நேரவொட்டாது அன்பும் இன்பமும் மக்களில் எத்துணை நெஞ்சத்திட்பம் உடையாரையும், பிணிததுப் பொருத்திவைக்கின்றது. ஏனென்றால், அன்பும் இன்பமும் மக்கள் இருவரின் சேர்க்கையிலேதான் நிகழ்வனவா யிருக்கின்றன அம் மக்களுள்ளும் ஆண் பெண்பாலாரின் சேர்க்கையே தொடர்பான உண்மையன்பிறகுந், தொடர்பான இன்பநுகர்ச்சிக்குங் கருவியா யிருக்கின்றது இவ்வாய்மை கண்டே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இறறைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே ஆண் பெண் பாலாரின் சேர்க்கையை நுவலும்

“அகத்திணையியலை” முன் வைத்து, அவரல்லாத ஏனைப் பிறரின் சேர்க்கையை துவலும் “புறத்திணையியலை” அதன்பின் வைத்துப் பொருளோத்தினை அருளிச் செய்தார். அவர்க்குப் பின் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் திருக்குறள் இயற்றிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனாரும் முதலில் ஆண் பெண் பாலார் சோககையினை விதநது கூறும் “இல்லறவியலை” முன் வைத்து, ஏனையோர் சேர்க்கையினைக் கூறும் “பொருளியலை” அதன்பின் வைத்திட்டார் என்பது.

இன்னும், அன்பின் வழியது இன்பம். அன்பில்லா விடத்து நிகழ்வது துன்பம். உலகியல் நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாததான ஆண் பெண் பாலாரின் சேர்க்கை தொடர்ந்து நிகழ வேண்டுமானால், அதனை இறுகப் பிணித்து நடத்துதற்குக் காதல் அன்பென்னுங் கயிறு இருவருள்ளத்தினின்றுமே தோன்றி அவரை இணைக்க வேண்டும். ஓர் ஆண்மகன் தன்னுற் காதலிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்மகளையும், ஒரு பெண்மகள் தன்னுற் காதலிக்கப்பட்ட ஓர் ஆண் மகளையும் மணந்து வாழ்க்கை செலுத்துதல் வேண்டுமென்பதே பண்டைத் தமிழ்மேன் மக்களின் கொள்கையாயிருந்தது. பொன்னுக்கும் மண்ணுக்கும் புகழுக்குந் தலைமைக்குங் குலத்திற்கும் புதல்வர்க்கும் அவாவற்று அன்பில்லா ஆடவரும் மகளிரும் மணஞ் செய்து கொள்வார்களானால், அவர்களது வாழ்க்கை பல்வகைக் குற்றங்களுடையதாய் நிலை குலைந்து போகும்.

“அன்பகத் தில்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண் வற்றல் மடந்தளிர்த் தற்று” என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச்செய்த அறிவுரை என்றும் மறக்கறபாலதன்று. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வேறெதனை

யுங் கருதாது காதல் ஒன்றினையே மேலதாய்க் கருதிக் காதன் மணமே செய்து வந்தனரென்பது, தொல்காப்பியம், அகநானூறு, திருச்சிறுதம்பலக கோவையார் முதலான பழந்தமிழ் நூல்களாலும், சைவசமயாசிரியராகிய சுந்திர மூர்த்தி நாயனார் வாழ்க்கை வரலாற்றினாலும் நன்கு புலனாகின்றது.

காதலன்பு இல்லாவழி மகளிர்க்குக் கறபொழுக்கம் நிலைபெறுதல அரிது தமிழ் மக்கள் மகளிரது கற பொழுக்கத்தையே மிக மேலதாய்க் கருதினவர்களென னும உண்மை,

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே, நாணினுஞ் செயிர்தீர் காட்சிக் கறபுச் சிறந்தன்று” என்னுந் தொல்காப்பியர் உரையானும் (தொல்காப்பியம், களவியல், உஉ),

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந் துண்மையுண்டாகப் பெறின” என்னுந் திருவள்ளுவர் உரையானும் நன்கு தெளியப்படும். மகளிரது கற பொழுக்கத்தைக் காதலு நிலைபெறுவித்தற்கு, அவர் தன்காதலர்மேல் வைத்த உண்மைப் பேரனபேதுணைசெய்யுமல்லது, வேறு காவலுங் கட்டுப்பாடுந் துணைசெய்யா வென்பது உம பண்டைத் தமிழ்மக்களால் நன்கு தெளியப்பட்டதாகும்; அது,

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர் நிறைகாக்குங் காப்பே தலை” என்னுந் திருவள்ளுவர் திருக்குறளாலுங், கணவன மாயந்தவழித் தீப்பாயப் புகுந்த பூதப் பாண்டியன் நேவியைச் சானரோ தடுத்தும் அதற்குடம்படாது தீப்பாயவாள பாடிய புறநானூறுச் செய்யுளாலுந் தெற்றெனப் புலப்படும். இங்ஙனந்தம் முள் உண்மைக் காதலன்பு மீதுர்ந்த ஆடவா மகளிளையே

வேறு காரணங் கருதாது இல்லற வாழ்க்கையிற் படுப் பித்தனர் பழந தமிழ் மக்களென்பது கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று.

இனி, ஆரியரது ஒழுகலாற்றைத் தழுவி வடநாட் டவர்கள் இத் தென்றமிழ் நாடு புகுநது வைகிப் பின், தமிழரது காதன் மணஞ் சிறிது சிறிதாக கைவிடப்பட டிக, குலஞ் செலவுந் தலைமை முதலான காரணங்களுையே முதன்மையாகக்கொண்ட அன்பற்ற போலி மணம் வழக கத்தில் நிகழ்நது வரலாயிற்று இத்தகைய போலி மணத் திற் சுற்றத்தாராற் புகுத்தப் பட்டமையினாலேயே காரைக்காலம்மையாரின் இல்லறவொழுக்கம் பாழ்பட டது ஒரே குலம் என்னுங் காரணம் ஒன்றே பற்றிக், காரைக்காலம்மையாருக்குத் தக்கவன் அல்லாத, அவ ரால விருமப்ப்படாத ஒருவன் அவருக்குக் கொழுநனா கப் பிணைக்கப் பட்டமையினாலேயே அவரது இல்லற வொழுக்கம் நடைபெறுது சிதைநது போயிற்று. சுந்திர மூர்த்தி நாயனார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தாரா ஏற்படுத்திய திருமணத்தை இறைவன் றடைசெய்து, பின்னர்ப் பர வை சங்கிலியார வேறு குலத்தவராயினும் அவர்க்கும் நாயனார்க்கும் இடைநிகழ்நத காதலன்பின் றிறத்தையே வியந்து அவ்விருவரையும் அவாக்கு மணம் பொருகதிய அருட் பான்மை, தமிழர்தங் காதன்மணச் சிறப்பை நனகு புலப்படுத்துகின்றதன்றோ? இன்னுஞ், சோழமன னன தனமகள் அமராவதியுங் கம்பா மகன் அம்பிகாபதி யும் ஒருவரையொருவர் உயிர் போற் காதலித்த அன்பின பெருககை உணராதுபோயது எதனால்? தான் அரசன் என்னுஞ் செருக்கினாலும், அம்பிகாபதி தன்னை அண் டிப் பிழைக்கும் ஒரு புலவனின் மகன் என அவனது நிலைபை இழிவாக நினைநத நினைவினாலுமன்றோ? இஙங

னமே, எத்தனையோ குடும்பங்கள் சுற்றத்தாரால் நேர்ந்த அன்பில்லா உடற் சேர்க்கையால் முன்னும பாழாய்ப் போயின ! இன்னும் பாழாய் வருகின்றன ' தமிழரின் பண்டைக் காதன மணந் திரும்ப உயிர் பெற்று எழுமா னால், அப்போதுதான் இம்மண்ணுலக வாழ்க்கை விண் ணுலக வாழ்க்கையாய்ச் சுடாந்து திகழுமென்று நினை மின்கள் ! இஞ்ஞன்றை அறிஞர்கள், காதல் வழிப்பட்ட கலப்பு மணத்தை அரசனே ஒப்புக்கொண்டு அதனைச் சட்டமாகக் வேண்டுமெனச் செய்யும் நனமுயற்சிகுப், பண்டைக் காதன மணத்தின் வழிவந்த தமிழ் மக்களா கிய நாம் பெரிதுந் துணையாய் நிற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

காதலனபை ஒருசிறிதுங் கருதிப் பாராமற், செல் வத்தையும் புதல்வர்ப் பேறறையுங் குலத்தையும் பிற வறறையுமே மேலாகக் கருதி ஆரியர் வழிப்பட்ட பாப பனர் நடத்திவரும் பொருந்தா மணந் தமிழ் மக்களால் மிகவுங் கடியறபாலதாகும். மேலும், மங்கைப் பருவம் எய்தாச் சிறு பெண்களை ஆடவர்க்கு மணம் பொருத் தும் பாப்பனரின் ஒழுகலாறும பெரிதும் அருவருக்கற் பாலதாகும். மக்களினுந் தாழ்ந்த விலங்கினங்களுஞ் செய் யாத ஒரு செயலை, மக்களினுஞ் சிறந்த தேவராகத் தம் மைத் தாமே மதித்திருக்கும் பார்ப்பனா, இயற்கை யமைப்புக்கும் இறைவன றிருவுளக் குறிப்புக்கும் முழு மாறாகச் செய்து வருவதில் விடாப்பிடியாய் நிற்பது எத் துணை இழிக்கத்தக்க செயலாய் இருக்கின்றது ! இதனால் எத்தனை நல்ல பார்ப்பனக் குடும்பங்கள் பாழாய்விட் டன ! தம் பெண்மக்கள் பூவாமுன்னம் மணந் கூடல் வேண்டுமே எனனும் ஏக்கத்தாற், கணவராகக் குறிப் பிடப்பட்ட ஆடவர் நெஞ்சிரக்கந் தினைத்தனையுமின்றிக்

கேட்கும் பெருந் தொகைப் பொருளுக்கீதம்^{சூ}; தம் உடைமைகளை யெல்லாம் விறறும், 'அதுவும் போதாமற் கடன் வாங்கியுங் கொடுத்துப் பெண்களைப் பெற்றவர்களில் எத்தனை ஆயிரம் பேர் முதுமைக்காலத்தில் வறியராகிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புற்று இறந்து போயினர்! போகின்றனா! காதலன்பு எட்டுணையுமின்றி, அஃதில்லாமையின் நெஞ்சிரக்கமும் அடியோ டில்லையாகி, மேலு மேலும் பெருமபொருள் கொண்டு வர வில்லையே யென்று தம் மனைவியரைக் கரும்பாலையில் வைத்துக் கசக்கிப் பிழிவதுபோல் வருத்தி, அதனால் அவா தங் கறபினை யிழந்து காலங் கழிக்கவோ, அல்லது குளங் கூவல்களில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொள்ளவோ கட்டாயப் படுத்திவிட்ட, கட்டாயப் படுத்திவருகின்ற கணவனமார் எத்தனை போ' தேவர்கள் எத்தனைக் கொடிய செயலும், எத்தனை நடுவிகந்த செயலும், எத்தனை நெஞ்சிரக்கமற்ற செயலும் வெறும் பொருளின் பொருட்டுச் செய்யலாம் போலும்' இரக்க நெஞ்சமில்லாக் கயவர்களை எத்துணைக் கொடிய செயலுஞ் செய்ய வல்லா. அங்ஙனமே தேவர்களுஞ் செய்வானால் அவரை எனனென்று சொல்வேம்! இவ்வகையிற் றேவருங் கயவரும் ஒரு தன்மையரே யாதல கருதிப் போலுந் திருவளஞவ நாயனார்,

“தேவர் அணையர் கயவர் அவருந் தாம்

மேவன செய்தொழுகலான” என்றருளிச்செய்தார். சிறுபெண்கள் மங்கைப்பருவம் அடையும் முன் பெரும் பொருள் கொடுத்த அவர்களை மணஞ் செய்விக்குங் கொடிய பார்ப்பன வழக்கத்தையுந் தொலைத்தற்கு நம் நாட்டு அறிஞர்கள் பெரும்பாடு பட்டுச் சட்டஞ் செய்திருப்பது மிகவுங் கொண்டாடற் பாலதாகும். அச்சட்

டப்படி நம் நாட்டவர் அனைவரும் வழுவாமல் நடக்கு மாறு நாம் நம் பொதுமக்களுக்கு நல்லறிவு புகட்டி வரு தல் நமக்கு இன்றியமையாப் பெருங் கடமையாகும்.

இனி, நமது நாட்டிற் பண்டைக் காலத்தே காதன் மணமே நடைபெற்று வந்தமையின், தங் காதற் கண வரை இழந்த மகளிர் பின்னர் வேறு ஆடவரை மணக்க இசையாராய்க் கைம்மை நோன்பு நோற்றே காலங் கழித் தனரென்பது புறநானூறு முதலான பழைய தமிழ்நூல் களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

மற்று, ஆரியரது நடைமலிந்த வட நாட்டிலோ காதன்மணம் பெரும்பாலும் நடவாமையின், அங்கிருந்த மகளிர் தங்கணவா இறந்தபின், அவருடன் பிறந்தாரை மணந்துகொள்ளும் வழக்கம் பண்டு நடைபெற்றது (இந் நாளிலும் அவ்வழக்கம் நடைபெறுதலை யாம் வடநாடு செனற்காலத்திற்சில இடங்களில்நேரே கண்டேம்). அது, மாபாரதம், சாந்தி பர்வத்தில் (உளசக) வீடுமர் கூறும மொழியாலும் அறியப்படும். மேலுங், கணவன் உயி ரோடிருககையிலோ, அல்லதவன் இறந்த பின்னோ மகப் பெருத மகளிர் தம் மைத்துனரையோ அன்றி வேறு பிறரையோ கூடி மகப்பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று மநு மிருதி (கூ, ௫கூ, கூ0, கூக) வெளிப்படையாய்க் கூறுத லாற, கற்பற்ற அவ்வொழுக்கம் வடநாட்டவரிற் பொது வாயிருந்தமை தெளியப்படும்.

இனி, இஞ்ஞானறைத் தமிழ்மக்கள், பார்ப்பன ரைப் பார்த்துக், குலவேற்றுமை மிகுதியாய்ப் பாராட் டிக், காதலன்பு நிகழ்ப்பெருத ஆடவரையும் மகளிரை யுங் கட்டாய மணத்திற் புகுத்திவருதலின், அதிற்புகுந்த ஆண் பெண் பாலார் பெரும்பாலுந்துன்பவாழ்க்கையிலே யே பெருநதுயர் உழந்து மாய்கின்றனர். அல்லது, ஒத்த

அன்பு நிகழாத தம் வயிற்றினின்றும் நற்குண நற்செய்கை வாயாத நோய்கொண்ட புதல்வர் புதல்வியரைப் பெற்று உலகவாழ்க்கைக்கே பெருநீமைபை விளைவிகின்றனர். இத்தகையவர் வேறு வேறு பிரிந்து, தாந்தாம் விரும்பியவரைத் திரும்ப மணஞ்செய்துகொண்டு நனகு வாழ்தற்குவேண்டும உதவிகள் செய்தலும் நம்மனோக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இன்னுங், கணவரை இழந்தமாதரிற் திரும்பமணஞ் செய்துகொள்ளும் விருப்ப முடையார்க்கு ஏதொரு தடையும் ஏதொருதீங்குஞ் செய்யாது, அவர் விரும்பிய ஆடவருடன் மகிழ்ந்துவாழ உதவிசெய்தல் வேண்டும. இத்தென்னு ஓர் ஆலிலை மூக்கையொப்பச்சிறியது. இத்துணைச்சிறிய இந்நாட்டிலிருக்கும் நம்மக்களின் தொகையும் மிகச்சிறியது மற்று, ஆலிலையை யொப்ப மிகப்பெரிதான இம்மாதிலப் பரப்பில் உறையும் பலகோடி மக்களின் தொகையோ மிகமிகப் பெரியது. இத்துணைப் பெருந்தொகையினரான ஏனைமக்களின் கணவரை இழந்த மகளிர் திரும்ப மணஞ்செய்துகொண்டு இனிது வாழா நிற்கையில், அவர்களைநோக்க மிகச் சிறு கூட்டத்தாரான நந் தமிழ்மாதர்மட்டுந் திரும்ப மணஞ்செய்துகொள்ள இடம்பெறாமல் தடைசெய்யப்பட்டுத், தம் வாழ்நாள் முடியும் மட்டும் அழுத கண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாயிருந்து பெருந்துயர் உழக்கச்செய்வது, ஈரநெஞ்சமுடையார் செயலாகுமா?

“தன்னுயிர்க் கினனாமை தானறிவான் என்கொலோ மன்னுயிர்க் கின்னாசெயல்”

என்ற தமிழ்மறைபபடி. தம் முயிர்க்கு ஒரு சிறு துன்பம் வரினும் அதனைப் பொறுத ஆடவர், நம் அருமைப் பெண்மணிகளை அவர்தம் வாழ்நாள் எல்லையளவுந் துன்

பக்கடலில் அழுத்தி யலைப்பது அருளுடையார் செயலாகுமா? தம்மனைவியர் மாய்ந்த அனறே வேறு மாதரை மணக்க முயலும் நம் ஆடவர், கணவரை இழந்த மகளி ரை மட்டும் மறுமணஞ் செய்யாவாறு கட்டுப்படுத்தி வைத்துக் கலங்கச்செய்தல் என்ன கொடுமை! ஆகவே, பெண்டிர் ஆடவர் எனனும் இருதிறத்தார்க்குரிய இனப துன்ப நிலைகளையும் நடுகின்று சீர்தூக்கிப்பார்த்து, இரு வரையும் இனபவாழ்க்கையில் இருத்தி வாழச்செய்வதே அறிவும் அன்பும் அருளும் உடைய மேலோரது செயலாகுமென்று உணராமின்கள்!

பன் மனைவியர் மணம்

இனி, நந்தமிழ் மக்கள் வாழ்க்கையிற் பண்டிருந்த ஓர் ஒழுகலாற்றினையும் ஒளியாமல் எடுத்துக்காட்டுவது எமது கடமையாய் இருக்கின்றது. ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகளுங் காதலன்பிற் பிணிக்கப்பட்டே மணந்து கொண்டார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். இவர்கள் மணஞ்செய்துகொண்டபின் பெரும்பாலும் ஒன்றிரண்டாண்டுகளில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கின்றனர். பிள்ளையைக் கருக்கொண்ட காலம் முதல், அதனைப் பெற்று வளர்த்து, ஐந்தாண்டுசிறுவன் சிறுமி ஆக்கும் வரையில் தாய்க்குள்ள துன்பம் அளவிடப்படாததாகும். தாய்க்குள்ள துன்பத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறே தகப் பனைச சார்கின்றது. தன் மனைவியின் துன்பத்தைக் கருதிப் பாராத கணவனாயிருந்தால், அவ்வாயிரத்தில் ஒரு கூறான துன்பத்தையும் அவன் ஏன்றுகொள்ள உடம் படுவதில்லை. அச்சிறு துன்பத்தைத் தான் ஏன்றுகொள்ளா தொழியினும், மகப்பெற்றுத் துன்புறுந் தன் மனைவியைத் தான் மேலுந் துன்புறுத்தாமல் இருந்தாலாவது, அஃது அவட்கு நன்மைசெய்வதை ஒப்பதாகும் ஆனால்,

அங்கனம் அவள் துன்பம் உணர்ந்து நடக்குங் கணவரைக் காண்பது முயற்கொம்பாகவே யிருக்கின்றது ! பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்க்கும் பெருநதுனபததுடன், சமயற்றொழிலுங், கணவன் மாமன் மாமி மைத்துனர் உறவினர்க் ஞாவன செய்தலும், மறறை இல்லப்பணியும் எல்லாந் தானே ஆற்றியும் அல்லது ஏவலரைக்கொண்டு ஆற்றுவித்தும், வேளைதப்பிய உணவுகொண்டு அளவிற குறைந்த தூக்கமும் உடையளாய் நீள வருநதும் மனைவியின் நிலையறியாமல் இரவிலோ பகவிலோ அவளைக் கட டாயப் படுத்திப் புணர்நது, அவள் பிள்ளைப் பெற்று ஓராண்டுதானுங் கழியாதிருக்கையில், அவள் மீண்டுந் கருக்கொண்டு பின்னும் ஒரு மெலிநது நோய்கொண்ட மகவினைப் பெற்றுவிடுமாறு செய்யுந் கணவர்களே இத் தமிழ் நாட்டில் மிகுதியாய் இருக்கின்றனர். மனைவி ஒரு பிள்ளை பெற்றபின் மூன்றாண்டுவரையிற கணவன் அவளை அணுகலாகாதென்று இத்துறையில் ஆராய்ச்சிவல்லமருத் துவ ஆசிரியர் கௌவன் என்பார் வரைநதிருசகின் றா * எமது கருத்தோ தாம் ஈன்ற மகவு ஐந்தாண்டு வளர்ந்து பள்ளிக்கூடஞ் செல்லும்வரையில் மனைவியுங் கணவனும் மருவுதல் ஆகாதென்பதேயாம் தான பெற்ற பிள்ளை பள்ளிக்கூடஞ் சென்றுவராத துவங்கிய பிறகுதான் பனைவிக் குச் சிறிது ஆறுதலாய் ஓய்ந்திருக்கவும், அவளுடம்பு முழுநலம் பெற்று மீண்டுந் தன் கணவனை மருவுதற்கு ஏற்ற மனக்களிப்புக கொள்ளவும் இடம் உண்டாகின்றது. ஆதலால், மனைவி ஒரு மகவீன்று ஐந்தாண்டுகள் சென்ற பிறகு அவளை மருவுதல்தான, அவள் கணவன் அவளுக்கும அவள் ஈன்ற மகவுக்கும் பின்னர்ப் பிறக்கப் போகும் மகவுக்குஞ் செய்யும் பேருதவியாகும். அங்கன

* Dr John Cowan in his Science of New Life, p. 177.

மின்றி, அவள் மகவீன்ற ஓராண்டுக்குள் அவன் அவளைக் கூடி, ஈன்ற மகவு நன்கு வளர்த்தரு முன், அவள் மறறுமொரு மகவினை ஈனும்படி செய்துவிடுவனாயின், அதனால் மனைவியின் உடல் நலம் பழுதுபட்டுப் பலநோய்களுக்கு இருப்பிடமாவதுமல்லாமல், அவள் முதலில் ஈன்ற மகவும பின்னர் அதனையடுத்து ஈன்ற மகவுநகூட உடல் நலங் கெட்டு, எல்லார்க்குந் துன்பந தருவன வாப்ச் சில்லாண்டுகள் உயிரோடிருந்து, பின்னர் இறந்து போய் விடுகின்றன ! இங்ஙனம் நாடோறும் நோய்க் துன்பமும் பின் அதனை யடுத்ததெதுச சாவும் நிகழுமஓர் இல்லம் நிரயககுழியாகுமேயன்றி, அஃதோர் எள்ளளவு இனபத்திற்கேனும் வாயிலாகுமென்று கூறல் கூடுமோ ? இவ்வளவு துன்பத்தையும் விளைததுக் கொண்டு ஒருவன் வாழும் வாழ்க்கை உண்மையில் இல்லற வாழ்க்கை யென்று சொல்லப்படுதற்கும் ஏற்குமோ ? அறிவுடையீர் உணர்ந்து பார்மின்கள் !

பெரும்பாலும் இத்தகைய நிரய வாழ்க்கை நடாத்தும் நம் ஆடவா பலரைப் பார்த்தது, “மகவீன்று நாற்பது நாள்கூட ஆகாத நிலையில் நீர் தும் மனைவியைக் கூடி மறுபடியும் ஓராண்டிற்குள் அவர் மறறுமொரு மகவினை ஈனும்படி செய்வது நன்றாகுமா ?” என ஷினவிய காலங் களிலெல்லாம், அவர்கள் ‘என் செய்வோம்! எங்களாற சேர்க்கையின்றி இருக்க முடியவில்லையே !’ எனறே விடை பகர்ந்து வந்தனர். அவர்தம் மனைவியரும் எங்கே தங் கணவர் வேறுமாதரை மருவச் சென்று விடுவரோ என்னும் அச்சத்தால் தம் உடல நிலை அவரை மருவுதற கேற்ற நலம் வாயாதிருக்கையிலும், வேண்டா விருப்பாய் அவரைக் கூடுதற்கு இசைந்து, தமக்குந் தங் குழந

தைகளுக்குந் தொடர்பாக நோயையுந் துன்பத்தையும் வருவித்துக் கொள்கின்றனர்.

இங்ஙனமாக இஞ்ஞன்றை மண வாழ்க்கையில் மேன்மேற கிளைக்குந் துன்பங்கள், அஞ்ஞன்றிருந்த இளைஞர்க்கும் அவர் தங் குடுமபததார்க்கும் வாராமைப் பொருடும், அவாதம் பெற்றோராக அவர்க்குச் செய்து வைத்த இவ்வாழ்க்கை ஏற்பாடுகள் சாலவுமபாராட்டற் பாலனவாய இருக்கின்றன. அவ்வேறபாடுகள் என்னை யோ வென்றி;

“காதற பரத்தை எல்லார்க்கும் உரிததே”

என்னும் இறையனாகப்பொருட் சூததிரத்திற்குத் தொல்லாசிரியா நக்கீரனார் உரைத்த வுரையிலிருந்து அவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதும். பண்டைக்காலத் திருந்த பெற்றோர்கள் தம் புதல்வாகட்கு உரிமையாகத் தத்தஞ் செல்வ வளத்திற்குத் தக்கபடி பெண்கள் இருவர் மூவரை அவர்க்குக் காமக்கிழத்தியராக வளர்த்து வைப் பார். தம் புதல்வன் தன்றாற் காதலிக்கப்பட்ட ஒருமங்கை யை மணஞ் செய்து கொண்டபின், அவன்றன் மனைவி மகப்பெற்றனளாயின், அம்மகவு நன்கு வளர்த்து சிறு வன் சிறுமி யாகுமவரையில், அவன் தன் மனைவியை அணுகாமைப்பொருட்டு, அவனுக்கு உரிமையாகத் தாம வளர்த்த இளமங்கையரை அவன் பெற்றோர்கள் அவ னுக்கு மனைவியராக அமைத்து வைப்பார். இவ்வாறு தனக்கு அமர்த்தி வைக்கப்பட்ட மனைவியரை ஒருவர் பின் ஒருவராய்க் கூடி அவன் வாழ்க்கை செலுத்தாநிற்ப னாகலின், அவன்றன் காதன் முதன் மனையாளும் ஏனை மனைவியரும் அடுத்ததித்து மகப்பெற்று வளர்க்குந் துன பத்திற்கு ஆளாகாமலுந், தங் கணவனைத் தொடர்பாக வருவித் தமதுடல் நலத்தையுந் தாம பெறும் மக்களின்

உடல் நலத்தையும் பழுது படுத்தாமலும் மனநல உடல் நலங்கள் நன்கு வாய்க்கப் பெற்றுக் கிட்டத்தட்ட நூறாண்டுகள்வரையில் இனிதுயிர் வாழ்ந்து வந்தனா. அவாதம் கணவருங் கவலையும் நோயுந் துன்பமும இல ராய்ச் செவ்வனே இன்பந் துய்தது நீண்டகாலம் உயிர் வாழாநின்றனர்.

இத்தகைய வாழ்க்கை யமைப்பு இற்றைக்குச் சிறி தேறக்குறைய ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே யிருந்து நெடுக நடைபெற்று வந்து, பிறகு சில நூற் றாண்டுகளாக அருகி ஒரோவொரு குடும்பங்களில் மட் டும் இக்காலத்தே நடைபெறும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. காதலின மணந்த முதன மனைவிக்குப் பின், பெற்றோர் களால் வளர்த்து அமாததி வைக்கப்பட்ட மனைவியா ‘காமக்கிழத்தியர்’ அல்லது ‘இறபரததையர்’ என்னும் பெயருடையராய்த் தலைமகனோடு ஒருங்கிருந்து வாழ்க் கை செலுத்திய வரலாறு,

“காமக் கிழத்தி மனையோ ளெனறிவர்

ஏழுறு கிளவி சொல்லிய எதிரும” என்னுந் தொல் காப்பியக் கற்பியற சூத்திரத்தால் (௫) நன்கறியக் கிடக் கின்றது. தொல்காப்பியர் காலம் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்குமுற்பட்டது. இன்னும் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட இறையனா ரகப்பொருள் காலத்திலும் இவ்வழக்கம் நடைபெற்று வந்தமை அந்நூலுக்கு நக்கீரனார் கண்ட விழுமிய பேரு ரையின்கண் விளக்கமாக நுவலப் பட்டிருந்ததே மே லெடுத்தாக காட்டினும். இன்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்திலும் இவ்வழக்கம் இருந்தமை அவா முதன மணந்த பரவை நாச்சியார்க்குப்பின், இரண்டாம மனைவி யாராகச் சங்கிலி நாச்சியாரை மணந்தமைகொண்டு அறி

யப்படும். இக்காலத்திலுஞ் செல்வர்கள் பலர் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். செல்வம் இல்லாத ஏழை யெளியவர்களிலும் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்வாரும் பலர் உளர்.

அங்ஙனமாயிற், செல்வம் படைத்தவர்கள் மனைவியர் பலரை வைத்துத் தமது வாழ்க்கையை நன்கு நடத்து தற்கு அவாகள்பாற் பொருளவள மிருக்கின்றது. பொருள் இல்லாத ஏழை யெளியவாகளிலுங், கணவனும் அவனறன் மனைவியரும் பல்வகைத் கைத்தொழில்கள் செய்து பிழைப்பவாகளாய் இருத்தலால், அவர்களுள் றும் மனைவியர் பலா இருத்தல் இடர்ப்பயவாது. ஆனா செலவ வளனுமின்றி, ஏழைமையுமின்றி, நடுநிலையிலுள்ளவர்கள் மனைவியர் பலரை மணந்து துன்பமின்றி வாழ்க்கை நடத்துதல் இயலுமோவெனின; இயலும். பண்டைக் காலத்தில ஆண்பாலார் மட்டுமேயன்றிப் பெண்பாலாருங்கூட இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்த புலமை யடைந்து விளங்கியது மல்லாமற், பலதிறப்பட்ட கைத்தொழில்களிலுந் தோசியடைந்து திகழ்ந்தனா. அஃது ஒக்கூர்மாசாத்தியார், ஒளவையார், காககை பாடினியார் நச்செளனையார், காவற பெண்டு. குறமகள் இளவெயினி, பாரிமகளிர், பெருங்கோப் பெண்டு, நக்கண்ணையார், பேயமகள் இளவெயினி, பொன முடியார், மாற்பித்தியார், மாறோக் கத்து நப்பசலையார், வெண்ணிக் குயத்தியார், காமக் கண்ணியார் முதலான பழந்தமிழ் மாதர்கள தமிழ்க்கல்விப் புலமையிலும் ஏனைத் தொழிறகல்விப் புலமையிலுஞ் சிறந்து விளங்கினமை, புறநானூற்றில் அவாகள் பாடியிருக்கும் அருந்தமிழ்ச் செய்யுட்களாலும், அவர் தம பெயர்களாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே,

ஆண்பாலாரைப் போலவே, பெண்பாலாருங் கல்விப்புல
மையாலுங் கைத்தொழிற் புலமையாலும் பொருள் ஈட்ட
வல்லவர்களாயிருந்தால், அவர்கள் தங் கணவனது வரு
வையையே எதிர்பார்த்துப் பிழைக்க வேண்டுவதில்லை.
அங்ஙனம் புலமைவாய்ந்த மனைவியரையுடைய கணவன்
மிடிப்பட்டு வருந்தாமலே இனிது வாழ்க்கை செலுத்து
வானென்பதுஞ் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இங்ஙனம்
இருபாலாரும் ஒருமித்துத் தத் தம் முயற்சிகளால்
வாழ்க்கை செலுத்ததலாலும், ஓர் ஆண்மகன் தான
முதன்மணந்த காதன் மனைவியையே தொடர்ந்து மருவா
மற் காமக் கிழத்தியராம் ஏனை மனைவியரையும் ஒருவர்
பின்னொருவராக மருவி வாழ்ந்து வருதலாலும், பெண்
பாலா உடல்நல மனநலங்கள் மிகுந்து முன்று அல்லது
நான்காண்டுகளுக்கு ஒருகால் ஒரு மகவு ஈன்று அதனைச்
செவ்வனே வளர்த்துவர அவர்தங் கணவனும் உடல்நல
மனநலங்கள் மிகுந்து இனிது வாழ்வானாவது.

இனிப், பண்டைக்காலம் முதல் இடைக்காலம் வரை
யிற பெருகியும், அதன்பின் இக் காலத்தில் அருகியும்
நடைபெற சிறகும் பன்மனைவியர் மணம் இஞ்ஞன்றைத்
தமிழ் மக்கட்குப் புதுமையாயும் பொருத்தமில்லாததா
யுங் காணப்படலாம். பெண்பாலாரும் அவர் வயிற்றிற
பிறக்கும் பிள்ளைகளும் அவர்தங் கணவரும் நோயுங்
கவலையும் வறுமையுந் துன்பமுமின்றித் தமக்கும் பிறர்க
கும பயன்பட்டு நீடு வாழ்தலை விழைவார்களானற், பழந்
தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்த இப் பன்மனைவியர் மண
வாழ்க்கையைக் குற்றமாகவும் புதுமையாகவுங் காண்
பார் அல்லர் துலுக்கர் மதத்தின் ஆசிரியரான மகமது
முனிவர் ஆண் பெண் பாலாரின் இயற்கைகளையும், அவர்

தம் வாழ்க்கையின் இடர்ப்பாடுகளையும் ஆழ்ந்தாராய்ந் துணர்ந்தன்றோ ஓர் ஆண்மகன் ஒருவரிலிருந்து நால்வர் வரையில் மனைவியர் பலரை மணந்துகொள்ளலாம் என்று தாம் அருளிச்செய்த குரானமறையில் ஒரு சிறந்த சட்டம் வகுத்தருளினார். அச சட்டத்தின்படியே துலுக்க ரில் ஆண்பாலார் தத்தம் பொருள் நிலைக்கு ஏற்ப மனைவி யர் பலரை மணந்து வாழ்க்கையை இனிது நடத்திவரு கின்றனர். இங்ஙனம் பன்மனைவியருடனிருந்து வாழ்ந துலுக்கரின் வாழ்க்கை இனிது நடைபெறுகின்றதோ இடர்ப்பட்டு நடைபெறுகின்றதோ என்பதனை நேரே சென்று ஆராய்ந்துகண்ட ஆங்கில ஆசிரியர் சிலர், அஃது இனிதாகவே நடைபெறுகின்றதென முடிவுகட்டி யிருக் கின்றனர். ஒரு கணவனுக்கு மனைவியா பலர் இருப்பது அவர்களுள் வழக்கத்தில் வந்துவிட்டமையால் ஒருவன் றன மனைவிமார் தம்முட் பொருமை சிறிதுமின்றி அன் புடன் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாய் நின்று ஒத்து உயிர் வாழ்கின்றனரென்றும், ஒரு மனைவி மகவீன்று அதனைச் செவ்வனே வளர்த்துப் பெரிய பிள்ளையாக்குங்காறும் அவள் கணவன் ஒருவர்பின், நொருவராய் மறறை மனை வியருடன் கூடி உறைந்து வாழ்க்கை செலுத்ததலின் மனைவியரும் அவர்தம் பிள்ளைகளுங் கணவருமெல்லாம் உடல்நல மனநலங்கங் நனகு வாய்ந்த நீடு இனிது உயிர் வாழ்கின்றனரென்றுந், தமக்கு மனைவியர் பலர் இருத்த லின் அவரை விட்டு வேறு மாதரை விழைந்துசெல்லுங் கூடாவொழுக்கங் கணவர்பாற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை யென்றும், ஆகவே பன்மனைவியர் மணவாழ்க்கை துலுக்க ருள் நலந் தருவதாகவே இருக்கின்றதெனத் தீது தருவ தாய் இல்லையென்றும் அவ்வாங்கில ஆசிரியர்கள் தெளி வாக வரைந்திருக்கின்றனர்

மற்றுக், கிறித்துமத சட்டப்படி ஒரு மனைவி உயி ரோடிருக்கையில் வேறு மனைவியரை மணவாத வெள் னைக்காரரிலோ, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கணவன்மா ரும் பெரும்பாலும் வழுவிய ஒழுக்கமுடையராய் மறை விலே வைப்பாட்டிமா இருவர் மூவர் நால்வரை மருவி வாழ்நாட் கழிக்கின்றனரெனவும் அவர்களே ஆராய்ந்து கணக்கெடுத்து நுவல்கின்றனர். கிறித்துவர் துலுக்கரின இவ்வாழ்க்கை வரலாறுகளை உற்று நோக்குங்காற், பன் மனைவியர் மண வாழ்க்கையினை இனியதாக ஏற்குந் துலுக்கமதக் கோட்பாடும், பண்டைத் தமிழர் மதக் கோட்பாடும் பெண்மக்கள ஆண் மக்கட்குப் பல நலங்க ளைத் தருவனவாயிருத்தல் தெற்றெனப் புலனாகின்ற தன்றோ?

அறநேல், ஒரு பெண்மகள் தான் காதலித்த ஒரு வனையனறிப் பிறனொருவனைக் கனவினும் நினைபாத மாண்பே கற்பொழுக்கமெனப்பழந்தமிழ்நூல்கள் வகுத் தாற்போல, ஓர் ஆண் மகனுந் தான் காதலித்த ஒருத்தி யையன்றிப் பிறள் ஒருத்தியைக் கனவினும் நினைபாத கற்பொழுக்கத்திற் குரியனென அந்நூல்கள் வகுத்துரை யாமை என்னையெனிற, கூறுதும்: ஒருவன் தன் காதன் மனையானைத் தவிர மற்றை யொருத்தியை விரும்பாத மனத்திட்பம் உடையனாபிருந்தாலும், அவன் தன் மனை யாள்பால் வைத்த காதல் மிகுதியால், அவள் மகப்பெறு தற்கு முன்னும் மகப்பெற்ற பின்னும் அவளை யடுத்தித் தடுத்து மருவாதிரான். அவ்வாறவன் அவளொடு கூடி யொழுக்குதலால் அவளுடம்பின்நலம் பழுதுபடுதல் மட் டுமே யன்றி, அவன் அடுத்தித்து ஈனுவ குழந்தைகளும் நோய்கொண்டு சிறிது காலத்தில் மடிந்து போகின்றன. அந்நூல் அவனது இல்லத்தில் நோயுங் கவலையுந் துன்ப

முங் குடியாயிருக்கின்றன. இந் நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்தே, காதன் மனையாளே மணந்தவனுங் கூட, அவ ளுடன் மட்டுமே கூடி யிராமல், தன் பெற்றோரால் இளமைதொட்டே வளர்த்து அமர்த்தி வைக்கப்பட்ட காமக் கிழத்தியரோடுங் கூடி வாழ்க்கை செலுத்துமாறு பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்து வைத்தனர். இங் னுனம் இவர்கள் வகுத்து வைத்ததெல்லாம், பெண்பாலா ரின உடல்நல மனநலங்களைப் பாதுகாத்து, அவர் வயிற் றிற பிறக்கும் பிள்ளைகளும் அந் நலங்க ளுடையராய்த் திகழவும், அம்முகத்தால ஆண்பாலாரும் நோயுங் கவலை யுங் கூடாவொழுக்கமும் இன்றி இன்ப வாழ்க்கையில் நீடு வாழவுமேயாம் என்க. எனவே, தொல்லாசிரியர் பெண்பாலார்க்குக் கற்பொழுக்கத்தை வகுத்துக் கூறி னாற்போல, ஆண்பாலார்க்கும் ஒரு மனைவியோ டிருக் குங் கற்பொழுக்கத்தை வகுத்துக் கூறுதது. இருபாலா ரும் அவர்தம் மக்களும் இனிது வாழ்தறபொருட்டே யாம் என்பது தானேபோதரும். உலகவழக்கிலும் பெண் பாலார்க்குக் கற்பொழுக்கம் வேண்டப் படுகின்றதே யன்றி, ஆண்பாலார்க்கு அது வேண்டப்படாமை எவ ரும் அறிந்ததேயாம். அங்ஙனமாயினுந் தம் மனைவிய ரைக் கடந்த கூடாவொழுக்கம் எவர்க்கும் ஆகாமையும் எவரும் அறிந்ததேயாம். இவ்வாற்றாற், பழந் தமிழாசிரி யர் ஆடவர்க்குக் கற்பொழுக்கம் வகுத்துரையாத நுட் பம் எவர்க்கும் இனிது விளங்காநிற்கும் என்க.

அற்றேல், பெண்பாலாரும் ஆடவர் பலரைக் கணவ ராக மணந்து வாழ்தல் பொருத்த முடைத்தாமன்றோ? துரோபதை ஐவரைக் கணவராக் கொண்டு வாழவில்லை யா? நீலமலையில் உறையுந் தோடர்க்குள் ஒருபெண் ஒரு குடும்பத்தில் உடன்பிறந்த ஆடவர் பலர்க்கும் மனை

யாளா யிருக்கின்றனன்றோ? இமயமலையை யடுத்த திபேத்து தேயத்திலும் அங்ஙனமே ஒருமாதா ஒருகுடும்பத்தில் உடன்பிறந்த ஆடவர் பலரை மணந்து வாழ்கின்றனன்றோ? இங்ஙனமே பழைய பிரித்தானியர்க்குள்ளும் அராபியர்க்குள்ளும் வேறு வகுப்பினர் சிலர்க்குள்ளும் ஒருத்தி ஆடவர் பலர்க்கு மனையாளாயிருந்த வரலாறுகள் அறியப்படுகின்றன. ஆதலால், தமிழர் மட்டும் ஒரு மங்கை ஒருவனைத் தவிரப் பிறனொருவனைக் கனவிலும் நினைதல் ஆகாதென வரையறை செய்ததென்னை யென்றிற், கூறுதும்.

பெரும்பாலும் ஆடவர் தம் மனைவிமாரின் உடல் நலமனநலங்களையும், அவர் வயிற்றிற் பிறக்குந்தம்பிள்ளைகளின் உடல்நலமனநலங்களையுங் கருதிப்பாராமல், தமக்குக் காமவேட்கை எழுங் காலங்களிலெல்லாம் அவரை வலிந்து மருவும் இயல்பினரென்பதனை மேலே காட்டினும். பூவாசசிறுமிகளை மணக்கும் பார்ப்பனக கணவன்மார், அச்சிறுமிகள் மங்கைப்பருவம் எய்தும்முன்னமே அவர்களை வலிந்துபற்றிப்புணர்ந்து அவர் உடம்பின்நலத்தைப் பழுதுபடுத்தி வரும் உண்மை வரலாறுகளைப், புலமையிற் சிறந்த மேயோ என்னும் ஆங்கிலப் பெருமாட்டியார்தாம் இயற்றிய “இந்தியத்தாய்” என்னும் நூலின் ஐந்தாம் இயலில் உண்மைச்சான்றுகள் பல கொண்டு உறுதிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். இவ்வாறு மங்கைப் பருவம் அடையாத பேதைச் சிறுமிகளையே—இவர்கள் ஏழிலிருந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டவர்கள்—வலிந்துபற்றிப் புணர்ந்து, வாழ்நாளெல்லாம் அவர்கள் நோய்வாய்ப் பட்டு மடியச்செய்யுங் காமப் பேய்களான ஆடவர், மங்கைப்பருவம் எய்திய ஒருத்தி மனைவியென்னும் உரிமையிற் றமக்குக் கிடைத்துவிட்டால் அவளைச்

சும்மா விடுவரோ சொன்மின்கள்! ஒரு மங்கையின் உடம்பைப் பழுதாகக் ஒரு கணவனே போதும்; அவளுக்கு மேலும் இன்னும் பலர் கணவராக அமர்ந்தால், அக் கணவன்மார் பலரால் அவ் பொருத்திககு நேரும் அலைக்கழிவினை எம் மொருநாவால் எடுத்ததுரைத்தல் இயலுமோ சொன்மின்கள்! தோடர், திபேத்தியர் முதலான மக்கட் பிரிவினா சிலர்க்குள் ஒருத்தி பலர்க்கு மனையாளாய் இருக்குந தீய கொடிய வழக்கம் இருத்தலினாலே தான். அவர்க்குட பெண்பாலார் தொகை வர வர அருகிப்போகின்றது! அவர் வயிறற்றிற் பிறக்கும் மக்களும் மனநல உடல்நலங்கள் வாயாமற் குன்றிப்போகின்றனர்! மேலும், ஒருத்தி ஆடவா பலர்க்கு மனையாளாய் இருந்தாலும், அவள் அவருள் ஒரு கணவனிடத்தேதான் காதலன்பு பாராட்டுவள். துரோபதை ஐவாக்கு மனையாளாயிருந்தும், அவள் அருச்சுனனிடத்தே தான் காதலன்பு பாராட்டினனென்று நுவலப் படுகின்றனர். அதனால், ஒருத்திக்குக் கணவராய் அமர்ந்த பலருந் தமக்குட் பொறுமையும் பகைமையுங் கொண்டு கலாய்த்தலே யன்றி, அம்மாதிரியும் பலவகையால் துன்புறுத்தாநிற்பர். இன்னும் அவள் வயிறற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகளிலும் இஃது இன்னார்க்குப் பிறந்ததென்பது திட்டமாய் அறியப் படாமையால், அப் பிள்ளைகளபால அவள் கணவன்மார் பலரும் அன்பிலராயே யொழுகுவர். இவையே யன்றி இன்னும் பல அல்லல்களும், ஒரு பெண் ஆடவர் பலரை மணக்குங் குடும்பங்களில் உண்டாகும். ஆதலினாலான இத்தகைய மணம் நாகரிகமற்ற மக்கட் பிரிவினர் சிலர்க்குள் மட்டுங் காணப்படுகின்றது. நாகரிகம் எய்திய மக்கட் கூட்டத்தார் பலருள்ளுமோ ஒரு மகள் ஒருவனை மட்டும் மணந்து வாழும் வாழ்க்கையே நடை

பெறுதல் எல்லாரும் அறிந்ததேயாம். ஆகவே, பண்டைத் தமிழ் மக்களும், அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தமிழ் இநூல்கள் இயற்றிய தமிழாசிரியர்களும் ஒருமங்கை ஒருவனோடு நெருங்கு வாழ்ந்து கறப்பொழுக்கத்தினையே வறப்புறுத்தி வரலாயினர். அவர் வறப்புறுத்திய கறப்பொழுக்க வாழ்க்கையே இன்றுகாறும் இத் தமிழகத்தில் நிலைபெற்று வழங்கி வருதலை அறியாதார் யார்? இந்நூன்றைத் தமிழ் மக்களின் மணவாழ்க்கை காதலன்பின் வழிப்பட்டு நடவாமையின், ஒரோவொருகாற் பிழைபட்டுச் சிதைவதா யிருப்பினும், அது பெரும்பாலும் பெண்பாலாரைக் கறப்பொழுக்கத்தில் நிலைபெறுவிததே வருதலின், அதனே மற்றை நாட்டவரும் பாராட்டிப் பேசுவது மல்லாமல். அதனையே தாமுங் கைக்கொண்டு நடக்க விரும்புகின்றனர்; சிலர் பலா கைக்கொண்டு நடந்து வருகின்றனர் என்க.

பின்முறை மணம்

இன்னும், பெண்பாலார் பெருமபாலும் ஆண்பாலாரைப் பாசுகிலும் விரைவில் முதுமை யடைகின்றனர் நாற்பதுக்கும் நாற்பத்தைந்தாண்டுகட்கும் இடையில் மாதிரி பலா பூப்பு நிறகப் பெறுகின்றா பூப்பு நின்ற பின் அவர்கள் கணவனை மருவுதற்கும் புதல்வரைப் பெறுதற்குத் தகுதியற்றவராகின்றா. நாற்பதாண்டுக்கு மேற்பட்டபின் மாதர் பலர்க்குப் புணர்ச்சி வேடகையே இல்லையாய் ஒழிகின்றது. ஆனால், ஆண் பாலாரின் உடம்பு நிலையோ அததகையதாயிலலை. யாக்கை நோயற்ற நல்ல நிலையியில் இருக்க, அறிவும் முயற்சியும் நன்கு வாய்ந்து நீண்ட நாள் உயிரோடிருக்கும் ஆடவர் பலர்க்கு எழுபதாண்டுக்கு மேலும் புணர்ச்சி விருப்பம், மகளிரை மருவிப் புதல்வர்ப் பெறும் ஆற்றலும் இயற்கை

யாய்ப் பொருந்தி யிருத்தலையும், அத் தன்மையினர் எழுபதாண்டுக்கு மேலுந் திருமணஞ் செய்துகொண்டு வாழ்தலையும் இன்றைக்கும் பல இடங்களிற் பலரும் பார்க்கலாம். மேலும், பூப்பு நின்றபின் தன் காதன மனை யாளேயாயினும் அவளை அவள் காதலன் மருவுதலாகா தென அறிவுடையோர் கூறுமுறை பொருத்தமுடைய தாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனென்றால், மாதர்க்குப் பூப்பு நின்றபின் பெரும்பாலும் காமவேட்கை குறைந்து போவதுடன், அந்நிலையிற் புணர்ச்சி நிகழின் அவர்க்கும் அவர்தங் கணவர்க்கும் பலவகையான கொடிய நோய்களும் உண்டாகின்றன. ஆண் பெண் பாலாரின இவ் வேறுபட்ட உடம்பின் நிலைகளை உற்று நோக்கி ஆராய்ந்த நம் பண்டை ஆசிரியர், நாற்பத்தைநதாண்டு கட்டு மேற்பட்ட தங் காதன் மனைவியரையும் ஆடவர் மருவுதல் தவிராது, வேறு மாதரை மணந்து கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்தும் முறையினை ஏற்றுக்கொண்டமை நமது பழைய தொல்காப்பிய நூலை ஆராய்தலாற் புலனாகின்றது. ஓர் ஆணமகன் தான் முதலில் மணந்து கொண்டமனைவி 'தொன்முறை மனைவி' என்றும், பின் னா மணந்து கொண்ட மனைவி 'பின்முறை மனைவி' என்றும் பெயர் பெறலானமை, தொல்காப்பியத்துக் கற்பிய லிற் போந்த,

“பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத

தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பாடாயினும்” (நக)

என்னும் நூற்பாவினால் இனிது விளங்காநிற்கின்றது.

மேலுந் தனது இளமைக் காலத்தே தான் மணந்து கொண்ட காதன் மனைவி மக்களை ஈன்று மூத்துப்போன பின், அவளே இல்லறக் கடமைகளைத் தான் சாகுமட் டுந் தாங்கித் தொடர்ந்து செலுத்துமாறு வைத்து அவளை

வருத்துதல் அவள் கணவனுக்கு அருளுடைமையாகாது. அம்முதுமைக் காலத்தே அவள் ஓய்ந்திருந்து இனிது காலங் கழிக்குமாறு, அவளுக்கு வேண்டும் உதவிகளைச் செய்து அவளை உவப்பித்தலே அவள் கணவற்கு இன்றியமையாத கடமையாகும். இதனை நன்குணர்ந்த நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் தம் தொன்முறை மனைவிகளுந் தமக்கும் உதவியாம்பொருட்டுப், பின்முறைமனைவிபாக மறறுமொரு மாதை மணந்து, தம் தொன்முறை மனைவியுடனிருந்தே வாழ்க்கை செலுத்தி வந்தமை அவர்தம் அருட்பாணமையினை இனிது புலப்படுத்தா நிற்கின்றது. இவ்வாறு நந்தமிழ் முதுமக்கள் தமக்குரிய பெண்பாலா ரைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுப், பன் மனைவியரை மணந்தும் பின்முறை மனையாளாக மறறுமொரு மங்கையை மணந்தும் இவ்வாழ்க்கை நடாததிப் வரலாறுகளை உண்மையான் ஆராய்ந்து நோக்கவல்லார்க்கு அவர்தம் ஒழுகலாறு சிறிதேனுங் குற்றமுடையதாகக் கருதப் படுதற்கு இடந்தராதாய், அவர் தம்பெண்பாலா பால் வைத்த மெய்யன்பினையும் பேரருளினையும், புலப்படக் காட்டுந் தனமையதாய் நிறறல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். பிழைபட்ட உணர்ச்சியும் அழுக்காறும் அறியாமையுங்கொண்ட இஞ்ஞன்றை மாதர் ஆடவர் தமது வழுவான ஒழுகலாறே விழுமிதெனக் கருதி, உண்மையருளொழுகுகத்திற றலைநின்ற நம்பண்டைச் செந்தமிழ் மாந்தரின் ஒழுகலாறுக்குக் குறைகூறுதல் ஏதமாமென அறிதல்வேண்டும்.

புதல்வர்ப் பேறு

இனிக், கற்பொழுக்க மாடசிவாய்ந்த இவ்வாழ்க்கையின் சிறந்த பயனாவது நன்மக்களைப் பெற்று, அவரைப் பல நலங்களும் வாய்ந்தவராக்கி, அவர் தமக்கும்

பிறர்க்கும் பயன்பட்டொழுகச் செய்தலேயாமென்பது தமிழர்தம் அடுத்த கொள்கையாகும். அது,

“மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்

நன்கல நன்மக்கட்பேறு” என்று தெய்வத் திரு வள்ளுவர் விளம்புதலால் நன்கு பெறப்படும்.

கறபிற் சிறந்த காதன் மனையாளைப்பெற்று இல்லறத் தை நடத்துவானுக்கு நன்மக்கட்பேறு வாய்த்தவினும விழுமியது பிறிதில்லை. தமிழா தன கோட்பாட்டின்படி இல்லறத்தை நடத்துவான ஒருவனுக்கு முதற்கண் வேண்டற்பாலன தன் மனைவியின் காதலுங் கறபுமேயா கும் அதனையடுத்து அவனுக்கு வேண்டற்பாலது நன்மக் கட்பேறேயாம். மற்று, ஆரியர்தன கோட்பாட்டின்படி யோ மனைவாழ்க்கையில் இருப்பானுக்கு முதற்கண் வேண் டற்பாலது புதல்வர்ப்பேறேயாம்; புதல்வரைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தன் மனைவி கறபொழுக்கத்திற பிறழ்நது நடத்தலும் அவள் கணவனுக்கு உடன்பாடேயாம் மே லும், புதல்வர்ப்பேற்றின் பொருட்டு ஒரு பெண்ணையோ அல்லது ஒன்றின்மேறப்பட்ட பெண்களையோ மணத்தல் வேண்டுமென்று ஆரியர் கூறுவதல்லாற, காதலன்பின் பொருட்டும் அன்பினையும் அறத்தினையும் வளர்த்தற் பொருட்டும் ஒரு மங்கையுடன்கூடி இவ்வாழ்க்கையை நடத்தல் வேண்டுமென்று அவர் கூறுவதில்லை. மனை வாழ்க்கையைப்பற்றியகோட்பாட்டில் தமிழா கொண்ட கருத்தும் ஆரியர் கொண்ட கருத்தும் இங்ஙனந் தமமுட் பெரிதும் வேறுபட்டு நிறறல் நினைவிற பதிக்கறபாறறு.

இனி, மனைவாழ்க்கையைத் தமக்கும பிறர்க்கும் பயன்றரும் முறையில் நன்கு நடத்தி நன்மக்களைப்பெற்ற வர் அம்மக்களுக்குச் செய்யும் உதவியாவது அம்மக் களைக் கல்வியிலுங் கலைத்துறையிலுந் தேர்ச்சிபெற்று

விளங்கச்செய்தலே யாகுமன்றி, அவர்க்குச் செல்வப் பொருளைச் சேர்த்து வைத்த லாகமாட்டாதென்றே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கருதினர். அது,

“தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து

முந்தி யிருப்பச் செயல்” என்னுந் திருவள்ளுவர் திருக்குறளாலும், திருவள்ளுவர் காலத்தவரான பொன் முடியார் என்னுஞ் செந்தமிழ்ப்புலமைச் சேயிழையார்,

“ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே

சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே” எனக் கூறிய செய்யுண் மொழியாலும், இவற்றிற்கு விளக்க வுரைபோ லெழுந்த,

“வைப்புழிக் கோட்படா, வாய்த்தீயிற் கேடில்லை,

மிகக் சிறப்பின் அரசர் செறின வெளவார்,

“எச்ச மெனவொருவன் மககட்குச் செய்வன

விச்சைமற றல்ல பிற” என்னும் நாலடியார் செய் யுளாலும் நன்கறியப்படும். இறறைக்கு ஐயாயிர ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத் திலேயே, பெற்றோர் தம்மககளைக் கல்வியில் வல்லராக்கி, அவர் அககல்வியின் உதவிகொண்டு தம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும்பொருளை, நிலத்தினும் நீரினுஞ் சென்று ஈட்டிக்கொள்ள ஏவுவரென்பதும், அவர்தம் புதல்வரும் அவரேவியவாறே நிலமும் நீருங் கடநது பல தேயங்கள் போய்ச்சேர்நது பல நன்முயற்சிகளைச் செய்து பொருள் ஈட்டித் திரும்புவ ரென்பதும் அவ்வாசிரியர் அருளிச் செய்த,

“மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய

முல்லை முதலாச சொல்லிய முறையாற்

பிழைத்தது பிழைபாதாகல் வேண்டியும்

இழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே”

என்னும் நூற்பாவால் இனிது விளங்காநிற்கும். தந்தையும் அவன் முன்னோருந் தேடிய பொருள் கைக்கொண்டு தன் இல்லறவாழ்க்கையை நடாத்துதல் கலைவல்ல ஓர் ஆண்மகனுக்கு ஆண்மை அன்மையின், அவன் அவரது பொருளை அவாவாதுப்ச் சேய் பல தேயங்கள் சென்றாயினும் பொருள் தொகுத்தலையே மேற்கொண்டொழுகினான். இஃது ஆசிரியர் நக்கீரனார் இறையனாகப் பொருள் என்னும் நூலின்,

“ஓதல் காவல் பகைதணி வீணையே

தேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்றாங்கவாறே அவ்வயிற பிரிவே” எனனும் நூற்பாவுரையில்,

“தன்முதுகுரவராற்படைக்கப்பட்ட பலவேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாங் கிடந்ததுமன் ; அதுகொடுத்துப்பது ஆண்மைத தன்மை அன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது” என்று வரைந்த விளக்கவுரைப்பகுதியால்தெற்றெனவுணரப்படும் படவே பண்டை நாளிலிருந்த தமிழ்மக்கள் தம் பிள்ளைகளைச் செவ்வனே வளர்த்து, அவர் கல்வியிலுங் கைத்தொழிலிலும் வாணிகத்திலுந் தேர்ச்சி பெறுமளவே தமது பொருளைச் செலவுசெய்து, அவர் அவற்றிற் தேர்ச்சிபெற்றுத், தமது முயற்சிபாற் பொருள்தேட வல்லரான பின். தமது செல்வத்தைப் பல அறத்துறைகளிற் பபன்படுத்தி உலகத்திற்கு நன்மை பல செய்து வந்தனரென்பது புலனாகின்றது. அஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள் தம் புதல்வர் புதல்வியர்க்குச் செல்வப்பொருளைத் தொகுத்துவைத்தலிலேயே முனைந்து நில்லாது, உலகத்துயிராகட்கு நன்றாற்றுவதிலும் முனைந்துகின்றமையால், வறியோர்க்கு உறை

யுளுங், கல்விபயில்வார்க்கு உணவும், அறுவகைச் சமயத் தார்க்கு உண்டியும், ஆவிறகு வாயுறையுஞ், சிறைப்பட்டார்க்குச் சோறும் வழங்கலும்; ஐயமிடுதலுந்; தின் பண்டமும், குழந்தைக்குச் சோறுங் கொடுத்தலும்; மகப்பெறுவித்தலும், மகவளர்த்ததலும், மகப்பால்தருதலும், அறவைப்பிணஞ் சுடுதலும், அற்றார்க்கு ஆடை கொடுத்தலும், வண்ணூரால் ஆடை ஒலிப்பித்துக்கொடுத்தலும், மயிர் வினைஞரால் வறியார்க்கு மயிர் அகற்றலுந், திருமணஞ் செய்துவைத்தலும், பூணூல் பூட்டுவித்தலும், நோய்க்கு மருந்துகொடுத்தலும், முகம்பார்க்கக் கண்ணாடி அமைத்தலுங், காதுவளர்க்க ஏழைமகளிர்க்கு ஒலைதருதலுங், கண்ணுக்கு மருந்து இடுதலுந், தலைக்கு எண்ணெய் கொடுத்தலுங், காமவின்பத்திற்குப் பொது மகளிரைச் சேர்த்தலும், வெற்றிலைக்குச் சுண்ணந் தருதலும், பிறந்துயர் காத்தலுந்; தண்ணீர்ப்பந்தல், திருமடம், தடாகம், இளமரக்கர் அமைத்தலும்; ஆவுரிஞ்சு தறி ஆங்காங்கு நடுதலும், ஆவுக்குக் காளை விடுதலும், விலைகொடுத்துக் கொலைக்குச் செல்லும் ஆடுமாடுகளை வாங்குதலும் ஆகிய முப்பத்திரண்டு அறங்களையுஞ் செய்து வந்தார்களென்பது பழைய திவாகர நிகண்டால் நன்கு விளங்குகின்றது. அவ்வாறவர்கள் செய்து வந்த அறங்களின் அடையாளங்கள் இஞ்ஞான்றும் ஆங்காங்குக் காணப்படுதலுடன், அறஞ்செய்யும் அம்மரபு பிழையாமல் அவ்வறங்களிற் சில பல செய்யுந் தமிழர் சிலரும் இடையிடையே இந்நாட்டில் இன்னுந் திகழ்கின்றனர்.

இங்ஙனம் பண்டைநாளில் இருந்த தமிழ்த்தாய் தந்தையர்கள் தாம் பெற்ற தம் மக்களைக் கல்வியிலுங்

கலைத்துறைகளிலுந் தேர்ச்சிபெறச் செய்து, அவர் தமது தேட்டடங்கொண்டே தமது வாழ்க்கையினை நடாத்திக் கொள்ளுமாறு கற்பித்துத், தான்தேடிய பொருளை மூப் பத்திரண்டறங்களுக்கும் பயன்படுத்தி வந்தமையினாலே யே, முற்காலத்தில் நஞ் செந்தமிழ்நாட்டிலிருந்த மக்கள் கல்வியிலுங் கலைத்துறைகளிலுந் திறம்பெற்றுத் தமது ஆள்வினையால் திரைகடலோடியுந் திரண்ட பொருள் ஈட்டித், தாம் நன்கு வாழ்ந்து வந்ததுமல்லாமல், மற்றையோரும் நன்குவாழப் பேருதவிபுரிந்து வந்தனர். மற்று, இந்நாளிலோ பெற்றோர்கள் எல்லாருந் தம்மக்களுக்குச் செல்வப்பொருள் சேர்த்துவைத்தலையே பெருங்கடமையாகப் பிழைபடக்கருதி, எத்தனையோ குடும்பத்தவர்களின் பொருள்களையெல்லாம் பல சூழ்ச்சிகளாற் கைப்பற்றித் தம்மக்களுக்குச் சேர்த்துவைத்து, அக் குடும்பத்தவர்களைப் பாழாக்குவதுமல்லாமல், தம்மக்களையும் பாழாக்கிவிடுகின்றனர். என்னை? “தான்தேடாப் பொன்னுக்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை” என்னும் பழமொழிப்படி, புதல்வர்கள் தாம் வருந்தித்தேடாமல் தம் பெற்றோர்களாற் கிடைத்த பொருளைக் கண்டவுடனே தீயாரைத் துணைகொண்டு, அப்பொருளை விலைமாதர்க்குங் களியாட்டு விருந்திற்குங் குடிக்குஞ் சூதுக்கும் அழிவழக்கிற்கும் இன்னும் இவைபோன்ற பல தீய செயல்கட்குஞ் செலவுசெய்து, சிற் சில ஆண்டுகளிற் செல்வமெல்லாம் இழநது, நோயும் வறுமையுங்கொண்டு ஆண்டு முதிராமுன்னரே மாண்பிபோகின்றார்கள்! இங்ஙனம் புதல்வர்க்குப் பொருள் சேர்த்துவைக்கும் எண்ணந் தலைப்பட்டபின், நந்தமிழர்கள் நகையறங்களை அறவே மறந்துவிட்டார்கள்! தமிழ் கற்பார்க்குந் தமிழ்நூல் வரைவார்க்கும் உதவி புரியுநரைக் காண்பது அரிதினும்

அரிதாய் விட்டது ! துறந்தாரையுந் துவ்வாதவரையுங்
கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பவரும் இல்லை ! அறறார்க்கும்
அலந்தார்க்கும் அருந்துயர் களைவார் அற்றேபோயினா'
வெளியாஈவாஈங்களுக்கும் வெறும் பட்டங்களுக்கும்
வெறும் புகழுக்கும் வேண்டுமட்டும் பொருளைவாரி
யிறைக்குஞ் செல்வர்களே எங்குங் காணப்படுகின்றனர் !
ஈரமற்ற நெஞ்சையும் எண்ணமற்ற கொடுஞ்செய்கையை
யுமே எங்குங்காண்கின்றோம் ! பார்ப்பனரைப் பார்த்
துத் தம் பெண்மக்களுக்குப் பெரும்பொருள் வரிசை
கொடுத்து மாப்பிள்ளைகளை விலைக்கு வாங்குவதில் ஒரு
வர் ஒருவரின் முந்தி நிறகின்றார்கள் ! மணங் கூடுவாரின்
மனப்பான்மையும் மனவொருமையுங் கருதிப் பார்ப்ப
வர் எவரையுங் காணோம் ! எங்குந் தன்னயமுந் தறபெரு
மையும் பொய்யும் புனைசுருட்டும் ஏமாற்றமுமே தலை
விரித்தாடுகின்றன ! இவற்றைக் களைதற்கு அறமன்றஞ்
சென்றால், அங்குந் தன்னயமும் பொருளவாவும் பொய
யும் புனைசுருட்டுமே தலைதிமிர்நது நிறகின்றன ! அறமகள்
நடுவரின் காறகீழ் மிதிபட்டுக் கிடக்கின்றனள் ! பாழ்த்த
இந்நிலை வேறானறுமானால் அஃதின்னுஞ் சிறிது காலத்
தில் வளர்ந்து காழ்ப்பேறித் தமிழ் மக்களாகிய பைங்
கூழை அடியோடு அழித்துவிடுவது திண்ணம் மறறுத,
தம்முடைய பொருளை யெல்லார் தமக்கு மட்டுமென்றே
வரைநது வைத்துக் கொள்ளாமல், தாஞ் செல்லும் நாடுக
டோறுமுள்ள எல்லாவகையான மக்கட் கூட்டத்தின
ரின் முன்னேற்றத்திற்கும் பயன்படுத்தி, எல்லாருங்
கல்வியிலுங் கலைத்துறைகளிலுந் தேர்ச்சி பெற்று இனிது
வாழ இடைவிடாது முயன்று வருதலினாலன்றோ நம்
ஆங்கில நன்மக்கள் இவ்வுலக மெங்கணுஞ் செங்கோ
லாட்சி செலுத்தி நாளுக்கு நாட் பிறைமதிபோற் பெருகி

வாழ்கின்றனர். அவர்களைப் பார்த்தாயினும் நந் தமிழ் மக்கள்,

“மன்னுயிர் ஒம்பி அருள் ஆள்வார்க கில்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சம் வினை” என்று நம்பழநதமிழ்ப்
பேராசிரியர் அறிவுறுத்திய அருளுரையினைக் கடைப்
பிடித்துத், தம் மக்களுக்கென்றே செல்வப் பொருள்
சேர்த்து வைக்குஞ்சிறுசெயலை யொழித்து, அவர்க்குக்
கேடில் விழுச்செல்வமாகிய கல்விப்பொருளையே மிகுத்
துக் கொடுத்துத், தமது செல்வப் பொருளை முப்பத
திரண்டு அறங்களுக்கும் பயன்படுத்தித், தம் முன்னோர்
தம் விழுமிய கோட்பாட்டின்வழி யொழுகுவாராக!

மறுமை வாழ்க்கை

இனி, ஐந்தறிவுமட்டுமே வாய்ந்த சிறுநர்த் தொகை
களுக்கு வாயாத ஆறாம் அறிவாகிய ஆராய்ச்சியறிவு
வாய்ந்த மக்கள், உண்டு உடுதது உறங்கி இன்புற்று இறந்
தொழிவதாகிய இம்மை வாழ்க்கை யளவிலே மன
வமைதி பெற்று நிற்பவர்களாய் இல்லாமல், இனிவரக்
கடவதாகிய மறுமை வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆராய்ந்தறி
வதில் அடங்கா வேட்கையுடையவாகளாய் முனைநதுநிற
கின்றனர். மக்களைப்போலவே எல்லாச் சிறுநரிகளும்
இரை தேடித் தின்றும், இரைதேடிய இளைப்புத் தீர
உறங்கியும், ஆணும் பெண்ணுங் கூடி இன்புறுதற்குரிய
சிறசில காலங்களில் இன்புறறும், அதிவிருநது தத்தங்
குழவிகளை ஈன்று வளர்த்தும், பின்னர்ச் சிறிது காலத்
தில் உயிர் மடிந்தும் போனாலும், அவை தம்மிற குழவி
கள் பெரியனவாய் விட்டால் அவை தமக்கும் அவை
தம்மை ஈன்ற தாய் தந்தைக்கும் ஏதொரு தொடர்பும

இல்லாமற் போகின்றது; ஆனால், ஆற்றிவுடைய நம் மக்களுள்ளோ அவ்வாறு தொடர்பறறுப்போகவில்லை; அவர் இறக்குங்காறும் அன்பினறெடர்பு நீண்டுசெல்கின்றது. தம் புதல்வர் புதல்விகள் நோயும் மிடியுங் கொண்டு துன்புறக் கண்டால் அவர்க்கு அவற்றைத் தீர்த்துதவி செய்யத் தாய் தந்தையர் உள்ளந் துடிதுடிக்கின்றது. தாய் தந்தையர் முதுமையாலும் நோயாலும் பொருள் தேடமாட்டாமையாலும் உடலும் உயிருஞ் சோர்ந்து வருந்தக் கண்டால், அவர்க்கு அவ்வருததத்தைத் தீர்த்துதவி செய்யப் புதல்வர் புதல்வியர் நெஞ்சம் பதைபதைக்கின்றது. எல்லார்க்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் பசியாலும் நோயாலும் பறபல துன்பங்கள் வருகின்றன; ஆனால், மக்களைத் தவிர, மற்றைச் சிற்றுயிர்கள் ஒன்றறகொன்றுதவியாய் நின்று அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ள வழிதேட மாட்டா. மக்கள் மட்டுமே தமக்கு வருந் துன்பங்களை ஒருவர்க் கொருவர் உதவியாய் நின்று தீர்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்பவர்களாய் இருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் என்னென்றால், மக்களுள் தொடர்நது நிகழும் அன்பே காரணமாய் இருக்கின்றது. சிற்றுயிர்கள் தமக்கு வருந் துன்பங்களை ஒன்றற்கொன்றுதவியாய் நின்று தீர்த்துக் கொள்ளாமை அவை தம்முள் தொடர்நத அன்பு நிகழாமையினாலேயாம். ஆகவே, துன்பத்தை நீக்க எழுவது தொடர்நத அன்பென்றே அறிதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு மக்கள் உயிர் வாழும் இம்மை வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து நிகழுந் துன்பமும், அதனை நீக்குதற்குத் தூண்டும் அன்பும், அதனால் விளையும் அறிவுந், துன்ப இம்மை வாழ்க்கையின் வேறாக இன்ப மறுமை வாழ்க்கை ஒன்றுண்டென மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி, அவர் அதனை அவாவுமாறு செய்கின்றன. மாந்தர்க்கு

வருந் துன்பங்களெல்லாம் பசி விடாய் காமம் என்னும் மூன்று காரணங்களின் வழியே வருகின்றன. இத்துன்பங்களெல்லாம் பிறருதவியின்றி, அப் பிறர் வழியே வரும் பிறபொருட் சேர்க்கையின்றித் தாமாகவே நீங்குவன அல்ல. பசி தீர உணவும், விடாய் தீர நீருங், காமத் தீரச் சேர்க்கையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றன. இம் மூன்றால் வரும் மூன்று துன்பங்களும் இம் மூன்று வகையால் தீராவிட்டால், இந்நிலவுலகில் மக்களே இரார், விலங்குகளும் இரா, புற்பூண்டுக்குநர் தலைக் காட்ட மாட்டா. இம் மூன்று துன்பங்களையும் நீக்கவல்ல சோறுந் தண்ணீருஞ் சேர்க்கையுந் தொன்றுதொட்டே இங்குமைந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், முதன்முதல், நம் மக்களுயிர் அவைகளைத் தாமாகவே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அத் துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டா. ஈன்றணிய பசங் குழவி பசியாலும் விடாயாலும் எவ்வளவு துன்புற்று, எவ்வளவு துடிதுடித்து அழுகின்றது! அந்நிலையில் அது தானாகவே தன் பசியையும் விடாயையும் நீக்கும் பாலைத் தேடி யெடுத்துப் பருகவல்லதா? அதனை ஈன்ற தாய் அதன் பசித் துன்பங் கண்டு மனம் பொறுளாய் நெஞ்சங் கசிந்து அதனை யெடுத்தனைத்துத் தன் கொங்கைகளிற் சுரந்தொழுகும் பாலமிழ்தினை ஊட்ட உண்டன்றோ அஃது அவ்வாற்றொணாத் துன்பம் நீங்கப் பெறுகின்றது? இவ்வுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடி மக்களுயிர்களும் மற்றைச் சிறுயிர்களுமெல்லாம் முதன் முதற் றமது உயிர் வாழ்க்கையினை இங்கு துவங்கும்போதே துன்பத்திற் றுவங்கி, உடனே தாயினுதவியிலன்றோ அத் துன்பம் நீங்கப் பெறுகின்றன? துவக்கத்திலேயே பசித்தும் விடாய்த்துந் துன்புறுஞ் சிறு குழவி களைத் தாய்மார் கருதிப் பாராமலும், பால் கொடாமலும்

இருந்து விடுவார்களானால், நாமெல்லாம் வளர்ந்து பெரிய ராகி இங்கே ஒருங்கு குழுமி யிருந்து உயர்ந்த பொருள் களை நினைக்கவும் பேசவுங் கூடுமா? சிறிதுங் கூடாதே. ஆகவே, தாம் ஈன்ற குழவிக்களைத் தம்முயிரினும் மே லாய்க் கருதித் தாய்மார் அவற்றிற்குப் பசித்தபோதெல் லாம் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து பால் ஊட்டுமாறு செய்ததெது? தன் மகவு நோய்கொண்டு துன்புறுங் காலங்களிலெல் லாம் ஊனுறக்கமின்றி இரவும் பகலும் அதனருகே காத் திருந்து அதற்கு மருந்து தேடிக் கொடுத்து அதன் றுன் பத்தை நீக்குமாறு அதன் தாயை ஏவியது எது? தன் மகவு வளர்ந்து இளைஞனானபோதும், அதுவுந் தாண்டி ஆண்மகனானபோதும், அதுவுந் தாண்டி முதியனான போதுந், தொடர்ந்த அன்பு மீதுரப்பெற்று அவ்வந் நிலை யிலுந் தன் மகனுக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் விரும்பிச் செய்யுமாறு அவன் தாயைத் தொடர்பாகத் தூண்டிவந் தது எது? அவன் தன் பிள்ளையின்மீது தன் நெஞ்சத்தே இயற்கையாய் எழப்பெற்ற அன்பேயன்றோ?

இனித், தாய்தான் என்செய்வன்! தந்தையின் சேர்க்கையின்றித் தாயின் வயிற்றில் மகவுதான் தோன்று மாறு யாங்ஙனம்? தந்தையின் சேர்க்கையற்றாய் வயிற்றி னின்று தான் தோன்றிய பின்னுந், தன்னையுந் தன் அன்னையையும் ஏதுங் குறையின்றி வைத்துப் பாதுகாப்ப வன் யாவன்? தகப்பனேயன்றோ? நாள் முழுதும் வெளியே சென்று தான் கற்ற கல்வியைப் பிறர்க்குக் கற்பித் துந், தன் அரசனுக்காகப் படைக்கலந் தாங்கிச் சென்று தன்னுயிரையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது போ ராண்மை புரிந்தும், உழவே வாணிகமே கைத்தொழிலே யென்பன பல நடாத்தியும், பிறர்க்கேவலாளாய் அவ ரிட்ட ஊழியம் பல செய்தும் பலவாற்றால் அல்லக்

உழந்து பொருள் தேடிக்கொணர்ந்து தன் மனைவியையும் மகவையும் பாதுகாப்பவன் யாவன்? தகப்பனே யன்றோ? அவன் அங்ஙனமெல்லாம் பெரும்பாடுபட்டுத் தன் மனைவி மக்களைப் பாதுகாக்கும்படி ஏவுவதெது? அவனாகத்தே இயற்கையாய் எழும் அன்பேயன்றோ? இங்ஙனம் வழிவழியே தாய் தந்தையர் தந்நலம் பாராது, தம்முயிரினும் மேலாய்த் தங் குழந்தைகளைப் பாதுகாத்துக் கண்ணுங் கருததுமாய் வளர்த்துவருந் தொடர்ந்த அன்பினாலன்றோ மக்கட் பூண்டு பல கோடிக் கணக்காய்ப் பல்கி உலகமெங்கணும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன?

இனி, இவ்வாறு தாய்தந்தைய ருதவியால் வளர்க்கப்பட்டு நடைபெறுந் தமது பிறவியின் வரலாற்றை நினைந்து பார்த்துத், தந் தாய் தந்தையர்பால் நெஞ்சங்கரைந்து அன்பும் நன்றியும் பாராட்டத் தக்கவர்களோ ஆற்றிவு மிக்க மக்களேயன்றி, ஆற்றிவு வாயாத விலங்கினங்கள் அல்ல. மக்களுள்ளுந் தாய் தந்தையர் செய்த நன்றியைப் பாராட்டாதவர் உளரெனின், அவரை ஆற்றிவும் அன்பும் அற்ற விலங்குகளென்றோ, உணர்ச்சியும நெகிழ்ச்சியும் அற்ற கருங்கறகளென்றோ கருதுதல் வேண்டும். இவ்வாறு, மக்களுயிர்கள் மட்டுமேயன்றி, இயங்கும் உயிர்கள் அத்தனையும் இப் பிறவிக்கு வந்த காலத்திலேயே தமக்குப் பசியாலும் விடாயாலும் நோயாலும் வந்த துன்பங்களைத் தாமாகவே தீர்த்துக் கொள்ள மாட்டாமல், தந் தாய்தந்தைய ருதவியாற் தீர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வருதலால் மக்கள் முதன்முதல் தந் தாய் தந்தையரையே தெய்வமாக நினைந்து வணங்கிவருதல் வேண்டுமென்பது தமிழர்தம் முதற் ரெய்வக் கொள்கையாகும். இஃது,

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்னும் ஓளவையார் திருமொழியால் அறியப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவருந் தந் தாய் தந்தையரான ஆதியையும் பகவணையும் நினைவு கூர்ந்து வணங்கும் முகத்தால், உலகிற்கெல்லாந் தாய் தந்தையரான முழுமுதற் கடவுளுக்கு வழிபாடு கூறுவான் புகுந்து,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே யுலகு” என்னும் முதற்றிருக்குறளை அருளிச் செய்தார் என்க.

இவ்வாறு தந் தாய் தந்தையர்பாற் காட்டும் அன்பும் நன்றியும் பணிவுமே, இவ் வுலகத்துள்ள எல்லா வுயிர்க்குந் தாய் தந்தையான முழுமுதற் கடவுளை யறிந்து வழிபட்டு உய்தற்கு வழிகாட்டுவதாகும். எனவே, நம் பிறவிக்குக் கண்கண்ட காரணரான தாய் தந்தையரே, நம் பிறவிக்குக் கண் காணக் காரணரான முழுமுதற் கடவுளை அறிவிப்பவராயிருக்கின்றன ரென்பதூஉம், அதனால் நம் தாய் தந்தையரே நம் இம்மை வாழ்க்கையிலிருந்து மறுமை வாழ்க்கைக்கு நாம் செல்ல நடுகின்ற உதவி புரிபவராயிருக்கின்றன ரென்பதூஉந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அற்றேல், இம்மை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத் துணைவராயிருக்குந் தாய் தந்தையர், மறுமை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத் துணைவராகக் கருதப்படும் முழுமுதற் கடவுளை அறிவிப்பவராதல் யாங்ஙனமெனின்; அதனைச் சிறிது விளக்குதும்.

முன்னமே கூறியபடி, மக்களாய்ப் பிறந்த நாம் ஐம் புல அறிவுகளுடன் ஆறும் அறிவாகிய பகுத்துணர்வும் இயற்கையே வாய்நது எதனையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் வேட்கை பெரிதுடையவர்தலாய் இருத்தலால், இப்பிறவி நமக்கேன் வந்தது? யார் நமக்கு இப் பிறவியைத்

தந்தவர்? நாம் இப்பிறவிக்கு வந்தபின் பசியாலுங் காமத் தாலுந் துன்புறுவதேன்? அத்துன்பம் நீங்குதற்குப் பல் வேறுணவுப் பொருள்களையும் நம்போன்ற மக்களையும் அமைத்து வைத்தவர் யார்? எம்மைப் பிறப்பித்த தாய் தந்தையர் இறந்துபோயது ஏன்? யாழுஞ் சில காலத்தில் இறக்க வேண்டுவதாய் இருப்பது ஏன்? யாம் வேண்டா மலே எம்மைப் பிறப்பித்ததும், யாம் வேண்டினும் விடா மலே எம்மை இறப்பிப்பதும் எது? அவ்வாறு ஆக்கலும் அழித்தலுஞ் செய்வது எதற்கு? பிறப்பதற்குமுன் யாம் எங்கே யிருந்தோம்? எப்படி யிருந்தோம்? இறந்த பின் எங்கே செல்வோம், எவ்வாறிருப்போம்? இறந்து சென்ற பின் யாம் மீளப் பிறப்பதுண்டா? இல்லையா? பிறப்பதும் இறப்பதும் தொடர்பாக நிகழுமாயின், அத் துன்ப நிகழ்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டுப், பேராப்பேரின்ப வாழ்வி லிருப்பது யாங்ஙனம்? எப்போது? என்று பலவாற்றா லெல்லாம் நாம் ஆராய்ச்சி செய்தபடியாகவே யிருக்கின் றோம். ஆராய்ச்சியறிவில் மிகக் குறைந்தவராயிருக்கின்ற கானக மக்களுங் கூடத் (Savages) தம்முள்ளத்தே மேற காட்டிய வினாக்கள் எழுப்பெற்றவர்களாய்த், தம்மறிவுக் குத் தென்பட்ட வரையில் அவைகளுக்கு விடைகண்டு வாழ்கின்றார்களென்று, அவர்களை இந் நிலவுலகமெங்க னும் போய்க் கண்டு, அவர்களுடைய கொள்கைகளைத் துருவித் துருவி யாராய்ந்த வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்கள் பற பல நூல்களில் வரைநதுவைத் திருக்கின்றார்கள். ஆராய்ச்சி யறிவும் நாகரிகமும் மிகக் குறைந்த கானக மாந்தரே, இம்மை மறுமையைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தேர்ந்துணர்தலில் அடங்கா ஆவல் உள்ளவர்களாய் இருக்கின்றனரென்றால், இயற்கை யறிவொடு கல்வியறி வும் நாகரிகமும் வாய்ந்த நாமும் நம் முன்னோர்களும்

இம்மை மறுமையைப் பற்றிய உண்மைகளை ஆராய்ந்தறி யாமல் இருத்தல் இயலுமோ? சொன்மின்கள்! இயற் கைப் பொருளாராய்ச்சி யளவில் நின்று அதற்கு மேல் ஏதுமே யில்லையென்று அழுத்தமாய்ப் பேசிவந்த ஹக் ஸிலி (Huxley) என்னும் மேல்நாட்டறிஞர் தாமுந் தம் வாழ்நாளின் கடைப் பகுதியில் இயற்கைப் பொருளின் வேராக, எல்லாம்வல்ல அறிவுப் பொருள் ஒன்றுண் டென்னும் முடிபுக்கு வந்தார்.* அவரைப் போலவே இயற்கைப் பொருளாராய்ச்சியிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய டிண்டல் (Tyndall) என்னும் ஆசிரியரும் அறிவில்லா இயற்கையைத் தவிர வேறேதுமில்லை யென்று உறைப் பாகப் பேசி வந்தனராயினும், பாஸ்டியன் (Bastian) என் னும் ஆசிரியர் செய்த ஆராய்ச்சிகளைத் தாம் மீண்டும் மிக விழிப்பாய்ச் செய்து பார்த்ததிருந்து, உயிரில்லா இயற்கைப் பொருளிலிருந்து உயிருடைய அறிவுப் பொருள் தோன்றாது, உயிர்ப்பொருள் உயிரில்லா இயற் பொருளின் வேராய்ப் பிறிதோர் உயிர்ப் பொருளினின் றே தோன்றும் என்னும் முடிபுக்கு வந்து அவ்விதப்பினை நன்கு விரித்தெழுதி யிருக்கின்றார். இன்னும் இங்ஙனமே இயற்பொரு ளாராய்ச்சியில் முனைந்து நின்ற ஆலிவர் லாட்ஜ், உவில்லியம் குருக்ஸ், உவில்லியம் ஜேம்ஸ், மையர்ஸ், உவில்லியம் மக்னேல், ஜே. ஏ. தாம்ஸன், பெர்க்ஸன்† முதலான பேரறிவாளரெல்லாம் இப்போது உயிர் நிலைகளைப் பற்றியுங் கடவுள் உண்மையைப் பற்றி யும் மிக நுண்ணிய ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் எல்லியும்

* Read his 'Educational Value of Natural History Sciences' & 'Evolution & Ethics'

† Oliver Lodge, William Crookes, William James, Myers, William McDougall, J. A. Thomson, Bergson.

இடைவிடாது செய்து, அவைகளை அரும்பெரு நூல்களாக வரைந்து உலகிற்கு உதவியிருக்கின்றார்கள். இன்றும் அவர்தம் அடிச்சுவடு பற்றி இம்மை மறுமை வாழ்க்கையியல்களை நன்காராய்ந்து நூல்கள் எழுதி உதவுவார் தொகை அயல் காடுகளிற் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. உண்மையான கல்வி மணம் வீசப்பெறாத இவ்விந்திய நாட்டிலோ, மக்களுயிர்க்கு உறுதி பபக்கும் இவ்விழுமிய துறையிற் புழுந்து ஆராய்வா கார்த்திகைப்பிறையாய் இருக்கின்றனர். உயர்ந்த கல்வியும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் இன்றி, அநுலம் மறுமையை ஆராயும் அறிவாற்றல் இன்றி, இம்மையை, இயற்கைப் பொருளைத் தவிரப் பிறிதேதுமில்லையென எளிதிற கரைவார் சிலரே ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றனர்! ஆனாலும், மறுமை வாழ்க்கையைப் பற்றி எண்ணுமல் அவை யெல்லாம் பொய் என எளிதாகப் பேசிவிடுவாருங் கூடச் சிறசில நேரங்களில் உயிரின் நிலைகளையுங் கடவுளுண்மையினையும் நெஞ்சத்தில் நினைபாதிமாய் என அறிஞர்கள் தோந்து சொல்லியிருக்கின்றனர். அது கிடக்க.

இனிப், பசி விடாய் காமம் முதலியவற்றால் நமக்கு வருந் துன்பங்களை, நமக்குத் தொடர்புடையவர்கள் நம்பால் வைத்த அன்பின் மிகுதியினால், பிறபொருட் சேர்க்கையாலும் பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையாலுந் தீர்த்து, நமக்கு இன்பமும் அறிவும் மேன்மேற் பெருகுமாறு உதவி புரிகின்றனரென்பதனை முன்னரே விளக்கிக் காட்டினோம். அதனால், பிறபொருட் சேர்க்கையின்றிப், பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையின்றி நமக்குத் துன்பம் நீங்காது, நமக்கு இன்பம் உண்டாகாது, நமக்கு அறிவு வளராது என்னும் உண்மையினை நாம் நன்கு நினைவிற் பதிததுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, நாம் இந்நிலவுலகத்திற் பிறந்தவுடனே நமக்கு வருந் துன்பங்களை நீக்கி நமக்கு இன்பத்தைத் தருபவர் நம் தாய் தந்தையரே யெனபதூஉம் முன்னமே விளக்கப் பட்டது. ஆனாலும், நம் தாய் தந்தையரும் பிற பொருட் சேர்க்கையின்றிப், பிறவுயிர்ச் சேர்க்கையின்றி நம்முடைய துன்பங்களை நீக்கமாட்டுவாரா வென்பது ஆராயற்பாற்று. நம் தந்தை அல்லும் பகலும் வெளியே சென்று உழைத்து உணவுப் பண்டங்களைத் தொகுத்துக் கொணர்ந்து தந்தாலன்றோ, நம் தாய் செழுமையான உடல்நல மனநலம் பெற்றுப், பச்சைப் பசுங் குழவியா யிருந்த நமக்குப், பால் சுரந்தொழுக ஊட்டுவள்? தந்தை யாயினன் பெரிதும் மிடிப்பட்டுக் கூடும் அடகுங்கூடக் கொடுக்க மாட்டாதவனாயின், அவன்றன் மனையாள் என செய்வள்! அவள் வற்றிய யாக்கையினளாய்ப் பால் வறண்டு தன் மகவுக்குப் பால் ஊட்ட மாட்டாளாய்ப் பெரிதுந் துயருறுவளன்றோ? இந் நேரத்திற் பெருந் தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் பெருமான் வறுமை யால் நைந்து வள்ளலாகிய குமணன்பாற் சென்று பாடிய அருந்தமிழ்ச் செய்யுள் நினைவுக்கு வருகின்றது.

“ஆடு நனி மறந்த கோடியர் அடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பு பசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையிற றோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறு முலை
சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண் என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ

நிற் படர்ந்திசினே நற்போர்க் குமண!” என்னும் அச்செய்யுள் வறுமை யுழந்த அப் புலவர் பெருந்தகையின் மனையாள் துயரும், அவள் ஈன்ற பசுங் குழவியின்

தாயரும் எத்துணை யுருக்கமாக எடுத்திசைக்கின்றது! ஆகவே, தந்தையாயினான் எவ்வளவுதான் புலன்மயிலும் முயற்சியிலும் மிக்கவனாயினும், அவனுக்கு உணவுப் பண்டங்கள் கிட்டாவாயின், அவன்றான் என்செய்வன்! அவன்றன் மனையாடான் என்செய்வன்! அவர்க்கு உணவுப் பண்டங்களை வருவித்துக் கொடுப்போரும், அவற்றை விளைவித்துக் கொடுப்போரும் இல்லையாயின், அவரும் அவர்தம் மைந்தரும் மடிந்துபோவது திண்ணமன்றோ? எனவே, எத்தகையவரும் பிறவுயிரினுதவியின்றிப், பிறபொருளின் சேர்க்கையின்றி உயிர் வாழ்தல் சிறிதும் இயலாதென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கின்றதன்றோ?

இனி, நாம் பிறப்பதற்கு முன்னே நம்போன்ற மக்களும் நம்மிற் றுழந்த சிற்றுயிர்களும் எங்ஙனந் தோன்றினர்? அவர்க்குப்பசியும் விடாயும் நீக்கப்பாலுஞ்சோறும் நீரும் எங்ஙனந் தோன்றின? அவ்வுயிர்களையும் அவ்வுணவுப் பொருள்களையும் நந் தாய் தந்தையர்கள் தாமே படைத்தவர்களா? அல்லது தாமே படைக்க வல்லவர்களா? ஒரு சிறிதும் இல்லை. நந் தாய் தந்தையர்களை நாம் தெய்வமாக நினைந்து வணங்கவேண்டிவது நமது அன்பான கடமையே யாயினும், அவர்கள் உண்மையிலே தெய்வங்கள் ஆவரா? அவர்கள் நம்மைப்போலவே பசித்தும் விடாய்த்தும் வருந்துகின்றனர்; அவை தீர்க்குஞ் சோறும் நீருந் தேடித் திரிகின்றனர்; நோய் கொண்டு துன்புறுகின்றனர்; சிறிது காலத்தில் மாண்டும் மறைந்து போகின்றனர்!

இனி, நந் தாய் தந்தையர்க்கு உணவுப் பொருள்களை வருவித்துத் தந்தவர்களேனும், அல்லதவற்றை விளைவித்துத் தந்தவர்களேனுந் தெய்வங்கள் ஆவரா? என்று

கருதிப் பார்த்தால், அவர்களெல்லாரும், நந்தாய் தந்தையரை யொப்பவே, பசித்தும் விடாய்த்தும் நோயுற்றுஞ் சிறிது காலத்தில் மாய்ந்து மறைந்து போகின்றவர்களாக வே யிருக்கின்றனர்! இவர்களுடைய உதவியுந் துணையுங் கூட நிலையில்லாதனவாய் ஒழிகின்றன!

அஃதுண்மையே யாயினும், நம்போன்ற மக்கள் தாம் உயிரோ டிருக்குந்தனையுமாவது நமக்குதவியுந் துணையுமாய் இருக்கின்றனரல்லரோ வெனின்; அதுவும் நிலையாயில்லை; அவர்கள் நோயாலும் முதுமையாலும் வருந்தும்போது அவர்கள் நமக்குதவி செய்வது மாறி, நாம் அவர்கட் குதவிசெய்யும் நிலையினை அடைகின்றோம். அப்படியானாலும், அவர்கள் நோயும் முதுமையுமின்றி உரமுடன் உயிர்வாழுங்காறும் அவர்கள் நமக்குதவி செய்யக் காண்கின்றோமே யெனின்; அவர்கள் நன்குயிர் வாழுங் காலத்தும், பெய்ய வேண்டும் பருவத்தில் மழை பெய்யாவிடினும், மழை பெய்தும் பெரு வெள்ளத்தாலுஞ் சூறைக் காற்றாலும் நில அதிர்ச்சியாலும் பயிர் பச்சைகள் முற்ற அழிந்துபடினும் அவர்தாம் என் செய்வர்! ஆகவே, நந்தாய் தந்தையர் உண்மையிற் றெய்வங்கள் ஆகாமைபோலவே, நந்தாய்தந்தையர்க் குதவியாய் இருந்தவரும் அவர்க்குதவியா யிருந்தவரும் எல்லாம் உண்மையிற் றெய்வங்கள் ஆகாமையுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

என்றாலும், நந்தாய் தந்தையரே நம்மைப் பிறப்பித்தவராகலான், அவர்தாம் நமக்குத் தெய்வங்கள் ஆகற்பாலரெனின்; அவர்தாம் நம்மைப் பிறப்பித்தவரென்பது நமக்கு எங்ஙனந் தெரியும்? நாம் தாய் வயிற்றிற் கருவா யிருந்தகாலத்தும் அதனை அறிந்திலேம்; தாய் வயிற்றை யகன்று சிறு மகவாய்ப் பிறந்த காலத்தும்

அதனை அறிந்திலேம்; வளர்ந்து அறிவுதறியுங் காலத்தி லேதான் தாய் தந்தையரும் பிறருஞ் சொல்வதைக்கேட்டி ரம்பி, “இவர்தாம் என் தாய் தந்தையர்” என்னும் அறிவு வரப் பெறுகின்றேம். எத்தனையோ பேர் தமக்குப்பிள்ளை இல்லாமையாற், பிறருடைய பிள்ளைகளை, அவர் அறியா மலோ அறிந்தோ தம்பாற் கொணர்ந்து தம் பிள்ளைக ளாகவே வளர்த்து, அப்பிள்ளைகள் பெரியவர்களான பின்னுந் தாம் பிறர் பெற்ற பிள்ளைகளென்பதனை அவர் கள் அறியாமலே வைத்து, அவர்களின் பிறப்பை முற றுமேமறைத்து விடுகின்றனர். ஆதலால், “நம்மைப்பிறப் பித்த தாய் தந்தையர் இவர்தாம்” என நாம் நம்பும் நம் பிக்கையும் பழுது படுதற்கு இடம் இருக்கின்றது. அத னால், நந் தாய் தந்தையரே நம்மைப் பிறப்பித்த தெய்வங் கள் எனக் கருதி விடுவதும் பிழையாகவே யிருக்கின் றது. நாம் நந் தாய் தந்தையராகக் கருதும் மக்களும், அவர்க்கு உறவினரும், அவர்க்கு நண்பரும், அவர்க்கு அயலாரும் ஆகிய அனைவரும் “எங்கிருந்து இங்கு வந் தோம்? எவ்வாறு வந்தோம்?” என்பவைகளை அறியா மலே பிறந்து, சில காலந் துன்புற்றுஞ் சில காலம் இன் புற்றுஞ் சில காலம் இரண்டும் அறறும் இங்கே பலவகை யால் உழன்று, பிறகு தமமாலும் பிறராலுந் தமிக்க முடி யாமலும், இன்ன விடத்திற்குச் செல்கின்றோம் என்ப தனை அறிய முடியாமலும் இறந்துபடுதலை, நந் கண் ணெதிரே காண்கையில், இம் மக்களுள் எவருந் தெய் வம் ஆகாரென்பதனை நன்கு தெளியப் பெறுகின்றேம் அல்லேமோ? இங்ஙனம் ஆற்றிவுடைய மக்களே தெய்வ மாகாதபோது, மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றயிர்களும், உயிரேயில்லாத கல்லும் மண்ணுந் தெய்வமாதல் யாங்ங் னம்? என்னும் இவ்வளவிலே எமது ஆராய்ச்சியறிவு

நின்று விடுமோ? இவ்வளவிலே எமதுள்ளம் அமைதி பெற்று நிற்குமோ? என்றால்; இவ்வளவுக்குமேல் அறிய முடியாத நிலையில் மக்களறிவு நின்று விடுதலே நல்லது, என்பர் சிலர். ஆனால், மேன்மேல் ஆராய்ந்து செல்லும் முறையிற் றடைப்படுத்தப் படாமல் வளர்ந்து செல்லும் அறிவே விழுமிய மாந்தரெல்லாரிடத்தாக காணப்படுதலால், மக்களும் ஏனைச் சிறையிற்களும் உயிரற்ற கல் மண் முதலியனவுந் தெய்வங்கள் அல்லவெனத் துணிந்த மட்டில் அவர் அமைதியுறராய், “இவரும் இவையுந் தெய்வங்கள் அல்லவாயின், வேறெதுதான் தெய்வமாகும்?” என ஆராய்ந்து காண்பதில் அறிவு முனைந்து நின்றலை என குறு காண்கின்றோம். யாங்ஙனமெனின், காட்டுதும்.

கடவுளே தாய் தந்தை

இந் நிலவுலகத்துயிர்கள்பாற் காணப்படுந் தாய் தந்தைய ரமைப்பே, நாம் முடிவாய் அறிந்து அமைதி பெறுதற்குரிய உன்மையினைப் புலப்படுத்துவதாய் இருக்கின்றது. ஓரறிவுடைய புற பூண்டுகள் முதல் ஆற்றிவுடைய மக்கள் ஈறுகவுள்ள எல்லாவுயிரகளிலும் இத்தாய் தந்தைய ரமைப்பு அமைந்து கிடத்தலை இக் காலத்துயிர் நூல் வல்லார் நன்காராய்ந்து கண்டிருக்கின்றனர். புற பூண்டுகளிலும் மரஞ் செடி கொடிகளிலும் ஆண் பெண் அமைப்பு வழுவாமலே காணப்படுகின்றது. புல்லிலும் ஆண் புல் பெண் புல் உண்டு; ஒவ்வொரு வகைப் பூண்டுகளிலும் ஆண் பூண்டு பெண் பூண்டுகள் உண்டு; ஒவ்வொரு வகை மரங்களிலும் ஆண் பெண் மரங்கள் இருக்கின்றன; இங்ஙனமே ஏனைச் செடி கொடிகளிலும் ஆண் செடி கொடிகளும் பெண் செடி கொடிகளும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆண் செடி கொடிகளில் உள்ள கருவைப் பெண் செடி கொடிகளிற கொண்டு

போய்ச்சேர்க்கும் வண்டுகளின் உதவியாற் பெண் செடி கொடிகள் காயுங் கனியுந் தருகின்றன. இவ்வாறு ஆண் பெண் கருக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்படாவிட்டால், மாளு செடி கொடிகள் காய்த்துப் பயன் றருவதில்லை. ஆகவே, ஓரறிவுடைய புற் பூண்டுகள் மாளு செடி கொடிகளிலும் ஆண் பெண் அல்லது தாய்தந்தைய ரமைப்பு அமைந்து கிடத்தல் ஆராய்ச்சியாற் றுணியப்பட்டிருத்தலின், முதலில் இவ்வுண்மையினை அனைவரும் நன்கு நினைவிற் பதித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வமைப்பின் துட்பம் நங் கண்களுக்குப் புலனாகாத ஓரறிவுடைய புற் பூண்டுகளிலும் மாறாமல் அமைந்து கிடத்தல்போலவே, ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு வாய்ந்த சிற்றுயிர்களிலும், ஐந்தறிவு வாய்ந்த பாம்பு பறவை ஆடு மாடு அரிமா புலி யானை குதிரை முதலான உயிர்களிலுந் தாய் தந்தையராம் ஆண் பெண் அமைப்பு வழுவாமற் காணப்படுகின்றது. இனி, ஆறறிவு வாய்ந்த நம் மக்களிலும் இத் தாய் தந்தைய ரமைப்பு வழுவாமற் காணப்படுதலைப் பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இவ்வமைப்பின் பேருதவியினாலேயே உயிர்கள் மேன்மேற் பல்கி வருகின்றன. இவ்வாண் பெண் அமைப்பு இங்குள்ள இவ்வுயிர்கள்பாற் காணப்படாவிட்டால், இந்நிலவுலகில் உயிரற்ற வெறுங்கல்லும் மண்ணுந் தண்ணீருமன்றி உயிர்ப் பொருளென ஒன்று காணப்படுமோ? சொல்லுங்கள்! ஆகவே, இவ் வாண் பெண் அமைப்பே இங்குள்ள உயிர்களெல்லாந் தோன்றுதற்குந், தோன்றிய உயிர்கள் மேன்மேல் அறிவும் முபற்சியும் உடையவாய் இன்புற்று வாழ்தற்கும் பேருதவி புரிகின்றதென்பதனை எல்லாரும் மறவாமல் மனத்திற் பதித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, இவ்வாண் பெண் அமைப்பை, ஓரறிவு முதல ஐயறிவுவரையில் வாய்ந்தசிற்றுயிர்களும், அவற்றி லும உயர்ந்த ஆற்றிவு வாய்ந்த மக்களுந் தாமாகவே அமைத்துக் கொள்ள வல்லவர்களா? இல்லை, இல்லை. நாம் எங்கிருந்து இங்கு வந்தோம்? எவ்வாறு வந்தோம்? என பவைகளையே நாம் ஒரு சிறிதும் அறியாமற் பிறந்து, பிறந்து பின் நெடுங்காலம் ஆக வளர்ந்து பெரியராகியும் இன்னும் அவை தம்மை அறியாதவர்களாகவே, அறிய முடியாதவர்களாகவே யிருக்கின்றனம். இத்தகைய சிற் றறிவுப் பேதைகளாகிய நாம், பிறப்பதற்கு முன்னும், பிறந்த பின்னும், ஆண் பெண் அமைப்புகளை வகுக்கத் தக்க அறிவு வாய்ந்தவர்களாய் இருந்தனமா? இருக்கி ன்றனமா? சிறிதும் இல்லையே. அல்லது, நம் உடம்பில ஓர் உறுப்பேனும்பல உறுப்பேனும் அமைக்கப்படா விட்டா லும், அமைக்கப் பட்டவை பழுதுபட்டுப் போனாலும், அவற்றை நாமே நம் அறிவும் நம் ஆற்றலுங் கொண்டு படைத்து அல்லது திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளல முடியுமா? அணுவளவும் முடியாதே. கண்ணில்லாத குரு டர்களையுங், காது கேளாத செவிடர்களையும், வாய பேசாத ஊமைகளையுங், கை காலற்ற முடவர்களையும், இன்னும் இங்ஙனமே உறுப்புகள் ஒன்றும் பலவும் அற்ற அல்லது பழுதுபட்ட மாக்களையும் நாம் நம் மக்கட் பரப் பின் இடையிடையே காண்கின்றனமே! “எம்மினும் அறிவிற பெரியார் யார்? எம்மினும் ஆற்றலிற பெரியார் யார்? யாமே அறிவிற பெரியேம்! ஏனையோரெல்லாம் அறிவற்ற மடையர்” என வாய் கூசாது பேசி இறு மாநது நடப்பவர் எவரேனுங் குருடர்க்குக் கண்ணுஞ், செவிடர்க்குச் செவியுணர்வும், ஊமையாக்குப் பேசுந திறனுங், கைகால் அற்றவர்க்குக் கை காலும் படைத்துக்

கொடுக்க மாட்டுவாரா? எட்டுணையும் மாட்டார்களே! இத்தன்மையரான நம் மக்கள் தமக்குள்ள சிற்றறிவு கொண்டுந், தமது சிறு வல்லமை கொண்டுந், கடல், மணலை அளவிடினும் அளவிடப்படாத உயிர்த்தொகைகளில் ஆண் பெண் அமைப்புகளை வகுக்க வல்லராதல் யாங்ஙனம்? கூறுமின்கள்!

அற்றன்று மக்களுடைய அறிவும் ஆற்றலும் இவ்வாண் பெண் அமைப்பை வகுக்க ஏலாவிட்டாலும், உயிர்த் தொகைகளின் உடம்பில் ஒருங்கு குழுமி நிறகுஞ் சிற்றணுக்களே, ஆண் பெண் அமைப்புகளாகத் தமமுட் பிரிந்து நின்றன; எனக் கூறுதலாற் போந்த சூற்றம் என்னையெனின. இவ்வாறு கூறுதல், “கொசுகின் கடிக்கஞ்சிப் புலிவாய்ப் பட்டதனை” யே யொத்திருக்கின்றது. ஆற்றிவிற் சிறந்த மக்களே இவ்வமைப்புகளை ஒருதினைத் தனையும் ஆகக் வல்லவர்களாய இல்லாதபோது, அறிவற்ற அணுக்களே பெரிதும் விபக்கத்தக்க இவ்வமைப்புகளை, அளவற்ற உயிர்த் தொகைகளி லெல்லாம் இருவேறு வகையாய் வகுத்துவைத்தன வென்றுரைத்தல்,

“ஒப்பிலா மலடி பெற்ற மகனொரு முயற் கொம்பேறித் தப்பில் ஆகாயப் பூவைப் பறித்தமை சாற்றினோ” என்பதனோடு ஒப்பவைத்து நகையாடற் பாலதாகவே யிருக்கின்றது!

மேலும், உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் ஒழுக்கங்க ளெல்லாம் அறிவினால் நடைபெறுகின்றனவே யல்லாமல், அறிவின்மையால் நடைபெறவில்லை. விழித்திருக்கும் நிலையில் அறிவும், அயர்ந்துறங்கும் நிலையில் அறியாமையும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் முனைதது நிறறலை அறியாதார் யார்? உயிர்கள் விழித்து அறிவுடன் உலவும்போது ஒரு செயலைச் செய்கின்றனவா? விழி துயின்று அறிவின்றிக்

கிடக்கும்போது அச்செயலைச் செய்கின்றனவா? என்று ஒரு சிறிது கூர்ந்து பார்ப்பவர்க்கும், அறிவே யில்லாத அணுக்கள் இவ்வாண் பெண் அமைப்பை இவ்வுயிர்கள் பால் அமைத்துவைத்தல் சிறிதும் இயலாதென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

அங்ஙனமாயின், அறிவே யில்லாத ஒரு காந்தக்கல் இருப்பூசியைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளுஞ் செயலைச் செய்தல் என்னையெனின்; அவ் விழுக்குஞ் செயல் அறிவினால் நிகழுஞ் செயல் அன்று. அறிவானது ஒன்றனை இழுத்தலுஞ் செயவல்லது, இழுத்ததனை விட்டு விடுதலுஞ் செயவல்லது. ஓர் ஏறும்பானது தனக்கு வேண்டும் ஒரு நொய்யினை இழுத்துச் செல்வதும் பார்மின்கள்! இழுத்துச் சென்றதனைத் தனது வளையிற் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டுத் திரும்புதலும் பார்மின்கள்! மேலும், அது செல்லும் வழியில் நாம் ஒரு தடையை ஏற்படுத்தி வைத்தால், அவ்வெறும்பு, அததடை ஏறிச் செல்லக் கூடிய அளவினதாய் இருந்தால் அதன் மேல் ஏறி அதனைக் கடந்து செல்லுதலும், அத்தடை அங்ஙனம் ஏறிச் செல்லக்கூடாத அளவினதாய் இருந்தால் அஃது அதனைச் சுற்றி வேறு வழியாய்ச் செல்லுதலும் உற்றுப் பார்மின்கள்!

இங்ஙன மெல்லாம் ஒரு காந்தக் கல் செய்ய வல்ல தாமா? அது தான் இழுத்த ஊசியை இழுத்தபடியே வைத்திருக்குமல்லது, அதனைத் தானாகவே விட்டுவிடத் தெரியாது. அதுவேயுமன்றி, அக் காந்தக் கல்லுக்கும் அதனால் இழுக்கப்படும் ஓர் ஊசிக்கும் இடையே தடையாக ஒரு பலகையை நிறுத்தினால், அக் காந்தம் அததடையினை மேற்கடந்து செல்லல் கூடுமா? அல்லது, அததடையினைச் சுற்றிப் போய் வேறொரு வழி செய்து

கொண்டு அவ்வூசியினை இழுக்க வல்லதாமா? ஆகாதே. ஆகவே, அறிவற்ற உயிரில் பொருளின் செயல் ஒன்றையிழுத்தலையோ, பிறிதொன்றைத் தள்ளுதலையோ செய்யுமல்லாமல், இழுத்தல் விடுதல் தடைகடத்தல் பொருள்களைப் பலவகையாய் அமைத்தல் முதலான செயல்களை அறிவுடைய உயிர்கள் செய்தல்போற், செய்யமாட்டாது. ஒரு தூங்கணங்குருவி தான் முட்டையிடும பருவத்தே தொடுகுகுங் கூட்டைப்போல் வியக்கத் தக்கதோர் அமைப்பை அறிவற்ற பொருள் ஏதேனுஞ் செய்யக் கண்டதுண்டா? நல்லிசைப் புலவன் ஒருவன் தன் கூர்த்த அறிவால் ஆக்குஞ் 'சிலப்பதிகாரம்' போன்ற ஒரு காவியத்தையும், இன்னிசைப் புலவன் ஒருவன் தொடுக்கும் 'யாழ்முறிப் பதிகம்' போன்ற ஓர் இசைப் பாட்டையும், நாடகப் புலவன் ஒருவன் ஆக்குந் 'திருச்சிறறம்பலக் கோவையார்' போன்ற ஒரு நாடக நூலையும், கற்றச்சு வல்லான் ஒருவன் சமைக்குந் 'திருவாலவாய்க் கோயில்' போன்ற ஒரு வியத்தகு கட்டிடத்தையும், அறிவின் நிறம் வாய்ந்த கொற்றன் ஒருவன் எழுப்புந் 'திருமலை நாய்கன் அரண்மனை' போன்ற ஒரு மாப்பெருங் கட்டிடத்தையும், ஓவியம் வல்லான் ஒருவன் தீட்டுஞ் 'சகுந்தலை வடிவம்' போன்ற ஓர் ஓவியத்தையும், இன்னும் இக்காலத்தே மேனாட்டறிஞர்கள் அரிதிற கண்டு பிடித்து இயக்கும் நீராவி வண்டி, நீராவிக்கப்பல், வானவூர்தி, நிலவூர்தி, மினவண்டி, மின்செய்தி, அசுசப்பொறி முதலான பயன்படு கருவிகள் போன்ற அமைப்புகளையும் அறிவும் உயிரும் இல்லாத எந்தப் பொருளேனும் எந்த அணுவேனும் அமைத்தலை எவரேனுங் கண்டதுண்டா? பகர்மின்கள்! இன்னும், உழவு, வாணிகம், அரசியல், சமையல் முதலாக நம் உலக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் இன்றியமை

யாத தொழில்களெல்லாம் அறிவுடைய உயிர்கள் தம் அறிவின் திறத்தால் நடத்தக் காண்கின்றனமே யன்றி, அறிவில்லா உயிரில்லாப் பொருள்கள் நடத்தக் காண்கின்றோம் இல்லையே. நம் உடம்பையும் உயிரையும் நன்கு நிலைபெறச் செய்தற்கு இன்றியமையாததான சமையற ரொழில் எத்துணை யறிவோடு எத்துணைக் கருத்தோடு இயற்றப்பட வேண்டுவதா யிருக்கின்றது! அறிவுங் கருத்துமின்றி ஆக்கப்பட்ட சுவையில்லா உணவு நமக்கு எவ்வளவு மனப் புழுக்கத்தினைத் தருகின்றது! அங்ஙனம் அவ்வுணவைப் பழுது படுத்தியவாமேல் நமக்கு எவ்வளவு மனக் கசப்பு உண்டாகின்றது! இவ்வாறு நமதுயிர் வாழ்க்கையிற் காணப்படும் ஒவ்வோர் அமைப்புக்கும், ஒவ்வோர் இயக்கத்திற்கும், ஒவ்வொரு செயலுக்கும் நாம் அறிவுடைபார் முயற்சியையுந் துணையையும் உதவியையும் நாடிய படியாயிருந்து வாழ்நாட்கழித்து வருகையில், இவ்வுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடி யுயிர்களிலுங் காணப்படும் ஆண் பெண் அமைப்புக்கு மட்டும் அறிவற்ற உயிரற்ற அணுக்களை வினை முதலாகக் கூறுவது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆகையால், அளவு காண்பரிய இவ்வுயிர்களிற் காணப்படும் இத் தாய் தந்தையரமைப்பிற்கு, அளவற்ற அறிவும் அளவற்ற ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு பேருயிரே வினைமுதலாமென்பது தெள்ளிதின் முடிக்கப்படும் என்க இவ்வுண்மையைத் தேற்றுதற்கே நம் அறிவுநூற் பேராசிரியராகிய மெய்கண்ட தேவர்,

“அவன் அவள் அதுவெனும் அவைமூவினைமையின்

தோற்றிய திதியே ஓடுங்கி மலத்துளதாம்

அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்”

என்று அருளிச்செய்தார். எல்லா உயிர்ப் பொருள்களி

லுங் காணப்படும் அமைப்புகள் அத்தனையும் ஆண்பெண் என்னும் இவ்விருவகை வியத்தகு படைப்புகளில் வந்து, அடங்குதலாலும், நம்மால் அறியப்பட்ட எந்தச் சிற்றாய் ரோனும் அல்லது எந்த மக்களேனும் இவ்விருவேறு வகை யான படைப்பை உண்டாக்க வல்லவர்களாய் இல்லாமை யாலும், இவ்வரிய பெரிய துண்ணிய அமைப்பை வகுத்து, அவ்வாற்றால், தந நிலையில் அறிவு விளங்குவ தினறி இருளிற் கிடந்து துன்புறற உயிர்களுக்கு அறிவைச் சிறிது சிறிதாப் படிப்படியா விளங்கச் செய்து, இன்பத்தை ஊட்டிவரும் பேரறிவுப் பேராற்றற பேரருட் பேருயிர் ஒன்றுண்டென்பது தெளியப்படும். இவ்வருட் பேருயிரே முழுமுதற்கடவு ளாகுமென்று தொன்று தொட்டு நந் தமிழ் முன்னோருந் தமிழாசிரியருங் கருதி அதனையே வழிபட்டு வரலாயினா. முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதனைத் துணிதற்கு உயிர்களிற் காணப்படும் இவ்வாண் பெண் அமைப்பு நேர்வழி காட்டுதல் போல, உயிரற்ற பொருள்களிலும் நங் கட்புல னாகும் உயிரற்ற உலகங்களிலுங் காணப்படும் அமைப்பு கள் நேர்வழி காட்டா. ஆதலினாற்றான் நந் தெய்வ ஆசிரி யர் மெய்கண்டதேவ நாயனார் முழுமுதற் கடவுள் உண் டென்பதனைத் துணிதற்கு உயிரற்ற உலக அமைப்பினை முதலிற் கூறாமல், ஆண் பெண் அமைப்பினையே “அவன் அவள்” என முதலிற் கூறினார். அங்ஙனம் ஆண் பெண் அமைப்பின் வழியே தெள்ளிதிற் றுணியப்படும் முழு முதற் கடவுள் உண்மைக்குப், பின்னும் ஒரு சான்றாக உலகவமைப்பினையும் “அது” என்னும் ஒரு சொல்லால் அதனை யடுத்ததுக் கூறலுற்றார். இத்துணை நுட்பமாக ஆண் பெண் அமைப்பையே முதலில் எடுத்துக் காட்டி, அவ்வாற்றால் முழுமுதற் கடவுள் உண்மை தேற்றிய ஓர்

ஆசிரியர், மெய்கண்ட தேவரைத் தவிர வேறெவரையும் வேறெங்குங் கண்டிலேம். மற்றை யாசிரியரெல்லாம் உலக வமைப்பின்மேல் வைத்தே கடவுளுண்மையினை நிறுவலாயினர். உயிரற்ற உலக வமைப்பு இயற்கையில் உண்டாவதென்று பகர்தற்கும் இடநதருதலால், அது கடவுளுண்மையைத் தேற்றுதற்கு. ஆண் பெண் அமைப்பைப்போல் அத்துனைச் சிறந்ததென்பது நுண்ணறிவினார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

இனி, இங்ஙனமாக உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆண்பெண் அமைப்பை வகுத்தமைத்த முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் கட்டாயமாய் இருக்கவேண்டுமென்பது துணியப்பட்டாற் போலவே, அம் முழுமுதற் கடவுளும் ஆண்பெண் உரு ஒன்றுகூடிய இயற்கையினராகவே யிருப்பென்பதூஉம் ஆராய்ந்து காட்டுவாம். உயிர்களிடத்தே காணப்படும் ஆண்பெண்ணமைப்பு, அதனைத் தோற்றுவிக்க முனைந்த இறைவனது அறிவின் கண் முதலில் உருவுகொண்டு தோன்றி, அதன்பின் அவனால் உயிர்களுக்குப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட உடம்புகளில் அமையலாயிற் றென்றறிதல்வேண்டும். ஏனென்றால், நங் கட்புலனாகும் பருப்பொருள்களில் ஒருவன் ஒருவடிவினைச் சமைக்கப் புகுங்கால, அதனை அவன் அவற்றிற் சமைத்தற்கு முன்னமே தான் சமைக்கக் கருதிய உருவினைத் தன அறிவின் கண்ணே முதலிற் சமைத்துக் கொள்ளவேண்டியவனாயிருக்கின்றான். அங்ஙனம் அவ்வுருவினை அவன் அகத்தே தன்னறிவின் கட் சமைத்துக் கொண்டிலனேற், புறத்தே தான் சமைக்கக் கருதிய வடிவினைச் செய்துமுடிக்க மாட்டுவான் அல்லன். மாற்றுயர்ந்த பொற்கட்டியில் ஓர் ஆண்பாவையையோ அல்லதொரு பெண்பாவையையோ செய்யவேண்டினான்

ஒரு தட்டான் முதலில் அதனைத் தன்னறிவின்கண் தெளிவாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். சிறந்த ஓர் அடுக்குமானிகையினைக் கட்டவேண்டினான் ஒரு கொற்றன் முதலில் அதனைத் தன் அறிவின்கண் திட்டமாய் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். அழகிய ஒரு மலைக்காட்சியினையோ அல்ல தங்குள்ள ஒரு மயிலின் வடிவத்தையோ அல்ல தங்குள்ள வேட்டுவ மாதரையோ ஓவியமாக வரையவேண்டினான் ஓர் ஓவியன், முதலில் அவற்றை அழகிய வகையாகத் தன் உள்ளத்தின்கண் திறமாக அமைத்துக் கொண்டு, அதன் பிறகே புறத்தில் வண்ணங்களைக் குழைத்து இரட்டுத் துணிமேல் அவற்றை யொக்கும் வடிவினை வரைகுவன் இங்ஙனமே, இன்னும் எவ்வெவ்வமைப்புகளைப் புறத்தே அமைக்கவேண்டினும், அவை தம்மை அமைக்கப் புகுவார் முதலில் அவற்றைத் தம் அறிவின்கண் அமைத்துக்கொண்டு செய்துவருதல் நாம் ஒவ்வொரு நொடியும் மக்களின் உலகியலொழுக்கத்தில் நேரே காணலாம். தம் மறிவின்கண் அமைத்துக் கொள்ளாத ஓர் அமைப்பைச் சிலர் வெளியே செய்யமாட்டாமல் விழித்தலும், வேறு சிலர் தம் அறிவின்கண் அரைகுறையாய் எண்ணியவற்றை வெளியேயும் அரைகுறையாய்ச் செய்து பிழைப்பதிலும், இத்தன்மையினால் அறிவில்லா மடையரென்றும் பேதையரென்றும் உலகத்தாரால் இகழப்படுதலும் நாம் நாடோறும் நம் வீட்டின் அகத்தும் புறத்துங் கண்டுவருகின்றனம் அல்லமோ? ஆதலால், வெளியே எந்த அமைப்பினைச் செவ்வனே அமைத்து முடித்தற்கும், நம் உள்ளே நமதறிவின்கண் அதனைச் செவ்வனே அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாததாய் இருக்கும் முறை இனிது விளங்குந்

பாலதேயாம். ஆகவே, இந்நிலவுலகத்துள்ள எண்ணிறந்த கோடியுயிர்களிலுங் காணப்படும் ஆண் பெண்ணமைப்பு எல்லையிலா ஒரு பேரறிவினாலன்றி உண்டாதல் செல்லாமையானும், அததகைய பேரறிவுங் கடவுளிடத்தனறிவேறு சிற்றுயிர் எதன் கண்ணுங் காணப்படுதல் இல்லாமையானும், இவ் விருவேறு வகையான அமைப்பும் உயிர்கள்பாற் றேன்றுதற்கு முன்னமே இதற்கு மூலமான ஓர் ஆண்பெண் உரு இறைவன தறிவின்கட்டோனற வேண்டுவது இன்றியமையாததாய் இருத்தலானும், அறிவுருவாய் விளங்கும் இறைவன் ஆண் பெண் அல்லது தாய் தந்தையர் உருவாயே இருப்பனென்பது முடிக்கப்படும். இதுபற்றியே, இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன் இயற்றப்பட்ட தனிச்செந்தமிழ் நூல்களில்

“நீலமேனி வாலிழை பாகத்

தொருவனது இருதாள் நிழற்கீழ்

மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே” (ஐங்குறு நூறு) என்றும்,

“கண்ணி கார்நறங் கொன்றை காமர்

வண்ண டூர்பிற் றுருங் கொன்றை,

ஊர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த

சீர்கெழு கொடியும் அவ்வேறென்ப,

கறை மிட றணியலும் அணிந்தன்று, அக் கறை

மறைநவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே,

பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று, அவ்வுருத்

தன்னுள் ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்,

பிறைநுதல் வண்ணம் ஆகின்று, அப் பிறை

பதினெண் கணனும் ஏததவும் படுமே,

எல்லா உயிர்க்கும் ஏம மாகிய

நீர் அற வறியாக் கரகத்துத்

தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே”

(புறநானூறு) என்றும் போந்த கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களில் இறைவன் ஒருபாற் பெண்ணுருவும் உடைய னயத் திகழ்தல் தெளித்துச் சொல்லப்பட்டமை காண்க. இனிப், பண்டைத் தமிழாசிரியர்க்குப் பின்னுஞ், சைவ சமய முதலாசிரியராய் இற்றைக்கு ஆபிரத்தறுநூறுண்டு களுக்கு முன்னுந் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானாக,

“சுவனாக் கண்ணி கூறன் காண்க!

அவளுந் தானும் உடனே காண்க!

பரமானந்தப் பழங்கட லதுவே” எனவும்,

“பைங்குவனாக கார்மலராற் செங்கமலப பைம்போதால் அங்கங் குருகினத்தாற பின்னும் அரவததால் தங்கண் மலங்கழுவுவார் வந்து சாாதலினால் எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்தாளுஞ் சங்கஞ் சிலம்பச சிலம்பு கலந்தார்ப்பக் கொங்கைகள் பொங்கக குடையும் புனல் பொங்கப் பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந தாடேலோ ரெம்பாவாய்” எனவும் அருளிச் செய்திருக்குந் திருவாசகத் திருப் பாட்டுகளிலும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒரு பால் ஆணுருவும் ஒருபாற் பெண்ணுருவும் ஒருங்கு கலந்த அம்மையப்பராய் விளங்கும் உண்மை நன்கெடுத்திக் காட்டப்பட்டிருத்தல் கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று. இனி, மாணிக்க வாசகர்க்குப் பின்வந்த திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்,

“பேதையா எவனொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே”

என்றந், திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

“மைப் படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான்”
என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

“படைத்தாய் ஞாலமெலாம் படர்
புன்சடை பெம்பரமா,
உடைத்தாய் வேள்விதனை

உமையானையொர் கூறுடையாய்,” என்றும்
அருளிச் செய்திருக்குந் தேவாரத் திருச்செய்யுட்களும்
பண்டைத் தண்டமிழ்த் தொல்லாசிரிபர் மொழிந்தபடி
யே, இறைவன் தாய் தந்தையர் உருவினனய்த் திகழும்
வாய்மையினை வற்புறுத்துரைத்தல் காண்க.

இனிப், பண்டை நாகரிக மக்களில் முதன்மையுற
றவராக ஆராய்ச்சி வல்ல ஐரோப்பிய ஆசிரியரால் துணி
யப்பட்ட எகுபதியர் (Egyptians) என்னும் மாந்தர்
முழுமுதற் கடவுளை ஓஸைரில் (Osiris) எனப் பெயரிய
அப்பனாகவும், ஐஸிஸ் (Isis) எனப் பெயரிய அம்மை
யாகவும் வைத்து வழிபட்டு வந்தனரென்பது அவர்
பொறித்திருக்கும் ஓஸிஸ் எழுத்துக்களாற் புலனாகின்றது.

அங்ஙனமே, அவரோடொத்த பழைய நாகரிக
மக்களான பாபிலோனியரும், எல்லாம் வல்ல இறை
வனை ஏ (Ea) எனப் பெயரிய அப்பனாகவும், தவகிநா
(Davkina) எனப் பெயரிய அம்மையாகவும் வைத்து
வணங்கி வந்தனர்.

இப் பாபிலோனியர், எகுபதியரைப் போலவே
பண்டை நாகரிகத்திற் சிறந்தவரான சாலடியர் என்னும்
மாந்தரும் ஊர் என்னும் மாநகரில் எழுப்பிய எழுநிலைக்
கோபுரம் வாய்ந்த தமது மாப்பெருங்கோயிலில் ஒளிவடி
வினனாய் விளங்குந் தங் கடவுளை ஸமஸ் (Samas) எனப்
பெயரிய அப்பனாகவும், இஸ்தர் (Istar) எனப் பெயரிய
அம்மையாகவும் வைத்து வழிபாடாற்றி வந்தனர்.

இன்னும் இங்ஙனமே மேனாடு கீழ் நாடுகளிற் பண்டைநாளில் நாகரிகத்திற் சிறந்து விளங்கிய பிணீசியர், அசீரியர், கிரேக்கர், உரோமர், துயூத்தானியர், மெகுசிகர், பெருவியர் முதலாயினொல்லாம் முழுமுதற கடவுளை அம்மையப்பர் வடிவாகவே வைத்து வழிபாடு செய்து வந்த வரலாறுகளெல்லாம் இங்கே எடுத்துரைப்பின் இது மிகவிரியும்.

அற்றேல், ஒரு முழுமுதற கடவுள் நம்பிக்கையிற் சிறந்த பண்டை மசுகளான ஏபிரேயர் (Hebrews) தாம் வணங்கிய கடவுளை அங்ஙனம் ஆண் பெண் வடிவினராக வைத்து உரையாமை என்னை யெனின் ; அவருங் கடவுளை அம்மையப்பராகவே கொண்டு வணங்கி வந்தன ரென்பது அவரது மறையின் “படைப்பின் தோற்றம்” (Genesis) என்னும் முதற்பகுதியில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாவிடினுங் குறிப்பாகச் சொல்லப்பட்டே யிருக்கின்றது.

“நமதுருவில் நம்மை யொப்பவே நாம், மகனை உண்டாக்கக் கடவேய்” எனக் கடவுள் தம் மனைவியாரை நோக்கிக் கூறினொன்றும் (க, ௨௬), அங்ஙனங் கூறிய வண்ணமே, “கடவுள் மகனைத் தமதுருவை யொப்பவே ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் படைத்தனர்” என்றும் (க, ௨௭) அதன்கண் துவலப்பட்டிருத்தலை நோக்கும்போது, முழுமுதற கடவுள் அம்மை யப்பர் வடிவினராகவே இருந்து, தம்மை யொப்பவே உயிர்களை ஆண் பெண் வடிவிற றேற்றுவித்தனரென்னுங் கோட்பாடு பண்டைநாள் ஏபிரேயாக்கும் உண்மையாய் இருந்தமை தெற்றெனத் துணியப்படும்.

ஆகவே, பண்டைக் காலத்தில் இந்நிலவுலகின் பல பகுதிகளிலும் உறைந்தவரான நாகரிக மக்கட் குழுவின்

னர் அனைவரும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளை அம்மையப்பர் வடிவினராகவே வைத்து வழிபட்டு வந்தனரென்பதூஉம், அவ்வாறு அவரெல்லாம் இறைவனைத் தாய் தந்தையர் வடிவில் வைத்து வழிபட்டு வருதற்கு அவருட் சிலராயினும் முதல்வனின் அவ்வடிவினைக் கண்ணாகக் கண்டிருந்தாலன்றி ஒருவரை யொருவர் அகன்று நெடுந் தொலைவில் உள்ள பலவேறு நாடுகளில் உயிர் வாழ்ந்த அப்பலவேறு மக்கட் பகுப்பினரும் அங்ஙனம் ஒத்து ஒரு முகமாய்க் கடவுளை ஆண் பெண் வடிவினராக வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதல் ஆகாதென்பதூஉம், அதனால் நம் தமிழ் மூதாதையரும் அத்துனைப் பழைய காலத்திருந்தே ஆண்டவனை அம்மை யப்பர் உருவில் வைத்து வணங்கி வரலானது கடவுளின் உண்மை வடிவினைக் கண்ட மெய்யுணர்வினர் வழியராய் அவர் வருதலின் பயனையாமென்பதூஉம் இதுகாறும் ஆராய்ந்த இவ்வாராய்ச்சியாற் புலனாகாநிற்கு மென்க. இடைக் காலத்திற் றேன்றியருளிய மாணிக்க வாசகரும் திருஞான சம்பந்தரும் தாங் கண்ட கடவுண்மேற் பாடிய செந்தமிழ்த் தெய்வத் திருப்பாட்டுகளிலுங் கடவுளைத் தாம் அம்மை யப்பர் வடிவில் நேரே கண்ணாற் கண்டதைப் பலவிடங்களிலும் எடுத்தியம்பி நெஞ்சங் கரைகின்றனர். இவற்றின் மெய்ம்மையெல்லாம் எம்முடைய சைவசித்தார்த்த ஞானபோதம் என்னும் நூலிலும், மாணிக்க வாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலிலுந் தக்க அகச்சான்று புறச்சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டினளக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

அங்ஙனமாயின், ஆண் பெண் பகுப்பினராயிருக்கும் நம் மக்களிற் காணப்படும் மலமுஞ்சிறுநீரும் முடை

நாற்றமும் முதலான அருவருப்புக ளெல்லாம், ஆண் பெண் வடிவினனாய் இருக்கும் இறைவனிடத்தும் உண்டாம் எனப்பட்டு, இறைவனுக்கும் மக்களுக்கும் வேற்றுமை இல்லையாய் முடியுமாலெனின்; அற்றன்று. உருவம் என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அஃது அருவருக்கத்தக்க எல்லாக் குறைபாடுகளும் உடையதாய் விடுமென முடிவு கட்டுதல், பகுத்தறிவுடையார்க்கு இசையாது. உருவமெல்லாம் ஒரேதன்மையுடையதன்று. அஃது அறிவுருவம் பொருளுருவம் என இரண்டாயும், பொருளுருவமும் பருப்பொருளுருவம் துண் பொருளுருவமென வேறிரண்டாயும், பருப்பொருளுருவமுந் தூய வுருவமுந் தூவா வுருவமுமெனப் பின்னும் வேறிரண்டாயும் பல தன்மையுடையதாய்த் தோன்றுகிற்கும். இவை தம்முள், அறிவுருவம் என்பது நமதறிவின்கட்டோன்றும் வடிவுகள். அழகிய ஒரு தாமரை மலரையேனும், அழகில்லா ஓர் எருக்க மலரையேனும் நாம் காண நேர்ந்தால் அவை யிரண்டின் வடிவங்கள் உடனே நமதறிவின்கட் பதிந்து தோன்றுகின்றன; ஆனால், அழகில்லா எருக்க மலரின அருவருப்பு நமதறிவின்கட்டோன்றிய அதனுருவத்திற காணப்படுகின்றிலது. இங்ஙனமே இன்னும் எத்தனை அருவருப்பான பொருளுருவங்கள் நமதுள்ளத்தில் அறிவுருவங்களாய்த் தோன்றினாலும், அவற்றின்கண் உள்ள அருவருப்புகள் அவ்வறிவுருவங்களில் ஏறுவதில்லை யென்பதையும், பொருளுருவங்களின் அருவருப்புகள் நமது நினைவின் சேர்க்கையால் நமதுள்ளத்தே தோன்றி நமக்குச் சிறிது துன்பத்தைத் தந்தாலும், நமதறிவின்கண் அவ்வருவருப்புகள் ஏறுவதில்லை யென்பதையும் அனைவருங் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

இனிப், பொருளுருவங்களிலுஞ் சில பருப்பொருள் வடிவுகளில் மட்டுமே வெறுக்கத் தக்க சில வாலாமைகள் காணப்படுகின்றன; ஆனாலும், அவை தாமும் நுண் பொருளாக மாறிவிட்டால் அநநிலையில் அவ்வருவருப்பு கள் அவற்றின்கட் காணப்படுவதில்லை. மலக் குடபியுஞ் சேறுஞ் சகதியும் நெருப்பின் சேர்க்கையால் நுண்ணிய நிலையை அடைந்தவுடனே, அவற்றின்கண் இருந்தமுடை நாற்றமும் அருவருப்பும் இல்லையாய் ஒழிகின்றமையே இதற்குச் சான்றும்.

இனிப், பருப்பொருள்களிலுந் தூய வடிவு வாய்ந தனவுந், தூவா வடிவு வாய்ந்தனவுமாக இருவேறு வகை கள இருக்கின்றன. அழகிய ஓர் ஆண்மகனையோ அல்ல தொரு பெண்மகனையோ ஒப்பச்செய்த பொற்பாவை வெள்ளிப் பாவைகளில், அவ் வாண்பெண்ணிடத்துள்ள மலம் முடைநாற்றம் முதலான உவர்ப்புகள் காணப் படுவதில்லையன்றோ? செம்பு, பித்தளை, இரும்பு, ஈயம் முதலியவற்றிற் சமைத்த பாவைகளில் உண்டாகுங் களிம்புந் துருவும், பொன், வெள்ளியிற் சமைத்த பாவை களில் உண்டாவதுண்டா? இல்லையே. இன்னுஞ் சேற்றி லுஞ் சகதியிலுங் கும்பியிலும் உண்டாகும் முடைநாற் றம், அவற்றின்கண் முளைத்து முறுக்கவிழ்ந்த தாமரை மலரிலும் அல்லி மலரிலும் உண்டாவதுண்டா? இல்லையே. சேறுஞ் சகதியும் பார்ப்பதற்கும் மோப்பதற்கும் மிக்கதோர் அருவருப்பினைத் தருவனவாயிருக்க, அவற றின்கட் டோன்றி நறுமணங் கமழ அலர்நது விளங்கா நின்ற தாமரையும் அல்லியும் பார்ப்பதற்கும் மோப்பதற் கும் எவ்வளவு இனியனவாய் இருக்கின்றன!

இங்ஙனமே, மாந்தர் எல்லாரும் பொதுவாகவே மலமுஞ் சிறுநீரும் முதலான உவர்க்கத்தக்க கழிவுகள்

உடையராயினும், அவருட் சிலர் கண்ணையுங் கருத்தை யுங் கவரும் பேரழகு வாய்ந்தவராயும், வேறு சிலர் வெறுத்துவிடத்தக்க அருவருப்பான வடிவம் உடைய ராயும், மற்றுஞ் சிலர் அழகும் அருவருப்பும் இல்லா யாக்கையினராயும் இருத்தலை நாம் நாடோறும் நங்கண் முன்னே காண்கின்றனம் அல்லமோ? அதுமட்டுமோ, மக்கள் தம்முடம்பின்கணிருந்து வெளிப்படும் நறு நாற் றந தீ நாற்றத்தானும் பலதிறப்படுகின்றனர். சிலர் நம தருகேவரின் அவருடம்பிலிருந்து வருந தீநாற்றம் நம் மாற் பொறுக்கக் கூடவில்லை பின்னுஞ் சிலர் நம்பால் அணுகின் நறுநாற்றந தீநாற்றம் இரண்டுமே அவர்பா லிருந்து வரக் காணோம். இனி, மிக அரிய ஒருசிலர் நம் மருகே வந்தால் அமைதியான ஒரு நறுமணம் அவர்பா லிருந்து வருதலையும் நாம் ஒரோவொருகால் உணர்ந திருக்கின்றோம். இஃது இயற்கைக்கு மாறென்று சிலர் நினைத்தல் கூடும. ஆனால், இங்ஙனம் பலவேறு நாற்றம் இயற்கையிலேயே அமைத்திருத்தலை இயற்கைக்கு மா றென்று கூறுவது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இந்நிலவுலக மெங்கணும் உள்ள மக்கட் குழுவினர் இயற்கைகளை துண்ணிதின் ஆராய்ந்துணர்ந்த டைலர் (E. B. Tylor) என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் பலவேறு வகையான மக்கட் குழுவினர் உடம்புகளிற் பலவேறு வகையான நறுநாற் றந தீநாற்றம் இயற்கையே யமைநது வெளிவருதலை நன் கெடுத்து விளக்கி யிருக்கின்றார் (Read his Anthropol- ogy). மக்களுடம்பில் இயற்கையே உண்டாம் நறுநாற் றந தீநாற்றம்போற், சில விலங்குகளிலும் நறுநாற்றந தீ நாற்றம் உண்டாதலைக் கூர்ந்து பார்மின்கள் ! பூணையின் உடம்பிலிருந்து முடை நாற்றமே வருகின்றது; ஆனால், புழுக்கு பூணையின் உடம்பிலிருந்தோ புழுக்கு மணங் கமழ்

கின்றது. இங்ஙனமே அரிதிற் சிற்சிலர் உடம்பிலிருந்துங் கூந்தலிலிருந்தும் போந்து நறுமணங் கமழும் உன்மை, மக்கள் உடம்பின் றன்மைகளை நன்காராய்ந் துணர் வார்க்கு விளங்காமற் போகாது. பண்டைத்தமிழ்ப் புலவரான ஆசிரியர் நக்கீரனார் தாமும் மக்களியற்கையினை நன்காராய்ந்துணராமையாலன்றோ, பாண்டியன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் பொருந்தியதாய்க் கமழா நிறகவும், அதனை யறியாமல் அது பூவின் சேர்க்கையாலுண்டான செயற்கை மணமேயென அழிவழக்குப் பேசி இழுக்கினார்.

ஆகவே, உருவப் பொருள்களெல்லாம் வெறுக்கத் தக்க அருவருப்புகள் உடையனவாகுமெனக் கரைதல், நுணுகி விரிந்த ஆராய்ச்சியறிவில்லார் செயலேயாதல தெளியப்படும். பருப் பொருள்களிலேயே பொன் வெள்ளி முதலியன வாலாமை சிறிதுமின்றிச் சுடரொளி துளுமபுவனவாயிருக்கையில், துண்ணிய பொருள்களி லெல்லாம் துண்ணியதாய் அறிவொளி வடிவாயத் திகழும் இறைவன்றன் ஆண்பெண் ணுருவில் வெறுக்கத் தக்க வாலாமை சிறிதேனும் உளதாகுமோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்! மண்ணிலும் ஒரோவோரிடத்து வாலாமை உண்டு; நீரிலும் ஒரோவிடத்து வாலாமை உண்டு; ஆறா, கதிரவன் சுடரொளியிற் சிறிதேனும் வாலாமை யுண்டென்று எவரேனுந் துணிந்து சொல்வரா? சொல்லார், சொல்லார். அதுபோலவே, இறைவனாகிய கதிரவன்றன் அளவிலா ஒளியுருவில் எத்தகைய வாலாமை யும் அணுக மாட்டாதென எல்லாருங் கடைப்பிடித் துணர்தல் வேண்டும்.

ஆகவே, இறைவன்றன் அம்மையப்பர் உரு வாலாமை சிறிதுமில்லா அருளொளி வடிவினதாமென்பது நிறு

வப் பட்டமையின், நம் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இறைவனை அம்மையப்ப ருருவில் வைத்து வணங்கி வந்ததும், வருவதுஞ் சாலவும் பொருத்தமுடைய வாதல் அறிவுடையார்க்கெல்லாந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனி, நம் முதுமக்கள் முழுமுதற் கடவுளின் அம்மையப்பர் வடிவினை, நம் ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகும் இயற்கைப் பொருள்களில் எதன்கண்ணே தெளியக் கண்டு, அதனை வணங்கிவரலாயின ரென்பது ஆராயற் பாலது. உலக இயற்கையினையும் மக்களியற்கையினையும் உற்று நோக்க நோக்க, அவற்றின்கட் புலனாய் தோன்றும் வியத்தகும் அமைப்புகளின் திறத்தை உன்னித்து நினைக்க நினைக்க, இவ்வமைப்புகளை உண்டாகக் கத் தக்க பேரறிவும் பேராற்றலும், பகுத்தறிவில்லாச் சிறையிர்களிலாயினுஞ் சிற்றறிவேயுடைய மக்களிலாயினும் அச்சிற்றறிவு தானுமில்லா இயற்கைப் பொருள்களிலாயினும் ஒருவாற்றாலுங் காணப்படாமையின், அப்பேரறிவு பேராற்றல்களையுடைய ஒரு பேருயிர் கட்டாயம் உண்டென்னும் எண்ணம், மிக மழுங்கிய அறிவினரான கானவர்முதல் மிக விளங்கிய அறிவினரான சான்றோர் ஈறான எல்லா மாந்தருள்ளத்தும் எதனாலுந் தடை செய்யப் படாமல் தானாகத் தோன்றியபடியாகவே விளங்காநிற்கின்றது. இவ்வாறு முழுமுதற் கடவுள் ஒருவர் உண்டெனக் கடவுளிருப்பைப் பற்றிக் கட்டாயமாய்த் தோன்றும் ஓர் எண்ணந் தம்முள்ளததே தோன்றப் பெற்றவளவில மக்கள் மனவமைதி யுடையவராயிருக்கவில்லை. உலகத்திற்குப் பேருதவிகளைச் செய்யும் அருளாளரான ஒரு சான்றோர் உயிரோ டிருக்கின்றார் என்று தெரிந்தால், அவரைப் போய்க் காணவும் அவரை வணங்கவும் அவரை நீடு வாழ்கவென வாழ்த்தவும் அவர்

சூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்கவும் அவர்க்கு எல்லாச் சிறப்புகளுஞ் செய்து பார்த்து மகிழவும் நாம் எவ்வளவு அவாவும் எவ்வளவு முயற்சியும் வாய்ந்தவர்களா யிருக்கின்றோம்! இது மக்கள் எல்லார்க்குமுள்ள இயற்கை விருப்பமாய் இருத்தலால், எல்லாம்வல்ல ஒரு முழு முதற் கடவுள் இருக்கின்றார் என்றதெளிந்தவளவானே, அக்கடவுளை நேரே கண்ணாரக் காணவும், அவரை வணங்கவும், அவரது பேரருளை வாழ்த்தவும் அவரருளுரைகளைக் கேட்கவும் அவரை அழகுற ஒப்பனை செய்து பார்த்துக் களிக்கவும் மக்களனைவரும் பெரிது விழைநது அதற்காக அல்லும் பகலும் எவ்வளவோ பாடு பட்டு வருகின்றார்கள். அங்ஙனம் உண்மைப் பெருங்காதல் கொண்டு கடவுளைக் காணப் பெரும்பாடு பட்டு வரும் மக்களிற் கடவுளைக் கண்ட சிறசிலர் ஆங்காங்குத் தோன்றித், தாங்கண்ட அப்பேரின்பக் காட்சியை, அதனைக் காணுது அலமரும் மக்களுக்கு, அவர் மாட்டு வைத்த பேரிசக்கததாற, காட்டியபடியாகவே பேருதவி செய்திருக்கின்றார்கள். அவருள நஞ் செந்தமிழ் நாட்டில் இடையிடையே தோன்றிய சான்றோர் இறைவனைத் தாம் நேரே கண்டு நம்மனோர்க்குங் காட்டி யிருக்கும் உண்மையை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்.

இவ்வுலகத்தின்கண் நம்மால் அறியப்படும், நம்மால் துகரப்படும் பொருள்களெல்லாம் மண்ணும் நீரும் நெருப்புங் காற்றும் வெளியும் என்னும் ஐந்து பெரும் பகுப்பில் அடங்குவனவாய் இருக்கின்றன. இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்தில் உலவும் நம் உடம்புகளும் எல்லாம் பொதுவாய் இவ்வமைப்பெரும் பொருள்களினாலேயே ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வைந்தில் மண்ணானது நங் கண்ணைக் காணப்படும் உருவமுஞ், செவியாற் கேட்கப்படும்

ஒசையும், மூக்கால் முகக்கப்படும் மணமும், நாவால் உணரப்படுஞ் சுவையுங், கையாற் பற்றப்படும் பருமனும், உடையது. நீரோ கண்ணாற காணப்படும் உருவத்துடன், காதாற் கேட்கப்படும் ஒசையும், நாவால் அறியப்படுஞ் சுவையும், மெய்யால் உணரப்படும் நெகிழ்ந்த வடிவும் உடையது. தீயோ கண்ணாற காணும் உருவுஞ் செவியாற் கேட்கும் ஒலியுங், கையால் தொட்டுணருஞ் சூடும் உடையது. காற்றோ கண்ணாற காணப்படுவதன்றேனுஞ் செவியால் அறியப்படும் ஒசையும், மெய்யால் உணரப்படும் ஊறும் உடையது. மற்று, வான்வெளியோ நம் ஐம் பொறிகளால் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத தொன்று. இங்ஙனம் நம்பாற் பொருந்திய ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நாம் அறிந்தும் நுகர்ந்தும் வரும் இவ்வைம்பெரும் பொருள்களில் மண் ஒன்றே தடிப்பான பருப்பொருளாகும். நீரோ நெகிழ்ந்த இயல்பினதான பருப்பொருளாதலால் அதனை மண்ணினும் நுண்ணிய தென்று சொல்லலாம். தீயோ கட்புலனுக்குத் தெரிவதாயிருந்துங், கையிற் பிடிபடாததாய் இருத்தலின், அது நீரினும் நுண்ணியதென்பது எல்லார்க்கும் ஒத்தமுடிபேயாம். காற்றானது நமதுடம்பின்மேற் படுதலால், அதுவும் ஒருவகையிற் பருப்பொருளாகவே கருதத் தக்கதாயிருப்பினும், அது நமது கையாற் பிடிபடத் தக்கதாய் இல்லாமையானும் நங் கண்களுக்குப் புலனாகாமையானும் அது தீயினும் பார்க்க நுட்பமான பொருளென்றே அறியப்படுகின்றது. இனி, இடைவெளியோ ஒசையும் ஒளியும் வளியும் உலவுதற்கு இடமாயிருக்கும் மிக நுண்ணிய பொருளாக உய்த்துணரப் படுகின்றதேயன்றி, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் எதற்கும் எவ்வாற்றானும் புலனாவதாயில்லை.

இத்தகைய ஐம்பெரும்பொருள்களையும், இவற்றையறியும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக் கருவிகளையும் மனம் என்னும் அகக்கருவியையும் அடையப் பெற்ற மக்கட் பிறவியினராகிய நாம், இவை தம்மையெல்லாம் நாம் கேளாதிருக்கையிலும் நமக்கு அமைத்துக் கொடுத்த எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா இரக்கமும் ஒருங்கு வாய்ந்த இறைவன் ஒருவன் உளன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டபின், அவனை நேரே நங்கட்புலனாற் காண்டற்குங், கண்டு அவன் றிருவுருவினை வணங்குதற்கும் அடங்கா வேட்கை மீதுரப் பெற்று, நங் கண்கட்குப் புலனாகும் பொருள்களுள் எதன்கண்ணே அவன் முனைத்து நின்று விளங்குகின்றான் என்று ஆராய்ந்து தெளிதற்குப் பெருமுயற்சி செய்பவர்களாய் இருக்கின்றனம் அல்லமோ? ஆனால், இப்போது நாம் இம் முயற்சியிற் பயன்பெறுபவர்களாய் இல்லாவிட்டாலும், நமக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயிருந்த நந் தமிழ் முன்னோர்கள் அம்முயற்சியிற் பயன்பெற்றவர்களாய்க், கடவுளைத் தாம் நேரே கண்டதுமல்லாமல், அவரைக் காணமாட்டா ஏழையறிவினராகிய நாமும் அவரை நேரே கண்டு களிக்குமாறு நமக்குக் காட்டி வைத்துமிருக்கின்றார்கள்.

முழுமுதற் கடவுள் தாம் வகுத்தமைத்த இவ்வைம்பெரும் பொருள்களின் உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் நிறைந்து நிற்பவராயிருக்கின்றார். அவர் உள்ளிருக்கப் பெறாதபொருளும், அவரிலிருந்து நிலனாத பொருளும் எங்கும் இல்லை. அவர், உயிர்களாகிய நம் பொருட்டே, சிற்றுயிர்களாகிய நாம் பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறும் பொருட்டே நம்பால் வைத்த பேரிரக்கத்தாற் பேரருளால் இத்தனைப் பொருள்களையும் நாம் பிறவி யெடுப்ப

தற்கு முன்னமே அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். இத் தனை இரக்கமும் இத்தனை அருளும் நம்பீஸ் வைத்திருக் கும் நம் ஐயன், நம் ஆண்டவன், நம் மெய்யான அப் பன், நம் மெய்யான தாய், தாமே காணமாட்டாத நம் எளிய கண்முன்னே தன் றிருவுருவினை நேரே விளங்கக் காட்டி நமக்கு அருள்செய்யா தொழிவனோ? ஒழியா னன்றே. ஆனால், சிலர், கடவுள் மக்களின் சிற்றறிவுக் கும் ஊனக் கண்ணுக்கும் ஒருவாற்றானும் புலப்படாத வன் என்றும், அவன் உயிருள் பொருள் உயிரில்பொருள் என்னும் எல்லாவற்றின் நிலையையுங் கடந்து அருவாய் நிற்பவன் என்றும், ஆகையால் அவனை உருவமாக வைத்து வணங்குதலும் வாழ்த்துதலும் பயனற்ற செயல் களாமென்றுங் கரையா நிற்கின்றனர். இது கடவுளின் உண்மை நிலையை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பாராதவர் கூற் றென்றே, அதனை ஆழ்ந்தாராய்ந்தார் உணராதிற்பர். ஏனென்றும், கடவுள் பேரறிவுப்பொருள் என்பதும், அறிவெல்லாம் உருவத்தைப்பற்றி நிற்குமல்லது அரு வத்தைப்பற்றி நில்லாதென்பதும், இவ்வுலகத்திலும் இவ் வுயிர்களின் உடம்புகளிலுங் காணப்படும் எண்ணிறந்த உருவமைப்புகள் அத்தனைக்கும் மூலமான அறிவுருவம் இறைவன்றன் றிருவுள்ளத்தின்கண் அமைந்திருக்கு மாதலால் இறைவனறிவு உருவமாயே விளங்கு மல்லது அருவமாய் இராதென்பதும் முன்னமே விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். எமது சைவசித்தார்த்த ஞானபோதம் என்னும் நூலிற் “கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு” என்னுங் கட்டுரையிலும் அதனை விரிவாயெடுத்து விளக்கி யிருக்கின்றேம். ஆகவே, எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து நிற்கும் முதல்வன், அப்பொருள்கள் எல்லா வற்றின் உருவமுந் தனது பேரறிவின்கண் உடையனாய்,

அப்பொருள்களின் உள்னும் புறம்பும் அணுக்கமாய் நிற்பனே யன்றி, அவற்றிற்குச் சேயனாய், உயிர்களின் அறிவுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத, எவற்றையும் மேற கடந்த அருவநிலையில் நிற்பான் அல்லனென்பதே தேற்ற மாம். அஃது எதுபோல வெனின்; பொருள்களின் வடிவினைத் தன்கண் விளங்கக் காட்டும் ஒரு கண்ணாடி அப்பொருள்களின் அருகேயிராமல், அவற்றை விலகி நெடுந் தொலைவிருக்குமாயின் அவற்றின் வடிவினைத் தன்கண் ஒரு சிறிதுங் காட்டமாட்டா தது போலவென்க. அற்றேல், தொலைவுநோக்கி என்னுங் கண்ணாடி எத்தனையோ கோடி நாழிகை வழிக்கு அப்பால் அகன்றுள்ள பகலவன் முதலான மண்டிலங்களின் உருவங்களைத் தன்கண் அணிமையில்வைத்துக் காட்டுதல் என்னையெனின்; தொலைவு நோக்கியும் பகலவனது முழுவடிவியுங் காட்டவல்லதன்று; அவனது வடிவந் தனக்கு எத்துணை அணிமையிற் றோன்றுகின்றதோ அத்துணைக்கே அதனைக் காட்டவல்லது; அதனால், தொலைவு நோக்கியுங் கோள்கள் நாள்களின் அணிமையின் அளவுக்கே அவற்றின் வடிவினைக் காட்டுமல்லாமல், எட்டுணையும் அளவு தெரியாச் சேய்மையில் அகன்றிருப்பனவற்றை அவை காட்டமாட்டாவென்று தேர்ந்து கொள்க.

இனி, அறிவெல்லாம் ஒளிவடிவினவென்றும் அறியாமையெல்லாம் இருள்வடிவினவென்றும் நினைவிற்பதித்தல்வேண்டும். எங்கெல்லாம் ஒளிவிளக்க மிருக்கின்றதோ, அங்கெல்லாம் நமக்குக் கண்ணுங் கருத்தும் விளக்கம் உடையனவாய்த் திகழ்கின்றன. அவ்வாறு ஒளிவிளக்கரு சிறிதுமின்றி எங்குந் திணிந்த இருளே பரவி நிறகுமாயின், அங்கே நங் கண்ணுங்கருத்தும் விளங்காமையும் எவரும் அறிந்ததே யாம். ஆகவே, ஒளி

விளக்கமே அறிவுவிளக்கமென்றும், அஃதல்லாத இருட் பெருக்கமே அறியாமைப் பெருக்கமென்றுந் தேர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் எவையுமே இவ்வுலகத் தில்லையாயின், எங்குந் திணிந்த இருளே செறிந்து நிற்குமாயின், மக்களே யன்றி ஓரறிவு வாய்ந்த புற்பூண்டுகள் தாமும் இந்நிலவுலகத்தினகட் காணப்படுமோ? உரைமின்கள்! எனவே, ஒளிவிளக்கமே உயிர்விளக்க மென்றும், அவ்வுயிர்களின் அறிவுவிளக்கமென்றுங் கடைப்பிடித்துணாதல வேண்டும்.

இங்ஙனம் உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு மட்டுமே யன்றி அவற்றின் அறிவுவாழ்க்கைக்கும் ஒளியின் உதவி இன்றியமையாது வேண்டியிருத்தலாலும்; உயிர்களே இவ்வொளியினை நெருப்புக்குச்சியி னுதவியால் உண்டாக்கிக்கொள்ள வல்லனவெனின், உயிர்கள் பிறவியெடுத்து நெருப்புக்குச்சியை உண்டாக்கிக் கொள்ளுதற்கு முன்னம் ஒளியின் உதவியினாலேயே அவை இப்பிறவிக்கு வரக்காண்டலின் இவ்வுயிர்களின் தோற்றத்திற்கு இன்றியமையாக் காரணமாய் முதல் நிற்கும் ஒளியைப் பின்வந்த மக்கள் உண்டாக்க வல்லரென்றல் இசையாமையாலும் ஒளியே கடவுளென்று அல்லது கடவுளின் நிருவுருவமென்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்தாம்

மேலும், நம்போன்ற சிற்றுயிர்கள் அத்தனையும் பிறிதொன்று அல்லது பிறரொருவர் விளக்கினால் விளங்கும் அறிவுடையனவே யன்றித் தாமாகவே விளங்கும் அறிவின அல்ல; ஏனென்றால், அவை யியற்கையிலேயே அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருக்கின்றன. மற்று, இறைவனே எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களின்

லுள்ள எண்ணிறந்த பொருள்களையும் அவை தம்மில் உலவும் எண்ணிறந்த உயிர்களின் எண்ணிறந்த உடம்பு களையும் படைக்கத்தக்க எல்லையற்ற பேரறிவும் எல்லை யற்ற பேராற்றலும் வாய்ந்தவனாதல் தெற்றெனத் துணியப் படுதலால், அவனிடத்தில் அறியாமை ஒருசிறிதுமே இருததல் இயலாதென்பதும், அவன் என்றும் விளங்கா நின்ற அறிவொளியினனாயே திகழ்வனென்பதும் நந தமிழ் முன்னோர் கண்ட முடிந்த உண்மைகளாம் என்று தெளிந்தனாகொள்க. அதனாலன்றோ இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வயங்கிய தமிழ்ப்பேராசிரிய ரான தொல்காப்பியனார்,

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்”

என்று அருளிச்செய்தார். அருமருந்தன்ன இந் நூற பாவிற், பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் கடவுளைப் பற்றித் தெளித்துக் கண்ட கருத்துகள் அத்தனையும் ஒரு சிறு கடுகளவு வித்தில் அடங்கிய ஒரு பேராலமரம்போல அடங்கிக் கிடத்தலின், அவை தம்மை ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து காட்டுதல் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது. கடவுள் இயல்பாகவே வினையின் நீங்கியவன் என்கின்றார் தொல்காப்பியர். வினை என்பது செயல் அல்லது தொழில் என்று பொருள்படும். ஒருவன் ஒரு செயல் செய்வது தனக்குள்ள துன்பத்தை நீக்கித் தனக்கு இன்பத்தை வருவித்துக் கொள்ளுதற்கேயாகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் உள்ள துன்பமானது முதன்முதற் பசியையுங் காமத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டு தோன்றி அவ்வுயிர்களை வருத்திவரும் வகையினை முன்னமே விளக்கிக் காட்டி யிருக்கின்றோம். உயிர்கள் பிற விசகு வருங்கால் முழுதும் அறியாமையால் மூடப்பட்ட

டிருத்தலையும், அப்போது அவற்றின் வயிற்றகத்துள்ள பசித்தீ அவைகளை வருத்த அவை வாய் திறந்து அழுதலையும், அவ வழுக்கைக் குரலைக் கேட்ட தாய் உடனே அவற்றை யணுகிப் பாலூட்ட அவை அதனுன்பந தீர்ந்து இன்புற்றிருத்தலையும் அங்ஙனமே மேலெடுத்தாக்காட்டி யிருக்கின்றேம் அவை கொண்டு, உயிராகத் தமக்குள்ள துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ள முதன்முதற் செய்யும் வினை வாய் திறந்து அழுதலே யாமென்பது பெறப்படுகின்ற தன்றோ? ஒரு சிறு மகவு தனக்குள்ள துன்பத்தைத் தானே தீர்த்துக்கொள்ள அறியாமையாலன்றோ வாய் திறந்தழுகின்றது? தானே முயன்று பொருள் தேடித் தனது பசித் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளும் அறிவும் ஆற்றலும் வந்தபின் ஓர் ஆண்மகன் அங்ஙனம் வாய்திறத் தழுவனா? அழானன்றோ? ஆகலால், அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருக்கும் நிலையில் முதன்முதற் றேனறும் வினை ஆற்றது அழுதலேயாமென்பது பெறப்படும். எனவே, எந்த உயிருந் துன்பத்திற் புதைந்து கிடந்து அதனினின்றித் தனனை விடுவித்துக் கொள்ளும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாதிருக்குங்காலும் அதன்பால் ஆற்றாமையும அது காரணமாக வரும் அழுகைவினையுந் தோன்றா திரா. இவ்விவரண்டு வினையுந் கண்பூவாக் குழவியின் மாட்டுமேயன்றிக், கலைவல்ல புலவா மாட்டுந் கண்ண கன் ஞாலங் காக்குங் காவலர் மாட்டுந் காணப்படுவன வாகவே கருதப்படுகின்றன. ஆகவே, எத்தகைய வினையுந் துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தோன்றுவதொன்றாய் நனகு விளங்கிக் கிடத்தலாலுந், துன்பத்தையுடைய நம்போன்ற சிற்றுயிராகக்கன்றித் துன்பமே சிறிதுமில்லாது இன்பமே முழுதும் உடைய இறைவற்கு எத்தகைய வினையுந் செய்ய வேண்டுமெதில்லாமையாலும்,

எல்லாச் சிற்றுயிர்களும் பிறவிக்கு வருங்கால் தமக்குள்ள துன்பத்தைத் தாமே நீக்கிக்கொள்ள வல்ல வகை அறியாமல் முதன்முதல் அழகை வினையிலேயே தமதுயிர் வாழ்க்கையினைத் தொடங்குதல்போல, இறைவனும் வினையுடையனாயின் அவனும் அறியாமையும் ஆறாமையுங் காரணமாக வரும் வினையிலேயே தனது முயற்சியைத் தொடங்கினாகைல் வேண்டும் எனப்பட்டு அவனுக்கும் ஏனைச் சிற்றுயிர்கட்கும் வேறுபாடு இல்லையாய் முடியுமாதலாலும் இறைவனும் வினையுடையனெனக் கூறுவது பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாமென்க.

அறநன்று, இறைவன தனக்கொரு துன்பமுங் குறைபாடும் இல்லாதாகலின், அவன வினை செய்வனென பது, துன்பமுங் குறைபாடும் நிரம்பிய சிற்றுயிரகட்கு அவற்றை நீக்குதற்பொருட்டே யாகலின், அஃதவன் இறைமைக் குணத்திற்கு இழுகாதல் யாங்ஙனமென்றிற் கூறுதும். அறியாமையின் வயப்பட்டுக் கிடக்குஞ் சிற்றுயிரகள் கடல் மணலினும் அளவு படாதனவாய் இருக்கின்றன. இவை யவ்வளவும் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருப்பினுந் தமக்கென ஓர் அறிவுந் தமக்கென ஒருசெயலும் வாய்ந்தவைகளேயாம். உறங்கிக்கொண் டிருக்கும் ஒரு வேங்கைப் புலியும், அங்ஙனமே புறங்கிக்கொண் டிருக்கும் ஒரு கலைமானும் உறக்கமென்னும் அறியாமையில அழுந்திக் கிடக்கும்வரையில் அவற்றின் அறிவுஞ் செயலும் புலனாகாவிடினும், அவையுறக்கம்நீங்கி விழித்தவுடனே, வேங்கைப் புலியானது மாணைக் கொல்லும் அறிவுஞ் செயலும் உடையதாதலும், மாளே அப்புலியின் பிடிக்குத தப்பித் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளக் கடுகியோடும் அறிவுஞ் செயலும் உடையதாதலும் பிரிந்து விளங்குதல் காண்மின்கள் ! இங்ஙனமே மக்களாகிய

உயிர்களும் மற்றைச் சிற்றுயிர்கள் எல்லாமும் அறியா மையினின்று விழித்தவுடன் வேறுவேறறிவும் வேறு வேறு செயலும் உடையனவாய்த், தாந்தாம் விரும்பிய வழியே செல்கின்றன. இத்தனை யுயிர்களுந் தம்மைப் பொதிந்த அறியாமையிருளினின்றும் விடுபடல்வேண்டி, இறைவன் இவ்வுயிர்களுக்கு அளவில் அடங்காப் பல வேறு உடம்புகளையும் படைத்துக் கொடுத்தலாகிய வினையைச் செய்யுங்கால் உழைப்பினுற் றேன்றும் வருத்தஞ் சிறிதாயினும் உடையதாதல் வேண்டும். அங்ஙனமே அவ்வுயிர்கள் அறியாமையாலுந் தமக்கென உள்ள சிறு நறிவு முனைப்பாலும் இறைவன் றந்த தம் அரிய உடம்புகளையும் அவ் வுடம்பின்கண் உள்ள உறுப்புகளையும் பழுது படுத்துங்கால், அவ்வுயிர்கள்மேற் சினமும் இரக்கமுங் கொண்டு அவைதமமைப் பாதுகாக்கு மிடதது இறைவனுள்ளமும் வேறுபாடுறுதல் வேண்டும் இனி, அவ் வுயிர்களின் ஆணவத்தாலுந் தீய செயல்களாலும் அவைதம் முடம்புகள் முற்றுமே பழுதுபட்ட விடதது, அவ்வுயிர்களமேற் பின்னும் மிக்க சினங் கொண்டு அவற்றை யழித்து, அவ்வுயிர்கட்கு வேறு பல உடம்புகளைக் கொடுக்குங்கால் இறைவற்கு வனகுணமும் உண்டாகல் வேண்டும். ஆகவே, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களை இறைவனே செய்வனாயின், அவனுந் துன்பத்திற்குள்ளாகுவனென்றே கொள்ளல்வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளின், துன்பத்திறபட்ட உயிர்களுக்கும் அங்ஙனமே துன்பத்திறபட்ட இறைவற்குமே வேற்றுமையில்லையாய் முடியுமாலெனின்; இவ்வியல்பினை முன்னமே ஆராய்ந்துணர்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலான பண்டைச் செந் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இறைவன் அம்முவகை வினையிற் றொடக்குண்ணான் என்பது தெரிப்பார், “வினையின் நீங்கி

விளங்கிய அறிவின் முனைவன்” என்றருளிச் செய்தார் என்பது. ஐயாயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே யிருந்த தமிழாசிரியர் கடவுளைப் பற்றிக் கொண்ட இவ்வுயர்ந்த கொள்கையினையே, பிற்காலத்தில் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவருந் தாம் அருளிச்செய்த சிவஞான போதத்தில்,

“நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்

ருக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவன்—ஆக்காதே

கண்ட நனவுணர்விற கண்ட கனவுணரக்

கண்டவனில் இறறின்றாங் கட்டு”

என்று இனிதெடுத்து விளக்கியருளினார்.

அவ்வாறாயிற், படைததல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று வினைகளையும் இறைவன் செய்யினும், அவற்றால் வருந் துன்பந் தன்னைத் தாக்காதபடி அவன் செய்து கொள்ள வல்லானென்று கொள்ளுதலாற் போந்த குற்றம் என்னையெனின்; தான் செய்யுந் தொழிலால் தனக்கு வருந் துன்பந் தன்னைத் தாக்காதபடி செய்து கொள்ளுதலும் ஒரு வினையே யாகவின், அவ்வினையும் ஒருவாற்றா கடவுளுக்குத் துன்பந் தருவதேயாகும்; அதனால், அவ்வாறு கொள்ளுதலும் குற்றமுடைத் தென்பதே பண்டைத் தமிழாசிரியர் கருத்தாதல், மேற் காட்டிய தொல்காப்பிய நூற்பாவின் சொல்லமைப்பை நுனித்துக் காண்டலால் நன்கு புலனாகாநிற்கின்றது. மூவினைகளைச் செய்தும் அவற்றால் வருந் துன்பந் தன்னைத் தாக்காது முதல்வன் செய்துகொள்வன் என்பது மேலோர் கருத்தாயின், “வினையை நீக்கி விளங்கிய அறிவின்” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பிறவினை வாய்பாட்டாற் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார்; அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்யாது, “வினையின் நீக்கி விளங்கிய அறிவின்” என்று

தன்வினை வாய்பாட்டாற் சூத்திரஞ் செய்திருத்தலால், இறைவன் இயல்பாகவே வினை செய்தவினின்று நீங்கி விளங்கிய வறிவினன் என்பதே பண்டையோர் கருத்தாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. அறநேல், வினை செய்தலுக்கும் அறிவு விளக்கத்திற்கும் மாறுபாடு வரக்காரணம் என்னையெனின்; எத்துணை அறிவு விளக்கம் உடையாரும் பிறரைத் திருத்தப் புகுங்கால், அன்னார்க்குள்ள எடுப்பும் இறுமாப்பும் அறிவினமையும் அழிச சாட்டியமுங் கண்டு மனந் துன்புறுநிற்கினறனர்; அவ்வாறு துன்புறுங்கால் அவரது அறிவும் விளக்கங்குணறுகின்றது; அறிவு விளக்கங் குன்றவே அறியாமையுஞ் சிறிது சிறிதேயுண்டாகின்றது; அறியாமையுண்டாகவே முதல்வற்கும் அறியாமையுடைய நம்போன்ற சிறுயிர் கட்டும் வேற்றுமையு மிலையாய ஒழிகின்றது. அங்ஙனம் இறைவனும் நம்போல் அறியாமை யுடையனாயின், அவன் இவ்வெண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவற்றின் கண் உள்ள எண்ணிறந்த உயிர்களையும் அசைவித்தலும் அறிவித்தலும் இயலா. அதனாற, கடவுள எத்தகைய வினையுந் தானாகவே முனைந்து செய்வான் அல்லனென்பதே பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் கண்ட முடிபா மென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

அற்றேல், தொல்காப்பியனார் “முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்” எனக் கூறி முதல்நூல் இறைவனாற் செய்யப்பட்டதாகும் என முதல்நூல் செய்யும் வினையை அவனமேல் ஏற்றிக்கூறிய தெனையெனின்; இதன் கண்ணும் உள்ள சொல்லமைப்பை நுனிதது நோக்குதல் வேண்டும். முனைவன் காட்டியது எனவாதல், முனைவன் செய்தது எனவாதல் ஆசிரியா ஓதாமற, கண்டது எனத் தன்வினை வாய்பாட்டால் ஒதிய நுட்பத்தை உற்றுணருங்

கால், முதல்வன் ஏதொரு நூலுந் தானாகவே முனைந்து செய்யாதிருக்க, என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் விளங்கும் அவனது முற்றறிவின் கண்ணே எல்லாக் கலையறிவுந் தானே விளங்கியபடியா யிருக்குமென்பதே 'கண்டது' என்னும் அச் சொல்லாற் பெறப்பட்ட உண்மையாகும் என்க.

இனி, இவ்வாறெல்லாம் உரைப்பின், இவ்வுலகங் களையும் இவ்வுயிர்களின் உடம்புகளையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் வினை இறைவனசெயல் அல்லவெனப் பட்டு, இவ்வுலகுயிர்கள்பாற் காணப்படும் அம முவினை களைக் கொண்டு, அவற்றைச் செய்யும் எல்லாமவல்ல கடவுள் ஒருவன் உளனெனக் கொள்ளுங் கொள்கை பிழை பாடாய் முடிந்து, கடவுள் இல்லையெனுங் கொள்கையே தமிழாசிரியர் கைக்கொண்ட கொள்கையாய்ப் பெறப் படுமாலோவெனின்; அற்றன்று. இறைவன் எத்தகைய அறியாமையும் அது காரணமாக வருங் குறைபாடுஞ் சிறிதும் இலனாகவின் அவனது அறிவு என்றும் ஒளி விளக்கம் வாய்ந்ததாகவே திகழாநிற்கும். ஒளியைச் சாரும் பொருள்களெல்லாம் அவ்வொளியினைத் தாமும் பெற்று ஒளிவடிவாய்த் திகழதல் எல்லாரும் அறிந்ததே யாம். இருட்காலத திரவில இருளைச் சாராது இருள் வடிவாய் நின்ற பொருள்களெல்லாம் விடியற காலத்தே கீழ்பால் எழுஉங் கதிர்வனொளியைக் கண்டு தாமும் ஒளிவடிவாய் விளங்குதலை அறியாதார் யார்? உவாநாள் இரவிற குளிர்ந்த ஒளிவிளக்க முடையதாய் நீலவானின் மேலே விளங்கும் வெண்மதியத்தின் ஒளி அம்மதியத் திறகு எங்கே யிருந்து வந்தது? கதிர்வனொளியி லிருந் தன்றோ? இங்ஙனமே இறைவன் என்றும் விளங்கின

அறிவொளியினனாயே சுடர் விரிந்து திகழாநிற்ப, அவ்
வறிவுச் சுடரொளி பட்டவளவானே, மாயை என்னும்
அறிவில் பொருளும் உயிர்கள் என்னுஞ் சிற்றறிவுப்
பொருளும் ஒழுங்கின்றி நின்ற அருவநிலை (chaos) மாறி
ஒழுங்குறறு நிறகும் உருவநிலை (cosmos) க்கண் வருவ
வாயின. இயற்கை யொளிப் பொருள், இயற்கையொளி
யில்லா ஏனையொருபொருள் தன்னைச்சார்ந்தவளவானே
அதனையும் ஒளிவடிவின் தாக்குதல், விளக்கொளியில்
ஒளிவிளக்க முடையதாய் மிளிரும் ஒரு பளிங்குத்
துண்டினிடத்துங் காணப்படும். இங்ஙனமே, காந்தக்கல்
ஓர் இருப்புகையைத் தன்மாட்டு இழுத்துக் கொள்வ
துடன், அவ்வுகி சிறிதுகாலந் தன்னுடன் ஒட்டியபடியே
யிருக்குமாயின், பின்னர் அது மற்றோர் இருப்புகையைத்
தன்மாட்டு ஈர்த்துக் கொள்ளுமாறும் அதற்கு அவ்
விழுக்கு மாற்றலைத் தருகின்றது. அறிவில்லாப் பொருள்
களை இங்ஙனமாகத் தாம் நின்ற நிலை திரியாமல், மற
றைப் பொருள்களின் நிலையைத் திரிபடையச் செய்யு
மானால், முழுதும் விளங்கிய இறைவன்றன் அறிவொளி
தனது நிலை திரியாமல் நின்றே, படைததல் காத்தல்
அழித்தல் என்னும் வினைகளை மாயையினிடத்தும் உயிர்
களினிடத்தும் வினாக்குமென்பதை நாம் விண்டு விளம்
புதலும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு இறைவன் அறிவுப்
பேரொளியினனாய் ஏதொரு வினையுஞ் செய்யாமலே
சுடர்ந்து திகழாநிறக, மாயையும் உயிர்களும் அவ்வறி
வொளியின் தோற்றத்தளவிலேயே, தமது கலங்கிய
அருவநிலை மாறித் துலங்கிய உருவநிலை எய்தும் உண்மை
யினை நம் பண்டைத் தமிழாசிரியர் கண்டறிந்தமை,

“மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த

தென்னு மறையின் இயன் மறந்தாய்—சொன்னசிவன்

கண்ணு வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணன் சிவன் அசுததை யின்று”

என ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் ‘சிவஞானபோதத்’
தின்கண் அருளிச் செய்தவாறருணும் பெறப்படும் இன
னும் இறைவன் பேரொளியுருவினனாயுந், தன்னைச் சார்ந்
தமைபரால் உண்டான மாயையின் ஒளி வடிவுகளாகிய
ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்று ஒளி வடிவுகளில்
உள்ளொளியாய்த் திகழ்பவனாயும் நிறகின்றனென்னும்
இவ்வுண்மை,

“ஓதியாரும் அறிவார்இலை ஓதியுலகெலாளு

சோதியாய் நிறைந்தான் சுடர்ச்சோதியுட் சோதியான்
வேதியாகி விண்ணாகி மண்ணோடெரி காற்றறமாய்
ஆதியாகி நின்றனும் ஐயாறுடை ஐயனே”

என திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த
தேவாரத் திருப்பாட்டினகண் எடுத்து வற்புறுத்தப்பட்
டமைகாண்க. இங்ஙனம் அறிவொளியினனாய்த்துலங்கா
நின்ற முதல்வன் தான் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்
முதலாகிய முததொழில்களை முனைநது செய்யாமலே
நிறக, அவனைச் சார்ந்த உயிர்களில் அவன்றன் அறி
வொளியினை நேரே பெறத்தக்க வாய்ப்புடைய சில
சிறந்த உயிர்கள் அவன்றன் அறிவொளியினால் உந்தப்
பெற்று அம்முததொழில்களைப் புரியா நிற்குமெனனும்
உண்மை மாணிக்கவாசகப் பெருமானால்,

“தேவர் கோ அறியாத தேவதேவன்

செழும் பொழில்கள பயநது காததழிக்கும் மறறை
மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன மூர்த்தி’

என்று திருவாசக மாமறையிலும் எடுத்தருளிச் செய்
யப்பட்டமை கண்டுகொள்க. மக்களாகிய நமக்குள்ளும்
ஒருவர் ஒருவரின் மேற்பட்ட அறிவும ஆற்றலும் இயற்

கையே பெற்றவர்களாய், ஏனையோரைத் தஞ் சொல்வழி நிறுத்தி உலகியலை நடைபெறச் செய்ய வல்ல தலைவர்கள் இருததல்போல, மேலுலகங்களிலுள்ள சிறந்த உயிர்க ளாகிய தேவாகளுள்ளும் அறிவாற்றலில் நனிசிறந்த தலை வர் சிலர் உளர் எனபதூஉம், அவர் எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளின் அறிவுப் பேரொளியினால் உந்தப் பெற்று உலகங்களை ஆக்குதலுங் காததலும் அழித்தலு மாகிய வினைகளை நடத்ததுவர் எனபதூஉம் இயற்கை நூற புலமையிலும் அறிவுநூற புலமையிலுந் தலைசிறந்து விளங் கிய ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் (Sir Oliver Lodge) எனனும் ஆங்கில ஆசிரியராலும் நன்கெடுத்ததுக் காட்டப்படடிருக் கின்றது.* இங்ஙனமாக மேலுலகங்களிற சிறந்த தேவர் களிலுஞ் சிறந்தாராய் அறிவாற்றல்கள் இயற்கையே மிகுதியாய் வாய்க்கப்பெற்று, இறைவன் தன் அறிவொளி யை நேரே ஏற்று முததொழில் புரிவாரை நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் எனப் பழைய சான்றோர்கள் கூறுநிற்பர். எனவே, எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கட வுள தான் ஏதொரு செயலுஞ் செய்யாதிருக்க, அவனது அறிவொளியால் உந்தப்படுந் தேவர்களை படைத்தல் காததல் அழித்தல் முதலான வினைகளைச் செய்யாநிற்ப ரெனனும் உண்மை,

“தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந்

துடைத்தருள தொழில்கள் மூன்றும்

போற்றவே யுடையன ஈசன்

புகுந்தது விகார மென்னிற

சாற்றிய கதிரோன் நிறகத்

தாமரை யலருங் காந்தங்

* “Man and the Universe.” pp 41, 42.

காற்றிடுங் கனலை நீருங்

காந்திடுங் காசினிக்கே” என்றும்,

“உரைத்த இத்தொழில்கள் மூன்றும்,

மூவருக் குலக மோத

வரைத்தொருவனுக்கே யாக்கி

வைத்ததிங் கென்னை யென்னின்

வினைக் கமலத்தோன் மாலும்

ஏவலான் மேவினோர்கள்

புரைத்ததிகா சத்தி

புண்ணிய நண்ணலாலே” என்றும்,

“சிவன் உரு அருவும் அல்லன்

சித்தினோ டசித்தும் அல்லன்

பவம் முதற ரெழில்களொன்றும்

பண்ணிடுவானும் அல்லன்

தவமுத லியோக போகர்

தரிப்பவன் அல்லன்றோ

இவை பெற இயைந்தும் ஒன்றும்

இயைந்திடா இயல்பினோ” என்றும்

அருணந்தி சிவனார் தமது சிவஞான சித்தியாரில் அரு
ளிச் செய்தவாற்றாலும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், இற்றைக்கு
ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நந் தமிழ் முன்னோ
கண்ட கடவுட்கொள்கையைத் தமிழீஇ ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார் அருளிச் செய்த,

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்”

என்னும நூற்பாவினுள்ள முழுமுதற கடவுளிலக்கணத்
தின் நுட்பந தெற்றென விளங்கற்பாலதேயாம். தொல்

காப்பியனார் அருளிச்செய்தவாறே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்,

“கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல் வால் அறிவன்.
நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்”

என்னுந் திருக்குறளிற் கடவுள் வால் அறிவன் என்று முழுமுதற் கடவுளிலக்கணத்தை நன்கறிய வைத்தமையும், ‘வால் அறிவன்’ எனனுஞ் சொற்றொடரும் ‘விளங்கிய அறிவினன்’ என்னுஞ் சொற் றொடரும் ஒரே பொருள தந்து நின்றலும்நினைவிற பதிக்கற்பாலனவாகும். இன்னுந், தொல்காப்பியர் இறைவன் வினையின் நீங்கியவன் என்றுரைத்தவாறே திருவள்ளுவரும்,

“வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை இல்”

என்னுந் திருக்குறளில் இறைவன் ஒன்றை விரும்பிச் செய்தலாகியவினையும் பிறிதொன்றை வெறுத்து அழித்தலாகிய வினையும் இல்லாதவன் என்று வலியுறுத்துரைத்தார். ஆக்குதலும் அழித்தலுங் கூறவே இடைப்பட்ட காதத்தலும் அதன்கண்ணே அடங்கும்.

இங்ஙனம் அறிவொளி வடிவாய் நிற்கும் இறைவன் செயலறவனாயினும், அறிவும் நினைவும் அருளும் அறவன் அல்லன். அறிவும் நினைவும் அருளும் ஒன்றே டொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகும். அறிவில்லாதவன் நினைவும் அருளும் உடையவன் ஆகான். இம் மூன்றையும் இம் மூன்றால் வரும் இன்பத்தையும் ஒருங்குடையவன், அறிவும் நினைவும் அருளும் இன்பமும் இல்லாமல் அறியாமையில் துன்புறும் மக்களாகிய நமககும் ஏனைச் சிறுநீர்ப்புருக்கும் அறிவும் நினைவும் அருளும் இன்பமும் உண்டாகவும் அறியாமையும் அதனால் வருந் துன்பமும் அகலவுமே கருதுவன. அறி

வுடையானிடத்தே அறிவிலா நெருவன் இடையறாது பழகி வருவனாயின், நாட் செல்லச் செல்ல இவனும் அறிவுடையனாதல திண்ணம். இங்ஙனமே நல்ல குணங்கள் உடையவரொடு நெருங்கி நெடுசப் பழகுவோர் தாமும் நல்ல குணம் உடையராதலுந், தீய குணங்கள் உடையவரொடு நெருங்கி நெடுகப் பழகுவோர் தாமும் தீய குணம் உடையராதலும் நாம் நமதுயிர் வாழ்க்கையில் எங்குங் கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ? மக்களாகிய நாமும் நம்மினுங்கீழ்ப்பட்ட சிற்றுயிர்களும் இவ்வாறு தாநதாஞ் சார்ந்த உயிர்களின் தன்மைகளையுந் தாந தாஞ் சார்ந்த பொருள்களின் தன்மைகளையும் அடையப் பெறுதல் இஞ்ஞானறை உயிர் தூல் (Biology) வல்லாராலும் நன் காராய்ந்து காட்டப்பட் டிருக்கின்றது.* இறறைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே திருவள்ளுவ நாயனார்,

“திலத்தியல்பால் நீர்திரிந்தற்றுகும் மாந்தர்க்

கினத்தியல்ப தாகு மறிவு”

என்னுந் திருக்குறளில் இவ்வுண்மையினை நன்கு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார். என்பில்லாத பச்சிலைப் புழுவுந் தான் சார்ந்திருக்கும் பச்சிலையின் நிறத்தைப் பெற்றுப் பச்சென்றிருக்குமாயின், இறைவன் அருளாற் சிறிது சிறிதே இவ்வுடம்பின் வாயிலாக அறிவு விளங்கப் பெற்றுவரும் நாமும் இறைவன்றன் அறிவொளியினை யே முழுதுஞ் சாராது நிறபமாயின் அவ்வறிவொளியினை நாமும் முற்றும்பெறுதல் திண்ணமன்றோ?

அஃதுண்மையே யென்றாலும், இறைவனறிவொளியினைச் சார்ந்தவளவானே நாம் அவ்வொளியினைப் பெறு

* Prof. H. Drummond on Environment in his “Natural Law in the Spiritual World.”

தல் திண்ணமாயின், எல்லாம் நஞ்செயலாகவே முடி கின்றதன்றி, இறைவன் நமக்குச் செய்வதொன்றும் இல்லையாய் முடிகின்றதாலோவெனின்; அற்றன்று, இறைவன் தனக்குரிய அறிவொளியினை உயிர்களும் பெறல் வேண்டுமெனக் கருதியபடியாயே யிருப்பன. அவன் அங்ஙனங் கருதியபடியாய் இருததலால், அவனறன் அறிவொளி எல்லா உயிரகளின் அறிவையும் விளக்கம் உடையதாகச் செய்தேவிடும். அறநேற், கருவிகளின் உதவியின்றி ஒரு நிகழ்ச்சியினை வெறு நினைவுமட்டாற செய்தல்கூடுமோ வென்றிற்; கூடும. ஒருவர் நினைக்கும் நினைவு தொலைவிலுள்ள வேறொருவர் உள்ளத்திற்சென்று பதிந்து தோன்றும் நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் பல்லாயிரக் கணக்காய் எங்கும் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுள் ஆராய்நது உண்மையெனத் தெளியப்பட்ட நினைவு நிகழ்ச்சிகள் பறபலவற்றை உயிர்கிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார் (Society for Psychic Research) தொலைவி லுணர்தல் (Telepathy) என்னுந் தலைப்பின்கீழ் விரிவாய் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். எட்மண்ட் கர்நி (Edmund Gurney),* மையர்ஸ் (Myers),† பாட்மோர் (Podmore)‡ எனனும் ஆங்கில ஆசிரியர்கள் எழுதியிருக் கும் நூல்களையும், யாம் ஆராய்நது வரைந்திருக்குந் தொலைவி லுணர்தல் என்னும் நூலையும் நோக்குவார்க்குக், கருவிகளின் உதவிவேண்டாமலே திண்ணியார் ஒருவா நினைத்த நினைவானது தான் கருதிய பயனைத் தந்தே விடும் உண்மை விளங்காதொழியாது. இது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்,

* Phantasms of the Living.

† Human Personality.

‡ Thought-Transference.

“எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணியா ராகப்பெறின்”

என்றருளிச்செய்த திருக்குறளாலும் நன்குணரப்படும்.

இன்னும், ஒருவா எந்தப்பொருளின் உருவத்தை நினைக்கின்றனரோ அந்தப்பொருளின் நினைவுருவத்தை பாரடக் (Baraduc) என்னும் மேனாடாசிரியர் படம பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். ஒருவர் ஒரு பறவையின் வடிவத்தை நினைந்துகொண்டிருக்க, அந்நினைவுருவம் அவ்வாசிரியர் அமைத்த நுண்ணிய தட்டத்திலே பதிந்து எல்லாருக்கு கட்டிலாக அப்பறவையின் வடிவினைத் தோன்றக் காட்டியது * இங்ஙனமே பாரடக் ஆசிரியர் படம பிடித்துக் காட்டிய நினைவுருவங்கள் எத்தனையோ பல. நம்போன்றமக்களாகிய சிறையின்களின் எண்ணங்களும் நினைவுகளுமே தாந்தாம எண்ணியவைகளையும் நினைந்தவைகளையும் எவ்வகையான கருவியின் உதவியும் வேண்டாமல் தாமேசெய்து முடிக்கவல்லனவாய் இருக்குமாயின், வரம்பற்ற ஆற்றல் மிக்க இயற்கையறிவினன இறைவன் எத்தகைய கருவியினுதவியும் வேண்டாமலே தான் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே செயதுமுடிக்க மாட்டுவான் என்பதனை யாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ ! ஆகவே, இறைவன் நினைவளவினாலேயே யாவுஞ் செய்யமாட்டுவான் என்னும் அரும்பேருண்மையினை நந்தமிழ் முதுமக்கள் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே கண்டறிந்தாற்போல, ஏனையோர் சண்டிலரென்பதும் நினைவிற பதிக்கற்பாற்று.

அற்றேல், உயிராகளெல்லாந் தொன்றுதொட்டே இறைவனறிவொளியி லன்றி வேறெதன்கண்ணும் வை

* See C. W. Leadbeater's "Some Glances of Occultism" pp 132-134

குதல் இல்லாமையால், அவைகள் இன்னும் அவ்வறி
வொளியினை முற்றும் பெறாதவாறென்கை யெனின் ;
பகலவனென எங்கும் பரவி எக்காலும் விளங்குவது ;
அதனென வெள்ளத்திலேயே நாம் வைகும் இம்மாதில
மாகிய பருது மிதக்கின்றது ; அந்நன்மிருந்தும் பகலவ
னென யில்லாத இராப்பொழுதும், அவனென விளங்
கும் பகற்பொழுதும் மாறி மாறி வருதல் எனனை? என்று
சிறிது நோக்குவோமாயின், எக்காலும் எவ்விடத்தும்
விளங்கும் இறைவனெனியிலேயே நாம் முழுகிக்கிடந
தும் ஒருகால அவ்வொளியினைப் பெறாது அறியாமை
யிருளிற புதைத்தும், பிறிதொருகால் அவ்வொளியினைப்
பெற்று அறிவுவிளங்கியும் நாம் மாறி மாறி நிற்கும் நிலை
யின் உண்மை புலனாகிவிடும். இந்நில உருண்டையா
னது பகலவனென வெள்ளத்தில் தன்னைத்தானே சுற்றிய
படியாய்ப் பகலவனைச் சூழ்ந்து சுழன்றுசெல்கின்றது ;
இந்நிலவுருண்டையின் மேற்பரப்பின் எந்தப் பக்கம்
பகலவன் முகமாய்த் திரும்புகின்றதோ அந்தப் பக்கம்
மட்டுமே அப்போது பகலவன் ஒளியைப்பெற்றுத் திகழ
கின்றது ; பகலவன் முகமாய்த் திரும்பாத அதன் மற்ற
றைப் பக்கங்கள் அப்போது இருள்மிகுந்து இராப்
பொழுது வாய்ந்தனவாய்ச் செல்கின்றன ; நாடோறும்
நாங்காணும் இவ்விருவகை நிகழ்ச்சிகளைப் போலவே,
இறைவன் அறிவொளிமுகமாய்த் திரும்பும் பேரன்
பாகள அவன் அறிவொளியைப் பெற்று விளங்கா
நிறக, அவ்வொளி முகமாய்த் திரும்பாத சிறுயிர்களோ
அறியாமையால் விழுங்கப் பட்டுப் பிறவி வட்டத்திற்
கிடந்து சுழன்று சுழன்று துன்புறுகின்றன என்க.
எனவே, இறைவன் தனது அறிவொளியை எல்லா
வியாக்கும் வழங்குதலில் என்றுங் கருத்துடையனாயிருத்

தல் போலவே, சிற்றயிர்களாகிய நாமும் அவனறன் அறிவொளியை நோக்குங் கருததுடையராய் என்றும் நிற்பினல்லது அவ்வொளியிற ரோய்நது அதனகட் டோன்றும் பெயராப பேரின்பத்தினை துகர்தல இயலாது. மக்களாகிய நமக்கும், நம்மினுந் தாழ்ந்த சிற்றயிர்களுக்கு நமக்கு நன்மையாவ திதுவென அறியும் அறிவும், அந் நன்மையைப் பெறும் முயற்சியும் இயற்கையே பொருந்தியுள்ளன. ஆகவே, அவ்வறிவையும் முயற்சியையும் எந்த வுயிரா பயன்படுத்தவில்லையோ, அவை யிரண்டையும் பயன்படுத்தி எந்த வுயிர் இறைவனறன் அறிவொளியைப் பெறவில்லையோ அவ்வுயிரா தனனுடைய அறிவாற்றலும் ஆளவினையாற்றலுங் குன்றி வர வர அறியாமையாற கவரப்படடுத துன்புறுநிற்கும். எல்லா உயிரும அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்தனவாய் இயங்குதலும், அவ்வறிவையும் முயற்சியையும் பயன்படுத்தும் உயிர்கள் மேனமேல் அறிவும் இனபமும பெருகப் பெறுதலும், அவை தம்மைப் பயன்படுத்தாத உயிர்கள் அறிவும் இனபமும இழந்து சாத்தலும் உயிருநால் வல்லாராலும் (Biologists) நன்கெடுத்தாக காட்டப்பட டிருக்கின்றது.* ஆகவே, என்றும் ஒரு பெற்றித தாய விளங்கும் இறைவனது அறிவுப் பேரொளியிற கிடந்தபடியா யிருந்தும், அவனறன் அறிவொளியை நோக்காத குற்றம் நம்பாற படுமேயன்றி அவன்பாற படாதென்று கடைப்பிடித்துணர்தல் வேண்டும். அவ்வாறுணரவே, இறைவனறன் அறிவுப் பேரொளி என்றும் விளங்கியபடியாகவே நின்று தனனைச்சாரும் உயிரைத் தனனைப்போல அறிவு விளக்கம் உடையதாகவே செயதுவிடுமென்பதற் தானே உணரப்படும்.

* Read the chapter on 'Death' in Prof Henry Drummond's "Natural Law in the Spiritual World "

ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு

இனி, இத்துணைப் பேரொளியுருவினனாகிய இறைவன், சிறுயிர்களாகிய நமக்குத் தன்னை விளங்கக் காட்டாமல் மறைந்திருப்பனாயின, அவனை அறியும் ஆறநல் நம்மனோர்க்குச் சிறிதும் இல்லையே! ஒளிமுன நின்றே ஒளியின் இயற்கையுங் கடவுளினியற்கையும் ஒன்றென றறியமாட்டாப் பேதைகளான நாம், ஒளி முனநில்லாமல் இருளிலேயே நின்று காலங் கழிக்குமபடி நேருமானால், அவ்வொளியினைக் காணமாட்டுவமோ, அங்ஙனம் ஒளியென்பது ஒன்றுண்டென்று தான் அறியமாட்டுவமோ? ஒரு சிறிதும் மாட்டோமன்றோ? ஆதலால், எல்லா அருளும் எல்லா இரக்கமும் ஒருங்குடைய முதல்வன் தன்னை என்றும் ஒளிவடிவில் வைத்தே ஏழையறிவினராகிய எமக்குத் தன்னைக் காட்டியவண்ணமாய்த் திகழாநிறகின்றான். ஒளிவடிவு ஒளியுடைப்பொருளினவாயிலாக விளங்கித் தோன்றுமேயல்லால், ஒளி இல்லாத கல் மண் நீர் என்னும் பொருள்களிலும், உருவே யில்லாத காற்றிலும் விளங்கித் தோனாது. அறறேல, ஒளியே யில்லாத விளக்குத் திரியிலுஞ், சிகிழுகிக் கலவிலுங் கடடையிலும், இருபபுக் கமபி செபபுக்கமபி முதலியவைகளிலும் ஒளியுருவு புலனாய்த் தோன்றுதல் எனையெனின்; ஒளியில்லா அநதத் திரி முதலியவைகளை ஒரு பற்றுக் கோடாக் கொண்டு அது அவைகளிற செயற்கையாய்த் தோனுகின்றதே யன்றிப், பகலவனில அஃது என்றும் இயற்கையாய்த் தோன்றி விளங்குமாறுபோல அவற்றினகண் அஃது இயற்கையாய்த் தோனுகின்றிலது எனக.

இன்னும், இறைவன் உருவமாயே இருப்பவனும் அல்லன்; அன்றி அருவமாயே யிருப்பவனும் அல்லன்.

உருவமாயே இருப்பன். எனக்கொள்ளின், அருவமாதற் குரிய ஆற்றல் அவன்பால் இல்லையென்றும், அருவமாய் நின்று எததகைய பொருளையும் அசைத்து ஆட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்த காற்று முதல்வனிலும் மிகக்கென்றுங் கொள்ளப்படும். அவ்வாறு கொள்ளப்பட்டின், அறிவில் லாத காற்றுக் கடவுளாதல் யாங்குனமென மேல் எழுப பிய தடைகளெல்லாம் மீண்டும எழும். ஆதலாற், கடவுள் காற்றினும் பார்க்க துண்ணிய தனமை வாய்ந்த அருவ நிலையிலும் நிறக வல்லவெனென்பதே முடிக்கப படும். அதுவேயுமன்றி, அங்குனம் அருவாயும் உருவாயும் நிறகவல்ல முதல்வன் அவ்வாற்றால் அருவுருவமும் உடையனா மெனபதுந் தானே போதரும். இறைவன் இங்ஙனம் அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் நிறக வல்லனென்னும உண்மையை நந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் கண்டறிந்தமைக்குச் சிவஞான சித்தியாரிற் போந்த,

“அருவமோ உருவா ருவ மானதோ

அன்றிநின்ற

உருவமோ உரைக்குங் காத்தா

வடிவெனக் குணாததிங் கென்னில்,

அருவமும் உருவாருவ மானதும்

அன்றிநின்ற

உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன

ஒருவனுக்குள்ள தாமே”

என்னுந் திருப்பாட்டே சான்றும். எனவே, நங் கண் முதலிய பொறிகளுக்குப் புலனாகும் நிலன் நீர் நெருப்பு காற்று என்னும் நாறபெரும் பொருள்களில், இறைவன தன்னைப்போல் அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் ஒளி கிளர்ந்து நிறகுந் தீப்பிழம்பின்கண்ணே தான் புல னாய்த் தோன்றி நின்று எல்லா வுயிர்க்கும் அருள் வழங்கு

கின்றனென்பதும் முடிக்கப்படும். யாங்ஙனமென்றிற், காட்டுதும்.

தீயானது, காற்று நீர் நிலம் என்னும் ஏனையெல்லாப் பொருள்களிலும் ஊடுருவி நிறைந்ததிற்கும் அருவ நிலையும், அப்பொருள்களிற் சிலவற்றின்கண்ணே தான் விளங்கித் தோன்றுதற்கேற்ற காரணம் உண்டாய வழித் தான் அன்ற கொழுநது வடிவாய்ச் சுடாநது திகழும் உருவ நிலையுங், கையாற பறறப்படாத அருவ நிலையுடன் கண்ணாற பறறப்படும் உருவ நிலையும் ஒருங்குடைமையின் அருவுருவ நிலையும் வாய்ந்ததாய் நிற்குந்தனிப்பேருண்மை அறிஞரனைவரும் நீனைவிற்பசுமாத தாணிபோற பதிததுக்கொளறபாலார் எனவே, காற்று அருவமாயே நிறறலானும், நீரும் நிலனும் உருவமாயே நிறறலானும், மேலும் இவை மூன்றும் ஒளியுடைப பொருள்களாய் விளங்காமையானும், எல்லையற்ற பேரொளியினனான முதல்வன் தன்னை யொப்ப அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் பெருகொளி மருவி யொளிருந தீவடிவின் மட்டுமே இயலபாக விளங்கித் தோன்றுவனலலது, ஏனைக காற்றினும் நீரினும் நிலத்தினும் விளங்கித் தோன்றுவானல்ல நென்பது கடைப்பிடித்துணாதல் வேண்டும். தீவடிவே இறைவன் வடிவெனனும் உண்மையைத் தமிழ்ச் சான்றோரே முதன்முதற் சண்டறிந்தவரென்பதற்குச், “சுடர்கின்ற கோலந் தீயே யென மன்னு சிறறம்பலவா” என்று சைவசமய முதலா சிரியமாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வலியுறுத்தி அருளிச்செய்தவாறு போலவே, அவர்க்குப்பின் வந்த ஏனைச் சைவ சமயாசிரியரும், மெய்கண்ட தேவர் முதலான சைவசித்தநாத ஆசிரியரும் பிறருமெல்லாம் ஒரு காலன்றிப் பலகாலும் பறபல இடங்களிலும் அடுத

தடுத்து ஒதுமாற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கும் அவற்றின் விரிவெல்லாம் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலிற கண்டுகொள்க. இன்னுந் தீயின்றன்மையும் இறைவன் றனமையும் எல்லா வகையாலும் ஒத்து நிறறலும், அந்நூலிலும் எழுமுடைய திருவாசக விரிவுரையிலுஞ் சைவசித்தாதத ஞான போதத்திலும் அங்ஙனமே விரிவாயெடுத்து விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. எனவே, ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு எனக்கொண்டார் பண்டுதொட்டு இனறுகாறு முள்ள நந் தமிழாசிரியர் எல்லாரும் எனபதை எல்லாருங் கருத்திற் பதித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்

ஒளிவடிவு சிவமும் உமையும்

இனி, ஒளிவடிவை உற்று நோக்குவோமாயின, அது சிவந்த நிறம் அல்லது பொன்னிறம் உடையதாயும், அந்நிறத்தின்கண்ணே அடங்கிய ஒரு சிறு நீல நிறமும் உடன்கூடியதாயும் இருத்தலை அறிந்து கொள்ளலாம். தீயின்றன்மை கடுகதனமையேயாகும்; தீயின் நிறமுஞ் சிவந்த நிறமேயாகும்; அத் தீயின்கண் அடங்கிய நீரின் றன்மையோ குளிர்ந்ததன்மை யாகும்; அந்நீரின் நிறமோ நீலநிற மாகும். மேலும், வன்றன்மையுடைய தீ ஆண்டன்மையது என்றும், மென்றன்மையுடைய நீர்பெண்டன்மையது என்றும் பகுத்துணராதது கொள்ளல வேண்டும். ஆனதனாற்றான், வன்றன்மையுஞ் சிவந்த நிறமும் உடையவன் சிவபிரான் என்றும், மெனறனமையும் நீல நிறமும் உடையவன் உமைப்பிராட்டி யென்றுந் தமிழ் நூல்களெல்லாம் ஒத்து ஒரு முகமாய் உரைக்கின்றன. அவ்வுண்மைக்குச் “சிவனெனு நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனி எம்மான்” எனனும் அப்பர் திருமொழியும், “நீல மேனி வாலிழை” என்னும் பழைய

ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுட் சொற்றொடருமே உறு பெருஞ் சான்றும் என்க. சிவன என்னுஞ் சொல் முருகப்பிரான் பெயராகப் பண்டைத் தொல்காப்பிய நூலுள் ஒதப்பட்ட சேயோன் என்னுஞ் சொல்லின் திரிபே யாகும்.

இனி, இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு கட்டு முற்பட்ட பழைய பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை முதலிய நூல்களிலாதல், அவற்றிற்கும் முற்பட்ட தொல்காப்பிய நூலிலாதல் சிவன என்னும் பெயர்ச்சொற காணப்படாமையின, அது தென்னாட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வழங்கிய சொல்லன்றென்பது அங்கையங்கனிபோல் நன்கு விளங்கா நிற்கும். அஃதென்கனந் தமிழ்ச் சான்றோர் வழங்கிய சொல் அன்றாயிற், பின் அது வந்த வரலாறுதான் யாதோவெனிற கூறுதும் தமிழ் மக்கள் பண்டைக் காலத்தே, அதாவது சிறிதேறக்குறைய ஐயாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னமே இவ்விந்திய நாட்டுக்கும், அதாவது வடக்கே பனிமலை முதல் தெற்கே குமரியாறு வரையிலும், இன்னும் இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ள மேல் கீழ் நாடுகளிலும் பரவி யிருந்தோராவர் எனனும் உண்மை நடுநிலைவழி வென்னைக்கார ஆசிரியர்களால் மிகச்சிறந்த சான்றுகள் கொண்டு நன்குவிளக்கிக் காட்டப்பட்டு வருகின்றது. தமிழுக்குந் தமிழ் மக்கள் நாகரிகத்திற்குந் தொன்மை கூற ஒருப்படாத பார்ப்பனரும் அவர் வழிச சாரந்தாருங்கூட அது கண்டு தமிழரின் பண்டைச் சிறப்பினை ஒப்புக்கொண்டு கூற முனவந்திருக்கின்றனர். ஆதலால், தமிழ் மக்கள் பண்டைநாளில், ஆரியர் இந்திய நாட்டுட் புதும் முன்னமே வடமேற்கே சிந்தியாறு பாயும் பஞ்சாபு மாகாணம் வரையி

லும் பரவி, நாடு நகரங்களும் மலையாண்களும் வகுத்து நாகரிகத்திற் றலை சிறந்து வாழ்ந்து வந்தனரென்னும் எமதுரை சிறிதும் ஐயுறற்பாலதனறென்பது நினைவிற பதிககற்பாற்று. அங்ஙனம் ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே பஞ்சாப மாகாணத்திற் சிறந்துயிர வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அழிந்துபட்ட நகர்களாகிய ‘அரப்பா’ ‘மொகிஞ்சதரோ’ என்பவைகளை அகழ்ந்தெடுத்த ஆங்கில ஆசிரியர்கள், அகழ்ந்தெடுத்த அரும்பொருள்களுட் சிவபிரான் திருவுருக்களுஞ் சிவலிங்கத் திருவுருக்களும மிகுதியாயிருத்தலைக் குறிப்பிட்டுச், சிவபிராணை வழிபட்டு சைவசமயமானது பண்டைத் தமிழ் மக்கட்கே யுரியதாதலுடன், அதுவே உலகத்திலுள்ள எல்லாச் சமயங்களினும் மிகக் பழமையுடையதாகவுங் காணப்படுகின்றது என இவ்வருமபே ருண்மையினை ஒளியாமல்திறந்து சொல்லி யிருக்கின்றனர்.* / ஆதலாற், சிவன என்னும் பெயர் இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கே யிருந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களால் ஐயாயிர ஆண்டு கட்கு முன்னமே ஆக்கப்பட்டு எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளுக்குரிய சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்ட பானமை தெளியற்பாற்று.

ஆரியர் வருதற்கு முன்னமே சிவன் எனனுஞ் சொல் முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராகப் பழந்தமிழ் மக்களால் வழங்கப்பட்டு வந்தமையாலன்றே, பெரும்பாலும் ஆரியர் கொண்டாடத் திறந்தெய்வப் பாட்டுகளுஞ் சிறு பானமை தமிழ்ச் சான்றோர் இறைவனாகிய உருத்திரன் தீக்கடவுள் பகலவனமேல ஆரியமொழியிற பாடிவைத்த பாட்டுகளும் ஒருங்கு விரவிய இருக்கு

* Sir John Marshall in his “Mohenjo-daro and the Indus Civilization,” Vol 1

வேதத்தில் “ ஏபி: சிவ: ” (க0, கூஉ, கூ) எனச் சிவன் எனும் பெயர் காணப்படுவதாயிற்று ஆரிய மொழிநூல்களில் இருக்கு வேதமே மிகப் பழமையானதென்னுங்கொள்கை ஆராய்ச்சிவல்ல இஞ்ஞானறை ஆசிரியா எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த தொனருகலின், அதன்கட்போந்த சிவன என்னுஞ் சொல்லும் அந்நூலுக்கும் முந்திய தென்பதூஉந் தானேபோதரும். எனவே. இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கெல்லையில் உயிர்வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் தாம் வணங்கிய முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராக இட்டு வழங்கிய சிவன எனும் பெயரே, பின்னர் ஆரிய வேதங்களிலும் அவற்றிற்குப் பின்வந்த ஆரியமொழிநூல்களிலும் பையப்பைய நடைந்து, கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குப்பின் வட நாட்டிலிருந்து தொகுதி தொகுதியாய்த் தமிழ்நாட்டிற்குடிபுகுந்து வையத் திராவிட ஆரியரிற் சிவபிரான் வழிபாட்டில் உறைததுநின்ற சைவசமயத்தவா வாயிலாகத் தென்றமிழ் நாட்டிற்கு பரவி வழங்கித் தமிழ்நூல்களிலும் புகுந்து நிலைபெறலாயிற்று. வடிகநாட்டிலிருந்து போந்து பாண்டிநாட்டிற்கு டியேறிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் குடும்பத்தாரா திராவிடஆரிய அந்நகணரிற் சிவநெறி கடைப்பிடித் தொழுகிய சைவமரபினரென்பதும் அக்குடும்பத்தவாக்கு மணிக்கலனாய் விளங்கிய மாணிக்கவாசகரே தாங்கொணர்ந்த சிவன எனும் பெயரைத் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரா எனும் ஒப்புயாவில்லாத் தனித்தமிழ் மாமறைகளின் வாயிலாக இததென்றமிழ் நாட்டிற்கு வழங்கிய வளனலுஞ் சைவசமய முதலாசிரியரும் ஆவரென்பதும் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றன. ஆகவே, சிவன் எனுஞ் சொல் வடக்கிருந்து போந்து இததென்றமிழ்

நாட்டில் வையிய சைவசமயப் பெரியாரால் வழங்கிப்பட்ட உணமை நினைவிற பதிககற்பாற்று,

அருங்கனமாயின, இத தென்றமிழ் நாட்டில் உயிர வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழாசிரியர் தாம் வணங்கிப்போந்த முழுமுதற் கடவுளுக்கு இட்டு வழங்கிய சொல் யாதோ வென்றி, கூறுதும். இப்போது கிடைத்திருக்கும் பழந் தமிழ் நூல்களுள் மிகப்பழையது **தொல்காப்பியம்** ஒன்றேயாகும். அதனகட்கூறப்பட்ட கடவுட்பெயர்கள் ‘சேயோன,’ ‘மாயோன,’ ‘கொற்றவை’ எனப்பவைகளே யாகும்; சேயோன எனபது சிவந்த நிறத்தினனான முருகர் பிள்ளைக் குறிச்சினந்து, மாயோன எனபது கரிய அல்லது நீல நிறத்தினனான திருமலைக் குறிககின்றது, கொற்றவை எனபது வெற்றிபெற்ற திரிபுரசுந்தரி அல்லது முப்புரம் எரிசெய்த அமமையைக் குறிககின்றது; கொற்றம் எனனுஞ்சொல் வெற்றியைக் குறிககும்; திரிபுரம் எரித்த அமமையைக் கொற்றவை என்று தொல்காப்பியங் கூறினமையால், அவ்வமமையை ஒரு பாலுடையனாய்த் திரிபுரம் எரித்த அப்பனுகுக் ‘கொற்றன்’ எனனும பெயர் அக்காலத்தே வழங்கப்பட்டமை உய்த்துணரப்படும். அதனானறே ‘கொற்றன்’ எனனுஞ்சொல் தொல்காப்பிய உரையாசிரியரில் மிகப் பழையான **இளம்பூரணர்** உரையிற பலவிடங்களிலும் எடுத்ததுக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது

இனித், தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்தபடியிற பழமையானதுங், குமரிநாட்டில் ஓடிய பஃறுனியாறு கடல் வாய்ப்படுமுன் இயற்றப்பட்டதுமான

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந்

தெனாஅ துருகெழு குமரியின நெற்கும” எனனுங் **காரிகிழாரது** புறப்பாட்டிற

“பணியியரத்தை நின்குடையே முனிவர்

முககட்செல்வர் நகர் வலஞ்செயற்கே”

எனச் சிவபெருமான் முக்கட்செல்வர் என்று நுவலப் படுகின்றன இச்செய்யுள் ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட தொனருகலின் இதனகண் நுவலப் பட்ட முக்கண்ணை எனனுஞ்சொல் பண்டைகதமிழ மக்களால் முழு முதற கடவுளுககுச் சிறப்புப்பெயராக வைத்து வழங்கப்பட்டமை நன்கு தெளியப்படும் இச் செய்யுள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில தமிழ்மக்களும் அவர் வழங்கிய தமிழ்மொழியும் வடக்கே பனிமலையாகிய இம யம் வரையிற பரவியிருந்தமை “வடாஅது பனிபடுநெடு வரை வடககும்” இன்னும் இதன் முதலடியாற புலனா கின்றது; அதுவேயுமன்றி, அந்நாளிற் சிவபிரானாகுத திருக்கோயில் இருந்தமையும் இதனாற் பெறப்படுகின றது இன்னும், பெருங்கடுங்கோன் என்னும் பழைய நல்லிசைப்புலவர் பாடிய பாலைக்கலியின் முதற்பாட டினகண்,

“முககண்ணை முவெயிலும்,

உடனறககால முகம்போல ஒண்கதிர் தெறுதலின்”

என “முககண்ணை” என்னும் பெயர் சிவபெருமானாக குச் சிறப்புப்பெயராக ஒதப்படுதலும், அவன் முப்புரம் எரித்தவரலாறு கூறப்படுதலும் நினைவிற் பதிககற்பாற்று.

‘இனி, ‘முககண்ணை’ என்னும் பெயரேயன்றிச் “சடையன்” என்னும் பெயரும், “மணிமிடற்றண்ணல்” என்னும் பெயருஞ் சிவபிரானுக்குரியனவாகப் பண்டை நாளில் தமிழகத்தில் வழங்கப்பட்டமை,

“இமயவில் வாங்கிய ஈரஞ்சடை யந்தணன்”

என்னுங் குறிஞ்சிக் கலிப்பாவின அடியாலும்,

“மணிமிடற்றண்ணற்கு மதியாற்றிறந்தோய் நீ”
என்னும் பரிபாடல் ஒன்பதாம் பாடலின் அடியாலுந்
தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. எனவே, முக்கண்
ணை, சடையன, மணிமிடற்றான எனனும் பெயர்களே
சிவபிரானுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களாகத் தென்றமிழ்
நாட்டின்கட் பண்டிருந்த சான்றோர்களால் வழங்கப்
பட்டமை நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

அற்றேல், வடநாட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழர்
‘உருத்திரன்,’ ‘சிவன்’ எனனும் பெயர்களாற் குறித்த
கடவுளும், தென்னாட்டிலிருந்த பழந்தமிழாசிரியர் ‘மூக்
கண்ணன்,’ ‘சடையன்,’ ‘மணிமிடற்றான’ எனனும்
பெயர்களாற் குறித்த கடவுளும் ஒன்றே என்பதற்குச்
சான்று என்னையென்றி, காட்டுதும். மூவெயில் எரித்த
அருட்செயல் முக்கண்ணன் செய்த தொன்றாகக் கவித்
தொகை கூறுமாறுபோலவே, உருத்திரன் மேலனவான
இருக்குவேதப் பதிகங்களுங் கூறுநிற்கின்றன

“கடுந்தனமையனான் தீக்கடவுளே நீ, ஒருவில்லாண்
மை வல்லாணை யொப்பவுங் கூாங்கொம்புவாய்ந்த ஒரு
காளையினையொப்பவும் புரங்களைப் பொடிசெய்தனை”
என இருக்குவேத ஆறாம்மண்டிலம் (௧௬, ௩௬) பகர்தல
காண்க இப்பதிகந் தீக்கடவுள் மேலதாகக் காணப்படி
னும், “அக்நி, நீயே உருத்திரன்,” (தவம் அகநே ருத்
ரோ உ, ௧, ௬) என்று அவ்விருக்குவேதமே பலவிடங்
களிலும் ஒதக்காண்டலானுந், சைவசமய ஆசிரியரான
திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

• “எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது

உருவருக்கமதாவது உணர்கிலா” என அருளிச்
செய்தவாறு போலவே ஏனை ஆசிரியன்மாரும அருளிச்
செய்திருத்தலானுந் தீவடிவே சிவபிரான வடிவெனப்

தூஉந, தீக்கடவுண் மேறறாகக்கூறிய முந்நகரழிவு (திரி புரதகனம்) சிவபிரான தன்னடியாரைக காக்கச்செய்த ஒரு பேரருட்செயலேயா மென்பதூஉம, அச்செயலை முககண்ணான் மேறறாகக் கூறும் பழநதமிழ்நூலகளும் உருத்திரன மேறறாகக் கூறும் இருக்குவேதம் முதலான பழைய வடநூலகளும் அவ்வாறறா சிவபிரான மேல தாகவே அவ்வருடபெருஞ்செயலை எடுத்தோதினவென பதூஉந கடைப்பிடித துணர்தல்வேண்டும்

இனிச, 'சடையன' எனும்பெயா முக்கட்பிரானுக குரியதாகப் பழநதமிழ் நூல்கள துவலுமாறுபோலவே, இருக்குவேதமும் (க, ககச, க),

‘வலியோனுரு, சடைமுடிவாய்ந்தோனும் வீரர் களுககுத தலைவனுமான உருத்திரனுக்கு’ (இமா: ருத் ராய தவஸை கபர்திரே ஸ்ஷயதவீராய) என ஒதாநிறகின் றது. இவ்விருக்குவேதவுரையிற போநத “கபர்திர” என் னுஞ்சொல் ‘சடையன’ எனனும் பொருளே தருவது. உருத்திரனமேற பாடப்பட்ட இருக்குவேதப் பதிகங் கள பலவறறிலும் இக்‘கபர்திர’ எனனுஞ்சொல் அவற குரியதொன்றாகவே வழங்கப்பட்டுவருதல்கொண்டு, ‘சடையன’ என்னுந தமிழ்ச்சொல்லாலுங், ‘கபர்திர’ எனனும் வடசொல்லாலுங் குறிககப்பட்ட கடவுள சிவ பிரான் ஒருவனே எனபது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்காநிறகின்றது

இனி, ‘மணியிடறறான’ என்னும் பெயர், ஒரு காலத்திற றன னடியவாகளைக கொலவானவேண்டி எழுந்த ஒரு கொடுமபாம்பின நஞ்சைச் சிவபிரான் பருகி, அதனைத தன மிடறறினகண அடக்கி அவர்களைக் காதத காரணத்தால் வநததொன்றாக அநநஞ்ச தங் கிய அவனது கழுதது நீலமணி பதித்ததுபோற றேன்

றியதாகலின் அவன் அதுபற்றித் தமிழில் ‘மணிமிடற்றான்’ எனவும், வடநூல்களில் ‘நீலகண்டன்’ எனவும் வழங்கப்படுவானாயின இறைவன் இங்ஙனம் நஞ்சைப் பருகித் தன்னை அடைக்கலம்புகக் தேவர்களைக் காததவரலாறு இருக்குவேதப் பததாம் மண்டிலத்தினகண் (கநக),

“நீண்ட சடைகளையுடையவன், ஓர் உருத்திரன் கொணர்ந்த பரிகலத்தி லிருந்த நஞ்சைப் பருகினான்” (கேஸி விஷஸ்ய பாதிரேண யத ருதிரேணாபிபத ஸக) என்று நுவலப்படுதல காண்க

இன்னும் இங்ஙனமே முக்கண்ணைச் செய்தனவாகத் தமிழ்நூல்கள் புகலும் அருட்பெருஞ் செயல்களும், உருத்திரனுஞ் சிவபெருமானுஞ் செய்தனவாக வடநூல்கள் எடுத்துரைக்கும பேரருட்செயல்களும் எல்லாவாற்றாலும் ஒருங்கொத்தது நிறைவின், ‘முக்கண்ணன்’ ‘சடையன்’ ‘மணிமிடற்றான்’ எனனுந் தமிழ்நூற்பெயர்களாலும், ‘உருத்திரன்’ ‘சிவன்’ எனனும் வடநூற்பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்ட முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமான ஒருவனை யென்பது அங்கையங்கனிபோல் நன்கு விளங்காநிறகுமென்க.

அறநேர, எல்லாமவல்ல இறைவனுக்குப் பழைய தமிழ்நூல்களிலும் வடநூல்களிலும் வழங்கிய முக்கண்ணை உருத்திரன் முதலான பலபெயர்கள் இருக்க, அவற்றுள் ஒன்றான சிவன் என்னும் பெயர்மட்டும் ஏனைப்பெயர்கள் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாக எடுக்கப்பட முதலவனுக்கு வழங்கலானதும், அப்பெயரின் வழியே முழுமுதற்கடவுளை வழிபடுத தமிழரது கொள்கை அல்லது மதம் ‘சைவம்’ எனப் பெயா பெறலானதும் எனனை யெனின; சிவன் எனனுஞ்சொல்லே ஏனை

யெல்லாவற்றினும் மிக்க பழமை யுடைய தொன்றென் பது, மறறைப் பண்டைமக்களிற பலர் அச்சொல்லையே இறைவனுக்குச் சிறந்த பெயராக வைத்து வழங்கியவாற் றால் அறியப்படுகின்றது. எபிரேயர் (The Hebrews) தாம் வணங்கிப்போந்த கடவுளைச் 'சிகோவா' (Jehovah) என்றே அழைத்தனர்; கிரேக்கர் (The Greeks) அதனைச் 'சியூஸ்' (Zeus) என்றே அழைத்தனர்; உரோமா (The Romans) அதனைச் 'சூபிதர்' (Jupiter) என்றே அழைத் தனர்; இவ்வயலவா வழங்கிய அச்சொற்களெல்லாளு 'சிவ' என்னுஞ் சொல்லின திரிபேயன்றி வேறல்ல மேல் நாடுகளில் அருளுன்று வாணிகம் நடாத்திய பண்டைத் தமிழரின் வாயிலாகச் 'சிவ' என்னுஞ் சொல் அயல் நாட்டு நாகரிக மக்களிடையே பரவினாற்போற. சிவ பிராணைக் குறிக்கும் ஏனைப்பெயர்ச்சொற்கள் அமமக களிடையே பரவக காணாமையின, வடக்கிருந்த பழந தமிழா வழங்கிய 'சிவ' என்னுஞ்சொல்லே ஏனையெல்லா வற்றினும் மிக்க பழமையுடைத்தென்பது தெளியப்படா நிற்கும். அதனாறான். 'சிவ' என்னுஞ் சொல் தமிழா வணங்கிய முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சாலச்சிறந்த பெய ராகவும், அவரதுமதம் அச்சொல்லின வழியே 'சைவம்' என்னுஞ் சிறப்புப்பெய ருடையதாகவும் வழங்கி நிலை பெறலாயினவென்று ஓர்நதுகொள்க

இனிப, பண்டைக்காலத் தமிழர், ஒளிவடிவிற சிவந்த நிறமுங் கடுந்தன்மையும் வாயந்து தோன்றிய அனலுருவை 'முககணனான்' 'சடையன்' எனப்பெயர் வைத்து வணங்கிய வகையினால், முழுமுதற் கடவுளின் றிருவுருவம் நங் கடபுலனெதிரே விளங்கித்திகழும் அருண்மாட்சியினையும் ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம். இறைவன் எங்கும் ஒளியுருவாய்த தோன்றிநின்று நமக்

குக் கண்ணிறை விளக்குமுகத்தால் நமது மனஅறிவைக் கிளரச்செய்து, அதனவழியே நமக்கு இனபததையும் மேனமேற் பெருகவைத்தவரும் அருடபெருநதிறம் மேற்போந்த இந்நூற்பகுதிகளால் நன்குணரக்கிடக்கும். அதனால், இறைவன்றன ஒளிவிளக்கம் இல்லாத இடம் எங்குமே இல்லையென்பதனை எல்லாருங்கருத்திற பதித்துக்கொள்ளல்வேண்டும்

அற்றேற், பகலவன் வெளிச்சம் இல்லாத இராக் காலத்தில் இறைவனான ஒளிவிளக்கம் இல்லாதுபோதல் எனையெனின ; அற்றனது; இராக்காலத்தும் மதியொளி வானமீனொளி மினனொளி முதலான இயற்கையொளிகள் காணப்படுதலுடன், பல்வகை விளக்கொளியாகிய செயற்கையொளியும் மக்களின் அறிவுமுயற்சியால் எங்குங்கிளாநதுதோன்றி மக்களும் ஏனைச்சிறையிரகளும் இயங்குதற்கு உதவிபுரிகின்றதாகலின் இராக்காலத்தில் ஒளியே யில்லையென்று கட்டுரைத்ததுசொல்லுதலும் அடாது. அஃதொக்கும், மக்களின் அறிவுமுயற்சியாற்றேன்றுஞ் செயற்கை விளக்கொளியையும் இறைவனொளியென்றலொகருமோவெனின ; ஒக்கும்; எனனை ? விளக்கொளி தோன்றுதற்கேற்ற எண்ணெய் காப்பூரம் எரிகந்தகம் பஞ்சமுதலான பொருள்கள் மக்களாழ்படைக்கப்பட்டன அல்ல ; அவையும் அதுபோலவனபிறவும் இறைவனொருவனாலேயே படைக்கப்பட்டனவாகும் ; அவைதமமை யெடுத்ததுப பயன்படுத்தி ஒளியினை வருவித்துக்கொள்ளும் அத்துணையே மக்களின் செயலாகுமன்றி, அப்பொருள்களின் உதவியின்றி ஒளியினை யுண்டாக்குந்திறம் அவரது செயலுக்கு இல்லாமையின், அங்ஙனம் அவராற செயற்கையாய்த் தோற்று

விக்கப்படும் விளக்கொளியும் இறைவனொளியே என்றறகு ஏதும் ஐயம் இல்லையாவின் என்க.

இனிப், பகலவன் முகமாயத் திரும்பாத இந்நில வருண்டையின் ஒருபாதிப்பக்கமே இருள் செறிந்த இராப்பொழுது வாய்ந்ததாய் இருக்கின்றதன்றி, அவன் முகமாய்த் திரும்பும் அதன் மறைப்பாதி அவனது பேரொளியினைப்பெற்று விளக்கமுடையதாயே திகழ்கின்றது இங்ஙனமே திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனிமுதலான ஏனையுலகங்களும் உருண்டை வடிவின்வாய்ப் பகலவனைச்சுற்றி யுருண்டு செல்லுஞ் செயலின்வாய் இயங்குதலின் அவைகளின் ஒருபாதியும் எஞ்ஞான்றும் பகலவன் ஒளியில் மூழ்கி ஒளி விளக்கம் வாய்ந்தனவாகவே வயங்காநிற்கின்றன. இங்ஙனமாக, இவையுலகங்களின் மாபபெரும் பரப்பெல்லாம் ஒளிவடிவாயே விளங்குதலுடன், பகலவனும் பகலவனைச்சூழ்ந்து செல்லும் ஏனையுலகங்களும் இயங்குதறகு இடனாய், எல்லை காணப்படாமல் என்கும் விரிந்து நிற்கும் வானவெளியுந் தன்கண்ணே இருள் திணிந்த இடம் ஓர் அணுததுணையுமின்றி, என்கும் ஒரே பேரொளிகளையுந் பெருவிளக்கமுடையதாய் எக்காலும் விளங்கி நிறறையுங் கருததுன்றி நோக்குதல் வேண்டும் இவ்வாறு, பேரொளிவடிவாய் எல்லையின்றி எக்காலும் விளங்காநின்ற வானவெளியின் மிக நுண்ணியவடிவே. என்கும் நிறைந்த முழுமுதற்கடவுளின் திருவுருவமாகுமென்பதுதான் பண்டைக்காலந் தொடங்கி தமிழ்மக்கட்கேயுரிய விழுமிய கொள்கையாய் வருதல் கடைப்பிடித்த துணர்தல்வேண்டும்; இது.

“திலன்நீர் நெரும்புயிர் நீள்விசம்பு

திலாப்பகலோன்

புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப்

புணர்ந்துநின்றன;

உலகேழுநதத் திசைபததெனத் தான்

ஒருவனுமே

பலவாகி நின்றவா தோனோக்க

மாடாமோ” என்னுந் திருவாசகத் திருப்பாட்

டாலும்,

“தானே யிருதிலந்தாங்கி விண்ணாய் நிற்குந்

தானே சுடும் அங்கி ஞாயிறு திங்களுந்

தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்குந்

தானே தடவரை தண்கடலாமே” எனனுந் திருமந்

திரத் திருமொழியாலும்,

“உலகமே யுருவமாக யோனிகள் உறுபபதாக

இலகுபே ரிசசாஞானக கிரியையுட் கரணமாக

அலகிலா உயிர்ப்புலனகட் கறிவினை யாக்கியைநது

நலமிகு தொழில்களோடு நாடகம் நடிப்பன்நாதன்”

என்னுஞ்சிவஞானசித்தித்திருச்செய்யுளாலும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனமாக, நங்கட்புலனெதிரே இயங்கா நின்ற மாப்பேருலகங்களும், இவை தமக்கு இடனாய் எல்லையின்றி எங்கும் விரிநது இலங்காநின்ற துண்ணிய வான வெளியும் எல்லாம் என்றும் மங்கா இலகு பேரொளியுடன் சுடர்விரிநது துலங்கக்காண்டலால், இவ்வொளியின் எல்லையற்றபரப்பே எல்லையின்றி எங்கு விரவிவிளங்காநின்ற இறைவனறன நிருவுருவமாகப் பண்டைத் தமிழாராற் கருதி வழுததப்படுவதாயிற்று. இவ்வாறு வரம்பற்ற வானவெளியின் ஒளிபரப்பு இறைவனறன நிருவுருவமாகக் கருதப்படவே, அவ் வானவெளியற்றிகழும் ஞாயிறுந் திங்களும் அததீருவுருவத்திற்கு

புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப்

புணர்ந்துகின்றன;

உலகேழெனத் திசைபததெனத் தான்

ஒருவனுமே

பலவாகி நின்றவா தோனோக்க

மாடாமோ” என்னுந் திருவாசகத் திருப்பாட்

டாலும்,

“தானே யிருநிலந்தாங்கி விண்ணாய் நிற்குந்

தானே சுடும் அங்கி ஞாயிறு திங்களுந்

தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்குந்

தானே தடவரை தண்கடலாமே” என்னுந் திருமந்

திரத் திருமொழியாலும்,

“உலகமே யுருவமாக யோனிகள் உறுபபதாக

இலகுபே ரிசசாஞானக கிரியையுட் கரணமாக

அலகிலா உயிர்ப்புலனகட் கறிவினை யாக்கியைநது

நலமிகு தொழில்களோடு நாடகம் நடிப்பன்நாதன்”

என்னுஞ்சிவஞானசித்தித்திருச்செய்யுளாலும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனமாக, நங்கட்புலனெதிரே இயங்கா நின்ற மாப்பேருலகங்களும், இவை தமக்கு இடனாய் எல்லையின்றி எங்கும் விரிநது இலங்காநின்ற துண்ணிய வான வெளியும் எல்லாம் என்றும் மங்கா இலகு பேரொளியுடன் சுடர்விரிநது துலங்கக்காண்டலால், இவ்வொளியின் எல்லையற்றபரப்பே எல்லையின்றி எங்கு விரவி விளங்காநின்ற இறைவனறன நிருவுருவமாகப் பண்டைத் தமிழாராற் கருதி வழுததப்படுவதாயிற்று. இவ்வாறு வரம்பற்ற வானவெளியின் ஒளிப்பரப்பு இறைவனறன நிருவுருவமாகக் கருதப்படவே, அவ் வானவெளியிற நிகழும் ஞாயிறுந் திங்களும் அததிருவுருவத்திற்கு

இரண்டு கண்களாகவும், வான அளாவிற்கும் எரி மலைகளின் முகட்டிற்கினாநது தோன்றும் பேரனற கொழுநது, அவ்விருகண்களின் இடையே நுதலின்கட் சுடாநதெரியும் நெற்றிக்கண்களுகவுங் கருதப்படலாயின. இங்ஙனம் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் முச்சுடரும் இறைவனுக்கு மூன்றுகண்களாகக் கருதப்படட காரணத்தினாலே தான். பண்டைதமிழகத்தில் அவன முக கண்ணா என்னும் பொருள் பொதிந்தபெயரால் வழங்கப்படுவானாயின.

இனி, எல்லாமவல்ல முதல்வனுக்கு எழிற்பே ரொளி தோய்ந்த எல்லையில்லா இடைவெளி திருமேனியாகவே, அவ்வெளியின் கீழ்ப்பரப்பாகிய இந்நிலவுலகம் அவனறன றிருவடியாகவும், இந்நிலவுலகுக்கு மேல் நிவந்துகாணப்படும் வானமுகம் அவனது சென்னியாகவும், அவ்வானவெளியிற செவ்வொளி மூழ்கிப் பரவிய முகிற்குழாம் அச்சென்னியில் மிளிர்நுஞ் செக்கச்சிவந்த சடையாகவும், இவ்வுயர்ந்த வியத்தகு காட்சியில் உச்சிக் கண முதனமையுறறுத தோன்றும் அந்தச் சடையினை யுடைய சிவபிரான அக்காரணத்தாற சடையன் என னும் பெயரினனாகவுங் கருதிப் பண்டிருந்த தமிழ்ப்பெரு மககளால் எல்லாமவல்ல இறைவன வழுததப்படலான னை நினைவிற பதிக்கற்பாற்று.

இனி, இவ்வுலகங்களைக் கடந்தும், எம்போன்ற பேதைச் சிறையின்களின் அறிவைக்கடந்தும், இறைவன தனைமறைத்தே நிற்பனாயின், ஏழையேம் அவனை எம் அறிவால் அறிந்தும் எங் கட்புலனாற கண்டுங் களித்து அவனது பேரின்பத் தேறலைமாநதிப் பிறப்பிறப்புத துன பங்களினின்றும் விடுபட்டு வாழும் பேரின்பவாழ்க்கை எமக்குகைகூடுவது எங்ஙனம்? கண்பூவாக் குழுவியைக

காதலாற் றுனே பரிந்தெடுத்து அதன் பசித்துன்பம் நீங்கித் தன றிருமுலையிற் சுரந்தொழுகுந் தீம்பாலை யூட்டுந் தாயினும் பார்க்கத் தண்ணளி கெழுமினோனாய். எல்லாம்வல்ல இறைவன் எண்ணிறந்த இவ்வுலகங்களி னூடும், இவ்வுலகங்களைத் தாங்கும் இடைவெளியினூடுந் தனது அருட்பேரொளியினைக் கிளர்ந்தெழுச்செய்து, தன் பேரினப் பேரொளிவடிவினை, எககாலும் எவ் விடத்தும் அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் அகத்தும் புறத்தும் அறிவொளியாகவுஞ் சுடரொளியாகவும் நம் அகக்கண்ணெதிரும் நம் புறக்கண்ணெதிரும் காட்டி, ஒவ்வொருநொடியும் நமக்கு அறிவையும் இன்பத்தையு மும் ஊட்டிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வணுக்க வுண்மையினைத் தம்மைச் சொன்னவளவிலே நம் முள்ளததே பளி ரொனத் தோற்றுவிக்கும் முக்கண்ணான், சடையன் என்னும் இறைவன் பெயர்கள் எவ்வளவு விழுமியவாய், எவ்வளவு உயாநதோங்கு நிலையினவாய்த் திகழாநிற கின்றன ! ஆகவே, பண்டைத்தமிழர் இறைவனை ஒளி வடிவிற கண்டகாட்சி முகக்கண்ணான் எனனும்பெயராற நெறநென விளங்குமாறுபோல ஏனைப் பெயர்களால் விளங்கக்காணுமையின், அதுவே அவர்களால் அவனைக் குறித்தறகுச் சிறந்த பெயராக வழங்கப்பட லாயிற் றென்று ஓர்நதுகொள்க.

சைவ வைணவம்

இனி, முன்னாள்நுநத் தமிழர் அனைவரும் இறை வனை ஒளியுருவில்வைத்து வழிபாடுசெய்யும் ஒரேகொள கையினராக இருந்தமையின், அவருள் எவ்வகையான மதப்பிரிவும் இருந்திலது ; அதனால், மதம் என்னுஞ் சொல்லே அவர்க்குள் வழங்கவில்லை யென்பது முன னமே விளக்கிக் காட்டப்பட்டது. வடநாட்டிலிருந்த

பெளத்த சமணமதங்களுந் திராவிட ஆரியரின் பல திறக்கொள்கைகளுந் தென்றமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்து நிலைபெறத்துவங்கிய பிறகே, அதாவது ஆசிரியர் திரு வள்ளுவர் காலத்திற்கு ஒருநூற்றாண்டு கழிந்தபிறகே, கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்து அஞ் ஞான்றிருந்த பலதிறக்கொள்கைகளும் பலதிறப்பெயர் களால் வழங்கத்துவங்கிய பான்மையும் முன்னரே காட் டப்பட்டது. இறைவன் வடிவு நங் கட்புலனெதிரே காணப்படும் ஒளிவடிவேயெனபது மேறசெய்த உண் மையாராய்ச்சியிற் பெறப்பட்டமையால், தீக்கொழுந் திற காணப்படுஞ் செவ்வொளியே முக்கட்பெருமானாக வும், அவ்வொளியில் அடங்கிச் சிறிதே தோன்றும் நீல வொளியே உமையம்மையாவும் வைத்து வணங்கப்பட் டன. நீண்டகாலம் வரையில் அப்பனையும் அம்மையை யும் அவர் பிரிவினறி நிற்கும் நிலையிலேயே வைத்து வணங்கிவந்த பண்டைத்தமிழர், பின்னர் இருவேறு வகையினராய்ப்பிரிந்து அப்பனையே வணங்குவோர் ஒரு குழுவினராயும், அம்மையையே வணங்குவோர் மற் றொரு குழுவினராயும் நிலைபெறலாயினர் இவ்விருவேறு குழுவினரில் அப்பனை வணங்குவோர், அம்மையை வணங்குவோரையும், அம்மையை வணங்குவோர், அப் பனை வணங்குவோரையும் இழித்துப்பேசிக் கலாம் விளைக்கலாயினர் இக்கொள்கைப்போரில் இருகுழுவின ரும் பெண்பிறவியைக் குறைவாகக் கருதவும் பேசவுந் துவங்கவே, அம்மையை வணங்கிய குழுவாரில் ஒரு பெரும் பகுதியார் கடவுளைப் பெண்வடிவில் வைத்து வழிபாடு புரிதல் தமக்கு இழிவெனக்கருதி அம்மையை யும் அப்பனாக்கி அவற்கு மாயோன், திருமால் என்னும் பெயர்களைப் புனைந்துவிடலாயினர். கடவுளைப் பெண்

பாலாகவைத்து வணங்குதல் குறைவெனக் கருதியவரில், வடக்கிருந்த தமிழரைவிடத் தெற்கிருந்த தமிழரே முன நின்றவா என்பதற்குத், தென்றமிழ்நாட்டில் இன்றைக் குந் திருமால் கோயில்கள் மிகுதியாய்க் காணப்படுமாறு போல் வடநாட்டின்கட் காணப்படாமையும், வடநாட்டின்கண் அம்மையாகிய கொற்றவை (துர்க்கை)யின கோயில்களே நகரங்கடோறும். அநநகரங்களில் தெருக்கடோறும். அத்தெருக்களில் வீடுகடோறும் நிறைந்து காணப்படுதலுமே உறுபெருஞ்சான்றும் அம்மை அநநவனம் ஆண்வடிவாகத் திரிக்கப்பட்டாலும், உண்மையிலே திருமால் பெண்பாலேயென்பது, அவர் 'பெருமான்' எனனும் ஆண்பாற சொல்லால் வழங்கப்பட்டாமற 'பெருமான்' எனனும் பெண்பாற சொல்லால் வழங்கப்படலாலும், திருமால் 'மோகினி' எனனும் பெண்வடிவெடுத்தது சிவபிரானைக்கூடிச் 'சாததனைப்' பெற்றா எனனும் புராணகதையாலும், அவர் உமைப்பிராட்டியாருக்குத் தமையன் எனனும் வழக்காலும், அவர் அம்மையைப்போலவே நீலநிறம் வாய்ந்தவராய் இருத்தலாலும், சிவநதநிறம் நெருப்பிறகுரியதாய் ஆண்டன்மையைக் காட்டுமாறுபோல நீலநிறம் நீருக்குரியதாய்க் குளிரந்த அருளினதான பெண்டன்மையைக் காட்டுதலாலும் ஐயுறவின்றித் துணியப்படும்.

அறநேல், ஆண்வடிவான சிவத்தினும் பெண்வடிவான அம்மை குறைந்தவளாவனே யெனின் ; அஃது ஆராய்ச்சியறிவில்லார் கூற்றும் ஒளிவடிவில் எதுகுறைந்தது ? எதுகிறந்தது ? பருப்பொருள்களினுள்ளுந் தூயவான செம்மணி(இரத்தினம்) நீலமணியில் உருவாக்கிய ஆண்பெண்பாவைகளிலும், பொன் வெள்ளிமுதலியவற்றிற்றிரட்டிய ஆண்பெண்பாவைகளிலும் எதனை உயர்ந்த

தென்று சொல்லலாம்? எதனைத் தாழ்ந்ததென்று சொல்லலாம்? என புர்தோலும் நரம்பும் ஊனுங்குருதியுஞ்சோந்து திரண்ட நம்மக்களுடம்பே அருவருக்கததக்க மலப் பாண்டமா யிருக்கின்றதன்றி, இறைவன் இறைவியின் ஒளியுடம்பும் அவ்வாறு அருவருக்கத்தக்க இயல்பின் தாயிருத்தல் கூடுமோ? மேலும் மக்களுடம்பெலலாம் அருவருப்புள்ளனவாயிருக்க, அவற்றுள் ஆணுடம்பை உயர்ந்ததென்றும் பெண்ணுடம்பைத் தாழ்ந்ததென்றுங் கூறுதல் எததுணை அறியாமையுடையதா யிருக்கின்றது! அருவருப்புள்ள ஆண்பெண் உடம்புகளுள்ளுஞ் சிற்சிலவுடம்புகள் அவ்வருவருப்பைமாற்றி விழைவூட்டும அழகும் மணமும் வாய்ந்தனவாயிருத்தலும், பெரும்பாலும் பெண்மக்களுடம்பு ஆண்மக்களினுடம்பைவிடத் தூயனவாய் நோய் ஒட்டாதனவாயிருத்தலும் எமது சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் விரிவாய்க் காட்டி விளக்கியிருக்கின்றேம். இந்நூலிலும் மேலே சிறிது அவை விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உயர்வுதாழ்வுக்கு இடமான ஊனுடம்புகளிலேயே பெண்பிறவி சிறந்ததென்பது பெறப்படுவதாயிருக்க, அவ்வாறுயர்வுதாழ்வு கருதற்குச் சிறிதும் இடந்தராத ஒளியுடம்புகளிற சிவத்தினுருவை உயர்ந்ததென்றும், அம்மையினுருவைத் தாழ்ந்ததென்றும் பிழைபடக்கருதல் எததுணை மடமை!

இனி, மக்களுள்ளேயே பெண்மக்கள் அறிவாற்றல்களில் ஆண்மக்களுக்குச் சிறிதுங் குறைந்தவரல்லர். இது, பழைய கழக இலக்கியங்களில் ஒளவையார், காக்கைபாடினி நச்செள்ளையார், பெருங்கோப்பெண்டு, வெண்ணிக்குயத்தியார் முதலான செந்தமிழ்ப் புலமை மாதரார் பாடியிருக்கும் அருந்தமிழ்ப் பாடல்களையும்,

அவர்க்குப்பின் காரைக்காலம்மையார் இறைவன்மேல் அனபிற குழைந்துருகிப் பாடியருளிய செய்யுள் நூல் களையும் ஒருசிறிது னோசகுவார்க்குந் தெறநெனப் புலப படும. மக்களுள்ளேயே பெண்பாலார் அறிவாறறல்களில் எந்தவகையிலும் ஆண்பாலார்க்குக் குறைந்தவராயில் லாமை தெளியக்கிடக்கையில், எல்லாட்வல்ல இறைவி யாகிய உமையம்மை மட்டுஞ் சிவபிரானுசகு எந்தவகை யிலேனுங் குறைந்தாள் ஆய்விடுவனோ? ஆகானதே; அன்றாகவே, இறைவியாகிய உமை இறைவனோடொத்த தூய்மையும் அறிவாறறல்களும் உடைய னென்பதே பண்டைத் தமிழ்முன்னோர் கொண்ட கொள்கையாகு மென்று கடைப்பிடிக்க. இது, சைவசித்தாந்தப் பழ நூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியார்,

“பொன்னிறங் கடடியினும் பூணினும் நின்றாறபோல
அந்நிறம் அண்ணலும் அடபிகையுஞ்—செந்நிறத்தள்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பன் என்கள சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்பன் ஆங்கு”

என அண்ணலையும் அமமையையும் ஏற்றத்தாழ்வினறி ஒருநிலைப்பட வைத்து வலியுறுத்திக் கூறுமாறாநுல தெளி யப்படும.

ஆகவே, அமமையை வணங்கிவந்த தமிழ்ப் பழ மக்கள வரவர மெய்யுணர்விழந்து அவனோத்திருமாலாசகி வணங்கிவரினும், அப்பனை வணங்கினாக்கும் அவாக் கும் மிகுதியான பகைமை நெடுங்காலம் வரையில் நிகழாமையால், அவ்விருவகைக் குழுவினரில் ஒருவர் தம்மைச் சைவர் எனவும், மற்றொருவர் தம்மை வைணவ ரெனவும் வேறுபடுத்தி வழங்கிக்கொண்டாலுஞ் சைவர் திருமலை வணங்கவும், வைணவர் சிவபிரானை வணங்க வும் பின்வாங்கிறதிலா; ஏனென்ற, சிவபிரானுந் திருமா

லும் ஒவரே யென்னும் பண்டைத்தமிழர்தங் கொள்கை, அவர்தங் கால்வழியில் வந்தவரான பின்றைத்தமிழாதம் நினைவைவிட்டு அகலாமையின. இது தமிழ்ப் பொது மக்கள், “அரியுஞ்சிவனும் ஒண்ணு அறியார்வாயில் மண்ணு” எனத் தமக்குள் வழங்கிவரும் பழமொழியாலும் நன்குணரப்படும் இங்ஙனமாகப் பண்டைத்தமிழர்தங் கொள்கை ‘சைவம்’ ‘வைணவம்’ என இருவேறு தெய்வக்கொள்கையாகப் பிரியினும், அவற்றைக் கைகொண்டோர் தமக்குட் பகைமையும் மாறுபாடு மிலராய்ச் சிவபிரானையுந் திருமாலையும வேற்றுமையின்றியே வைத்து நெடுங்காலமவரையில் வழிபாடு செய்து வந்தனர். இது, சைவசமயாசிரியராகிய திருஞானசம்பந்தரும் அப்பரும்,

“ஊறினா ஓசையுள ஒன்றினா ஒன்றிமால்
கூறனா” எனவும்.

“அரியலாற நேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே” எனவும் முறையே அருளிச்செய்திருத்தலாலும், வைணவ சமயமுதலாழ்வார்களான பொய்கையாரும்பேயாரும்,

“பொன்றிகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங்கத்தாற றிரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்றும் உளன்” எனவும்,

“தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழந்
திரண்டருளி பாயுந் திருமலைமேல் எகதைக்கு

இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைநது” எனவும் முறையே அருளிச்செய்திருத்தலாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

இங்ஙனமாகச், சைவசமயாசிரியரும் வைணவ சமயஆழ்வார் முதலிருவரும் வயங்கிய தி. பி. (கி. பி.)

எட்டாம் நூற்றாண்டுவரையிலுரு சைவத்திற்குமவைணவத்திற்கும மாறுபாடு பெரிதுமில்லையாய், இருசமயத்தெய்வங்களும் அவ்விருசமயத்தவராலும் வணங்கப்பட்டுவந்திருக்க, வடக்கிருந்தவரது குடியேறிய திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனரும், அவருடன் கலந்துகொண்ட தமிழ்ப்பார்ப்பனரும் ஒருங்குசேர்ந்து, தமிழ்மக்களின் ஒற்றுமையைச்சிதைத்து. அவரைத் தமக்கு அடிமைகளாக்கிக்கொள்ளுந்தீய எண்ணமேதலைக்கேறித்.தமிழ்ப்பொதுமக்களுக்குத் தெரியாத சமஸ்கிருதம் என்னும் இறந்துபட்ட வடமொழியைத் தமக்கே உரியதாசகிக்கொண்டு, பிறவியேயில்லாத முழுமுதற்கடளாகிய திருமாலுக்குப் பலபிறவிகளைக் கற்பித்துப், பொய்யும் புனைசுருட்டும் நிரம்பத் தாம் அமமொழியிற் கடடிவிட்ட புராணகதைகளில் திருமாலின் பிறவிகளை உயாததிச, சிவபிராணை மக்களினுங் கடைப்பட்டவராகத் தாழ்த்தி, வைணவாசகு முத்காலத்திலில்லாத வெணமண் செம்மண குறியையும் அவரது நெற்றியிறநீட்டி, இவ்வாற்றால வைணவா சைவரொடுபெரிதும இகலிககலாம விளைக்கு மாறு செய்துவிட்டனர் பாபபனர்செய்த இசுசூழ்ச்சியினதிறன், அவரது சூழ்ச்சிக்கு முற்பட்ட பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வாரா பாடலகளையும், அவரது சூழ்ச்சிக்குப் பிற்பட்டு அதிற் சிககுண்ட ஏனையாழ்வாரின் பாடலகளையும் புடைபடவைத்து ஒத்துநோக்குதலால் நன்கு விளங்கும். பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் பாடலகன்ற சிவபிராணை இகழும் இழிப்புரைகள் சிறிதுங்காணப்படா; மற்றுத், திருமங்கையாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார் முதலான பிறகாலத்தவர் பாட்டுகளிலோ சிவபிராணைப் பழிததுரைக்கும் பழிப்புரைகள மலிந்துகிடக்கின்றன. இவற்றின் விரிவெல்

லாம் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் என னும் பெருநூலிற் றக்க சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டிருத்தலின் அவற்றை அங்கே கண்டுகொள்க. இவ்வாறுகத தமிழர்க்குட் பண்டைநாளில் ஒன்றாயிருந்த கடவுட்கொள்கை பின்னா இரண்டாயதூஉம், அவ்விரண்டுந் தி. பி. முதல்தூற்றாண்டிலிருந்து சைவம், வைணவம் என்ப பெயா பெறலாயதூஉம், பின்னாத்தி. பி. எட்டாம் தூற்றாண்டிலிருந்து பாராபனா தமிழரைச் சீராகுலைதற்பொருட்டு வடமொழியிற் கட்டிவிட்ட புராணப் புரட்டுக்கதைகளால் அவ்விருசமயத்தாருந் தமக்குட்பெரும்பகைமைகொண்டு கலாயக்கலாயதூஉம் வந்த வரலாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனந் தமிழரது உயாந்த ஒரு முழுமுதற்கடவுளின் விழுமியகொள்கை மெய்புணர் விழப்பினாலும். ஆராய்ச்சியறிவின்மையாலும், பாராபனச சூழ்ச்சியாலும் பலவாறு சிதைந்துபோயினும், ஆராய்ச்சியறிவுமிக்க நமது சிறந்த ஆங்கில அரசனகீழ் அது மீண்டுந் தன் பழஞ்சிறப்பினை எய்திக் கதிரவனொளியென வீறித்திகழும் பெற்றியதாதலை ஒருசிறிது விளக்குவாம் ஒளியையே கடவுளெனக்கண்டு, அவ்வொளியிற் றோன்றிய செவ்வொளியினை அப்பனாகவும் அதிறோன்றிய நீலவொளியினை அம்மையாகவுந் துணிந்து கடவுள் வழிபாடு செய்துபோந்த தமிழ்முன்னோர்களாகை, இஞ்ஞான்று அரியபெரிய ஆராய்ச்சிசெய்யும் மேனாட்டாசிரியரின் ஆராய்ச்சிமுடிபுக்கும், இறைவன் உண்டென்னுமனையெல்லாச் சமயமுடிபுக்கும் பெரிதும் ஒத்ததாகவே கிளர்ந்து நிற்கின்றது. உயிர்களின் பிறவியெல்லாம் ஆண்பெண் என்னும் இருபகுதியிலும், ஆற்றலெல்லாம்

வெப்பதட்பம் என்னும் இருவகையாற்றலும், பொருள் கனெல்லாம் நெருப்புந தண்ணீர் நம எனனும் இரு பெரும பகுப்பிலும், சிறங்கனெல்லாஞ் சிவப்பும் நீலமும் என்னும் இருவேறு நிறங்களிலும் அடங்கி நிற்கின்றன வெம்மை மிகுநதநெருப்பு ஆண்டன்மையிலுந், தண்மை மிகுநத நீர் பெண்டன்மையிலும், வெம்மையுள்ள நெருப்பு சிவநத நிறத்திலுந், தண்மையுள்ள நீர் நீலநிறத்திலும் புலனாப்த தோனறல் ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியரால் முடித்துக்காட் டப்பட்டிருக்கின்றது உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னும் ஆராய்ச்சிவல்ல பேராசிரியர் தாம் துணுகியாய்ந்து எழுதிய உளநூலில் “ஒவியக்காரர் ஒவ்வொருவருந் தங் கண்ணெதிரே ஒரு தோற்றத்தை வெம்மையுடையதாக வோ அல்லது தண்மையுடையதாகவோ வண்ணங்களி னால் எங்ஙனந் தோன்றச்செய்தல் கூடுமென்பதைத், தமது கருத்தை எநதவழியாய்த் திருப்புகிறார்களோ அந்தவழிக்குத் தக்கபடி அறிந்திருக்கிறார்கள்; வெப்பம் வாயந்ததாகக் காட்டல்வேண்டுமாயின், ஒவ்வொன்றி லிருநதுஞ் சிவப்புநிறந் தோன்றுதலை அவர் விரைந்து காண்பர்; குளிர்ச்சியுடையதாகக் காட்டல்வேண்டுமா யின் நீலநிறந் தோன்றுதலை அங்ஙனமே அவர் விரைந்து காண்பர்” என ஓரிடத்தும்,* “வெளிநினை நீலநிறம் பெண்டன்மையோடு உறவுடையதாகவுஞ், செங்குருதி நிறம் ஆண்டனமையோடு உறவுடையதாகவுங் கூறப் படுங்கால முடிவில் அஃதுண்மையாகவே ஒரு திகைப்

. * “Every artist knows how he can make a scene before his eyes appear warmer or colder in colour, according to the way he sets his attention. If for warm, he soon begins to see the red color start out of everything, if for cold, the blue” p. 425, The Principles of Psychology, by Prof. W. James, Vol. I.

பிணை யுண்டாக்குகின்றது”* என மற்றோரிடத்தும் எடுத்துரைத்தலாற, செந்நிற நீலநிறங்கள் முறையே வெப்பதப்பங்கட்கும் ஆண்மை பெண்மைசட்கும் மெய்யாகவே உரியவாதல் தெற்றெனவிளங்காநிற்கும். எனவே. ஒளியுருவாய் எங்கும்விளங்கும் இறைவன் எவ்வையற்ற வெவ்விய ஆற்றல் வாய்ந்தவனாகவின சிவந்த நிறத்தினனாய்த் திகழ்சலுடன், தன்கண் அடங்கித் தோன்றுந் தண்ணிய ஆற்றலால் நீலநிறம் உடைய அம்மையையும் ஒருபாற பெற்றவனாய் நிற்கும் உண்மை, ஆராய்ச்சியறிவு முதிர்ந்த நல்லாசிரியர் எந்நாட்டவராயிருப்பினும் எச்சமயத்தவராயிருப்பினும் அவர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததொரு கொள்கையே யாதல் நன்குபெறப்படுதலாகாண்க.

இனி, உலகத்திலுள்ள ஆற்றலெல்லாளு சூடுநுகுளிர்ச்சியும் என்னும் இரண்டில் வந்தடங்குமெனக்கண்டு, அவ்வுண்மையிற் கடைப்பிடியாய் நின்ற தமிழரது கொள்கையே, இஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள் நூலார்க்கெல்லாம் ஒத்தமுடிபாய் இருக்கின்றது இவ்வுலகற் சூடுமட்டுமே யிருந்தால் உலகம் எனனும் பொருளும் பெயருமே இல்லையாய்ப்போம்; அல்லது குளிர்ச்சி மட்டுமேயிருந்தாலும், அதைத்தவிர வேறெவையுமே இரா ஆகவே, உலகத்தோற்றத்திற்கும் இயக்கத்திற்குஞ் சூடுநுகுளிர்ச்சியும் ஆகிய இருவகையாற்றல்களும் இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றனவென்று உணர்தல் வேண்டும். வெவ்விய ஆற்றலவாய்ந்த இறைவனே உளனாயின, அவனது வெவ்மை அளவிறந்த ஆற்றலுடையதாகவின, அஃது இப்பருப்பொருளுலகத்தை எவ்வகை

* “And finally, it is a real puzzle when the color pale-blue is said to have feminine and blood-red masculine affinities” p 582, ibid.

யாலும் பயன்படாத மிகதுண்ணிய நிலையிலேயே வைக
 கும் அல்லால், உயிரகளுக்குப் பயன்படும் இப்பரு
 வுடம்புகளையும், இவ்வுடம்புகளுக்குக் கட்டாயமாய்
 வேண்டிய பருப்பொருளுணவுகளையும் உண்டாகக்கமாட்
 டாதாகும் இவ்வுலகினகண் நீரும் நீரினகுளிர்ச்சியும்
 ஒரு சிறிதுமில்லாமல், வெறு நெருப்பும் நெருப்பின
 சூடுமே இருக்குமானால் எல்லாம் அநநெருப்பின் சூட்
 டில் எரிந்து துண்ணியவாய்ப்போக எங்கும் வெறு
 வெட்டவெளியே யிருக்கும்ன்றி வேறேதேனும் இருக்கு
 மோ? எண்ணிப்பாருங்கள்! அல்லது, இவ்வு நெருப்பும்
 நெருப்பினசூடுகு சிறிதுமேயில்லாமல், வெறுநதண்ணீ
 ருந தண்ணீரின் குளிர்ச்சியுமே எங்கும் இருக்கும்மாறா,
 புலவிய புறபூண்டுகளேனும் ஏனைச்சிறையிர்களேனும்
 மாந்தர்களேனும் இங்கிருத்தல் கூடுமோ? எங்கும்
 வெறும் பனிப்பாறைகளே யன்றி வேறெவையும் இருத
 தல இயலாதே. நெருப்பும் நீரும் ஒருங்கு விரவியிருத்
 தலாலன்றோ, இவ்வுலகமும் உலகியற பொருள்களும்
 உயிர்வாழ் உடம்புகளும் இவ்வு நிலைபேறுற்றுக் காணப்
 படுகின்றன. அறிவிலலாத நெருப்பும் நீருந் தாமாகவே
 ஒன்றுகூடி மிக வியக்கத்தக்க நம உடம்புகளையும், அவ
 வுடம்புகளினவாயிலாக நாம நுகாநதுவரும் இனியபண
 டங்களையும், நம்முடம்புகளும் பண்டங்களும் இருத
 தற்கு நிலைகளான இவ்வுலகத்தையும் படைத்து வைத்
 தல் இயலாமையால், எல்லா அறிவும் முதன்மையும்
 வாய்ந்த இறைவனது வெவ்வித ஆற்றலாலும், அவனோடு
 ஒருங்கு விரவிய இறைவியின் தண்ணிய ஆற்றலாலும்
 உததப்பட்டே, நெருப்பும் நீரும் ஒன்றுகூடி இவ்வுலகத்
 தையும், உலகத்துப் பலபொருள்களையும், உயிர்களின்
 உடம்புகளையுந் தோற்றுவித்து இயக்குகின்றனவென்று

கடைப்பிடித்து உணர்தல்வேண்டும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒவ்வொருடம்பிலும் இறைவன இறைவியின் வெப்பதடப ஆற்றல்கள் கலந்துநின்று அவற்றை நிலைபெறுத்தியுமினிலையாற்றியும் வரும் நிகழ்ச்சி, எல்லாமாந்தருங் கண்கூடாய் அறிந்துவரும் இயலபினதாயிருத்தலின, இவ்வுண்மையினைக் கண்டு கடைப்பிடித்த தமிழரது கொள்கை, எத்தேயததுள்ள அறிஞராலும், எச்சமயததுள்ள சான்றோராலும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளபாலதேயனறி விலக்கறபாலதன்று அன்றி எவ்வேனும் இவ்வுண்மையின் அருடபெருஞ்சிறப்பினை யுணராமையினாலே. உணர்ந்துந்தாம் அதனைத் தழுவலாகாதெனச் செருக்குதலினாலே இதனைத் தழுவாதொழிவராயின், அந்தோ! அவர் தமது பிறவிப்பயனை இழந்தாராதல்திண்ணமென்க.

இனி, ஆற்றல்களெல்லாம் வெப்பதட்பங்களென இரண்டாயே திவ்யம் அருடபெருண்மையினைக் கண்டாறபோலவே, அவ்வாற்றல்களிற புலனும் நிறங்களுஞ்சிவப்பும் நீலமும் என இரண்டேயாமெனக் கண்ட மாப்பெருஞ்சிறப்புந் தமிழ்ப் பழஞ்சான்றோர்க்கே யுரித்தாகும். இவ்வுலகத்தில் எழுவகை நிறங்களும் இவற்றின் கலப்பால் எண்ணிறந்த பலநிறங்களுங் காணப்படினும், இவையெல்லாஞ் சிவப்பும் நீலமும் எனனும் இரண்டிலே சென்றடங்குமெனவும், மூலமான இவ்விரண்டு நிறங்களும் ஏறியுங் குறைந்துங் கலத்தலினாலேயே எண்ணிறந்தனவான நிறங்கள் பலவுங் காணப்படுகின்றன வெனவும் இஞ்ஞன்றை இயற்கைப்பொருள் நூலார் பெரிதாசாய்ந்து முடிவுகட்டி யிருக்கின்றனர்.* இஞ்

* See, for instance, "The Popular Lectures on Scientific Subjects" by Prof. Helmholtz, Vol. 1. p. 218.

ஞான்றை இயற்கைப் பொருணூலார் கண்ட இம்முடிபினை, இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமேயிருந்த நந்தமிழ் முதுமக்கள் கண்டு. எல்லாநிறங்களுக்கும் மூலமான சிவப்பும் நீலமும் என்னும் இந்நிறங்களிரண்டும் இறைவனது சிவப்புநிறத்திலிருந்தும் இறைவியின் நீலநிறத்திலிருந்தும் முதன்முதற் றோன்றிப், பின்னர்ப் பருப்பொருண்மாயையில் அவ்விரண்டனையும், அவற்றின் கலப்பால் வேறுபல நிறங்களையுந் தோற்றுவிக்கலான நிகழ்ச்சி உண்மையினையுந் தெற்றெனத் தெரிந்து, அவ்வாற்றாற சிவப்புநிறமுடைய தீவடிவினன இறைவனைச் சிவன, சேயோன எனவும், நீலநிறமுடைய நீவடிவினளான இறைவியை மாயோன், மாயோள எனவும் அழைத்து அவ்விருவரையும் அவா ஒருங்கு விரவிநிறகும் அந்நிலையிலேயே வைத்து வழத்திவந்ததூஉம், அவா மரபு பிழையாது அப்பண்டைத் தமிழ்முன்னோர் வழிவந்த பினறைத்தமிழர் அனைவரும் இன்றைக்கும் இறைவன இறைவியை அந்நிலையிலேயே வைத்து வாழ்த்தியும் வழுத்தியும் வழிபாடாற்றிவருவதூஉம், உண்மையான ஆராய்ந்து காணவல்லார் எவராயிருப்பினும் எந்நாட்டவராயிருப்பினும் எச்சமயத்தவராயிருப்பினும் அவரெல்லாம் டுகிழ்ந்தேற்றாத தாமும் அவ்வழியொழுக்கிப் பெற்றகரும் பெருமையன பெறக்காட்டும் பெற்றியவாய்த் துலங்குகின்றன வல்லவோ? தமிழ்முன்னோர் கண்ட இவ்வரும்பே ருணமைகள், பினறைக்காலத்திற் சைவம் வைணவம் எனப்பெயர்கொண்ட இருமதங்களிலன்றி வேறெவற்றிலுங் காணப்படாமைபால, இவ்விருமதங்களுமே தமிழா மதமாகுமன்றி, வேறெதுவுந் தமிழாமதமெனப் பெயாபெறுதற்குச் சிறிதும் உரிபையுடைய தாகாதென்று கடைப்பிடித்த துணர்ந்துகொள்க.

அஃதொக்குமாயினும், 'பௌத்தம்' 'சமணம்' என்னுஞ் சமயங்களிரண்டும் வடநாட்டகத்திருந்த பழைய தமிழ்மக்களிடையேதோன்றிச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிரததைநூறாண்டுகளாக இவ்விந்தியநாட்டில் நிலவியவைகளே யாதலால், இவையிரண்டனையுந் தமிழர் மதமெனக் கொள்ளாமை எனனையெனின; பண்டைத் தமிழா தாம் ஒளிவடிவிற கண்ட முழுமுதற்கடவுளை அவ்வொளிவடிவில் வைத்து வழிபடுதலையே தமக்கு முதற்பெருங் கொள்கையாக் கொண்டனர்; அதனையிதேதே கொல்லா அறத்தினைத் தமக்குச் சிறப்புடைக கொள்கையாக்கொண்டனர். இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயிருந்த ஆரியர். உணவுக்கும் உறையுளுக்கும் மிக மிடிப்பட்டு இவ்விந்தியநாட்டுட் புகுந்து குடியேறியபோது, தமிழாக்குப் பெருஞ்செலவமா யிருந்த மாடு ஆடு குதிரை முதலான தீங்கற்ற மிகப் பபனுடைய விலங்குகளை அவா அறிந்தும் அறியாமலும் பலவகையாற் கைப்பற்றிக் கொலைபுரிந்து, அவற்றின் ஊனை வரைதுறையின நித தின்றுஞ், சோம்பபூண்டின் கள்ளைப் பருகியுஞ் சூதாடியுங் களியாட்டிற் காலங்கழித்தனர். அதுகண்டு அருவருப்புகொண்ட அஞ்ஞான்றைத் தமிழாசிரியர் சிலா, அவர்க்கும் அவரைப் பின்பற்றிய தமிழரிற் கீழ்மக்கட்கும் அறிவு தெருட்டுதற்பொருடாக, கொல்லா அறத்தின் மேனமையை மிகுத்தெடுத்ததுபேசி, அதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதலாலே இமமை மறுமைப் பபன்களெல்லாந் தாமே வருமென வற்புறுத்து வரலாயினா. இங்ஙனம் அறவுரை பகாநதுவந்த தமிழாசிரியரின அறிவுமொழிகளே வடமொழியில் 'உபரிடதங் கள்' ஆயின. இன்னும் அவர்களால் அக்காலத்தே யாக்கப்பட்ட நூல்களே 'சாங்கியம்' 'யோகம்' 'நையாயிகம்'

‘வைசேடிகம்’ எனப் பெயர் பெற்றன. இந்நூல்களெல்லாம் ஆரியர் செய்துபோந்த உயிர்க்கொலை வேள்விகளை ஒருமுகமாய் நின்று மறுத்து, அவர் மிக உயர்த்துப் பாராட்டிய இருக்கு, எசுர், சாமம் முதலான ஆரிய வேதங்களை இழித்துப்பேசுகல் காண்க தமிழாசிரியர் ஆரியமொழியில் ஆக்கிய இம் மெய்யுணர்வுநூல்கள் தோன்றிய பின்னும் ஆரியரின் கொலை புலை யொழுக கங் குறையாமற் பெருகியேவர. அதனை வேரறக் களைந தெறிதற்பொருட்டு ஏழையுயிரகளைக்காக்கும் ஏந்தலான இறைவனான நிருவருட குறிப்பாற பண்டைத் தமிழா மரபில் வந்த அரசர் குடியிலே கௌதம சாகசியர் என னும இளவரசர் தோன்றித், தங் கணமுன்னே நடக்கும் ஆரியரின் வேள்விகொலையின் கொடுமையினை நினைந்து மனம் பொறாறாய்த், தமது அரச வாழ்க்கையினையுந் துறந்துபோய். உயிரகளைக் கொன்று தினனாத கொல்லா அறத்தின்மேன்மையினையே என்கும் எடுத்துச்சொல்லி, ஆரியரின் உயிர்க்கொலைவேள்வியினை அடிப்பாடு ஒழித்த லிற கடைபிடிப்பாய் நின்றா கௌதம புத்தா என்கும் பரப்பி வந்த அறக்கொள்கையே அவரது பெயரற்ற பிற காலத்திற் பெளத்த சமயம் எனனும் பெயர் பூண்டு வழங்கலாயிற்று இத்துணையென்றிக, கௌதம புத்தா, முழுமுதற் கடவுளொருவா இல்லையென்றாவது, கடவுள் வழிபாடு செய்தல் பயனற்றதென்றாவது தமது அறவுரையில என்குங் கூறினாரல்லா. ஒரு காலத்தில் ‘வாசெட்டன்’ எனனும் பார்ப்பனன் ஒருவன் கௌதம புத்தா பார்ப்போனது, ‘பிரமோபாசனை (கடவுள் வழிபாடு) செய யலாமா? அது செய்தற்கு வழியாது?’ என்று கேட்ட போது, புத்தா “கடவுள் வழிபாடு செய்யலாம்; அது செய்தற்கு வழி இது” என்று தமது கொல்லா அறக்

கொள்கையினையே விரிததெடுத்தது அவறகு அறிவுறுத்தி யிருக்கின்றா.* மேலுங், கௌதமபுத்தரின் முன்னோர் கள சிவபிரானையே வழிபட்டு வந்தவர்கள் எனபது, புத் தா பிறந்த ஞானறு அவாதம் பெற்றோரான அரசனும் அரசியும் அவரைச சிவபிரான கோயிலுக்கு எடுத்ததுச சென்று பிரானை வழிபட்ட செய்தி பழைய கல்வெட்டு ஒன்றிற குறிககப்பட டிருத்தல் கொண்டு நன்கறியக கிடக்கின்றது. பௌத்தசமய முதலவரான கௌதம சாக்கியர் சைவசமயத்திற்கு இன்றியமையா அறங்க ளான 'கொல்லாமை' 'புலாலுண்ணாமை' என்னும் அரு ளொழுக்கங்கள் தங்காலத்திருந்த ஆரியர்க்கும் அவா வழிச்சார்ந்தார்க்கும் முதனமையாக வேண்டியிருந்த மையால், அவறறை எடுத்தது வலியுறுத்தி வந்தனரே யன்றி, அவா சைவசமயக் கோட்பாட்டிற்குங் கடவுள வழிபாட்டிற்குஞ் சிறிதும் மாறுபட்டவரா யில்லாமை யினாலே தான, அவர்தம் மாணாககரில் அவரது திருவுளக கருத்தின் உண்மை கண்டார் மரபில வந்த இடைக காலத்தவர் சிவபிரானையும் அமமையையும் உடன வைத்து வணங்கும் முறைகளையுஞ்சேர்த்து மகாயான பௌத்தத்தை உண்டாககினர். மாணிக்கவாசகப்பெரு மான காலத்தில, அதாவது இறறைசகு ஓராயிரத்தது எழு நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன்னம இம்மகாயானபௌத்தமே வடககே இமயமலேககும் அபபாலிருந்து தெறகே குமரி முனைவரையிற பரவியிருந்த தாகும் இம்மகாயான பௌத்தம் சைவசமயக கோட்பாடுகளுடன் பெரி தொத்து நின்றமையால், அதனைத்தழுவிருந்த பௌத்த குருமார்க்குஞ் சைவசமய குரவர்க்கும் ஏதொரு போ

* See Prof Rhys Davids' Hibbert Lectures on Indian Buddhism, pp. 63—69.

ராட்டமும் நோந்திலது மற்று, முதலாசிரியர் கொள்
கைக்கு மாறாய்க், 'கடவுளும் இல்லை, உலகமும் இல்லை,
உயிராகளும் இல்லை' யெனக் கரையும் ஈனயானபெளத்த
மோ இவ் விநதிய நாட்டில் வழங்குதற்கு இடம்பெறாமை
யின், இலங்கையிறசென்று ஒடுங்கிறது; இது சைவசமயக்
கோட்பாடுகளுக்கு மாறாய்க்கிடந்தமையின், இதன் இல
வழககைப் பின்பற்றிய இலங்கைப் பெளத்த குருமார்
களே திலைக்குப்போந்து மாணிக்கவாசகரொடு வழக
காடித் தோல்வியுற்றவராவர். இன்னும், இவ்வீனயான
மகாயான பெளத்தமத வரலாறுகளுங், காலமும், அவற
றையாக்கியோரும், பிறவுமெல்லாம் எமது மாணிக்க
வாசகர் வரலாறுங் காலமும் எனனும நூலில் வலிய
சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டி விளக்கப்பட்டிருக்
கின்றன எனவே பெளத்தமத முதலாசிரியரான கௌ
தமசாக்கியரின் கொள்கை, பண்டைத் தமிழாசிரியரின்
கொள்கையுடன் முழுதொத்து நிறைவின், அதனைத்
தமிழர்மதமெனத் தழுவுதற்கண் இழுக்கேதும் இலதே
னும், அவர்க்குப்பின் பெளத்தமதப் பெயரால் வெளிவந்
தார் பலரும், முதலாசிரியர் கொள்கைக்கு முழுமாறாய்
இவ்வழக்கே (சூனியவாதமே) பேசுதலின், அவரது
பெளத்த மதத்தைத் தமிழாமதமெனக் கூறுதல் ஒரு
வாற்றானும் ஒவ்வாதென விடுக்க

இனி, இங்ஙனமே கௌதமசாக்கியர் காலத்தில்
வடநாட்டில் உடனிருந்தவரான மகாவீரரால் ஆக்கப்
பட்ட சமண மதமுங் கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை
யாகிய சைவசமய ஒழுக்கங்களுையே பெளத்த மதத்தி
னும் பார்க்க மிகவும் உறைப்பாய் எடுத்து வலியுறுத்தி,
ஆரிய வேதங்களை இழித்துப் பேசக் காண்டலின்,
அதுவும் அககாலத்திற்கு முதன்மையாய் வேண்டிய

சைவவொழுக்கத்தை உயர்த்தெடுத்துப் பேசியதேயன்றிக், கடவுள் இல்லையென்றாவது, கடவுளை வழிபடுதல் வீணென்றாவது பேசியதில்லை. முதலாசிரியரான மகாவீரர்க்கு உடன்பாடாகாத கொள்கைகளேயே. அவர்க்கு நெடுங்காலம் பிற்பாட்டு வந்தவரான சமண சமயத்தவர் கைக்கொண்டு ஒழுகுதலானும், பிறகாலத்துச் சமண சமயத்தாரா கடவுள் வழிபாட்டைக் கைவிட்டுத், தம் முதலாசிரியரான மகாவீரரையே கடவுளாக வைத்து வழிபடுதலானும், இப் பிறகாலத்துச் சமண மதமுந் தமிழர் மதமாதற்கு உரியதல்லாததாயிற் றென்க.

இனி, இஞ்ஞன்றைத் தமிழ் மக்களில ஒரு பெரும் பகுதியார் கிறித்துமதத்தின ராகவும், மற்றொரு பெரும் பகுதியார் மகமதுமதத்தின ராகவும் வாழ்ந்து வரக் காண்டலின், அவ்விருவரையுந் தமிழா மதத்தின கட் சோததுப் பேசுதல வேண்டுமாவெனின; ஒரே முழுமுதற் கடவுள் வணக்கத்திற் கடைப்பிடியாய் நிறைவிற கிறித்தவரும் மகமதியரும் பண்டைத் தமிழரோடு ஒப்பராயினும், பண்டைத் தமிழர்க்கு இரண்டாவதாய்ச் சிறந்த கொல்லாமை புலாலுண்ணுமை யென்னும் அருளொழுககங்களை அவ்விருவருங் கடைப்பிடித்து நடவாமையானும், உயிர்களுககு முற்பிறவி பிற்பிறவி யுண்மையினையும் ஊழ்வினை யுண்மையினையும் அவா உடம்படாமையானும், இறைவனது திருவுருவ வழிபாட்டை அவா மறுத்தலானும் அவரிருவரும் பண்டைத் தமிழர் மதத்திற்குப் புறம்பாகவே நிறகவேண்டியவ ராயினு ரென்க.

என்றிதுகாறும் விளக்கிப் போந்தவாற்றால் மிகப் பழையகாலத்திருந்த தமிழரின் முப்பொருட் கொள்கை

யே (முப்பொருட் கொள்கையாவன கடவுள் உயிர் உலகு எனனும் மூன்றையும் பற்றியவை), தி. பி முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னிருந்து இரண்டாய்ப்பிரிந்து சைவம் வைணவம் என்னும் பெயர்களால் இன்றுகாறும் இவ்விந்திய நாடுவகும வழங்கிவரும் உண்மை நன்கு புலனாகாநிற்கும்: ஒரே முழுமுதற்கடவுளை ஒளிவடிவிறகண்டு, அதனையே அமமையப்பரென வைத்து வணங்கி வருதலிற பலலாயிர ஆண்டுகளாகக் கடைப்பிடியாய் நின்ற பண்டைத்தமிழாக்குப்பின பல்லாயிர ஆண்டுகள் கழித்து, அப்பண்டைத் தமிழாது மரபிலேயே தோன்றிய கௌதமசாக்கியரும் மகாவீரருந் தம் முன்னோதங் கொல்லா அறத்தினையே எங்கு மெடுத்ததுப்பேசி, ஆரியரின கொலை புலை பொழுக்கத்தினை வேரறக் களைந்து வந்தனராயினும், அவர்க்குப்பின் அவர்பெயர் தாங்கி வந்த பௌத்தருளு சமணரும் முழுமுதற் கடவுளுண்மையினை மறுத்து, மக்கள் தாம் பெறுதற்குரிய முதற் பெரும்பயனான கடவுள் வழிபாட்டை இழக்குமாறு செயது தமிழலகினைப் பாழ்படுத்தி வந்தமையின், அவ்விருவரும், இறைவன் றிருவருட் டிறத்தாற றேன்றியருளின மாணிக்கவாசகராலுந் திருஞான சம்பந்தராலும் முறையே ஒடுக்கப்பட்டு இவ்விந்திய நாட்டினகட பெரும்பாலும் இல்லாமலே ஒழிந்துபோயினர். என்கு நின்ற பௌத்தா சமணரிற் சிறு பகுதியாருந் தமக்கு மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஒரு முழுமுதற் பொருள்வணக்கத்தைக் கைவிடமாட்டாராய்த், தத்தஞ் சமயமுதலவரான கௌதமபுத்தரையும் மகாவீரரையும் கடவுளாக்கி, அவர்க்குத் திருவுருவங்கள் சமைத்து, அவைதமமை மிக அழகிய மிகப்பெரிய திருக்கோயில்களில் இருத்தி இன்றுகாறும் அவைதமக்கு வழிபாடாற்றி

வருகின்றனர் ஆகவே, சைவரைப் பகைத்துக் கடவுள் இல்லையெனக் கட்டுரைத்து வந்த பிறறை ஞானரைப் பெளத்தர் சமணருங்கூடக் கடைப்படியாகக் கடவுள் வணக்கத்தில் வந்து மனஆறுதல் பெற்று நிறைவு எவர்க்கும் இனிது விளங்காநிற்கும். இப்போது சில ஆண்டுகளாகப் புதிது தோன்றி, ஆரியக்குறும்பை அடக்கித் தமிழாக்கு நனமை செய்வார்போல ஆரவாரம் புரியும் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரா, பண்டைத் தமிழரின் மரபிற ஞேன்றி அவர்க்குரிய பிறப்பு இறப்பு இல்லா ஒரே முழு முதற கடவுளின் ஒளியருவ வழிபாட்டில் உறைத்து நிற்பவரான சைவ சமயத்தவரையுஞ் சைவசமய ஆசிரியரையும் அவர் அருளிச்செய்த ஒப்புயர்வில்லாத் தேவார திருவாசகம் முதலான செந்தமிழ் மாமறைகளையும் வாய் கூசா திகழ்த்து ஆரவாரஞ் செய்துவருகின்றனர். இவர்களுள் இவர்க்குப் பின் இவர்தங் கால்வழியில் வருவாரோ தாங் கடவுள் வணக்கத்தைக் கைவிட மாட்டாமை யுணர்ந்து, சிறிது காலத்தில் தத்தலைவரையே, பெளத்தர் சமணரைப்போற, கடவுளாகக் அவரை வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்யாநிற்பர் சிறற்றிவுடைய ராய்ப் பிறப்பிறப்பிற பட்டுழலும் மக்களை எத்துணைதான் கடவுளாக உயர்த்தி வழிபடினும், அவர்கள் கடவுளாய் விடுவாரோ? கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ? மின்னுவெல்லாம் பொன்னாமோ? ஆகையால், இறைவனில்லையென எடுப்புடன் பேசுவாரெவருந், தாங் கவலையிலும் நோயிலும் வறுமையிலும் துன்பத்திலுஞ் சிக்குண்டு ரையுங் காலுஞ், சாகப் போகுந் தறுவாயிலும் இறைவன் நம்பிக்கை வரப்பெற்று, அதற்குமுன் தாஞ் செய் பெரும் பிழையினை யுணர்ந்து நெஞ்சம் இரங்காநிற்பரென்பது திண்ணம். அது நிகழ்க.)

தமிழர்த் திருக்கோயில்கள்

இனி, ஒளிவடிவே முழுமுதற்கடவுளின் அருள் வடிவாதலை நன்கு கண்ட பண்டைத்தமிழர் அக்கடவுளின் அருளவடிவை வைத்து வழிபடுதற்கு அமைத்த திருக்கோயில்களின் வரலாற்றைச் சிறிதெடுத்துக் கூறுவாம். பழைய தமிழ்முன்னோர் ஒளிவடிவே இறைவனவடிவென உணர்ந்தபின், பகற காலத்தே பேரொளிபிழம்பாய்த் துலங்காநின்ற கதிரவனையே கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டு வரலானார். இது வடமொழி யிருக்குவேதத்திற் பகலவன வணக்கத்தின் மேலதான காயத்திரி மந்திரமே மிகச் சிறந்த வழிபாட்டுரையாய்த் திகழ்தலாலும், அம் மந்திரத்தினையே காலை நண்பகல் மாலே என்னும் மூன்று பொழுதுகளிலும் அநதணரெல்லாரும் பற்பலகாலுஞ் சொல்லி இன்றுகாறும் வழிபாடியற்றி வரக் காண்டலாலும், அக் காயத்திரி மந்திரத்திற் பர்க்கன் என்னும் பெயரால் விளிக்கப் படுவோன சிவ பிரானே பென்பது மைத்திராயணீ யோபநிடதத்திலும் அமர நிகண்டிலும் நன்கெடுத்துத் தெளிவுறுதற்படடிருத்தலாலும், அதற்கிணங்கவே சைவ சமயாசிரியரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

“அருக்கன பாதம் வணங்குவா அந்தியில

அருக்கனுவான அரனுரு வல்லனே?

இருக்கு நானமறை ஈசனையே தொழுங்

கருத்தினை நினையார் கனமனவரே” என்றருளிச் செய்திருத்தலாலுந் தெற்றென அறியப்படும.

அஃதொக்கும், ஆரிய வேதத்திற் போந்த கதிரவன வணக்கத்தைப் பண்டைத் தமிழர்க்குரிய தொனறாகக் கூறுதல் யாங்ஙனமெனின்; ஆரிய வேதமான இருக்கு வேதத்தில் உள்ள பதிகங்கள் அததனையும் ஆரிய மாந்த

ராலேயே ஆக்கப்பட்டன அல்ல; இந்திரன் வருணன் முதலான தம படைத் தலைவர்களின் ஆவிகண் மேல் ஆரியர் பாடிச் கொண்டாடத் பாட்டுகளை, அவர்களைச் சீர்திருத்தல் வேண்டி அவருடன் ஒருங்கு சேர்ந்து நின்று ஒரு கோவைப்படுத்தி, அவற்றிற்கு 'இருககுவேதம்' எனப் பெயருந் தந்த பண்டைத் தமிழாசிரியரே தாம் வணங்கிப்போந்த பகலவன் மேலும், அப்பகலவனுக்கு உயிரான சிவபிரான மேலுந் தாம் பாடிய பதிகங்களை யும் அவ் விருக்குவேதத்தின் இடையிடையே சேர்த்து அவற்றை ஒரொழுங்கு படுத்திய வாயமையினை இந்நூலினகண் முன்னமே சிறிது எடுத்தாக்காட்டி யிருக்கின்றேம் இதற்கு முன் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் எனனும் பெரு நூலிலும், அதனை விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றேம். காயத்திரிமந்திரத்தை இயற்றி இருககுவேதத்திற்சேர்த்து, அவ்வேதத்திற்கு உயிரும் உயர்வுங் கொடுத்தவர் விசுவாமித்திரர் என னுந் தமிழ்ப் பரதகுல அரசமுனிவரே யாதல கருத்திற் பதிககற்பாற்று

இனிப், பேரொளிப் பிழம்பான பகலவனை இறைவனுருவாகக் கண்டு வணங்கி வந்த பண்டைத் தமிழர், நானே நானே அவனபால் அனபு மீதூரப் பெற்று, அகனால் அவனை எட்டாத தொலைவில் வைத்து வழிபடுதலில் மனநிறைவு பெற்றாராய், அவனபோன்ற ஓர் ஒளியுருவினைத் தமதெதிரே நிறுத்தி வழித்துதற்குப் பெருநிறைவு கொண்டனா. தமமால் அனபு செய்யப் பட்டாரை அருகே வைத்துக் காணவும் அவாக்கு மலர்மலை சூட்டுதல் முதலான சிறப்புகளைச் செய்து, அவருடைய காலடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரை வாழ்த்தவும் மிக விருமபுவது, மக்களில் மிக உயர்ந்தாரிலிருந்து

மிக இழிந்தார்வரையி லுள்ள எல்லாரிடத்தும் இயற்கை யாய்க் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, பகலவனை யொப்ப தோர் ஒளியுருவினைத் தமமெதிரே நிறுத்தித், தாம் வேண்டிய சிறப்புகளை யெல்லாம் அதற்குச் செய்து, அதனைப் பழந்தமிழர் வழிபட விழைந்ததில் இயற் கைக்கு மாறானதேதும் அவாபால் இல்லையென்றுணர்ந்து கொள்க. அங்ஙனம் விழைவு கொண்டு, அதற்கேற்ற தோர் ஒளியுருவினை அவர் தேடப் புகுந்த காலத்திலெல லாம், அவர் மரக்கடடைகளிரண்டை ஒன்றோடொன்று தேய்த்து நெருப்பினை யுண்டாகக்கி அதனாற் பசையுண வுப் பண்டங்களைப் பதமாக்கிச் சமைத்துண்ணவும், அத னொளியால் இருள் செறிந்த இராப்பொழுதில் நச்சுயிர கட்குங் கொலை விலங்குகட்கும் அஞ்சாது அகன ரொழுகவுந் தெரிந்து கொண்டாகளாதலால், அத்தகைய நெருப்பின் ஒளியுருவினையே தமக்கு அண்ணமையில் வைத்து மனசு களிப்புடன் வணங்குதற்குத் தலைப்பட டனர் நந தமிழமுன்னோர் இரண்டு மரக்கடடைகளைத் தேய்த்தே மிகப் பழைய காலத்தில நெருப்பினை உண் டாகக்கி வந்தனரென்பது,

“ஒளிகோற் கொண்ட பெருவிறன் ளெகிழ்ச
செந்தீத தொடட கருத்துளைக் குழலின

இன்றம் பாலே முனையின” என்று பெருமபாணற் றுப்படையில் அதனாசிரியா கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுமாற்றால் நனநறியப்படும் ‘ஒளிகோல்’ எனபது தீக்கடைகோல். இன்றைக்கும் வேளவி வேட்கும் ஆசிரியா முகலிற் தீக்கடைகோல் கொண்டே தீயை யுண்டாகக்கி வேளவியைத் தொடங்கு மாற்றால், இது மிகப்பழையகாலத்தே தமிழாக்குள் விருந்ததொரு பழக்கமாதல அறியக்கிடக்கின்றது. பெரும்பாலும் அப்

பண்டைநாளிற் பெரிய பெரிய மரநீழல்களில் வட்டமான ஒரு குழி அகழ்ந்தது, அதிற் நீயை வளர்த்து, அத் தீச்சுடாக்கு நெற்பொரியும் மலருந் தூவி அதனையே மிக் மனங்கரைந்து வழிபட்டு வந்தனர் நந தமிழ்முன்னோர். பின்னா நாட்செல்லச்செல்ல அத்திருவுருவின்பாற் பினனும பினனும் அன்பு பெருகப்பெற்று, அதனைத் தொடுதற்கும், அதற்கு நீராட்டுதற்கும், அதற்கு மலர்மாலை சூட்டிப் பார்த்ததற்கும் பெரிதும் அவர் விரும்பலாயினர். ஆனால், தீயோ தொட்டாற் சடுவதாயிருந்தலுடன், கையிற் பிடிபடாததாயும் நீராட்டுதற்கும் மலர்மாலை யணிந்து பார்த்ததற்கும் இடந்தராத நுண்ணிய இயல்பினதாயும் இருந்தல்கண்டு. அத்தீச்சுடரை ஒப்பதோ உருவினைத் தாந் தொடுதற் கேற்றதொரு பொருளிற சமைத்தற்குக் கருதி, அதனைக் கருங்கல்லில் அமைத்தற்குப் புகுந்தார்; புகுந்து, தீவளர்க்குகு குழியை ஒப்பதான ஒரு வட்டவடிவையும, அக்குழியில் நீண்டு குவிந்து வளாநதொரியுந் தீச்சுடரை ஒப்பதான நீண்டு குவிந்ததொரு குழவி வடிவையும அக் கருங்கல்லிற் சமைத்துப், பின் நீண்டுகுவிந்த அக்குழவிவடிவை வட்டவடிவிற கோதது அங்ஙனங் கோததுசெய்த கருங்கற் றிருவுருவை மரநீழல்களிலேயே நிறுத்தித், தமது அனபின் பெருககால் அதனைத்தொட்டு நீராட்டியும், அதற்கு மலர்மாலை சூட்டியுந், தாம் உண்ணும் உணவுப்பண்டங் களாகிய பழங்களுஞ் சோறும் அதற்கும் உணவாகப் படைத்தும், இறைவன் றிருவுருவினைத் தமதருகே பெற்று அதனைத்தொடவும் அதனை அண்மையிற் காணவும் பெற்ற பெருங்கனிப்பால் அதன்முன் நின்று பாடியும் ஆடியும் எல்லாம் அவா அதனைப் பரவி வரலானார். இவ்வாறாக, அம்முதுமக்கள் தீக்குழியையும் அதில்

வளர்ந்தெரியுந் தீச்சுடரையும் ஒப்பதாகத் தாங் கருங்
கலவிற சமைத்து நிறுத்திய பண்டைத் திருவுருவே பிற
காலத்திற சிவலிங்கம் என்னும் பெயரால் வழங்கப்
பட்டு வரலாயிறறென் றுணர்தல்வேண்டும்

ஆரியர் இவ் விந்தியநாட்டுட் புகும் முன்னமே,
பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இச சிவலிங்கத் திருவுருவை
அமைத்து அதனை வழிபட்டு வந்தனரென்பதற்கு, வட
மேற்கே பஞ்சாபுமாகாணத்தில் இறறைக்கு ஐயாயிர
ஆறாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரிகத்திற சிறந்
தோங்கித் திகழ்நது பின்னர் அழிந்துபட்ட அரப்பா,
மொகிஞ்சதரோ என்னும் பண்டைத் தமிழின நகரங்
களிலிருநது இப்போது வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்களால்
அகழ்ந்தெடுத்தது வைக்கப்பட்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்க
கான சிவலிங்கத் திருவுருக்களே உறுபெருஞ் சான்றாய்
விளங்கா நிறகின்றன *

இனி, இங்ஙனங் கல்லிறசமைத்துத் தாம் வழி
பாடாற்றிவருஞ் சிவலிங்கவடிவந், தாம் பண்டு நிலத்
தின்கண்ணே அகழ்ந்த குழியில் வளர்த்து வணங்கிய
தீச்சுடரின் வடிவமே யன்றிப் பிறிதன்றென்பதனை மற
வாமல் நினைவுகூர்தறபொருட்டே, தாம் ஆறறும் அசசிவ
லிங்க வழிபாட்டின ஈறறில் ஓர் ஒளியினைக் காட்டி
அதனை முடிப்பாராயினர். அவர் அங்ஙனம் ஈற்றிக்காட்
டிய ஒளியினையே, இஞ்ஞான்று விளக்குத் திரியொளி
யிலுங் கருப்புரக் கட்டியொளியிலுங் காட்டிவருகின
றனரென றுணர்நதுகொளளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கலவிற சமைத்த சிவலிங்கவுருவின்
வணக்கந் தோன்றிய காலத்திலெல்லாம் பழநதமிழ்மநர்

* Read Sir John Marshall's ' Mohenjo-daro and the Indus Civilization.'

தர் தாம் நிலையாக இருநது உயிர்வாழ்தற்கு இன்றியமையாதனவான இல்லங்களை முதலில் மரங்களினாலும், பின்னர் சிலகாலங் கழித்துக் கற்களினாலும் அமைக்கலாயினர். அங்ஙனம் தமக்கு இல்லங்கள் அமைத்ததுக் கொண்டதுபோலத் தாம் வணங்குஞ் சிவலிங்கத்திரு வருவிற்கும்கூட பின்னர் இல்லங்கள் வகுக்கலாயினர். இறைவனைப் பழந்தமிழர் கோ என்னும் ஒரெழுத் கொரு மொழியால் அழைத்தமையின், அவ்விறைவனைச் சிவலிங்கவருவில் எழுந்தருளச்செய்து தாம் அமைத்த ஓர் இல்லனையும் அம்மொழியொடு சேர்த்துக் கோயில் என வழங்கலாயினர் இதுவே, சிவலிங்கத்திருவருவும் அதனை நிறுத்தி வணங்குதற்கு இருப்பிடமாய் அமைத்த திருக் கோயிலும் பண்டைத் தமிழர்களினிடையே தோன்றிய வரலாறுகுமென்றுணரநதுகொள்க.

இனி, இவ்விநதியதேயத்தின வடமேற்கு மாகாணத்தில் நாகரிகத்தில மிக்கோங்கி விளங்கிய பண்டைத் தமிழ்மக்களிடையே, மேயப்பர்களான ஆரியர் இதே யத்திற்குப் புறம்பேயிருநது போர்து குடியேறிய பின், தமிழ்மாதர் புரியுந தீச்சுடர் வணக்கத்தைக் கண்டு, அதைப்போற முழுஞ் செய்யத்துவங்கித், தாம் வழக்கமாய் வெட்டித் தின்றுவரும் மாட்டிற்செய்யாத, தாம் வளர்த்த தீச்சுடர்க்குமுன் படைத்துப், பின் அதனை விழுங்கிவர லாயினர். உயிராக்கொலையைப் பெரிதும் வெறுப்பவரான தமிழ் முதுமக்கள், ஆடு மாடு குதிரைகளை இரக்கமின்றி வெட்டி ஆரியர் வேட்கும் வேள்விகளைக் கண்டு மனமபொருராய் அவ்வேள்விகளை அழிக்கத் துவங்கினர். அதனால் ஆரியர் பெரிதும் தமிழர்க்கு மேற கொடுப்பகைமைகொண்டு, ஆற்றலிற சிறந்த அவர்களை அழித்தல தம்மால் ஆகாமையின், தாம் வணங்கிப்

போந்ததம்படைத் தலைவரின் ஆவிகளான இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலானவர்களையே நோக்கித் தமதிடரைச் சொல்லித், தமிழரை அடியோடு அழித்து விடும் படி வேண்டினர். ஆரியர் தாம் வேட்ட வேள்விக்களத் தே சோமப் பூண்டின் சாற்றிற் சமைத்த கள்ளைப் பருகிக் களியாட்டயர்ந்தமையிற் றம்மைச் 'சுரர்' என உயர்த்துப் பேசிக்கொண்டனர்; ஆரிய மொழியிற் 'சுரர்' என்னுஞ் சொல் கள்ளினையே உணர்த்தாநிற்கும். மற்று, அத் தகைய கள்ளினைப் பருகாத தமிழரையோ அவர்கள் 'அசுரர்' என்னும் பெயரற சுட்டுவாராயினர். சுரர், அசுரர் என்னுஞ் சொற்களின உண்மைப் பொருள்களை நோக்குங்காற கள்ளைக் குடிக்கும் ஆரியரை இழிந்தவராகவுங், கள்ளைக் குடியாத தமிழரை உயர்ந்தவராகவுமே அறிவுடையோர் கருதாநிற்பர். ஆனால், ஆரியரோ தம்மைச் சுரர் என உயர்த்தியுந், தமிழரை அசுரர் எனத் தாழ்த்தியுந் தாம் பாடிய பாட்டுகளிற் பேசியிருக்கின்றனர்.

இனித், தமிழரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட தீ வணக்கத்தை ஆரியர் தமக்கு இசைந்தபடி அருளொழுகத்திற்கு மாறான வழியிற் றிருப்பி, அதற்குடம்படாத தமிழரைப் பகைத்து வந்தமையின், நெடுங்காலம் வரையில் இருவகுப்பார்க்கும் பெரும் போராட்டம் நடைபெற்று வந்தது. "ஆனாலங், கல்வியறிவிலுஞ் செல்வ வளத்திலும் பிற நாகரிகத்துறைகளிலும் விழுமியராய் வயங்கி ஆறறவிலுந் தலைமையிலும் ஈடும் எடுப்பு மின்றி வீறி நிற்பவரான தமிழரை எதிர்த்துத் திறப்பாகவெற்றி பெறுதற்கு, அவ்வகைகளிலெல்லாம் வறுமைப் பட்டுச் சீர்குலைந்து அழுங்குவோரான ஆரியர் சிறிதும் இயலாத வராகவே போயினர். அது கண்டு சூழ்ச்சியில் மிக்கவ

ரான ஆரியக் குருமார் சிலர் பலர், தமிழ் மன்னரையுந் தமிழ்ச் செல்வரையும் அண்டிப் பிழைக்க வழிதேடிய துடன், அவர் மறைபொருளாய் வைத்திருந்த மெய்ப்புப் பொருளறிவையுங்கோட்பாடுகளையும் அவர்க்கு மாணுக்கமாகி அவர்பாலிருந்துங் கற்றுக்கொண்டனர். உத்தராலக ஆருணி என்னும் பார்ப்பன குரு அசுவபதி கைகேயன் என்னுந் தமிழ் வேந்தன்பாலுங், கார்க்கிய பாலாகி என்னும் பார்ப்பன குரு அசாத சத்துரு என்னுந் தமிழ் வேந்தன்பாலும், நாரதன் என்னும் பார்ப்பனன் சணற்குமாரர் என்னுந் தமிழ்க் கடவுளான முருகப்பிரான்பாலுஞ் சென்று மெய்ப்பொருளறிவு பெற்ற வரலாறுகள் 'சார்தோக்கியம்,' 'கொஷீதகி' முதலான பழைய உபநிடதங்களிலே தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு ஆரியக் குருமார் தமிழ்ச் சான்றோரையடுத்து அவரால் மெய்ப்பொருள் அறிவுறுக்கப்பட்டபின், தாம் அதற்குமுற் செய்து போந்த வெறியாட்டு வேள்வியின் புன்மையுந் தீவினையும் நன்குணர்ந்து, அது செய்தலை முற்றுங் கைவிடலாயினர். வேள்வித் தீக்கு எதிரிலே மாட்டை வெட்டி அதன் தசையை அதற்குப் படைத்தெடுத்துத் தின்னல் பெருந் தீவினையாதலின் அதனைத் தமக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்திய தமிழாசிரியர் துணைகொண்டொழித்து, வேள்விக் குண்டத்திற்கும் அதன்கண் வளர்க்கப்பட்ட தீச்சுடருக்கும் அறிகுறியாக அமைத்து நிறுத்தப்பட்ட சிவலிங்கத்தின் எதிரிலே அதனைச் சென்றணுகுந் தூய உயிருக்கும் முன் வேள்விக் களத்தே வெட்டப்பட்ட மாட்டுக்கும் அடையாளமாக ஒரு மாட்டினுருவைக் கல்லிற் சமைத்து அதற்கு 'நந்தி' என்னும் பெயர் சூட்டி அதனைச் சிவ

லிங்கத்தின் எதிரே நிறுத்தலாயினர்; அங்ஙனம் அம் மாட்டினுருவை நிறுத்துங்கால், முன்னே வேள்விக்களத்தில் மாட்டின் தலையை வைத்து வெட்டுதற்கு இட மாயிருந்த மேடையைப் 'பலிபீடம்' எனப் பெயர்த்து, அதனையும் அம்மாட்டிற்குப் பின்புறத்தே அமைத்து வைக்கலாயினர். முதலில் மரீழல்களிற றமிழ்ப் பழமக் களாற் சிவலிங்கவுருவம் மட்டுமே வைத்து வழிபாடு செயப்பட்டு வந்ததாகப், பின்னர் உண்டான ஆரியக் குறாமாரின் சேர்க்கையாலோ நந்தியும் பலிபீடமும் அச சிவலிங்கத் திருவுருவின் எதிரிலே மேலும் மிகுதியாகச் சேர்த்தமைக்கப்பட்டுச் சிவபிரான் நிருக்கோயில்கள் நாடெங்கும் வகுக்கப்படலாயின. இதுவே பழையநா ளிற் சிவபிரான் நிருக்கோயில்கள் வரவரப் பிற்சேர்க்கை யுடையனவாய் அமைக்கப்பட்டு வந்த உண்மை வரலா ராகும்.

இங்ஙனம்போந்த திருக்கோயிலமைப்பில் ஆரியர் செய்துபோந்த வெறியாட்டு வேள்வியின் அடையாளங் கள் காணப்படுதலைக்கண்டு மனம்புழுங்கிய இடைக்கா ல்த் தமிழ்ச்சான்றோர், அக்கொடிய வேள்வியின் நினை வை அறவே மாற்றிவிடுதற்பொருட்டு, அவ்வடையாளங் களுக்கு அவர் கொண்ட பருப்பொருளை யொழித்து, அவைதமக்கு மேன்முறையிற் செல்லும் துண்பொரு ளுரைக்கத் தலைப்பட்டார். சிவலிங்கத் திருவுருவமானது எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளைக் குறிப்பதாமென றும், பலிபீடமானது அம்முழுமுதற் கடவுளின் நிருவரு ளைப்பெற விழைந்துசெல்லும் ஓர் உயிர் தனக்கிருந்த அறியாமையையும் யான் எனது என்னுஞ்செருக்கையும் வெட்டி வீழ்த்தும் ஒருவர்த இடத்திற்கு அநிகுறியா மென்றும், அப்புலிபீடத்தைக் கடந்து சிவலிங்கத்தின்

எதிரே வைக்கப்பட்டிருக்கும் நந்தியானது அறியாமை யுஞ் செருக்கும் அற்றுத் தூய்தாகிச் சிவத்தின் நிருவருட் பேற்றை நாடிச்செல்லுந் தூயஉயிருக்கு அடையாளமா மென்றும் உயர்ந்த துண்பொருள் இடைக்காலத்தாசிரிய ரால் அவை தமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டமை நன்கு புலனாகா நிற்கின்றது. அது, தி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவ ரான திருமூலர்,

“ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்

ஆய பசுவும் அடலேறென நிற்கும்

ஆய பவிபீடம் ஆகும் நற்பாசம்

ஆய அரன்நிலை ஆய்ந்து கொள்வார்க்கே” என்று அருளிச்செய்த திருமந்திரத் திருப்பாட்டால் நன்கு புலனாகாநிற்கின்றது. சைவசித்தாந்தத்தின்கண் உணர்த் தப்பிடும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளிலக்கணங் களையே சிவாலய அமைப்பு உணர்த்துகின்றதென இச் செய்யுள் துவலாநிற்கின்றது. மூலத்தானம் என்னுங் கரு வறையினுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்குஞ் சிவலிங்கம் முழு முதற் கடவுளாகிய பதியையும், அச்சிவலிங்கத்தினெதி ரே வைக்கப்பட்டிருக்கும் மாட்டின் வடிவான நந்தி அப் பதியை நாடிச் செல்லுந் தூய உயிரான பசுவையும், அந் நந்தியின் பின்னே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பவிபீடம் அப்பசுவினாற் றொடர்பறுத்துக் கழிக்கப்பட்ட ஆணவ மலமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்துமென இடைக்காலத் திருந்த சைவசித்தாந்த ஆசிரியரான திருமூலர் தெளிவு படுத்திக் கூறுதல்காண்க.

இனித், திருமூல நாயனார்க்கு ஆயிரமாண்டு பிற் பட்டு வந்த கடைக்காலத்திற் சிவாகமங்களை வடமொழி யில் எழுதிய கோயிற் குருக்கள்மார், சிவபிரான் திருக் கோயில்களைச் சிவனடியார்களின் நெஞ்சத் தாமரையின்

வடிவாகவும், அவர்களின் பருவுடம்பு துண்ணுடம்பு மூலவுடம்புகளின் வடிவாகவும் அமைக்கும் முறைகளையும் அவற்றின்கண் வைகுந் தெய்வங்களை வழிபடும் முறைகளையும் வரவரப் பெருக்கி வரையலாயினர். அங்ஙனம் அவர்கள் பிற்காலத்திற் பெருக்கி வகுத்தமுறைகளின்படி கட்டப்பட்ட சிவபிரான் றிருக்கோயில்கள் இத்தென்றமிழ்நாட்டின்கட் பற்பல காணப்படுகின்றன. இப்பிற்கால முறைப்படி அமைக்கப் படாமல், இடைக்கால முறைப்படி சிவலிங்கம் நந்தி பலிபீடம் என்னும் மூன்றுமட்டுமே வைத்து அமைக்கப்பட்ட பழைய கோயில்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இனி, நந்தியும் பலிபீடமும் இல்லாமல் மிகப் பழையகால முறைப்படி சிவலிங்கம் ஒன்றுமட்டுமே நிறுவி அமைக்கப்பட்ட பழைய கோயில்களும் இடையிடையே அருகிக் காணப்படுகின்றன. இம்முற்கால பிற்காலத் திருக்கோயிலமைப்பின் கருத்தை விரிவாகத் தெரியவேண்டுவார் எமது சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்தை நோக்குவாராக.

திருக்கோயிற் றெய்வங்கள்

இனிப், பின்றைக் காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட சிவபிரான் றிருக்கோயில்களின் கருவறையிற் சிவலிங்கம் ஒன்றுமட்டுமே முதன்மையாக நிறுத்தப்பட்டு வணங்கப்படினும், அக் கருவறையைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களில் வேறு பல தெய்வங்களும் நிறுத்தப்பட்டுப் பராவப்படுகின்றன. அவை தம்மில் முதன்மையான சிலவற்றின் வரலாறுகளை மட்டும் இங்கெடுத்துக் கூறுவாம்.

சிவலிங்கமானது சூவிநது நீண்ட அனற்கொழுந்தின் வடிவையே குறிக்குமென்பதும், அதனையே மிகப் பழைய காலத்திருந்து தமிழ்மக்கள் இறைவனுருவாகக் கருதி வணங்கிவரலாயின மென்பதும், அவ்வனற்கொழுந்

திற் சிவந்துகாணப்பட்ட ஒளிவடிவை இறைவனாகவும் அதன்கட் சிறுநீல நிறமாய் அடங்கிக் காணப்படும் ஒளி வடிவை இறைவியாகவுங் கருதி அவர் வழத்திவரலாயினரென்பதும் மேலே தெளிவுபடுத்தப்பட்டன. அன்ற கொழுந்தையொப்பதோர் உருவினைக் கல்லில் அமைத்து நந்தமிழ்முன்னோர் நெடுங்காலம் அதனையே வணங்கிவந்தாராயினுங், காலஞ் செல்லச் செல்ல, அறிவும் நாகரிகமும் பெருகப்பெருக, வெறும் பிழம்புவடிவில் வைத்துக் கடவுளை வணங்குவதிற மமிழறிஞர் மனவமைதி பெறாமாய், அப்பனை ஓர் ஆண்மகன்வடிவில் அமைத்தும் அம்மையை ஒரு பெண்மகன்வடிவில் அமைத்தும் வணங்குதற்குப் பெருவிழைவு கொண்டார். பலதிறப்பட்ட பிறவிகளுள்ளும், மக்கட் பிறவியிலும் மக்களுருவிலுஞ் சிறந்தது பிறிதில்லை. ஆகவே, மக்களுட்சிறந்தார் அனைவரும் முழுமுதற்கடவுளைத் தம்போன்ற மக்கள்வடிவில் வைத்து வணங்க ஆவல்கொள்வரே யல்லாமற், நம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட விலங்குகள் புட்கள் பாம்புகள் மீன்கள் முதலியவற்றின் வடிவில் வைத்துவணங்க ஆவல்கொள்ளார். இது சிறந்தோர்க்குரிய நெறி.

சிறந்தோரல்லாதார் எத்தகைய உருவையுங் கடவுளாக நம்பும் நீரர் ஆகலான், அவர் குரங்கு பறவை பாம்பு பல்லி மரம் முதலான எதனையுந் தெய்வங்களாக வைத்து வழிபடுவர் இவ்வியல்பினரான பேதை மக்கள் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மாநதரிடையே மட்டுமல்லாமல், எல்லா நாட்டிலும் எல்லாவகையான மக்களிடையிலும் அன்றும் இன்றும் உளர். ஆகையாற், கீழ்மக்களான அவர்கள் கைக்கொண்ட சிறையிர் வணக்கத்தையும் பழக்கவழக்கங்களையும், அவர்களின் பக்கத்தே உறையும் மேன்மக்களுங் கைக்கொண்டவராகப் பிழைபடக் கருதி அவர்

மேற் குறைகூறுதல் பகுத்தறிவுடையார்க்குச் சிறிதும் ஆகாது. மேலுங், காலவேறுபாட்டாலுஞ் செல்வக்குறைவாலும் ஒரு நாட்டிலுள்ள மேன்மக்களின் பெருமை குன்றியுங் கீழ்மக்களுள்ளும் அறிவுச்செல்வ மின்றிப் பொருட்செல்வம் மட்டுமே யுடையாரின் தொகையுந் தலைமையும் மிகுந்தும் நிற்குங் காலங்களிற் கீழோர்க்குரிய சிற்றயிர் வணக்கம் மேலோர் எழுப்பிய சிவ பிரான் திருக்கோயில்களுள்ளும் ஸ்ரீபயப்பைய நுழைந்து ஆங்காங்கு நிலைபெறலாயிற்று அதனாற், சிற்றயிர் வணக்கந் தமிழரில் மேன்மக்களுஞ் செய்து போந்தனரென இசைததல் பொருந்தாது. அது நிற்க.

இனித், தமிழ்மேன்மக்களே, தாந் துன்புற்று நிலைகலங்கும் நேரங்களில், இறைவனை வெறும் ஒளிப்பிழம்பு வடிவில் வைத்து நினைக்க உள்ளம் ஒருப்படாமற். நமது துன்பத்தின் கொடுமையை அருகிருந்து கண்டு இரங்கி அதனைத் தீர்க்கவல்ல தந்தையுந் தாயுமாகக் கருதி வழிபட்டு ஆறுதல் உறுதற்கே பெரிதும் விரும்பாநிற்பா. அதனாற், நந்தைதாய் வடிவில் அமைத்த அம்மையப்பர் திருவுருவம் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னமே சிவபிரான் திருக்கோயில்களில் வைத்து வழிபாடு செய்யப்படுவதாயிற்று. என்றாலும், இவ்வம்மையப்பர் திருவுருவம் (உமாமகேசரம்) அமைக்கப்பட்டது, சிவலிங்கத் திருவுருவம் அமைக்கப்பட்டதற்குப் பன்னெடுங் காலம் பிறபட்டதேயாகும். சிவலிங்க வடிவஞ் சிறிதேறக்குறைய ஏழாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே அமைக்கப்பட்ட தொன்மையுடையதென்றும், அதற்கு ஓர் ஆயிரம் ஆண்டு பிற்பட்டுச் சிறிதேறக்குறைய ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே அம்மையப்பர் திருவுருவம் அமைக்கப்பட்டு வணங்கப்பட்ட பழமையுடைய தென்றும்,

பண்டிருந்து அழிந்துபட்ட நகரங்களை அகழ்ந்து அவற்றின்கணிருந்த திருக்கோயிற் றிருவருவங்களை எடுத்து வைத்துக் காட்டும் மேனாட்டாசிரியரின் அரியபெரிய, வுதவியினாலும், பண்டைத் தமிழ் நூலாராய்ச்சியினாலும் நன்கறியப் பெறுகின்றேம்.

இனித், தமிழ்ப் பழமக்களிலேயே தந்தையைவிடத் தாய்க்கு உயர்வுகூறும் ஒரு குழுவினர் உண்டாகியபின், அம்மைக்குத் தனிக்கோயில்கள் சிவபிரான் றிருக்கோயில்களின் அகத்தும் புறத்தும் அமைக்கப்படலாயின. இதற்குக் குமரிமுனை (கன்னியாகுமரி)யிலுள்ள அம்மை திருக்கோயிலுங், கச்சிமாநகரில் (காஞ்சிபுரத்தில்) உள்ள காமக்கண்ணம்மை (காமாட்சி) யின் றிருங்கோயிலுங், காளிகட்டத்தில் (கற்கத்தாவில்) உள்ள காளியம்மை திருக்கோயிலும் பிறவுஞ் சான்றாக நின்றல் காண்க.

இனித், தெய்வத்தைப் பெண்வடிவில் வைத்து வணங்குதல் இழிவெனக் கருதும் வேறொரு கூட்டத் தார் தமிழரிற் றேன்றியபின், அம்மையே ஆண்வடிவினரான திருமாலாகத் திரிக்கப்பட்டுச் சிவபிரான் திருக்கோயிலின் உள்ளும் வெளியும் வைத்து வணங்கப்படலாயினர். திருமால் வணக்கம் உண்டான வரலாறு இந்நூலின்கண் முன்னும் விரித்து விளக்கப்பட்டது.

இனித், சிழக்கே விடியற் காலையிற் றேன்றும் ஞாயிறு இளஞ்செவ்வியுடையதாய்ச் செஞ்சுடர் விரிநது திகழ், அதன்கீழ்த் தோன்றுங் கடல்நீர் நீலமும் பசுமையுங் கலந்த நிறத்தின தாய்த் துலங்காநிற்பக் காணப்படும் மிக அழகிய காட்சி, இறைவன் எழில் கிளர் லீலத்தோகை மயின்மேற் றேன்றுங் காட்சிபை ஒப்பதாயிருத்தலின் அவ்விடியற் காலையிற் சிவந்து தோன்றுங் கதிரவனே சேயோனாகவும், அககதிரவனுக்குக் கீழ்த் தோன்

றும் நீலநிறக் கடலே அவன் ஊரும் நீல மயிலாகவுங்
 கருதி வழத்தப்படலாயினவென்க. சேயோனாகிய முரு
 கப்பிரான் விடியற் காலையிற் கிழக்கே மேலெழுநது கதிர்
 விரிக்கும் இளவள ஞாயிற்றின் றிருவுருவே யாகவின்,
 அவன் என்றும் இளையோன் எனப்பட்டான். கதிர்
 சாயுஞ் சாயங்கால வேளையில் மேற்கே காணப்படுங் கதிர்
 வனே, தன் செவ்வொளி தோய்ந்த முகிற் குழாங்கள்
 வான்முகட்டின் நாற்புறத்துஞ் செக்கர்ச் சடையெனச்
 சிவந்து மிளிர், அம் முகிற் குழாங்களின் இடையே
 தோன்றும் வெள்ளிய பிறை அசசடைக் கற்றைமேல்
 நிவந்து விளங்காநின்ற வெண்பிறை யென்னத் துலங்கா
 நிறபக், கண்ணையுங் கருத்தையும் ஒருங்கே கவருங்
 காட்சித்தாய்த் தோன்றுகிலையிற் சிவபிரான் என வைத்து
 நம் பண்டைத் தமிழ் முதுமக்களால் வணங்கப்படுவான்
 ஆயினன். காலே ஞாயிறு இளஞ்செவ்விய தாகவின்
 முருகவேள் எனவும் மாலைக்காலத்து ஞாயிறு முதிர்ந்த
 செவ்வியதாகவிற் சிவபெருமா னெனவுங் கருதப்பட்ட
 மையின் இளமுருகன் சிவபிரானுக்கு மகனெனக்கொள்
 ளப்பட்டான். என்றாலுங், காலே ஞாயிறும் மாலை ஞாயி
 றுங் கால வேறுபாட்டால் இரண்டாகக் காணப்படி
 னும், பொருளளவில் இரண்டும் ஒன்றேயாதல் எல்லார்க்
 கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், முருகப்பிரானுஞ் சிவபிரா
 னும் இருவராக வைத்து வணங்கப்பட்டாலும் இருவ
 ரும் ஒருவரே பென்பது ஆராய்ச்சி வல்லார்க்கெல்லாம்
 ஒத்த கருத்தேயாம். இஃது அவ்விருவர்க்கும் வழங்குஞ்
 சேயோன் சிவன் என்னும் பெயர்களாலும் இனிது
 விளங்காநிற்கின்றது. சேயோன் என்னுஞ் சொல்லுஞ்
 சிவந்த நிறத்தினன் என்னும் பொருளையே தருகின்றது;
 சிவன் என்னுஞ் சொல்லுஞ் சிவந்த நிறத்தினன் என்

னும் பொருளையே தருகின்றது. எனவே, பொருளொற்றுமையாலுஞ் சொல்லொற்றுமையாலும் முருகனும் சிவனும் ஒரே முழுமுதற் கடவுளாதல் பெறப்பட்டமை காண்க. முருகப்பிரான் சிவபிரானுக்குப் புதல்வராகக் கொள்ளப் பட்டபின், அவரது திருவுருவமுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்களி னகத்தும் புறத்தும் வைத்து வணங்கப்படுவதாயிற்று. திருப்பரங்குன்றம், திருவாணி நன்குடி (பழனி), திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திருவேரகம் முதலியன முருகப்பிரானைத் தனியைத்து நந்தமிழ் முன்னோர் வணங்கும் மிகப் பழைய திருக்கோயில்களாகும்.

இனிச், சிவபிரானை அம்பலத்தில் ஆடுங் கூத்தகை வைத்து வணங்குவதும் மிகப் பழைய காலத்திருந்தே நடைபெற்ற வரும் முழுமுதற் கடவுள் வழிபாடாய் நம் பழந் தமிழ் மக்களிடையே காணப்படுகின்றது இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறாண்டுகட்கு முன்னமே இயற்றப்பட்டதான சிலப்பதிகாரப் பதிகச்செய்யுளில்,

“அதிராச்சிறப்பின மதுரை மூதூர்க்

கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில்

வெள்ளியம்பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்”

எனப்போந்த பகுதியிற் சிவபிரானும் அவன் திருநடங்குயிறுறும் வெள்ளியம்பலமும் நனகு குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் காண்க. தி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தில்லைப் பொன்னம்பலத்தே பேரினபத் தனிக் கூத்தாடுஞ் சிவபிரான் மேலதாக வைத்துத் திருச்சிறம்பலக்கோவையார் அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. இன்னும் மாணிக்கவாசகர்க்குப் பின்வந்த அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரா முதலான சமயாசிரியரும் பிறருமெல்லாம் அடிப்பலக்

கூத்தனை நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பற்பல பதிகங்கள் பாடியிருக்கின்றனர். இப்பத்தொன்பதாம் தூற்றாண்டின இடையிலிருந்த இராமலிங்க அடிகள் எடுத்ததுக் காட்டியவாறு, எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சத் தாமரையின் அகத்தும் விளக்கொளிபோல் அசைந்து கொண்டிருக்கும் அருளொளியின் இயக்கமே இறைவனது அருள் நடனமாகும் இவ்வியக்கத்தினால் உததப்பட்டே ஓரறிவுடைய உயிர்களிலிருந்து ஆற்றிவுடைய மக்கள் ஈரான எல்லா உயிர்களுந் தததம் உடம்புகளில் நிலைபெற்று நின்று அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்தனவாய் வாழ்ந்து வருகின்றன. இவ்வாறு நடைபெறும் நெஞ்சத் தாமரையின் இயக்கமே எல்லா உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையா விழுப்பம் உடையதாயிருத்தலை இஞ்ஞான்றை உடம்பு தூல் வல்லாரும் நன்காராய்ந்து காட்டியிருக்கின்றனர். இந்நெஞ்சத் தாமரையில் சிகழுஞ் சிவ பிரானது அருளொளியின் இயக்கமே. இற்றைக்குமூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே வடமொழியிற நமிழாசிரிய ராற் செய்துவைக்கப்பட்ட 'சாந்தோக்கியம்,' 'தைத்திரியம்,' 'பிருகதாரணியம்' முதலான பல பழைய உபநிடதங்களிலும், அவற்றின சார்பாய்ப் பிறறைநாளிற றேன்றிய 'கைவல்யோபநிடதத்'திலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, உயிர்களினகத்தும் புறத்தும் ஓவாது நடைபெறும் இறைவனது அருளியக்க நிலையினைப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே தவக்காட்சியால் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கண்ட தமிழ்ச்சான்றோர்கள், அப்பலத்தாடுஞ் சிவபிரானுக்கு ஒரு முதன்மையான இடந் திருக்கோயில்களினுள்ளே அமைத்து வைத்து வழிபடலாயினர். பண்டைத்தமிழிற, நவவொழுககத்தில் நின்று அகக்கண் திறக்கப்பெற்றுத் தொகை பெருகிய

பின் நிறுவப்பட்டதே அம்பலவாணர் திருவுருவமாகும். எங்ஙனமாயினும், அம்பலவாணர் திருவுருவ வழிபாடு தோன்றியது இற்றைக்கு முவாயிர ஆண்டுகட்குக்குறையாதென்பது திண்ணம்.

இனித், தவ்வொழுக்கமும் அதனை மேற்கொண்டார் தொகையும் பெருகப்பெருக, முழுமுதற் கடவுளை ஒளிப்பிழம்பாகிய பொருள்வடிவிற்கு கண்டு வணங்கிப் போந்த பழந்தமிழாசிரியர், அதனை ஒசைவடிவிலுங்கண்டு வணங்கத்தலைப்பட்டார். பொருள்களைப்பற்றித் தமக்குண்டார் தெளிவான உணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியைத் தமமொடு தொடர்புடையார்க்குத் தாம் தெளிவாகப் புலப்படுத்திவைக்குந் திறமும் எல்லாம் எழுத்தோசையொடுகூடிய சொல்லின உதவிகொண்டே நடைபெறக் காண்டலின, எல்லாப்பொருட்கும் எல்லாவயிர்க்கும் முதலாய் நிற்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனை, எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதலாய் இயற்கையிலே தோன்றி ஒலியாநின்ற எழுத்தோசை ஒன்றனை ஆராய்ந்தறிந்து, அதன்கண்ணைவைத்து வழிபடத்துவங்கினா நந்தமிழ் முன்னோர். எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதலாய் இயற்கையிலே ஒலிப்பது எது? கடலோசையைக் கருத்தாய் நோக்குமின்கள்! வெள்ளிய ஒரு சங்கினை எடுத்துக் காதில்வைத்துக் கேண்மின்கள்! அவை யிரண்டிலிருந்தும் இயல்பாகக் கேட்கப்படும் ஒசை யாது? அஃது “ஒ” என்று இரையும் ஓர் ஒலியே யன்றோ? ஆகவே, எல்லா எழுத்தோசைகட்கும் முதலாய் இயல்பாகத் தோன்றி ஒவாது ஒலி செய்துகொண்டிருப்பது ஒவென்னும் ஒலியே யல்லாமல் வேறொன் றன்றென்பது நினைவிற்கு பதிக் கற்பாற்று. இவ்வியற்கை முதலோசை வடமொழியிற் ‘ப்ரணவம்’ என்று வழங்கப்படுகின்றது; ‘ப்ரண’ என்

னும் முதல் 'பழைய' என்னும் பொருளைத் தருவதாகும்; எனவே, வடநூலாரும் 'ஓ' என்னும் ஒசை ஏனைஎல்லா ஒசைகட்கும் முன்னதாய் இயற்கையே தோன்றி இயங்கும் பழமையுடைத்தாதல் பற்றியே அதற்குப் பிரணவம் எனப் பெயர் தந்தாரென்பது அறியப்படுகின்றது.

இனி, ஓ என்னும் இம்முதலோசை தானுங் காதி னுற் கேட்கப்படுவதேயன்றிக் கண்ணினுற் காணப்படுவ தன்று. மற்றுக், கடவுள் வணக்கமோ கண்ணினுற் காணப்படும் ஒரு பொருளினே நிறுத்தி அதனெதிரே செய் யப்படுவதன்றிக் காதினுக்கேட்கப்படும் ஓர் ஒசைக்குச் செய்யப்படுவதன்று. மக்களெல்லாருந் தம்மால் அனபு பாராட்டி வணங்கப்படும் பொருளைத் தங்கண்ணெதிரே காணப் பெருவிழைவு கொள்கின்றனரன்றிக். காதாற் கேட்குமளவில் தமது அவர் அடங்கப்பெறுபவர்களாய் இல்லை. ஆகவே, மக்களின் அறிவுவளர்ச்சிக்கும், அவர் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவி ஒருங்கிருந்து வாழ்கற கும் இன்றியமையாக் கருவியான எல்லா எழுத்தோசை கட்கும் முதலான ஒங்காரமும் இறைவனுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற வடிவமாதலை நந்தமிழாசிரியர் ஆராய்ந்தறிந்தபின், கட் புலனாகாத அவ்வோங்கார வடிவத்தைக் கட்புலனும்படி வைத்து வணங்குவது எங்ஙனமென்றாராயத் துவங்கினு மாதல்வேண்டும். ஒசையைக் கவர்தற்குக் கருவியா இருப் பது யாது? காதே யன்றோ? காதே ஒசையைக் கவருங் கருவியாயிருத்தலை அறிந்தபின், அக்காதின் வடிவத்தை. எல்லா ஒசைகட்கும் முதலான ஒகாரத்திற்கும் வடிவாக எழுதத் தெரிவது இயற்கை யன்றோ? வரிவடிவில் எழு தப்படும் ஓ என்னும் எழுத்தின் உருவத்தையும், மக்களா கிய நஞ் செவியின் உருவத்தையும் ஒத்திட்டுப் பார்மின் கள்! ஓவின் உருவஞ் செவியின் உருவம் ஒன்று யிருத்

தலை எளிதில் உணர்வீர்கள். நம் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் ஒசையை யுணருஞ் செவியின் உருவமைப்பை உற்று நோக்கியே முதலோசையாகிய ஒங்காரத்திற்குக் கட்புலனும் உருவினை அமைத்த துட்பம் இப்போது யாவரும் எளிதில் அறியற்பாலார்.

இனி, ஒங்கார ஒலிக்குக் கட்புலனும் உருவமைப்பினைத் தெரிந்து கொண்டபின், சிலகாலமெல்லாம் அதனை வரிவடிவில் மணலிலும் பனியேட்டிலும் எழுதி, அதன் ஒசையை வாயினாலும் ஓம் ஓம் எனப் பலகாற்சொல்லித், தங் கட்புலனையும் மனனையும் அவ்வுருவிலே நிலைபெற நிறுத்தி இறைவனைத் தொழுது போந்தனர் நந்தமிழ்த்தவ ஆசிரியர். அதனால் அவர் பெற்ற இம்மை மறுமைப் பயன்கள் பல. இங்ஙனம் ஒங்கார வடிவிலே கண்ணுங்கருத்தும் ஒருவழி உறைத்து நிற்க அவர் ஓவாது கூறிவந்த ஒங்காரஒலி பெற்றகரும் பயன்கள் பலவற்றைத் தமக்குந் தமமைச்சார்ந்தார்க்குந் தருதல்கண்டு, அவர் அதனை ஒரு தலை சிறந்த மந்திரமாகக் கருதலாயினர். எல்லா ஒலிகட்கும், அவ்வொலிகளை உறுப்பாய்க் கொண்ட எல்லா மந்திரங்கட்கும் முந்தியதாய், அவற்றின் முதல்தின்று அவற்றை இயக்கிப் பயன்றருதல் பற்றியே இவ் வோங்காரம் 'மந்திர அரசு' என்று முனிவர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இனி, ஒங்காரத்தை வடிவில் எழுதியும் வாயினற் சொல்லியுங் கடவுள் வழிபாடு ஆற்றிவந்த நந்தமிழாசிரியர் தாம் அதனாற் பெரும்பயன் அடைந்தவளவில் அமைதியுறுது, தாம் பெற்றபயனைத் தம்மோடொத்த மக்களெல்லாரும் பெற்று இன்புறல்வேண்டுமெனக் கருதினவர்களாய், எழுத்தினுருவையும் அவ்வெழுத்தின் ஒலியையும் கண்டுங் கேட்டுஞ் சொல்லியும் இறைவனை

வணங்குமளவுக்குப் பொதுமக்கள் உள்ளம் ஒருப்படா
 ரென உணர்ந்து, அவ்வோங்கார வருவினை அவர் புலங்
 கொளக்காணும் ஒரு சிறந்த வடிவிலே வைத்துக் காட்டு
 தற்கு முனைந்து, அவர்க்கேற்றதொரு வடிவு யாதாகலா
 மென ஆராய்ந்து காணலாயினுராதல வேண்டும். நாம்
 அறிந்த உயிர்ப்பொருள்களிலே ஒங்கார வடிவினை நங்கட்
 புலனெதிரே விளங்கக்காட்டுவது யாது? யானையும் பாம்
 புமேயல்லவோ? யானையின் முகமும் அதன்கீழ்த் தொங்
 கும் நீண்டுசுருளும் புழைக்கையும் ஒ என்னும் எழுத்
 தின் வடிவத்தை முழுதும் ஒத்திருத்தல் காண்க. அங்
 னனமே, நல்லபாம்பின் படமும் நீண்டுசுருளும் அதன்
 உடம்பும் ஒங்காரவடிவினை முழுதும் ஒத்திருத்தலும்
 நினைவுகூறபாற்று. யானையும் பாம்பும் ஒங்காரவடிவினை
 பொத்திருப்பினும், பாம்பினும் யானையின் வடிவமே
 அதற்கு மிகவும் இயைந்ததொன்றாகத் தமிழ்ச்சான்றோர்
 களால் எடுக்கப்பட்டது. ஏனென்றிற், கூறுதும். எல்லா
 உயிர்ப்பொருள்களிலும் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவரே
 பெரியராதல்போல, எல்லா உயிர்களிலும் யானையே உரு
 வத்தாலும் வலிமையாலும் பெரியதொன்றாய்க் காணப்
 படுகின்றது. கடவுள் எந்த உயிரையுந்தனக்கெனக் கொலை
 செய்யாமைபோல, யானையுந் தனது உணவுக்கென்று
 எந்த இயங்கும் உயிரையுங் கொலைசெய்யாததாய்த்தழை
 களையும் நாணற்புல்லையுங் கனிகளையுந் தின்று உயிர்வா
 முஞ் சைவவிலங்காய் விளங்குகின்றது. கடவுள் தன்னை
 அன்பினால் உருகி வழிபடும் ஏழை அடியார்க்கு எளிய
 ராய் அவர் வேண்டுவனவெல்லாம் விரும்பிச் செய்தல்
 போல, யானையுந் தன்னுடன் அன்பினாற் பழகுவாரிடத்
 தே தனது பெருவலிமையினைக் காட்டாது அவர்க்கு
 மிக அடங்கி அவர்வேண்டும் உதவிகளெல்லாஞ் செய்து

அவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொன்றாய்த் திகழ்கின்றது. இங்ஙனமாக யானையானது பலவகையிற் கடவுளியல்போடு ஒரு சிறிதாயினும் ஒத்துநின்றல் கண்டே தமிழாசிரியர் ஒங்காவடிவினைப் பொதுமக்கள் எல்லாரும் உள்ளம் ஒருவழிப்பட்டு நிற்கக் கண்ணாரசுகண்டு வணங்குதற்குச் சாலவும் ஏற்றதொன்றாய் யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் உருவினை அமைதது வைக்கலாயினமென்று தெற்றென அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இதுவே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வழிபாடு உண்டான உண்மைவரலாறாகும்.

ஆனால், வடமொழியிற் புராணநூல்கள் இயற்றினவர், இழிந்தமக்களின் நடையைக் காட்டிலும் அருவருக்கத்தக்க செய்திகளைப் பொய்யாகப் பிணைத்துக்கட்டிச் சிவபிரானமேலும் உமைப்பிராட்டியார்மேலும் அவைதம்மை ஏற்றி, யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் அவ்விருவர்பால் நின்றுந் தோன்றிய வரலாறுகளைப் பற்பலவாறு ஒன்றோடொன்று மாறுபடப் பகாந்திருக்கின்றனர் மேலே யாம் காட்டிய உண்மை வரலாற்றினை யுணர்ந்தவர், வடநூற் புருகர் கட்டிவிட்ட இழிந்த வரலாறுகளைக் கண்டு மனங் களையார். அதுநிற்க.

இனி, யானைமுகமுடைய பிள்ளையாராகிய முழுமுதற் கடவுள்வணக்கந்தி பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலாதல் ஆறாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல்தோன்றியதாகல் வேண்டுமென்பதனைப் பல வலியுறுத்தினவர்கொண்டு எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் என்னும் நூலின்கண் நன்கு விளக்கிக் காட்டி யிருக்கின்றோம். அங்கே அதனைக் கண்டுகொள்க

புறப்பொருளுணர்ச்சியோடு அசப்பொருளுணர்ச்சியும் மிக்க அருந்தவத்தோர் தொகை பெருகத்துவங்

கிய பின்னரே, இறைவனை ஒலிவடிவில் வைத்து வணங்கும் வணக்கமும், அதன்வழியேயானே முகமுடைய பிள்ளையார் வழிபாடும் இவ்விந்தியநாட்டெங்கணுந் தோன்றி சிலைபெறலாயினவென்று அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். எல்லாவொலிகட்கும் முற்பட்டு ஓங்காரவொலியே இயற்கையாய்த் தோன்றி நிலவக்காண்டலின், எல்லாவணக்கங்கட்கும் முதலதாய்ப் பிள்ளையார் திருவுருவ வணக்கமே சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் நடைபெறுமாறு அவரது வடிவம் அவற்றின் முகத்தே அமர்த்தி வைக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமே காலங்கடோறும் இறைவனை வணங்குதற்குத் திருக்கோயிலினுள் வரும் பலதிறமக்களின் பலதிற நம்பிக்கைகளுக்கும் பலதிறக் கொள்கைகளுக்கும் ஏற்பப் பற்பல தெய்வவடிவங்கள் சிவபிரான் திருக்கோயில்களினுள்ளே துழைக்கப்பட்டுச், சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கருவறையைச் சூழவுள்ள சுற்றுகளில் நிறுத்தப்படலாயின. என்றாலும், பண்டைக்காலந்தொட்டுத் தமிழ்மக்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததும் வருவதும் ஒளிப்பிழம்பாய் விளங்கும் ஒரு முழுமுதற்கடவுளே என்பதற்குக், கோயிலின் நெஞ்சம்போன்ற கருவரையிலே சிவலிங்கம் (அருட்குறி) ஒன்றுமே முதன்மையாய் நிறுத்தப்பட்டிருத்தலும், அதனைச் சூழ்ந்த பிற இடங்களின் மட்டுமே பிறதெய்வங்கள் அமர்த்தப்பட்டிருத்தலுமே சான்றமென்க.

திருவிழாக்கள்

மேற்கூறியவாறு சிவபிரான் திருக்கோயில்களுந் திருக்கோயிற் றெய்வங்களும் அமைக்கப்பட்டு, அவை தம்மை வணங்க வருவார் தொகை மிகுதிப்பட்ட பின், ஓராண்டிற் பல சிறப்புநாட்கள் குறிக்கப்பட்டுக், குறிக்

கப்பட்ட அந்நாட்களிலே சிவபிரான் நிருவுருவத்தை யுஞ், சிவபிராணைச்சார்ந்த பிறதெய்வங்களையுங் கோயிலுக்குப் புறத்தே ஊர்வலமாகக் கொணர்ந்து திருவிழாக்கள் கொண்டாடும் வழக்கம் ஆங்காங்குத் தோன்றலாயிற்று நாடோறுந் தாஞ்செய்யுந் தொழிலையே செய்து கொண்டும், நாடோறுந் தாம் உண்பதனையே உண்டு கொண்டும், நாடோறுந் தாம் உடுப்பதனையே உடுத்துக் கொண்டும், நாடோறுந் தாங் காண்பன கேட்பன பேசுவன முதலானவைகளையே கண்டு கேட்டுப் பேசிக்கொண்டும் வாழ்நாட் கடத்தும் மாந்தர்க்கு இடையிடையே தாஞ்செய்யுந் தொழிலினின்று ஓய்வு பெற்றும், இனியன புதியன உண்டும், அழகிய புதியன உடுத்தும், புதிய ஊர்களையுந் தோப்புகள் இளமாக்காக்கள் ஆறுகள் குளங்கள் ஏரிகள் முதலியவைகளையும் புதியமாந்தர்களையுங் கண்டும், அவர் தனித்தனிக் குழுவினராய்த் தத்தம் ஊர்களிலிருந்து கொணர்ந்து பேசும் பல புதிய செய்திகளைக் கேட்டுந், தம்மனைவி மக்கள் பெற்றார் உற்றார் உறவினர் நண்பர் முதலாயினருடன்கூடிப் புதிய பல பேச்சுகளைப் பேசியும், இவற்றுடன் வெறும் உலகியலின்பத்தளவில் உள்ளம் மகிழ்ந்துவிடாமல், தம்மைப்படைத்துத் தமக்கு இத்தனை நலங்களையும் வழங்கியருளிய இறைவன் நிருவுருவத்தினைக் கண்ணும் மனமுங் கரையக்கண்டு வணங்கியும் வந்தாலல்லாமல், நம்போன்ற மாந்தர்க்கு வரவரப் புதியவுணாசசியும், மனக்கிளர்ச்சியும், உயர்ந்தவற்றி லெல்லாம் உயர்ந்த கடவுளுணர்ச்சியும் உண்டாகமாட்டா; அவை யுண்டாகாவிடின், அவர் மேன்மேற் பெருகும் அறிவும் இன்பமும் பெருமாய்ப், பகுத்தறிவு அற்ற விலங்கினங்களை யொப்ப உண்டு உறங்கிச் சிலநாளில் உயிர் துறந்துபோவர்! இவ்வாறு நம்மாந்தர் கிடைத்தற்

கரிய இம்மக்கட்பிறவியை இறைவன் றிருவருட்டிறத்தாற் பெற்றும், அதறைபெறுதற்குரியபெரும்பயனைப்பெறாமல் அதனை இழந்து போகின்றாராதலின், அங்ஙனம் அவர் அதனை இழவாமைப்பொருட்டே, நம் நாட்டகத்திருந்த சான்றோர்கள் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில்கள எடுப்பித்தவளவில் நின்றுவிடாமல், அறிவிறசிறியரான பொது மக்கள் மேன் மேல் அறிவும் இன்பமும் பெற்றுத் தமது பிறவியைக் கடவுளை அகங்குழைந்து வழத்துமுகத்தால் விழுமிதாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டே குறிப்பிட்ட சிறப்புநாட்களில் ஆங்காங்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்துவைப்பாராயினர்.

இத்திருவிழாக் காலங்களில், விழா நடைபெறும் ஊரைச்சூழ்நதுள்ள பறபல சிறுநூர்களிலிருந்துந், தொலைவிலுள்ள பற்பல நாடு நகரங்களிலிருந்தும் ஆடவரும் மகளிருந் தத்தங் குழந்தைகுட்டிகளுடன் உற்றார் பெற்றார் உறவினர் நண்பருடன், கடவுளைத் தொழப்போகும் பேரெண்ணந் தமதகத்தே முன்னெழுநதுநிறக, நீராடிக் கூந்தல் நீவித தூயஆடை யுடுத்து நறுமணங்கமழும் மருவு மருக்கொழுந்து பன்மலர்மலை சூடித் தத்தந் தகுதிக்குத்தகப் பல்வகை அணிகலம் பூண்டு உள்ளும் புறம்புந் தூயராய்த் தொகுதி தொதியாக மனக்களிப்புடன் வருதலை இன்றுங்காண்மின்கள் ! திருவிழா நடக்குந் திருக்கோயிலின உள்ளும் புறம்பும ஒவியந் தீட்டிய ஆடைகளுந் தெய்வஉருக்களுங் கட்டித் தோரணங்கள் நாற்றி ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருக்கும் உயர்நதகன்ற பந்தர்களின நீழறகீழ் அமமாநதாகள கூட்டங் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்குங் காட்சியைப் பார்மின்கள் ! கோயிலின உட்குற்று புறச்சுற்றுகளிலும் எதிரிலும்ஊரிலே ஆங்காங்குள்ள தெருக்களிலும் பல்வகை அறிவுநூல்கள் விற்குங்

கடைகளும், அறச்சோறு வழங்கும் இல்லங்களும், பருகற்கினிய தேனீர் நீர்மோர் வார்க்குந் தண்ணீர்ப்பந்தர் களும், அப்பங்கள் முறுக்கு வடை தீம்பாகுகள் முதலியன விலைசெய்யுஞ் சிற்றுண்டி விடுதிகளும், ஓவியங்கள் புதுமையான காட்சிகள் அமைந்த நிலையங்களும், பலவேறு மலர்கள் புழுகு நானம் முதலான ஏனை மணப் பண்டங்கள் விற்குங்கடைகளுஞ், செப்புக்கலங்கள் பித்தளைக்கலங்கள் பொன் வெள்ளி நகைகள் விலைசெய்யும் ஆவணங்களும், பட்டாடை நூலாடைகள் விற்பனைக்கு விரித்துவைத்திருக்கும் ஒள்ளிய கடைகளும் பிறவும் விளங்குதலும், அவற்றின்கண்ணே மக்கள் திரள்திரளாய்நின்று தத்தமக்கு வேண்டியவைகளை வாங்குதலும், வாங்கிக்கொண்டு வரிசை வரிசையாய் மகிழ்ந்துசெல்லுதலுமாகிய காட்சி காணக்காண எவ்வளவு அழகிதாய், எவ்வளவு மனக்கிளர்ச்சியினைத் தருவதாய்ப் பொலிகின்றது! இன்னும், ஒருபக்கத்தே தேவாரதிருவாசகங் கரும் பினுங் கனியினும் இனிக்க இன்னிசையுடன் மிழறறுவார் குழுவும் மறறொருபக்கத்தே இறைவனையும் இறைவன்றன் அருள்பெற்ற அடியாரையும் பற்றிச் சொற பொழிவுகள் செய்யுஞ் செந்தமிழ் நாவலரைச் சூழ்ந்த அறிஞர் குழாமும், பின்னும் ஒருபக்கத்தே சிறுரும் இளைஞரும்மாக்குதிரைகள் ஏறிச்சுற்றுங் கூடாரங்களும், மேலும் ஒருபக்கத்தே மேலுங் கீழுமாய்ச் சுழற்றப்படும் மரத்தொட்டில்களிலே இளைஞர்கள் அமர்ந்து விளையாடும் இராட்டினங்களும், பின்னும் ஒருபக்கத்தே அடியார் வரலாறுகளை ஆடிக்காட்டும் நாடக அரங்குகளும், இன்னும் நஞ்சொல்லளவில் அடங்கா எத்தனையோ பல புதுமைகளுங் காட்சிகளுந் திருவிழா நடக்குஞ் சிவபிரான் றிருக்கோயில் வாய்ந்த ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் ஒரு

காலத் தோரிடத்தே கண்ணாக் கண்டு இன்புறுதற்கு வாய்த்தலை உணர்ந்து பார்மின்கள்!

இங்ஙனமாகலின், இம்மையின்பமும், அதனைத் தொடர்ந்து உயிரோடு உடன இயைந்து சென்று நிலைபெறுவதான மறுமையின்பமும் ஒருங்கே சேர்ந்து நின்று, மக்களின் உடம்பையும் உயிரையும் ஒருகாலத்து ஓரிடத்தே ஊடுருவிக் கனிந்து பெருகித் தித்திக்கச் செய்யும் எளிய இனியகருவிகளாகவே சிவபிரான் றிருக்கோயிற றிருவிழாக்கள்தமிழ்ச்சான்றோர்களால்தொன்றுதொட்டு வகுக்கப்பட்டிருக்கும் நுட்பம் அனைவரும் நினைவிற்பதிக் கற்பாலார். இம்மையின்பத்தை வெறுத்துப் பேசி இறைவனின் பத்தையும் இல்லாத தொன்றாக வைத்து இவ்வழக்குப் பேசும் புத்தர் சமணர்கள், தமது கொள்கையின் உறைப்புக்கு இணங்க, உடனே ஊண் துறந்து தமதுடலை மாய்த்துவிட்டனரா? ஒருசிறிதுமில்லையே. அவரும் அவர்தங் கொள்கைகளைத் தழுவினரும் ஊண் உடைகொண்டு ஐம்புல இன்பங்களும் மற்றைமக்களைப் போலவே ஆரத துய்த்து வருகின்றனரல்லரோ? இனி, இம்மையின்பத்தை இல்லாத வெறும் பொய்யெனக் கரைந்து, தன்னைக் கடவுளாக நினைந்திருக்கும் மறுமையின்ப மொன்றே மெய்யென வாய்ப்பறை யறையும் மாயாவாத வேதாந்திகளாவது தமதுடலைப் பொய்யென மாய்த்து, உடனே தம்மைக் கடவுளாக நினைந்து மறுமையின்பத்திற் போய் அமர்ந்துவிட்டனரா? அதுவுமில்லையே. ஏனை மாந்தரைப் போலவே, அவரும் அவரைச் சார்ந்தாரும் உண்டு உடுத்து உறங்கி, ஏனை ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் நுகர்ந்து, காலங் கழிந்த பின் காலனுக்கு இரையாகின்றன ரல்லரோ? இனி இம்மையின்பத்தைத் தவிர, மறுமையின்பம் வேறில்லையென அறைகுவும் உலகாயதிரேனுந், தாங்குறும்

இம்மையின்பத்தை நோயுங் கவலையும் அச்சமுமின்றித் துயக்கமாட்டுவரா? அல்லது, முதலிற் றமது கொள்கை யினைத்தழுவினோர், பின்னர் அதன் பொய்மமையுணர்ந்து இறைவனை வழத்தி மறுமையின்பம் பெறப்போதலைத் தடுக்கமாட்டுவரா? அல்லது எல்லாக் கலைகளிலும் வல்ல ராய் இறைவனிடத்துப் பேரன்புபூண்டு விளங்கும் அறி ஞரைத் தமது உலகாயதக் கொள்கைக்குத் திருப்ப மாட்டுவரா? அல்லது கடவுளிடத்து மெய்நம்பிககை யுங் கடவுள் வழிபாட்டில் மெய்யன்புமுடைய பொது மக்களையேனுந்தமது உலகாயதக் கொள்கைக்குத் திருப் பவல்லுநரா? அல்லது, மிக வியத்தகு தெய்வ அருள் நிகழ்ச்சிகளைப் பட்டப்பகலில் நங் கண்முன்னே இப் போதும் வருவித்துக் காட்டாநிற்கும் மருதூர்த் தெய்வ யானையம்மையாரின் அரிய அருட்செயல்களைத் தெய் வச் செயல்கள் அல்லவென்று எந்த உலகாயதரேனும் நிறுவிக்காட்ட முனவருவரா? இன்னும், மேல்நாட்டி லுள்ள உயிர்விலை ஆராய்ச்சிக்கழகத்தார் (The Society for Psychic Research) வெளியிட்டுவருந் தெய்வககாட்சி யுடையாரின் உண்மை வரலாறுகளை யெல்லாம் பொய் யென்று நாட்ட எந்த உலகாயதரேனுந் துணிநது முன் வருவரா? மறுமையின்பத்தைத் துயப்பவரும், அதனை ஆராய்ந்து காணும் பேரறிஞரும் நாளுக்குநாள் மிகுநது வரும் இச சிறந்தகாலத்தே அதனை இலலையெனக கரை வாருரை எத்தகைய பயனையும் பயவாதாகலின், இம் மையிற் றுய்க்கும் இன்பமெல்லாம் மறுமையின்பத்தின் முதற்சுவையாமென்றும், இம்மையின்பத்தின் றன்மை யை உண்மையான் ஆராய்நது அதனைத் துய்க்குமுறை பிழைபடாமற் றுய்த்து வருவார்க்கு, அதுவே மறு மையின்பமாய் மாறி அவரைப் பேரின்ப நுகர்ச்சியிற்

செலுத்தி, அதனெடு தொடர்பு குன்றாதாய் நிற்குமென
றம் உணர்ந்துகொள்க. இதுவே, தமிழாசிரியரின் விழு
மிய கொள்கையாதல்,

“பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாய் அங்கே

முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற

முனையாது மாயையென்றுந்தீபற” என்னும்பழைய
திருவுந்தியார் நூற்செய்யுளால் நன்கறியப்படும். இத
திருவுந்தியாரினும பழமையுடையதாய் இற்றைக்கு ஆயி
ரதது முந்நாறாண்டிகட்கு முன் இயற்றப்பட்ட திருமந்
திரம என்னும் மெய்யுணர்வுநூலும்

“ஐந்தும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவினார்

ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை

ஐந்தும் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு

ஐந்தும் அடக்கா அறிவறிந்தேனே”

என நுவலுதல்கொண்டு, ஐம்புலங்களும் ஆரத்துய்க்கும்
இம்மை யின்பநுகர்ச்சி விலக்கற்பால தன்றென்பதே
தமிழ்ச சான்றோர் கொள்கையாதல் தெளியப்படும். ~
ஆனால், இவ் விம்மையின்ப நுகர்ச்சி, இறைவனை அகங்
குழைந்து தொழுதலாகிய மறுமையின்பத்துடன் தொ
டர்புகொண்டு நிகழாதாயின, அது பலவகையிற் பழுது
பட்டுத் துன்ப நுகர்ச்சிக்கட் செலுததும் என்பதும்,
அஃது அங்ஙனம் பழுதுபடாமற் றய்த்தற்குரிய மெய்
வழி இறைவனை எந்நேரமும் நினைந்துருகுதலே யாம்
என்பதும் அறிவுறுத்துதற்கே “ஐந்தும் அடக்கா அறி
வறிந்தேனே” என்று ஆசிரியர் திருமுல்ர் மேலைச
செய்யுளில் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இன்னும், திரு
மூலர்க்கு முன்னிருந்த தெய்வத்திருவள்ளுவரும் இல
லறந்திறவறம் இரண்டணையுந் தொடர்புபடுததிக் கூறுத
லுந், திருவள்ளுவர்க்கு முன்னிருந்த தமிழாசிரியர்களும்,

ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியரும் இம்மை மறுமையின்பங்கள் இரண்டனையும் அகத்திணை புறத்திணையெனப்பெயர்த்து, ஒன்றனோடு ஒன்றுதொடர்புகொண்டு நிறற்றலை விரித்து விளக்குதலுங் காண்க. இன்னும் இதன் விரிவைப் பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம் என்னும் எமது நூலிற கண்டுகொள்க. எனவே, இம்மையின்பநுகர்ச்சி அத்தனையும் மறுமைப்பெயராப்பேரின்பநுகர்ச்சிக்கட் செலுத்துஞ் சிவவழிபாட்டுடன் ஒருங்கு பிணைந்து நடைபெறல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியே சிவபிரான் திருக்கோயிற் திருவிழாக்கள் ஆங்காங்கு நடைபெறுமாறு செந்தமிழ்ச்சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட திருவிழாக்களுட் சிவவழிபாட்டை நோக்கி எடுக்கப்பட்ட மிகப்பழைய திருவிழாக்கள் கார்த்திகை விளக்குத் திருவிழாவும் திருவாதிரைத் திருவிழாவும் ஆகும்; இவை இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னே தொட்டு இத்தமிழகத்தே நடைபெற்றுவருந் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தனவாக வின் இவற்றின் உண்மையை இங்கே சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

கார்த்திகை விளக்குவிழா

கார்த்திகைத்திங்களில் முழுமதியானது அறுமீனைச் சேர்ந்தநாளின் இராக்காலத்து நடுவிலே, ஊறிற நெரு வெங்கும் விளக்குகளை விரிசைவரிசையாக ஏற்றிவைத்து, மலர்மாலைகளைத் தொங்கவிடதல் முதலாகிய ஒப்பனைகளைச் செய்து, ஒளிவடிவினனாகிய எல்லாம்வல்ல இறைவனை வழிபடுந் திருவிழாப், பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றைவரையில் தென்றமிழ்நாட்டி லுள்ள தமிழ்மக்களாற கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இஃது இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டகாலத் திருந்தே

தமிழ்மக்களால் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்பட்டு வரும் பழமையுடைத்தென்பது, ஆசிரியர் நக்கீரனார் பாடிய “அம்மவாழி தோழி” எனனும் அகநானூற்றுச் செய்யுளில் (௧௪௧)

“மழைக்கால் நீங்கிய மாக விசும்பிற்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகவிருள் நடுநாள்
மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் லம்ம”

என இக்கார்த்திகை விளக்குவிழாக் கொண்டாடப்பட்ட செய்தி நன்கெடுத்துக் கூறப்படுதலாற் நெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண்டாடி வரும் விளக்கு விழாவினிருந்து, அவர்கள் இறைவனை ஒளிவடினனாகக்கொண்ட கொள்கையின் மாட்சி புலனாகாநிற்கின்றது. நங் கட்புலனெதிரே விளங்கித் தோன்றும் ஞாயிறு திங்கள் தீ விண்மீன் முதலான ஒளிவடிவுகளெல்லாம் இறைவன் வடிவேயென்பது, சைவசித்தாந்த இரண்டாம் ஆசிரியரான அருணந்திசிவனார், “நாயகன் கண்நயப்பால் நாயகி புதைப்ப எங்கும் பாயிருளாகி மூடப் பரிந்துலகினுக்கு நெற்றித் தூயநேத்திரத்தினாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற் றேயமார்ஒளிகளெல்லாஞ் சிவனுருத்தேசதென்னார்” என்றருளிச்செய்த சிவஞானசித்திச் செய்யுளால் நன்கு விளங்கற்பாலதே யாம். ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவாத லுங், கடவுள் உயிர்களின் காட்சிக்குங் கருத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவராய் இராமல், அவர்தங் காட்சிக்குங்கருத்துக்கும் எளியராய் அவர்க்கு அணுக்கராயே நின்று அருள்

புரிந்து வருதலும், இவற்றோடினமான ஏனை துட்பங்களும் யாம் இயற்றிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும், சைவசித்தாந்த ஞானபோதம், முதலான நூல்களில் விரிவா யெடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இங்கே விரித்துரைத்தற்கு இடமில்லை.

தீபாவலி

இனித், தென்றமிழ் நாட்டுமக்கள் கார்த்திகைத்திங்கள் முழுமதி யிரவிலே விளக்குகளை வரிசை வரிசையாக வைத்து அவற்றின் ஒளிவடிவிலே எல்லாம்வல்ல முழு முதற்கடவுளைக் கண்ணாக்கண்டு வணங்கிவருதல்போலவே, வடநாட்டில் அக்காலத்திருந்த தமிழ் மேன்மக்களும் ஐப்பசித்திங்களில் விளக்குவரிசை வைத்து அவற்றின் ஒளியிலே விளங்காநின்ற முழுமுதற் கடவுளுக்குத் திருவிழாக்கொண்டாடி வந்தனர். அதுதான் தீபாவலி என வழங்கிவருகின்றது. வடநாட்டவர் தெனாட்டிற் குடியேறியபின் தீபாவலித் திருநாள் இங்குள்ள தமிழரது கொள்கைக்கும் ஏற்றதாயிருந்ததின், அத்திங்குள்ள தமிழ்மக்களாலுங் கொண்டாடப்பட்டு வருவதாயிற்று. கண்ணன் நரகாசுரனைக் கொன்றநாளின் நினைவுக்குறியாகத் தீபாவலித்திருநாள் கொண்டாடப்படுவதாயிற்று என்னுங் கதை பிற்காலத்திற் பார்ப்பனர் கட்டிவிட்டதொன்றாகும். பார்ப்பனர் தமது உயிர்க்கொலை வேள்விக்கு உடம்படாத நரகாசுரன் என்னுந் தமிழ்மன்னன் ஒருவனைத், தமது உயிர்செய்கொலை வேள்விக்கு உடம்பட்டுத் தமக்குத் துணையாயிருந்த மறறொரு தமிழ்மன்னனாகிய கண்ணனை எவிக் கொலைசெய்தனர். இந்நிகழ்ச்சியை, இதற்குமுன்னமேதோன்றி நடைபெற்றுவந்ததீபாவலித் திருநாளில் இயைத்து, அத்திருநாளின் உயர்ந்த கருததை மாற்றிவிட்டதெல்லாம் பார்ப்பனர் செய்த

சூழ்ச்சிச்செயலாகும். தீபாவலி என்னுந் சொற்றொடர்ப் பொருளை ஆயுங்கால் அத்திருநாளுக்குங், கண்ணன நரகாசுரனைக் கொன்ற நிகழ்ச்சிக்கும் ஏதோர் இயையும் இல்லாமை தெளியப்படும். தீபாவலி என்பது தீப ஆவலி எனப்பிரிந்து விளக்குவரிசை என்றே பொருள்தரும். விளக்குவரிசை வைத்து அதன்கண்ணே இறைவனை வழிபடுங் கார்த்திகை விளக்கு விழாவுக்குந் தீபாவலி விழாவுக்கும் வேற்றுமை சிறிதுமே யில்லை. ஆதலால், தீபாவலித் திருநாளுக்குப் பார்ப்பனர் பிறகாலத்தே ஏற்றி வைத்த பொருந்தாக் கதையை மறந்து, அஃது இறைவனை ஒளிவடிவில் வழிபடுந் திருநாளாதலைத் தமிழ்மக்களனைவரும் நினைவுகூர்வார்களாக !

திருமைலாப்பூரில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரை நினைவுகூர்ந்து வணங்குதற்பொருட்டு நடத்தும், அறுபத்துமூவர் திருவிழாவின் உண்மையறியாக கீழ்மக்கள் “ஒளவையார் அறுபத்துமூன்று பிள்ளைகள் பெற்றும் போதாமற பின்னும் ஒரு பிள்ளைப்பேற்றிற்கு வரங்கேட்கும் நிகழ்ச்சியாகக்” கூறுங்கதைக்குந், தீபாவலித்திருநாள் நரகாசுரன் இறந்ததை நினைவுகூரும் நிகழ்ச்சியாகக் கூறுங்கதைக்கும் வேறுபாடு சிறிதும் இல்லை. ஆதலால், தீபாவலி, நரகாசுரன் கதைக்குச் சிறிதும் இசைவதன்றாய்க், கார்த்திகைத் திருநாளே போல், எல்லாம் வல்ல சிவபிரானே ஒளிவடிவில் வைத்து வழிபடுந் திருநாளே யாகுமென்று மேன்மக்களனைவருங் கடைப்பிடித்துணர்ந்து, அவ்விரண்டிலும் இறைவனையே வணங்கி உய்வார்களாக !

திருவாதிரைத் திருநாள்

இனி, ஆதிரைநாள் சிவபிரானுக்குரிய சிறந்தநாளாகப் பண்டைத் தமிழ்மக்களாற கருதப்பட்டமை

பழையபரிபாடலின் எட்டாஞ்செய்யுளிற் போந்த “ஆதி
ரைமுதல்வன்” என்னுஞ் சொற்றொடராலும், அதன்
உரையாலும் நன்கறியப்படும். இனி, மார்கழித்திங்களின்
வருந் திருவாதிரைநாளில் எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய
சிவபெருமானுக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்
னிநுத்தே திருவிழாக் கொண்டாடப்பட்டமை, ஆசிரி
யர் நல்லந் துவனார் பாடிய பதினேராம் பரிபாடற் செப்
யுளிற்போந்த,

“கனைக்கும் அதிர்குரல் கார்வானம் நீங்கப்

பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவதது

ஞாயிறு காயா நனிமாரிப் பிற்குளத்து

மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அநதணர் விழவு தொடங்கப்

புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏறப்”

என்னும் பகுதியால் இனிது புலனாகின்றது.

இனி, இவ்விருபெருந் திருவிழாக்களே யன்றி,
மதுரையில் ஆவணி அவிட்டம் எனனும் ஒரு திருவிழா
வும், உறையூரில் பங்குனியுத்திரம் எனனும் ஒரு திரு
விழாவும், கருவூரில் உள்ளி எனனும் ஒரு திருவிழாவும்
ஆசிரியர் நக்கீரனார் காலத்திற்கு முன்னமே அதாவது
இறைமைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இத்
தென்றமிழ் நாட்டகத்தே நடைபெற்று வந்தமை, அவர்
இறையனாகப்பொருள் எனனும் நூலுக் குறைதத
தேனினும் பாகினும் இனிய தெளளிய விரிவுரையில்,

“இனி, ஊர்துஞ்சாமை பென்பது ஊர்கொண்ட

பெருவிழா நாளாய்க் கண்பாடு இல்லையாமாகவும்

இடையீடாமென்பது. அவை மதுரை ஆவணி அவிட்

டமே, உறையூர்ப் பங்குனி யுத்திரமே, கருவூர்

உள்ளிவிழாவே பென இவையும், இவைபோல்வன

பிறவும் எல்லாம் அப்பெற்றியான பொழுது இடையிடாமென்பது”

எனக்கூறிய உரைப்பகுதியால் (கசு-ஆஞ் சூத்திரவுரை) நனகறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, மெய்யறிவுக்கு ஒரு வரம்பாய்நின்ற நம் பண்டைத் தண்டமிழ்ச் சான்றோர், எல்லா மக்களும் இம்மையின்பமும் மறுமையின்பமும் ஒருங்கே எளிதிற்பெற்றுத், தமக்கு இறைவன்றந்த அரிய மக்கட் பிறவியைத் தூய்தாக்கிக் கொள்ளுதற்கு ஒரு சிறந்தவாயிலாகவே சிவபிரான் நிருக்கோயிற நிருவிழாக்கள் மிகப்பழைய காலந்தொட்டே இத்தமிழகத்தில் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வருமாறு வகுததமாட்சி நுண்ணறிவுடையாரெவாக்குந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

திருமணச் சடங்கு

இனி, இத்தென்றமிழ்நாட்டில் இப்போது நடத்தப் பட்டுவருந் திருமணச் சடங்கு, ஆரியவழிப்பட்ட பார்ப்பணர்களால் ஆரியமொழியில் நடத்தப்பட்டினும், முதல் இத்திருமணச் சடங்கை உண்டாக்கி அதனை நடத்திக்காட்டினவர் பண்டைத் தமிழாசிரியர்களே யல்லால், ஆரியக்குருமார் அல்லரென்பது, இருக்குவேதம் முதலான பழைய ஆரியநூல்களை நடுகின்று ஆராய்நதுநோக்குவார்க்கும், வடநாட்டில் இன்றைக்கும் நடைபெற்று வருந் திருமண நிகழ்ச்சிகளை நேரே சென்று காண்பார்க்குந் தெற்றென விளங்காநிற்கும் திருமணச் சடங்குகளை முதன்முதல் வகுத்து அவற்றின்படி திருமணம் நடத்தினவர்கள் ஆரியர்களேயாயின, ஆரியர் கொணர்ந்த பாட்டுகளை பெரும்பான்மையாய்க் காணப்படும் இருக்குவேத முதல் ஒன்பது மண்டிலங்களிலே திருமணச் சடங்கைப் பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதாயினும் காணப்படுதல்வேண்டும். மற்று, அவையிறில் அது முழுதுமே காணப்

படாமையின் அதனை ஆரியர் அறியாரென்பதை அறிஞர் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும். இனித், திருமணச் சடங்கை நுவலும் ஒரேயொரு பதிகம் (அரு) காணப் படுவதெல்லாம் இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின் கண் மட்டுமே யாகும். இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்துள்ள பதிகங்களோ, ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டிற் புகுந்து குடியேறி, இவ்விந்திய நாட்டின் பழைய நாகரிக மககளான தமிழருடன் கூடி உறவாடி அவருடையபழக்க வழக்கங்களைக் கற்று, அவற்றைத்தாமுந் தழுவிநடக்கத் தொடங்கியபின், தமிழாசிரியராலுந் தம் ஆரியக்குருமாராலும் ஆக்கப்பட்டவைகளே யாகும். ஆகவே, திருமணச்சடங்கை முதன்முதல் வகுத்தவர் செந்தமிழ்ச்சான்றோரே யென்பதும், அச்சடங்கையே ஆரியமொழியில் முதன்முதற் பாட்டாகப் பாடிவைத்தவர் 'சூரியன்' எனப் பெயர்பூண்ட ஒரு திராவிட ஆரியரே யாவரென்பதுந் துணியப்படுகின்றன.

இன்னுந், திருமணச்சடங்கை முதன்முதல் வகுத்தவர் தமிழ்முனிவரே யென்னும் உண்மை, இப்போதிருப்பவற்றில் மிகப்பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத் திற் சொல்லப்பட்டிருப்பது கொண்டுந் தெற்றெனத் துணியப்படுகின்றது. அதனை ஒரு சிறிதெடுத்து விளக்கிக் காட்டுவாம் தொல்காப்பியருக்குப் பலநூற்றாண்டுகள் முற்பட்ட காலத்திலெல்லாம், அதாவது இற்றைக்கு ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னெல்லாம் பண்டைத்தமிழ் மக்களில் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுத், தங் காட்சியுங் கருததும் ஒன்றுபட்டுத் தமக்குள் ஒருவரையொருவர் உயிர்போற காதலிக்குங் காதலன்பு நிகழப்பெற்றபின் தமக்குள் திருமணஞ்செய்து கொண்டு இனிது வாழ்ந்துவரலாயினர். இது தமிழகத்

தில் அன்பினைத்திணைக் காமக்கூட்டம் என்று கூறப்படு
மெனவும், இஃது யாழோர் மணம் எனப் பிறநாடுகளில்
உள்ளார் ஒரு வருப்பினராலுங் கைக்கொள்ளப்பட்டு
வருவது எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாகு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்

காமக்கூட்டங் காணுங்காலை

மறையோர் தேள்த்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே”

(களவியல், க) என்னும் நூற்பாவில் நன்கெடுத்துக் காட்டி
யிருக்கின்றார். முதலிற் காதலிற் பிணைந்தார் இருவரை
யும் மணங்கூட்டுவோர் அவர்தம் பெற்றாரஞ் சுற்றத்தாரு
மே யல்லால், இக்காலத்திற் போலப் பார்ப்பனக்குருமார்
அல்லரென்பது,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர்கொடுப்பக்கொள்வதுவே”

என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தில் அவர் கூறுமாற்றால் நன்
கறியப்படும்.

இனி, மகளிர்க்குரியார், தம் மகளிரால் விரும்பப்
பட்ட காதலர்க்குத் தம் மகளிரை மணஞ்செய்துகொடுக்க
ஒருப்படாவழிக், காதலர் இருவரும் பெற்றார் உற்றார்
அறியாமே வேற்று நாட்டிற் சென்று தாமே மணஞ்
செய்து கொள்ளுதலும் அஞ்ஞான்றை வழக்கமாயிருந்த
தென்பது,

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”

என்று ஆசிரியர் பின்னுங் கிளக்குமாற்றால் தெளியப்
படும்.

இனிப், பெற்றாரும் உற்றாரும் தம் மகளிராற் காத
விக்கப்பட்ட ஆடவர்க்கே தமமகளிரை மணஞ்செய்து
கொடுக்க ஒருப்பட்டாற், பெற்றாரும் உறவினருமே முன்
நின்று அவரை மணங்கூட்டி வைத்தமையும், அங்ஙனம்
மணங்கூட்டியக்கால் அவர் அம் மணத்தை நடத்திய
முறையும் அகநானூறு என்னும் பழையசெய்யுட்டொ
கைநூலின் அக-வது செய்யுளில் விளக்கமாக நவலப்
பட்டிருக்கின்றது; அதுவருமாறு :

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்கனி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப, நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் னெயிரி,
மனைவிளக் குறுத்து, மாலைதொடரிக்,
கனையிரு ளகன்ற கனின்பெறு காலேக்,
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புதழ் நாள்தலை வந்தென,
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற பயந்த திதலைய வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கறபினின் வழாஅ நறபல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் னெரேரெனப் புகுந்து
பேரிற் சிழத்தி யாகெனத் தமர்தா
ஓரிற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்”

ஒரு தலைவியைத் திருமணஞ்செய்துகொண்ட ஒரு தலைமகன்தனக்கு அவள் திருமணஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்ட முறையினைப் பின்னர் ஒருகால் அவடன் தோழிக்கு எடுத்துரைத்தமை இச்செய்யுளின்கண் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. “உழுந்து அரைத்த மாவை முதன்மையாகச் சேர்த்துச்செய்த கொழுமைபான களியுணவும், மிகுதியாகச் சமைத்த சோற்றுத்திரளையுந் திருமணத்திற்கு வந்தவர் எல்லார்க்கும் ஒருபக்கத்தே வழங்கப்படாநின்றன; வரிசைப்பட நாட்டிய கால்களின்மேற் கட்டப்பட்ட குளிரந்த பெரும் பந்தலின்கீழ் வண்டியில்வந்த ஆற்றாமணல் பார்ப்பப்பட்டது; வீட்டினிடம் எல்லாம் விளக்குகள் ஏற்றிவைக்கப்பட்டுப், பன்மலர்மால்கள் தொடர்ந்து பிணைக்கப்பட்டன; மிகுந்த இருள் நீங்கிய அழகிய விடியற்காலையிலே தீயகோள்கள் நின்ற இடம் நீங்கி வெண்மதி சுகுமரி என்னும் விண்மீனையணைந்த கெடுதல் இல்லாத சிறந்த நாள் தோன்றாநின்றது; அந்நேரத்தில் தலையின் உச்சியிலே சுமந்த நீர்க்குடத்தினரும், புதிய அகன்ற வாயினையுடைய மண்டையென்னும் மட்பாண்டத்தை விளக்கேற்றி ஏந்தினருமாய், ஒருங்கொத்த ஆரவார ஒசையினை விளைக்கும் முதிர்ந்த செவ்வி வாய்ந்த பெண்பாலார், முன் கொடுக்க வேண்டியவைகளையும் பின் கொடுக்கவேண்டியவைகளையும் முறைமுறையே கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, ஆண்மகவு பெற்று அழகு தேமல் படர்ந்த வயிற்றினையும் ஒள்ளிய அணிகலன்கள் பூண்ட கோலத்தினையும் உடைய மாதர்கள் நான்குபேர் ஒன்று சேர்ந்து, ‘கற்பொழுக்கத்தினின்றும் வழுவாத திட்பம் வாய்ந்தனையாய், அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணரோம்பலுந் துறவோர்க்கு எதிர்த்தலும் விருந்தெதிர் கோடலுமாகிய நல்ல பல கடமைகளைச் செய்துகொண்டு,

நின்னை பணைவியாகப் பெற்றவனைப் பேணும் மங்கையா கக கடவாயாக!’ என்று வாழ்த்துரை மொழிந்தபடியே ஈரந்தோய்ந்த இதழ்களை யுடைய அலரிப்பூவையுழ் நெல்லையும் நீருடன் சொரிந்தமையால், அவை மணமக ளின் செழுங்கருங் கூந்தலின் கண்ணை விளங்காநிற்ப, இங்ஙனம் ஆற்றிய வதுவையாகிய நல்ல திருமணச் சடங்கு முடிந்தபிறகு, கல்லென்று ஆரவார ஒலியினைச் செய்யும் உறவினர் சிலர் விரைந்துவந்து, ‘பெரிய இல்லக்கிழுத்தி யாய்ப் பொலிவாயாக!’ என வாழ்த்தி, என் கையில் அவ னைப் பிடித்துக்கொடுப்ப, ஓர் அறையில் அவளும் யா னும் ஒருங்கு புணர்ந்திருந்த இராப்பொழுதில்” என மேலைச்செய்யுள் பொருள்பயந்து நிற்பல் காண்மின்கள்.

இங்ஙனம் நடத்தப்பட்ட பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச்சடங்கைப் பார்த்து, வந்தேறுங் குடிகளான பழைய ஆரியர் அதனைப்போல் தாமுஞ் செய்யப்புகுந்து தம்முடைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்ப அதனைமாற் றிச் செய்யலாயினர். பண்டைத் தமிழ்மக்களில் மேல் வகுப்பினரெல்லாருங் ‘கொல்லாமை’ ‘ஊன் உண்ணாமை’ என்னும் அருளொழுக்கத்திற்கடைப்பிடியாய்கின்ற வர்களாதலால், அவர்களது திருமணச்சடங்கில் உறவி னார்க்கும் விருந்தினார்க்கும் பிறர்க்குஞ் சைவவுணவேயல் லாமல் ஊனுணவு வழங்கப்படுவதில்லை. சடங்கியறறுங் காலங்களில் மேலோ ரொழுக்கத்தையே கைப்பற்றி நடக்குங் கீழோருங்கூடத் திருமணம் நடத்தும் நாட் களில் தாமும் ஊனுணவு மிசைவதில்லை, பிறர்க்கும் அத னைத் தருவதில்லை; இவ்வொழுக்கலாற்றினை இன்றைக்குந் தமிழ்மக்களின் எல்லா வகுப்பினரிடத்துங் காணலாம்.

ஆனால், பழைய ஆரியரோ திருமணநாட்களிலுங் காளோமாடுகளை ஊன் உணவின்பொருட்டுக் கொலைசெய்

தனரென்பது, மாசுமிகத்தன்று காளையாடுகளைக் கொன்று விருந்தாட்டயர்ந்து பங்குனியில் அவர்கள் மணச்சடங்கு நடத்தியதனை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறும் இருக்கு வேதப் பத்தாம்மண்டிலத்து அரு-ஆம்பதிகத்தின் கரு-ஆஞ் செய்யுளாலும், அதர்வ வேதத்துப் பதினாங்காம் மண்டிலத்து முதற் பதிகத்தின் கரு-ஆஞ்செய்யுளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அது மட்டுமோ! அவர்கள் அநாட்களிலுஞ் சாராயங்குடித்து வெறியாட்டயர்ந்து சூதாடிக் களித்ததூஉம் அப்பதிகங்களினாலேயே அறியப்படுகின்றது. இத்தகைய பொருந்தா ஒழுக்கங்கள் தமிழர்தர் திருமணத்திற் சிறிதும் நிகழாமை மேலைச் செய்யுளினால் நன்கறியப் படுகின்றதன்றோ? திருமண நாட்களில் உழுத்தங்களியும் பெருஞ்சோறும் பண்டைத் தமிழர் வழங்கிய அருள் அறச்செயலை முதற்கண் மேலைச் செய்யுள் எடுத்துக் கூறுதல் நெஞ்சிற் பதிக்கற்பாற்று.

அதன்மேல், உயர்ந்தகன்ற பந்தல் அமைத்து அதன் கண் வெள்ளிய ஆற்றுமணல் பரப்பி, மனையகமெங்கும் விளக்குகள் ஏற்றிவைத்துப், பூமாலைகள் தொடர்ந்து கட்டி ஒப்பனை செய்தபின், ஆண்டில் முதிர்ந்த மாதர் சிலர் தலைமேல் நிறைநீர்க்குடஞ் சுந்தவராயும், வேறு சிலர் மண்டையெனப்படும் அகன்ற அகலை விளக்கேற்றிக் கையில் ஏந்தினவராயும், வெள்ளியமதியம் சகடு (உரோகிணி) என்னும் நாள்மீனைக் கூடியநாளின் விடியற் காலையில் அப்பந்தலின் கண்ணே வந்துநிற்க, அவருள் வேறு சிலர் மணக்கூட்டு மலர் சாந்து சுண்ணம் புகை முளைப்பாலிகைமுதலானவைகளில் முன்கொடுக்கவேண்டினவும்பின்கொடுக்கவேண்டினவுங் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, ஆண்மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர் வந்து மணமகளை வாழ்த்தி நெல்லு மலரும் அவளது கூந்தன்மேல்

நீரொடு தூவியவுடனே, மணமகளைப் பெற்றார்போந்து அவளை மணமகன் கையிற் பிடித்துக்கொடுத்துப் 'பெரிய இல்லக்கிழத்தி ஆகக்கடவாய்' என வாழ்த்தித் திருமணத்தை நிறைவேற்றிவைப்பர். பண்டைத் தமிழர்க்குள் நடந்த இம்மணவினை பார்ப்பனர் உதவியில்லாமலே சில வகுப்பினர்க்குள் இன்னொன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. இத்தகைய மணவினை பழைய ஆரியர்க்குள் நடந்ததேயில்லை.

மேற்காட்டிய முறையில் தலைமகளை அவடன் தமர் கொடுப்பத்தலைமகன் மணந்துகொள்ளுந்திருமணச்சடங்கினையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'கரணம்' என னுஞ்சொல்லாற் குறித்தருளினார். இச்சொல் 'கரு' என்னும் முதனிலையினின்றும் பிறந்ததாகும். இம் முதனிலைப் பொருள் நினைவுகூர்தல் என்பது இப்பொருளிற் கருதுகருத்து என்னுஞ்சொற்கள் வருதலுங் காண்க. இனி, உள்ளத்திற் கருதியதனை வெளியே செய்துமுடித்தற்கு உதவிசெய்வதுங் கருவி எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. கரணம் என்னுஞ்சொல்லுங் காதலிருவரைப் பலர் அறிய இல்வாழ்க்கைப் படுப்பித்தற்குக் கருவியாய் நிற்குந் திருமணச்சடங்கிற்குப் பெயராய் நின்றலை உற்றுநோக்குங்கால், அதுவுங் கரு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த தமிழ்ச்சொல் லாகுமே யன்றி, வடசொல்லாதல் செல்லாது. மேலுங், கரணம் என்னுஞ்சொல் திருமணச்சடங்கிற்குப் பெயராகப் பழைய இருக்குவேதம் முதலான நூல்களில் வழங்கப்படுதலையுங் கண்டிலம். அதுவேயுமன்றித், தமிழுக்கு இலக்கணங்கூறுந் தொல்காப்பியர் தமிழருடைய வழக்க வொழுக்கங்களைத் தமிழ்ச்சொற்களாற் கூறக்காண்டுமேயன்றி வடசொற்களாற் கூறுதலை அவரது நூலுள் யாண்டுங் கண்டிலேம்; அதனாலுங், கரணம்

என்பது பழந்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் ஒருதலை; கரண்டி, கரம் முதலான சொற்களுங் கருவி எனப் பொருள்படுந் தமிழ்ச்சொற்களேயாதலாற், கரணம் என்பதுந் தமிழ்ச் சொல்லே யாதல் தேற்றமாமென்க.

முன்னெல்லாம், ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுக் காதல்கொண்ட ஆடவரும் மகளிருந், தம்மவர் நடுநின்று கூட்டாமல், தாமே ஒன்றுசேர்ந்து இல்வாழ்க்கையை நடத்திவந்தனர். அக்காலத்தில் ஒருவரையொருவர் வஞ்சித்தொழுகுதலும் பொய்யுந் தலைக்காட்டவில்லை. பின்னர் நாட் செல்லச்செல்லத் சொன்னசொற் பொய்த் தொழுகலுங் கர வொழுக்கமுங் காத லொழுக்கத்திடையே தோன்றி வாழ்க்கையைச் சீர்குலைக்கலாயின. அம் மாறுதலைக் கண்டபிறகே பண்டைத்தமிழ்ச்சான்றோர், முதலிற் காதல்கொண்ட இருவரைப் பலர் அறியத் தம ராற் கூட்டுவித்து இல்வாழ்க்கைப்படுப்பிக்குந்திருமணச் சடங்கை வகுக்கலாயினர். இஃது ஆசிரியர் தொல் காப்பியனாரே;

“பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

எனக்கூறுதலாற் றெற்றென விளங்காநிற்கும் காதலொழுக்கத்திற் பிழைபாடும் பொய்யும் பின்நாளிற் றேன் றினமைக்குத், துடியந்தமன்னன் முதலிற் சகுநதலையைக் காதலிற் கூடிப், பின்னரவனோத் தான் கூடியதில்லையெனப் பொய்புகன்றமையே சான்றும். எனவே, காதற் கள வொழுக்கமும், அதில் ஈடுபட்டாரை அவர்தம் பெற்றாரும் உற்றாரும் இடைநின்று புணர்த்தி இல்லறத்தின் பாற் படுப்பிக்குங் கற்பொழுக்கமும் பண்டைத்தமிழர்க் குள் நிகழ்ந்த முறையினையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் களவியல் கற்பியலில் நன்கு விளக்கித் தூயசெந்தமிழ்

நூலாகிய தொல்காப்பியப் பொருளோத்தினை அருளிச் செய்தனரன்றி, தமிழாது வாழ்க்கைக்குப் புறம்பான ஆரியமுறையினையோ அல்லது வேற்றுநாட்டு மக்கள் முறையினையோ எடுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறப் புகுந்தாரல்லர். தாங்கூறப்புகுந்த தமிழரின் களவொழுக்கத்தோ டொப்பது பிறநாட்டின்கண்ணும் உண்டென்றும், அல்தங்கே “யாழோர் மன்றல்” எனப் பெயர் பெறுமென்றுங் கூறினரல்லது, அவ்வியாழோர் மன்றலைப் பற்றி வேறேதுங் கூறினரல்லர். மேலுந், தமிழரின் களவொழுக்கத்தோடு ஒப்பது வேற்று நாட்டகத்தும் உண்டென்று கூறிய ஆசிரியர், தமிழரின் கற்பொழுக்கத்தைக் கூறுகின்றழி அதனோடொப்பது வேற்றுநாட்டகத்தும் உண்டென்று கூறாமையால், அவர்காலத்தில் வடக்கே யிருந்த ஆரியர்க்குள்ளும் பிறர்க்குள்ளுங் கற்பொழுக்கம் நடைபெறவில்லையென்பதே துணிபொருளாம். அஞ்ஞான்றை ஆரியமார்தர் கற்பொழுக்கத்தை ஒருபொருட்டாகக் கருதவில்லையென்பது எமது மரணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலில் வலியசான்று களுடன் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது (பக்கம் 215-218). ஆனால், தமிழ்மக்களோ தம்மகளரின் கற்பொழுக்கத்தைத் தம் உயிரினுஞ் சிறந்ததாகப் பாராட்டி வந்தனரென்பதற்கு,

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே, நாணினுஞ்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்றெனத்

தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு” (களவியல், ௨௨) என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரமே உறுபெருஞ் சான்றமென்க.

ஈதிங்நனமாகவுந் திருமணச்சடங்கை உண்டாக்கி அதனாற் தமிழ்மாதர்க்குக் கற்பொழுக்கத்தைக் கற்பித்து

வைத்தவர் ஆரியமுனிவர்களேயென ஒரு பார்ப்பனத் தமிழ்ப்புலவர் கூறினார் இவர் இவ்வாறு கூறுதற்கு ‘ஐயர்’ ‘கரணம்’ என்னும் இரு சொற்களையும் கருவியாய்க் கொண்டனர் போலும். இவரது கருத்து ஐயர் என்னுஞ் சொல் ஆரியர் என்னுஞ்சொல்லின் சிதைவு என்பதே போலும். ஆனால், இவர் அங்ஙனங் கருதுதற்குச் சான் றேதுமுண்டோவெனின்; ஒரு சிறிதுமில்லை. ஆரியர் என்னுஞ் சொல்லே தொல்காப்பியத்துள் யாண்டுங் காணப் படாததாக, அதன் சிதைவே ஐயர் எனக்கருதுதல் முயற் கொம்பு ஒருசாண்நீளம் உள்ளதெனச் சிலரும் அரைச சாண் நீளம் உள்ளதென வேறு சிலருங்கூறி வழக்கிடுவ தற்கே ஒப்பாயிருக்கின்றது. உண்மையான் ஆராயுங் கால், ஐயர் என்னுஞ்சொல் முதலில், “ஐயியப்பாகும்” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்தியாங்கு, “விபக்கத்தக்க குணமுஞ் செயலும் உடைய முனிவரை யே” குறிக்குந் தனித்தமிழ்ச்சொல்லாய் வழங்கிற்று; பின்னர் அஃது ஒரு குடும்பத்திற் றலைவராய்க் குணத்தி லுஞ் செயலிலுஞ் சிறந்தாரை யுணர்த்துதற்கு வழங்க லாயிற்று; இஃது, “இளமா எயிற்றி இவைகாண் நின் ஐயர்” என்னுஞ் சிலப்பதிகார வேட்டுவவரிச் செய் யுளில் அப்பொருள் தருது வருதலால் நன்கறியப்படும். எனவே, அக்காலத்தில் தமதுயர்குடிப் பிறந்த விடலை யரும் மடந்தையருங் காதற் கறபொழுக்கம் பிழைத்து நடவாமற் பலமறியக் கூடி இவ்வாழ்க்கையினை இனிது நடத்தல்வேண்டும் என்பதிற்கண்ணுங்கருத்தும் உடைய குடும்பத்தலைவராலும், அவர்க்குத் துணைசின்ற சான்றோ ராலுமே திருமணச்சடங்கு வகுக்கப்பட்ட தன்றி, வடக் கிருந்துபோந்து குடியேறிக் காதற்கற்பொழுக்கம் இன்ன தென்றே அறியாத ஆரியமாந்தரால் வகுக்கப்பட்ட

தன்று. தமிழரும் ஆரியரும் கலந்த கலப்பிற்கோன்றிய இஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனர் தம்மைத்தாமே உயர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டி 'ஐயர்' என்னுஞ்சொல்லைத் தமக்குப் பட்டப்பெயராக வைத்துக்கொண்டதுபோல, அஞ்ஞான்றிருந்த விண்ணந்தாயன், மாடலன், உருத்திரங்கண்ணன், கபிலன் முதலான பார்ப்பனர் தமிழறிஞராயிருந்தும் அவர் ஐயர் என்னும் பட்டப் பெயரைச் சூடிக் கொண்டார் அல்லர். ஆகவே, 'ஐயர்' என்னுஞ்சொற்கொண்டு, தமிழர்க்குத் திருமணச்சடங்கை வகுத்து அவரைக் கற்பொழுக்கத்தில் நிறுத்தினவர் ஆரிய முனிவரேயென்றும், அங்ஙனம் அவர் வகுத்த ஆரியமணச்சடங்கே 'காணம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றென்றும் பார்ப்பனப் புலவர் சிலர் கூறு முரை பொருந்தாவுரையே யாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். தொல்காப்பிய நூலுக்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர் முதலான உரைகாரரெல்லார், தொல்காப்பியருக்கு நாலாயிரஆண்டு பிற்பட்டகாலத்தே யிருந்தவர் ; அல்லாமலும், இவ்வுரைகாரர் காலத்தே பார்ப்பனர்தம் பொருந்தாக் கொள்கைகள் இத்தமிழ்நாட்டின்கட்பரவி விட்டமையால், அக்கொள்கைகளிற் 'சிக்குண்ட அவ்வுரைகாரர் அக்கொள்கைகளுக்கு ஏற்பத்தொல்காப்பிய நூலுக்கு இடையிடையே பொருந்தாவுரை யுரைத்து, அதன் ஆசிரியர் கருத்தினைப் பெரிதும் பிறழ்த்திப் பிழைபட்டனர். மேலும், நச்சினர்க்கினியர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரை ஓர் ஆரியமுனிவராக்க விழைந்து அவர் ஜமதகநி புதல்வரென்றும், அவரது இயற்பெயர் 'திரண நாமாக்கி' என்றும், அவர் அகஸ்தியமுனிவர்க்கு மாணாக்கரென்றும் ஒருபெரும் பொய்க்கதைகட்டி அதனைத் தமது உரைமுகத்தில் விரித்துவைத்தார். இக்கதைக்குத்

திணையளவு சான்றுதானும் பழைய செந்தமிழ் இலக்கியங்களிலாதல், தொல்காப்பிய நூற்பாவிலாதல் காணப்படவில்லை. அகத்திய முனிவரைப்பற்றிய குறிப்பு இறையரைகப்பொருளுரைப்பாயிரத்தில் முதன்முதல் நீலகண்டனாரென்பவரால் நுழைக்கப்பட்டது. இறையரைகப்பொருளுரைக்கு முற்பட்ட எந்தப் பழந்தமிழ்நூலிலும் அகத்தியரைப்பற்றிய குறிப்பில்லை; அவர்க்குத் தொல்காப்பியர் மாணுக்கரெனவாதல்; தொல்காப்பியரின் இயற்பெயர் திரணதுமாக்கி எனவாதல் அப்பழைய செந்தமிழ்நூல்களில் யாண்டும் நுவலப்படவுமில்லை. அதனால், இவையெல்லாம் தமிழ்மொழியின் சிறப்பைக்குலைத்துத் தமிழாசிரியரின் தனிப்பெருமாட்சியினைச் சிதைக்கப் பார்ப்பனப்புலவர் சூழ்ச்சிசெய்து கட்டிய முழுப் பொய்யும் புரட்டுமாதலை உண்மைத்தமிழராவார் அனைவரும் கருத்திற் பதிக்கற்பாலார்.

இனி, மிகப்பழைய காலத்தே குடும்பத்தலைவராலும் அவர்க்குதவியாயிருந்த தமிழாசிரியராலும் நடத்திவைக்கப்பட்ட திருமணச்சடங்கு இக்காலத்துந் தமிழ் வகுப்பினர் சிலர்பாற், பார்ப்பனர் உதவியின்றியே நடத்தப்பட்டு வருதலால், உண்மைத்தமிழர்மரபிற்றோன்றிய மற்றை வகுப்பாரும் அப்பழைய திருமணச்சடங்கின் படி, தங்குலமுதல்வரைக் கொண்டாவது, தம்மிற் கற்று வல்லராய் விளங்கும் ஆசிரியரைக் கொண்டாவது தம் மக்களுக்குத் திருமணத்தை நடத்திவைக்கக் கடமைப்பட்டவராயிருக்கின்றனர். பார்ப்பனரைக் கொண்டு நடத்திவைக்கும் பிற்காலவழக்கத்தை அறவே ஒழித்து விடல்வேண்டும். தமிழர்கள் தம்மைச் சார்ந்த பார்ப்பனர்க்கு எவ்வளவோ உயர்வு கொடுத்து அவர்களைப் பலவகையிற் பாராட்டியும், பார்ப்பனர், தமிழர் எல்லா

ரையும் வேசிமக்கள் தொழுத்தைகள் எனப்பொருள் படுஞ் சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லால் அழைத்து இழிவு படுத்தியே வருகின்றனர். அதுமட்டுமோ! தமிழர்களைத் தொடுத்தலும் ஆகாது; அவர்களோடு உண்ணல் கலத் தல்களைச் செய்தலும் ஆகாது என்னுங் கொள்கையில் விடாப்பிடியாய் நின்று, தமிழரெல்லாரையும் தம்மினின் றும் விலக்கியே பார்ப்பனரெல்லாரும் ஒழுக்கிவருதலை நே ரே கண்டிருந்தும், அவரைத் தமது திருமணச்சடங்கு தென்புலத்தார் வழிபாடு முதலியவைகளுக்கு ஆசிரிய ராக வருவித்துவைத்து, அவரதுகாலில் விழுவதினும் மானக்கேடான செயல் தமிழர்க்கு வேறுவேண்டுமோ சொன்மின்கள்! [ஆரியர்முதலான எல்லா மாந்தர்க்கும் பண்டைநாளிலிருந்தே கடவுள் வழிபாடு அருளொழுக் கம் உழவு வாணிகம் அரசியல் கற்புமணம் முதலான நாகரிக நடைகளைக் கற்பித்துக்கொடுத்து, அவரெல்லார்க் கும் மேலான விழுமிய இம்மை மறுமை வாழ்க்கையிற் றனியரசுசெலுத்திய தமிழர் இன்னான்று அத்தனிப் பெருஞ் சிறப்பெல்லாம் இழந்து, பார்ப்பனர்க்கு அடி மைகளாகி, அவர்கள் தம்மை வேசிமக்களென அழைக் கவும் ஒருப்பட்டிருப்பது கவிகாலச்செயலோ! 'கருத் தமிழ்ந்த பிழைப்போ! இன்னதென்றறிகிலம். உண்மைத் தமிழராவார் இனி இம்மானங்கெட்ட பிழைப்பை விட் டுத், தம் முன்னோர் சென்ற மானவாழ்க்கையைப் பின் பற்றி, நன்கினிது வாழ முன்நிற்பாராக!]

பழைய திருமணச்சடங்கை இப்போது

நடத்தும் முறை

இனிப், பந்தரும் வீடும் ஒப்பனைசெய்யவேண்டும் முறையிற் செய்வித்துப், பண்டைநாட் டமிழர் திருமணம் வெண்டிங்கள் சகடு (உரோகிணி) என்னும் விண்மீனை யணைந்த நாளின் விடியற்காலத்தே நடத்தப்பட்டமையால், இப்போதும் அதேநாளின் வைகறை விடியலில் தமிழராவார் அனைவருந் தம்மக்கட்குத்திருமணம் நடப்பித்தல்வேண்டும். வேறு நாளுங் கோளும் ஓரையுப் பொருத்தமும் பார்த்தல் ஆகாது. திருமணத்தை நடத்திவைத்தற்குக் கற்றுவல்ல தக்கார் ஒருவரைத் தம் மவரிவிருந்தேனும் பிறரிவிருந்தேனுந் தெரிந்துவைத்துக் கொண்டு அவரது சொற்படி அதனை நடத்துக. விடியற்காலையில் எல்லாம்வல்ல இறைவனைத் தொழுதே இம் மங்கல வினையைத் துவங்கல்வேண்டுமாதலால், நம் சமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த,

“கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி

குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்

ஒவின தாரகை ஒளியொளி யுதயத்

தொருப்புகின்றது விருப்பொடு நமக்குத்

தேவநற் செறிகழற் றுளிணை காட்டாய்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே,

யாவரும் அறிவரியாய் எமக்கெனியாய்

எம்பெருமான் பள்ளி யெழுந்தருளாயே”

என்னும் விடியிற்காலே வணக்கச்செய்யுரை மணமகன் மணமகட்குரியார் அனைவரேனும், அல்லதவரிற் சிலர் பல

ரேனும் ஆசிரியருடன் ஒத்து மெல்லிய குரலில் இனிதாக மிழற்றுதல்வேண்டும்.

அதன்பின் ஒருமங்கை தன் தலைமீது நெல்முதலான வித்துகள் இட்ட நிறைநீர்க்குடஞ் சுமந்தவராயும், மற்றொரு மங்கை அகன்ற அகல்விளக் கேந்தியவராயும் வந்து இணைந்து நிற்கும்படிசெய்க; அங்ஙனம் அவ்விருவரும் வந்து நிற்கும்படி செய்கையில்,

“முத்துநற் றுமம் பூமலை தூக்கி
முனைக்குடந் தூபநற் றீபம் வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமகளோடு பல்லாண் டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன் ஐயாறன் அம்மாணப் பாடி
ஆடப்பொற் சண்ணம் இடித்துநாமே”

என்னுந் திருவாசகச் செய்யுளை ஒதுக.

அதன்பின் ஆண்மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர், நீராட்டிப் புத்தாடை அணிகலம்பூட்டி மலர்மலை சூட்டப்பட்ட மணமகன் மணமகளைப் பந்தநிற்கொணர்ந்து, நிறைநீர்க்குடமும் அகல்விளக்கும் ஏந்தி நிற்கும் மங்கையர் இருவர் எதிரே அவரைநிறுத்தி, மணமக்கள் அவ்விருவர்மேலும் மலர்தூவி வழிபடுமாறுசெய்க; அவ்வாறவர் செய்கையிற்,

“பேதம் இல்லதோர் கற்பனித்த
பெருந்துறைப் பெரு வெள்ளமே
ஏதமே பல பேச நீயெனை
ஏதிலார் முனம் என்செய்தாய்
சாதல் சாதல் பொல்லாமை யற்ற
தனிச்சரண் சரணுமெனக்

காதலால் உணையோத நீ வந்து

காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே”

என்னுந் திருவாசகச்செய்யுளை அவரும் பிறரும் ஒது மாறு செய்க. இங்ஙனஞ்செய்யும் வழிபாட்டின் கருத்து என்னெயன்றால், நிறைநீர்க்குடமானது எல்லாவுயிர்க் குந் தாயாகிய உமைப்பிராட்டிக்கு அடையாளமாகும்; அகல்விளக்கானது எல்லாவுயிர்க்குந் தந்தையாகிய சிவ பிரானுக்கு அடையாளமாகும். நீரின்றன்மையானது குளிரந்த அருட்பெருங் களஞ்சியமான அம்மையினியல் பை ஒப்பதென்றும், அகல்விளக்கி லெரியுந் தீச்சுடரா னது ஒளிவடிவினனான அப்பனியல்பை ஒப்பதென்றும் முன்னரே விளக்கிக்காட்டினும். அம்மையும் அப்பனுஞ் சேர்ந்த சேர்க்கையினாலேயே இவ்வுலகுயிர்கள் அத் தனையுந் தோன்றி அறிவும்இன்பமும்மேன்மேற் பெருகி வாழுமாறுபோல், பெண்ணும் ஆணுமாகிய மணமகள் மணமகனும் அவரது திருவருளியக்கத்தாற் காதலன்பிற் பிணைந்து, தம்போல் இறைவனுதவியாற பிறவிக்கு வர வேண்டிய சில உயிர்களைத் தம்மினின்றுந் தோற்றுவித்து, அவ்வாற்றால் இறைவனது அருட்பெருஞ்செயலுக்குத் தாமும்ஒரு சிறுகருவியா யிருந்துதவித்தமது பிறவியைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளுதலை வேண்டிச் செய்வதே அவ் வழிபாட்டின் கருத்தாகும். நிறைநீர்க்குடத்தில் இடப் படும் நெல்முதலான வித்துகள், அப்பனது சேர்க்கை யால் அம்மையின் அகட்டினின்றும் உண்டாக இருக் கும் உயிர்களுக்கு அடையாளமாகும். அங்ஙனமே தன் காதலனது சேர்க்கையால் மணமகளுந் தன நகட்டி னின்றும் மக்கள் பலரைப் பிறவிக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டுமென்பதும் அதனாற் போதரும் உள்ளுறை பொருளாகும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனாரும்,

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி, மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு” என்று அருளிச்செய்
தன ரன்றோ ?

மேற் சொல்லியவாறு அம்மையப்பர் வழிபாடு
நடந்தபின், அம்மையப்பரெதிரே ஒரு தட்டத்திற் பூ
மஞ்சள் திருநீறு குங்குமத்துடன் தாலி கோத்துவைதத
மங்கல நாளை ஆசிரியன் அம்மாதரார் நால்வர் கை
யில் எடுத்துக்கொடுக்க, அவரதனை மணமகன் கையிற்
கொடுக்க மணமகன் அதனை மணமகள் கழுத்திற் பூட்
டல்வேண்டும்; அப்போது அம்மாதரார் நால்வரும்,

“கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகுக!”

என வாழ்த்தி நீரும் பூவும் நெல்லொடுசேர்த்து மண
மகள் கூந்தன்மேற் சிதறல்வேண்டும் அதன்பிற், பெற்
றார் சுற்றத்தார் நண்பர் முதலாயினொரெல்லாரும் மஞ்ச
ளரிசியும் பூவுங் கையில் ஏந்திக்,

“காதலற் பிரியாமே கவவுக்கை நெகிழாமே

அறவோர்க் களித்தும் அந்தணர் ஒம்பியுந்

துறவோர்க் கெதிர்ந்துந் தொல்லோர் சிறப்பின்

விருந்தெதிர் கொண்டும் வியன்றமிழ் வளர்த்தும்

அம்மையப்பரை அடிபணிந் தேத்தியும்

நன்மகப் பயந்து பொன்வளம் பெற்று

ஊழியூழியும் வாழியர் பெரிதே!”

எனவாழ்த்தி மணமகள் மணமகன்மேல் அவற்றைத்
தூவுக.

அதன்பின், மணமக்கள் இருவரும் ஆசிரியனையும்
பெற்றார் சுற்றத்தார் நண்பர் முதலான எல்லாரையும்
வணங்கியபின், அவரை மணப்பந்தரினின்றும் அழைத்

துப்போய், ஒரு தனியிடத்தில் அமர்த்தி, அவ்விருவரும் அருந்தப் பாலும் பழமுந் தருக.

அதன்பின், திருமணத்திற்கு வந்தார் அனைவர்க்குங் காலையிற் சிறுண்டியும், பின்னர்த் தீஞ்சுவை யுணவும் வழங்குக.

அதன்பின், மாலையில் மணமக்களைத் திருமணப் பந்தரிற் கொணர்ந்து அமர்வித்து, எல்லாரும் ஒருங்கு குழுமி அவர்க்கு வாழ்த்துரை பகர்ந்து, இசைவல்லாரை வருவித்துவைத்துத், தேவார இசையரங்கு நடாத்தி, எல்லாரும் இறைவன் மேலதான இன்னிசை கேட்டு மகிழ்க.

அதன்பின், இராப்பொழுதில் உண்டாட்டு நடந் தேறியபின், மணமக்களைப் பெற்றாரும் அவர்க்கு மிக நெருங்கிய உறவினர் சிலரும் மணமக்களைக் கொணர்ந்து மணமகனிடஞ் சேர்ப்பித்து.

“ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயிர் ஈருருக் கொண், டானந்த வெள்ளத்திடைத்திளைத்தா லொக் கும் அம்பலஞ்சேர், ஆனந்த வெள்ளத் தறைகழ லோன் அருள்பெற்றவரின், ஆனந்த வெள்ளம் வற றுது முற்றுவில் வணிநிலமே” என்னுந் திருச்சிற் றம்பலக் கோவையார் திருப்பாட்டையும்,

“மண்ணின் நல்லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணின் நல்லகதிக் கியாதுமோர் குறைவிலை,
கண்ணினல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்ப்

பெண்ணினல் லாளொடும் பெருந்தகையிருந்ததே”
என்னுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் நன் றிருப் பாட்டையும்,

“பொன்னுமெய்ப் பொருளுந் தருவானைப்
போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானைப்

பின்னையென் பிழையைப் பொறுப்பானைப்

பிழையெலாந் தனிசப் பணிப்பானை

இன்ன தன்மைய நென்றறி யொண்ணு

எம்மானை எளிவந்த பிரானை

அன்னம் வைகும் வயற்பழனத்தணி

ஆரூரானை மறக்கலுமாமே” என்னுஞ் சுந்திர
மூர்த்திநாயனார் திருப்பாட்டையும் ஒதிப் “பேர் இற்
கழுத்தி ஆடுகன” வாழ்த்தி, அவ்விருவரும் ஒருங்கு
கூடிக் காதலின்பம் துகர்ந்து துயில்கொள்ளுமாறு செய்து
திருமணவினையை நிறைவுசெய்திடுக.

இங்ஙனமாகப் பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச்
சடங்கைப்பண்டை முறைப்படி மணமக்களின் தமரைக்
கொண்டே மேற்காட்டியவாறு செய்துவைத்தல் தமிழ்
மக்களனைவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாமென்க.

திருமண வேள்விச் சடங்கு

இனி, ஒளிவடிவின்னாகிய இறைவனை ஞாயிறுதிங்கள்
தீ யென்னும் ஒளியுடைப்பொருள்களில் வைத்துச் செய்
யும் வழிபாட்டை முதன்முதற் கண்டறிந்தவர்கள் பண்
டைத் தமிழ்மக்களே யாவர் என்னும் உண்மையினை மே
லே விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். அவ்வுண்மையைக்
கண்டறிந்தபின், ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னும் மூன்றும்
அனற்பிழம்பே யாதலால், அம்மூன்றையும் அனல்வடி
வில் அருகே வைத்து, அன்பிற்கடையாளம் ஆவனவெல்
லாஞ் செய்து வழிபடுதலிற் பெருவிழைவு கொண்ட
தமிழ்ச்சான்றோர் பண்டைநாளிலேயே முத்தீ வேள்வி
வேட்டு இறைவனை வழிபட்டு வரலாயினர் இது, பாண்ட
வருந் துரியோதனன் முதலியோரும் போர்செய்த வழி
அவ்விருவரது படைக்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கிய
உதியஞ் சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்

என்னும் நல்விசைப்புலவர் பாடிய ஐயாயிர ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட மிகப்பழைய செய்யுளாகிய “மண்டி ணிர்த நிலனும்” என்பதன்கட்,

“சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை

அந்தி யந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்

முத்தீ விளக்கிற் றஞ்சம்

பொற்கோட்டிமயமும் பொதியமும் போன்றே ”

(புறநானூறு, ௨) எனப்போந்த பகுதியால் நன்கு விளங் காநிற்கும். தமிழ்நாட்டு அந்தணர் செய்துபோந்த இம் முத்தீ வேள்வியினையே, பின்னர்த் திராவிட ஆரியராகிய பார்ப்பனர் தமக்குரியதாகக் கைக்கொண்டு, அவ்வேள்விக் கண் எடுத்துமாடுகளைக்கொண்டு அவற்றை வேட்கலா யினர். தமிழந்தணர் வேட்ட முத்தீவேள்வியிர்க்கொலை இல்லாதது; இறைவன் வழிபாடு ஒன்றே நுதலியது; தீப்பிழம்பு வடிவாம் அஃது இறைவனுருவாயே திகழ் வது. பார்ப்பனர் வேட்ட வேள்வியோ உயிர்க்கொலை கட்டுடியொடுகூடியது; தீவடிவோ இறைவனுருவாய்க் கருதப்படாமற், பார்ப்பனர் தாம் வணங்குஞ் சிறுதெய் வங்களாகிய இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலியோர்க் குத் தாங்கொடுக்கும் பலியுணவை ஏற்றுக்கொடுக்கும் ஓர் ஏவலனது வடிவாக அவராற் கருதப்படுவது. இன் னும் இதைவினியோகமல்லாமல் மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் எமது பெருநூலிற் கண்டுகொள்க (பக்கம் 492 முதல் 515 வரை).

மேற்கூறியவாறு, தமிழ் அந்தணர் இறைவன் வழி பாடாக வேட்டுவந்த முத்தீவேள்வியைத், தமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகிய திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர் தமது சிறுதெய்வ வெறியாட்டுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண் டது மல்லாமல், தமிழ்மக்களிற் செல்வரா யிருப்பார்

செய்த திருமணச் சடங்கிலும் அதனை மெல்லமெல்ல துழைத்து, அவ்வாற்றால் தாமே அத்திருமணச் சடங்கினைச் செய்துவைக்கும் ஆசிரியராகவும் அமர்ந்து, அவரது செல்வத்தைத் தோலிருக்கச் சுவைமுங்குதல்போல் நயமாகக் கவர்ந்துகொள்ளுதற்கும் வழிபிறப்பித்துவிட்டனர். இஃது இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நிகழ்த்தொடங்கி விட்டமை சிலப்பதிகாரம் என்னுஞ் செந்தமிழ்ப் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளால் நன்கறியப் படுகின்றது. மாசாத்துவான் என்னுஞ் செல்வத்திற் சிறந்த வணிகரின் புதல்வனான கோவலனுக்கும், அங்ஙனமே செல்வவளம் மிக்க மாநாய்கன் என்னும் வணிகரின் புதல்வி கண்ணகிக்கும் நடந்த திருமணத்தை ஒரு திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனனே ஆசிரியனாய் அமர்ந்து முத்தீ வேள்விவேட்டு நடத்தி வைத்தமை,

“நீல விதானத்து நித்திலம்பூங் பந்தர்க்கீழ்

வானூர் மதியஞ் சகடணைய வானத்துச்

சாலியொருமீன் தகையானைக் கோவலன்

மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்

தீவலஞ்செய்வது காண்பார்கள் நோன்பென்னை”

என்னுஞ் சிலப்பதிகார ‘மங்கலவாழ்த்துப் பாடற்’

பகுதியால் தெற்றெனப் புலனாகின்றதன்றோ? இ. பி.

இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றில் இயற்றப்பட்ட சிலப்

பதிகாரத்தும் அதற்குப் பிற்பட்ட நூல்களிலுமே திரா

விட ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழ்ச்செல்வர் குடியிற்றிரு

மணம் நடத்திவைத்த நிகழ்ச்சி சொல்லப்பட்டிருக்கின்

றது. மற்றுச், சிலப்பதிகாரத்திற்கு முற்பட்ட நூல்களி

லோ பார்ப்பனர் செய்துவைத்த திருமணநிகழ்ச்சி ஒரு

சிறிதுங் குறிக்கப்படவில்லை. முன்னே அகநானூற்றுச்

செய்யுளில் துவலப்பட்டவண்ணம் மணமக்களின் பெற்றாரும் உற்றாரும் அவர்தந் திருமணத்தை நடத்தும் முறையே இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழையகாலத்திற் றமிழ்மக்களாற் கையாளப்பட்டு வந்தமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

அங்ஙனந் திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர், தமிழர்க் குரிய முத்தீ வழிபாட்டை நுழைத்துத் தமிழ்ச்செல்வர்தந் திருமணத்தை நடத்தியவழிப், பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணமுறையினை முற்றும் மாற்றிவிட இயலாமல், அதிற் பெரும் பகுதியைத் தாந் தழுவிக்கொண்டு, தமக் குரிய சிலவற்றைமட்டும் அதிற் புதிதுபுகுத்தி அதனைச் செய்துவரலாயினர். தூண்களை வரிசையாக நிறுத்திச் சமைத்த பந்தரிற் பூமலைகளைத் தொடர்ந்துகட்டிஒப்பனை செய்து அதன்கீழ்ப் பண்டைத் தமிழர் தந் திருமணத்தை நடத்தினிற்போலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழர்களுந் திருமணம் நடத்தினமை,

“மாலேதாழ் சென்னி வைரமணித தூணகத்து

நீலவிதானத்து நித்திலப் பூம் பந்தர்க் கீழ்” என அந்நூல் துவலுமாற்றால் அறியப்படும். இங்ஙனமே இன்றுகாறுந் தமிழர்தந் திருமணம் பந்தர்க்கீழ் நடைபெற்றுவருதல் யாவரும் அறிந்ததே யாகும். இன்னும், நந்தமிழ்முன்னோர் முழுமதியானது சகடுஎன்னும் வானமீனை யணைநதநாளிலே திருமணம் நடத்தியவாறுபோலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழ்மக்களும் அதனை நடத்திவந்தமை “வானூர் மதியஞ் சகடு அணைய” என அந்நூல் கூறுமாற்றால் இனிது விளங்காநிற்கும். பழந் தமிழர் அம்மையப்பர் வழிபாட்டிற்கு அடையாளமாக நிறைநீர்க்குடஞ் சமந்த மாதரையும் அகல்விளக்கேந்திய மாதரையும் வருவித்து நிறுத்தி மணமக்கள் அவரை

வழிபடுமாறு செய்ததுபோலவே, சிலப்பதிகார காலத் துத் தமிழரும் அவ்விரண்டுந் தாங்கிய மாதரைத் திரு மணப்பந்தரில் வருவித்து நிறுத்தினமை.

“வினக்கினர் கலத்தினர் விரிந்த பாவினை

முனோக்குட நிரையினர்” என அந்நூல் புசலுமாற் றுற் புலனாம். இன்னும் மகளிர் நால்வர்கூடி மணமக்களே வாழ்த்தவும், அதன்பின் அவர்தந் தம்போந்து மணமக் களைப் புணர்த்தவும் பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணம் நடைபெற்றவாறு போலவே, சிலப்பதிகார காலத்துத் தமிழர்தந் திருமணமும் நடைபெற்றமை.

“போதொடு விரிகூந்தந் பொலன்நறுங் கொடியன்னார்

காதலற பிரியாமற் கவவுக்கை ளெகிழாமற்

பீதறுகென ஏத்திச சின்மலர் கொடுதூவி

அங்கண் உலகில் அருந்ததி யன்னோ

மங்கல நல்லமளி ஏற்றினார்” என அந்நூல் கிளக்கு மாற்றால் தெளியப்படும். எனவே, பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச்சடங்கிற பெரும்பகுதி, சிலப்பதிகார காலத் தும் அதற்குப்பின் இற்றைநாள்வரையும் பார்ப்பனரே ஆகிரியரா யிருந்த நடைநாற் திருமணச் சடங்கிலும் புகுந்த அத்தகுச் சிறப்பளித்துவருதல் ஐயுறவின்றித் துணியப்படுமென்க.

அங்குனமாயிற், நமிழரது திருமணச்சடங்கிற் பார்ப் பனராற புதிது புகுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் யாவையோ வெனிற், கூறுதும்:

இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தில் திருமணச் சடங்கினை நவலும் அரு-ஆம்பதிகத்தில், முத்தீ வேள்வி வேட்டு அதன் முன்னிலையில் திருமணம் நடத்தப்பட்டதாக ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படவில்லை; அங்கே நுவலப்படுவதெல்லாம் மணமகளுக்கு முன்னமே மூன்று

கணவர் உளரென்றும், அம்முவருள் முதற்கணவன் சோமன் என்றும், பின்னர் அச்சோமன் அவனைக் கந்தரு வர்க்குக் கொடுக்க அவர் அவட்கு இரண்டாங் கணவ ராயினரென்றும், அதன்பின்னர்த் தீக்கடவுள் அவட்கு மூன்றாங்கணவன் ஆயினனென்றும், அதன்பின் மககட் பிறவியினளான ஒருமாதின் வயிற்றிற்பிறந்த ஓர் ஆட வன் அவட்கு நான்காங்கணவ னாயினனென்றுங் கூறுங் குற்றமான குறிப்புக்களே யாம் மக்கள் வயிற்றிற பிறந்த ஒரு பெண்மகளுக்குத் தேவர்கள் தந்தையர் ஆவரே யல்லாற், கணவர் ஆகார். அவ்வாறிருக்கப், பார்ப்பனர் அத்தேவர்களை யெல்லாம் அவட்குக் கணவராகக் கூறு வது அவடன் கறபுக்கு இழுக்காமன்றோ? ஆனால், ஆரிய நடையைத் தழீஇய பார்ப்பனர்க்கு அவர்தம் மகளிரின் கற்பைப்பற்றிய கவலை சிறிதுமேயில்லை யென்பது முன்ன மே காட்டப்பட்டது. மற்றுத், தமிழ்மக்கட்கோ தம் மகளிரின் கற்பொழுக்கத்திற் கண்ணுங்கருத்தும் மிகுதி யாயிருந்தன. தமிழ்க்குலமகளிர் தாங் காதலித்த கண வனையன்றித் தெய்வத்தையுந் தொழார்; ஆடவர் பிற ரைத் தங்கனவிலுங் கருதார். இஃது உணர்ந்தன்றே தெய்வத்திருவள்ளுவர்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என அருளிச்செய்தார். ஆகவே, பண்டைத் தமிழர்தந் திருமணச்சடங் கைப் பார்த்துத், தமக்குள்ளும் அதனையொப்பதாகத் திருமணம் நடத்தப்புகுந்த திராவிட ஆரியப்பார்ப்பனர் முத்தீ வேளாமலே, தமர் முன்னிலையில் மணமகன தன் மணமகள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தேவர்களை வேண்டி அவனைத் தனக்குரியளாகச் செய்துகொண்ட அவ்வளவே இருக்குவேதப் பதிகத்திற் சொல்லப்பட்ட

டிருத்தல் நினைவுகூர்ப்பாற்று. இதுகொண்டு, இருக்கு வேத இறுதிக்காலத்தில் திராவிட ஆரியர்க்குள் நடத்தப் பட்ட திருமணச்சடங்கில் முத்தி வேள்வி வேட்கப்பட வில்லை யென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுதல் காண்க.

இனி, அதர்வவேதப் பதினான்காம் மண்டிலத்திற் போந்த முதற்பதிகத்திலோ வேள்விவேட்டுத் திருமணம் நடத்தப்பட்டமையும், அவ்வேள்வித்தீயைச் சூழ மண மகள் வலம்வந்தமையும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றன. இதனால், இருக்குவேத இறுதிக்காலத் தில் நிகழாத வேள்வியை, அதர்வவேத காலத்திற் பார்ப் பனர் புதிதாக வகுத்துத் திருமணம் நடத்தலானமை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இன்னும், இருக்குவேதப் பதிகத்திற் கூறப்படாத அம்மி மிதிக்கும் நிகழ்ச்சி, அதர்வவேதப் பதிகத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனம் மணமகள் அம்மி மிதித்த பிறகே மணமகன் அவளது கையைப் பற்றிக் கொண்டு தேவர்களுக்கு வேண்டிகோளுரை மொழிந் தன்னென்றும் அதர்வவேதப் பதிகம் நுவல்கின்றது. இதுகொண்டு, மணமகள் அம்மி மிதிக்கும் நிகழ்ச்சியா னது, அதர்வவேத காலத்துப் பார்ப்பனாகளாற றிரு மணச்சடங்கிற் புதிது புகுத்தப்பட்டமை தெளியப்படும. ஆயினும், அது சிலப்பதிகாரத்திற் சொல்லப்படவில்லை.

இனி, அம்மிமிதித்தபின் அருந்ததி என்னும வான ினை மணமகன் தன் மணமகனுக்குக் காட்டுஞ்சடங்கு பார்ப்பனர் நடத்துந் திருமணத்தில் இப்போது புதிது புகுத்தப்பட்டு நடைபெற்று வருகின்றது. இவ்வாறு அருந்ததி காட்டுஞ் சடங்கு இருக்கு வேதத்திலாதல் அதர்வவேதத்திலாதல் சிலப்பதிகாரத்திலாதல் குறிக்கப் படாமையால், அதுமுற்காலத்தில் நடந்த திருமணத்திற்

சேர்ந்த தன்றென்றுஞ், சிலப்பதிகார காலத்தும் அது நடைபெறவில்லை யென்றுந் தேர்ந்தறிதல்வேண்டும். வைணவ ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் அம்மை பாடிய ஆரூர்திருமொழியின் முதற்பத்துச்செய்யுளும், அவ்வம்மையார் தமக்குக் கண்ணனுக்குந் திருமணம் நடந்ததாகக் கணக்கண்டு, அத்திருமணம் நடந்தமுறைகளை அடைவே கூறும் வகையிற் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் கூறிய திருமணச்சடங்குகளில் தீ வலம்வருதல், அம்மிமிதித்தல் முதலியன சொல்லப்பட்டிருப்பினும், அருந்ததி காட்டுஞ் சடங்கு குறிப்பாலாயினுஞ் சொல்லப்படவேயில்லை. ஆகவே, இறறைக்குத் தொள்ளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ஆண்டாளம்மையார் காலத்தும் அருந்ததிகாட்டும் நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லையென்பது தெற்றென உணரப்படும்.

மேலே ஆராய்ந்து காட்டியபடி, முத்தி வேள்வியைத் தனியர், அம்மிமிதித்தல் அருந்ததிகாட்டல் முதலிய சடங்குகளெல்லாம் பார்ப்பனர்களாற் காலங்கடோறும் புதியவாய்ப் புகுததப்பட்டவைகளே யாதலாலுங், காதலாற் கற்பொழுக்கத்தில் நிலைபெற்ற நந் தமிழ் மாதராக் குக் கல்லைப்போற் கற்பொழுக்கத்திற் றிண்ணியையாய் இருவென்றும், அருந்ததி யென்னும் ஆரிய மாதைப் போற் கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்து திகழ் என்றுங் கற்பித்தல் மீன்குஞ்சுக்கு நீச்சுக் கற்பித்தல்போல் மிகைபட்ட செய்கையாய்த் தமிழ்மாதரை இழிவுபடுத்தும் நீரதாய் இருத்தலின், அவையிரண்டுந் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்குகளிற் சேராவண்ணம் அவையிற்றை அறவே விலக்கிவிடல்வேண்டும்.

இன்னும், முனிவர்களிற் சிறந்தவர் வசிட்டரென்றுங், கற்புடைமாதரிற் சிறந்தவள் அவர்தம் மனைவி

அருந்ததியென்றுங் கதைகட்டிவிட்டவர்கள் பார்ப்பனரே யாவர் தமிழர்களையுந் தமிழ்மாதரையுந் தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவபிரானையுந் தாழ்த்துதற்பொருட்டே இக்கதை அவர்களாற் கட்டிவிடப்பட்டது. யாங்ஙனமெனிற, காட்டுதும். வடக்கிருந்து வந்த ஆரியர்க்குக் குரு வசிட்டரே யாவர். அவர் இவ்விந்திய நாட்டுள் வருதற்கு முன்னேதொட்டு, இங்கிருந்த தமிழர்களிற் சிறந்த குடியினரான பரதர்கட்குக் குரு விசுவாமித்திரரே யாவர். பரதவகுப்பினரிற் சேர்ந்த வியாசமுனிவரால் இருக்குவேதப் பாட்டுகள் ஒருங்குகோத்து ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டனான்று, அவர் விசுவாமித்திரரார் நீக் கடவுண்மேலும் பகலவண்மேலும் உருத்திரன்மேலும் இயற்றப்பட்ட பாக்களுக்கு முதன்மைதந்து, வசிட்டராலும் அவர்தம் இனத்தவராலும் இந்திரன் வருணன் முதலான சிறுதெய்வங்கண்மேற் பாடப்பட்ட பாக்களுக்குப் பாட்டின்மிகுதி பற்றியதொரு பெருமைதனது அவ்விருக்கு வேதத்தை ஒருமுறைப்படுத்தினார். தமிழ்முனிவரான வியாசர் நடுநிலை வழாதுநின்று, பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளான உருத்திரர்க்கும் அவரது பேரொளி விளக்கமான தழற்பிழம்புக்கும் பகலவறகும் முதன்மை தந்தது கண்டு மனம் பொறுத வசிட்டரும் அவரைக் குருவாய்க்கருதிய பார்ப்பனரும் விசுவாமித்திரர்பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்களைத் தம்மவருள் எவரும் ஒதுதல் ஆகாதென ஒருபொருந்தாக் கட்டுப்பாடு வைத்துக்கொண் டிருப்பதுடன், தமிழர்களைச் சூத்திரர்களென இழித்துப்பேசி, அச்சூத்திரர்க்குரிய தெய்வம் உருத்திரனே யாவனென்றும், உருத்திரன் பார்ப்பனர் களால் வணங்கத்தக்கான் அல்லனென்றுங் கரைந்து, பார்ப்பனர்களால் வணங்கப்படுதற்குரியான் நாமாயண

னேயென வற்புறுத்தி, அந்நாராயணன்றன் பிறவிகளான இராமனையுங் கண்ணனையுமே இன்றுகாறும் வழிபட்டு வருகின்றார்கள். இதன் விரிவை எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் என்னும் நூலிற் காண்க.

அதுமட்டுமோ, அவ் வசிட்டமுனிவரின் மனைவி அருந்ததியைச், சிவபெருமானைப் பார்க்கிலும், அச்சிவ பெருமான்றன் புதல்வரான முருகப்பிரானைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தவளாக்குதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்து, சிவபெருமான்முருகக்கடவுளைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டி வெளிப்படுத்திய விந்துவொளியை, அருந்ததியொழிந்த மற்றை முனிவரின் மனைவியரே ஏற்றுக் கருக்கொண்டு, அறு முகக்கடவுளை ஈன்றனரென்றும் அப்பார்ப்பனர் ஒரு பொய்க்கதை கட்டிவிட்டார். இக்கதை பொய்யே யாயினும் இதனாற் போதரும் உண்மை யாதோவெனின் ; வசிட்டரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுஞ், சிவபிரானுக்கும் அவர்க்குப் புதல்வரான முருகக்கடவுளுக்கும் மாறானவரென்பதூஉம். வசிட்டரொழிந்த மற்றைமுனிவர்கள் அறுவரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுஞ். சிவபிரானிடத்தும் முருகவேளிடத்தும் மெய்யன்புடையவர்களென்பதூஉமேயாம் என்க. எனவே, தமிழ்மக்கட்கும் அவர்தந் தெய்வத்திற்கும் பெரும்பகைவர்களான வசிட்டரும் அவர்தம் ஆரிய இனததாரும் அவர்தம் மகளிருமே, தமிழர்க்குத் திருமணச்சடங்கினையுந், தமிழ்மகளர்க்குக் கற்பொழுக்கத்தினையுந் கற்பித்துக்கொடுத்தவர்என, அவ்வெண்ணத்தைத் தமிழ்மக்களுள்ளத்திற்பைய நுழைத்துவிடற் பொருட்டே, அருந்ததிகாட்டுஞ் சடங்கினை இஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனர் தமிழர்தந் திருமணச் சடங்குகளில் நுழைத்துவிட லாயினாரென்று தெளிந்துகொள்க. காதன்மணமுங் கற்பொழுக்கமும்

இன்னவென்றே அறியாத ஆரியமாதர், காதற்கற்பொழுக் கத்தையே தமக்குயிராய்க்கொண்ட தமிழ்நங்கைமார்க்கு, அவ் விரண்டையுங் கற்றுக்கொடுத்தா ரெனக் கட்டி யுரைப்பது, கட்டுடியன் ஒருவன் கட்டுடியே அறியாத மேன்மகன் ஒருவனுக்குக் கள்ளருநதலாகாதெனக் கழறி யுரைக்கும் உரையோடொப்பவைத்து நகையாடி விடுக் கற்பாலதாமன்றி மற்றென்னை? இங்ஙனமெல்லாம் கதை கட்டித் தமிழர்களையும், அவருள் அறிவிற்கிறந்த சான் றோரையுங்கூட ஏமாற்றிவிட்ட பார்ப்பனர்தஞ் சூழ்ச் சித்திறனை என்னென்பேம்! சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகள் அறிவிற்கிறந்த சான்றோராயிருந்தும், அவர்தாமும் பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சியில் ஏமாந்து, கற்பிற் சிறந்த கண்ணகிக்கு அருந்ததியை உவமையாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றனர்! இனி, ஆராய்ச்சியறிவுமிக்க இக்காலத்திற் பார்ப்பனர்தஞ் சூழ்ச்சியிற் சிறிதும் ஏமா ராது, அவர்தங் கட்டுகளையெல்லாந் தகர்நதெறிந்து, தமது பண்டைச் சிறப்பினையுந், தமிழ்மாதர்தங் காதற்கற் பொழுக்கத்தினையும் பண்டுபோல் ஒளிரச் செய்தல் தமிழர்க்குந் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கும் இன்றியமையா மான வாழ்க்கையாமென்க.

இனி, அம்மிமிதித்தல் அருந்ததிகாட்டல் என்னும் ஆரியப்பார்ப்பனச் சடங்கையும், பார்ப்பன ஆசிரியனையும் ஒழித்தபின், தமிழாசிரியர் ஒருவரையே திருமணம் நடத்துதற்கு அமர்த்தி, அவர் கீழ்க்காட்டியவாறு முத்தி வேள்வி வேட்டுத் திருமணச் சடங்கை நடத்தும்படி செய்க :

முதலில், மணமக்களிருவர்க்குந் தீயோராலுந் தீய ஆவிகளாலும் ஏதுந் தீங்கு நேராமெப்பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான அருளிச்செய்த,

“பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண்டா வொன்றும்,
வேயனதோள் உமைபங்கன்வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா சுவர்தம்மைத்தோயாவார் தீவினையே”
என்னுந் திருப்பாடடை ஒதித், தருப்பைப் புல்லைத்
திரித்து இருவர்தங் கைகளிலுங் காப்பாகக் கட்டுக.
இதற்கு முன் செய்யவேண்டிய காலேக்கடன் மாலேக்
கடன் கடவுள் வழிபாடு முதலியவைகளைத் தமிழ்மந்
திராம் ஒதிச்செய்யும் முறைகள் எமது மனிதவசியம் அல்
லது மனக்கவர்ச்சி என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்துக்
காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையிறறை அதிற்காண்க.

அதன்பின், அம்பலவாணர் அம்மை அல்லது முரு
கப்பிரான் வள்ளிதெய்வயானை திருவுருவமும், யானை
முகப்பிள்ளையார் திருவுருவமுங் கிழக்குநோக்க நிறுத்தி,
அவற்றின் எதிரே ஒத்தநீளமுள்ள மூன்று கோடுகளின்
முனைகளும் ஒன்றையொன்று தொடுமாறு முக்கோண
வரையொன்று நிலத்தே வரைந்துகொள்க. பின்னர் அம்
முக்கோணக் கோடுகளின் மையத்தைச் சிறிது தொடு
மாறு ஒருவட்டவடிவை அம் முக்கோணத்தினுள்ளே
வரைக. பின்னர் அவ்வட்டத்தினுள்ளே வில்வடிவான
வரை ஒன்றும் அமைத்திடுக. பிறகு அம்முக்கோணவட்
டத்தின்மேல் தூய ஆற்றுமணலையும், அவ்வாற்றுமணன்
மேற் பச்சரிசி உமியையும் பரப்புக. அவ்வுமிமேல் அதி
இத்தி ஆல் அரசு மா களா பலா என்னும் பால்மரங்கள்
எல்லாவற்றின் சுள்ளிகளையேனும் அல்லதவற்றிற்கிடைப்
பனவற்றின் சுள்ளிகளையேனும் அடுக்கிவைக்க. ஒரு
கிண்ணத்தில் நெய்யும், அந்நெய்யை முகநதெடுக்கும் ஒரு
கரண்டியுங், கற்பூரம், நெற்பொரி, பூ, பழம், சந்தனம்,
மணத்தூள், மஞ்சள், குங்குமம், பச்சரிசி, திருநீறு

முதலியனவும் அம்முக்கோணத்தின் அருகே வைத்துக் கொள்க. இன்னும் அம்முக்கோணத்தின் அருகே நூல் சுற்றிய நிறைநீர்க்குடம் இரண்டு, வாழையிலேமேற்பரப் பப்பட்டபச்சரிசிமேற்கிழக்குநோக்கநிறுத்தி, அக்குடங்களின் உள்ளே அவரவர் தகுதிக்குத் தகப் பொன்னும் மணியும் பெய்து, அவையிற்றின் வாயில் ஐந்திலையுள்ள மாங்கொத்து ஒவ்வொன்றைச்செருகி, அம்மாங்கொத்துகளின்மேல் மஞ்சள் திருநீறு குங்குமம் சந்தனம் இடப்பட்ட இரண்டு முழுத்தேங்காயைக் குடுமி மேல்நோக்கும் நிலையில் வைத்திக. நிறைநீர்க் குடங்களின் இரு பக்கங்களிலுந் தூண்டா அகல்விளக்குப் பெரியவாய் இரண்டு அமைத்திக.

அதன்பின், திருவுருவங்களின் பக்கத்தே அல்லது எதிரே வேள்வி வேட்கும் ஆசிரியன் தெற்கு அல்லது வடக்கு நோக்கிய முகமாய் அம்முக்கோணத்தின் அருகே ஒருமணைமேல் அமர்ந்திருத்தற்கும், மணமக்கள் இருவரும் வேள்வி ஆசிரியனுக்கு வலதுகைப்புறத்தே அமர்ந்திருத்தற்கும் இடங்காணும்படி, ஓர் ஒங்காரவரை அம்முக்கோணத்தையும் வேள்வியாசிரியன் இருக்கை மணமக்களின் இருக்கை நிறைநீர்க்குடம் அகல்விளக்கு முதலியவற்றின் இருக்கைகள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி நிற்பதாக நுழைவாயில் விட்டுப் பச்சரிசிமாவால் வரைந்து கொள்க.

அதன்பின், வேள்வியாசிரியன் நுழைவாயில் வழியே ஒங்காரவரையின் உட்புகுநது முக்கோணத்தின் அருகே தன்னிருக்கைமேல் அமர்ந்து, நீராடிப் புதிது உடுத்த மணமகன் மணமகளை வருவித்து வாயில்வழியே ஒங்காரவரையினுட் புகுசெய்து அமர்விக்க.

அதன்பின், “பிடியதனுரு உமைகொள்” என்னுந் தேவாரச்செய்யுளை ஒதிக்கொண்டே யானைமுகப்பிள்ளை யார்க்கும் முருகப்பிரான். அம்பலவாணர் அம்மை முதலான இறைவன இறைவி திருவுருவங்கட்கும் பால்தயிர் நெய் இளநீர் தேன் தண்ணீர் முதலியவற்றால் திருமுழுக்குச்செய்து, மணப்புகைகாட்டித் திருநீறு சந்தனங் குங்குமம் அட்டி, நறுமணப்பூமாலை அணிந்து ஒளிகாட்டி, வழிபாடுசெய்க; இங்ஙனம் வழிபாடு செய்கையில் ஓத வேண்டிய தேவாரச் செய்தியுட்கள் அறிஞர் ஒருவராக சிவபூசைத்திரட்டு என்னும் பெயரால் முன்னமே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நூலிற் குறிப்பிட்டவண்ணங் கடவுள்வழிபாட்டை விரிவாகச்செய்ய விரும்புவோர் அவ்வாறே செய்யலாம். அவ்வாறின்றித் தத்தமக்கேற்றபடி செய்யவேண்டுபவர்கள் அன்புடன் அவ்வாறுஞ்செய்யலாம். கடைசியில் மலர்தூவி வழிபாடு செய்யுங்கால், “நமச்சிவாய வா அழக நாதனருள் வாழ்க” என்னுந் திருவாசக மந்திரச்செய்யுளை ஒதித் திருவுருவ வழிபாட்டை முடித்துக்கொள்க.

அதன்பிற, “கறறுங்கெரியோம்பிக் கலியைவாராமே” என்னுந் தேவாரத் தில்லைச்சிறைம்பலத் திருப்பதிக மந்திரச் செய்துட்கள் எல்வாவறையுமாதல். அல்லது முதற்செய்யுளுங் கடைச்செய்யுளுமட்டுமாதல் ஒதிக்கொண்டே கற்பூரத்தைக்கொளுத்தி முக்கோணத்தின்மேல் அடுக்கிய சுள்ளிவிறகில் இட்டு, அவை எரியத் தொடங்கியபின், திருவாசகம் ‘போற்றித்திரு வகவலின்’ இடையில் “தாயேயாகி வளர்த்தனைபோற்றி” எனத் துவங்கும் மந்திரத்திலிருந்து “போற்றி போற்றி சயசயபோற்றி” எனமுடியும் மந்திரம் ஈறுகவுள்ள எல்லாமந்திரங்களையுமாதல், அல்லதவற்றுட் சில பலவறறை

யாதல் ஒதியபடியே நெய்யைச்சொரிந்து முத்தீவேள்வி வேட்க. அங்ஙனம் வேட்டுங்கூல், மணமக்களிருவரும் பூ நெற்பொரி மணத்தூள் சந்தனம் முதலியவைகளை வேள்வித்தீயில் இட்டு வணங்குமாறு செய்க.

அதன்பின், திருநீறு மஞ்சள் குங்குமம் இட்ட பொற்றாலிகோத்த சரட்டை ஒருதட்டிற் பூமாலே பூ மஞ்சளரிசியுடன் இறைவன் எதிரே வைத்து, மேற்காட்டிய “மண்ணின் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்” என்னுந் தேவாரமந்திரச்செய்யுளையும், “பொன்னுமெய்ப் பொருளுந் தருவானைப் போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானை” என்னுந் தேவாரமந்திரச் செய்யுளையும் ஒதிக்கொண்டே வேள்வியாசிரியன் தாலிச்சரட்டை யெடுத்தது மணமகன் கையிற்கொடுத்தது, அதனை அவன் மணமகள் கழுத்தில் அணியுமாறுசெய்க. அங்ஙனம் அவன் அதனை அணிகையில், மகப்பெற்ற மாதரார் நால்வர் கூட இருந்து உதவி செய்து, முன்னே காட்டியபடி “காதலறபிரியாமே கவவுக்கை நெகிழாமே” என்னும் வாழ்த்துரை சொல்லிப் பூவும் மஞ்சளரிசியும் மணமக்கள்மேற் சிதறிவாழ்த்து மாறு செய்க

அதன்பின், மணமக்கள் ஒங்கார வரையினுள் எழுந்து நின்றபடியே ஒருவர் கழுத்தில் அணிந்திருந்த பூமாலையைக் கழற்றி மற்றவர்கழுத்தில் மாற்றி மாற்றி அணிவிக்குமாறு மும்முறைசெய்க. பின்னர் மணமக்கள் இருவரும் ஒங்காரவரையின் வெளியேவந்து, அதனுள் வளர்ந்தெரியுந் தீப்பிழம்பையும் ஒங்கார வரையையும் மூன்றுமுறை வலமாகச் சுற்றிவந்து, இறைவன் இறைவி திருவுருவங்களுையுந் தீயையும் ஆசிரியனையும் வணங்கி விடைபெற்று, மணையகத்தேசென்று பாலும் பழமும் அருந்தி இனிதுறைவாராக.

இனி, மணஞ்செய்வித்த அன்றிரவே மணமகன் மணமகளைக்கூடி யுறையுமாறு செய்தலேநன்று. இதுவே கம்பண்டைத்தமிழ்முன்னோர் செய்தமுறை. இக்காலத்தவர் அங்ஙனம் அவரை உடனே ஒன்றுகூட்டாமற் பல நாட்கள்கழித்தோ, அல்லது பலதிங்கள் கழித்தோ அவரை ஒருங்குகூட்டுகின்றனர். திருமணம் நடந்தபிற் சில திங்கள்கழித்து அங்ஙனம் அவரை ஒன்றுகூட்டுதற்கிடையிற் பல பிழைபாடுகள் நேர்ந்துவிடுதலுங் காணப்படுதலால், அங்ஙனம் அவரை இடைவிட்டுக் கூட்டுதல் ஆகாது.

இனிப், பெண்மக்கள் மங்கைப்பருவம் அடையாமற் பேதை பெதும்மைப் பருவத்தினராய் இருக்கையிலேயே மணஞ்செய்துவிடும் பார்ப்பனர்தம் பொருந்தாச் செயலைப்பார்த்துத், தமிழிற்சிலரும்பேதைமணஞ் செய்கின்றனர். இது மிகவுங் கடியற்பாலதாகும். இறைவன் திருவருளியக்கத்தால் அரகியலாரே பேதைமணத்தைத் தடுத்துச் சட்டஞ்செய்திருத்தலால், அச்சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டாவது நந்தமிழர் தமது பொருந்தாச் செயலை ஒழித்துவிடுவாராக. அதுகிடக்க.

இனி, மேற்காட்டிய முத்தீவேள்விச் சடங்கின் கருத்து அறியாதார்க்கு அதனை ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: எத்தொழிலைச் செய்தாலும், இறைவனை நினைந்தபடியாய் அதனைச்செய்து தம்மையுந் தாஞ்செய்யுந் தொழிலையுந் தூய்மைசெய்து கொள்ளுதலே ஆற்றியுடைய மக்கட்பிறவி யெடுத்தார்க்குரிய மாண்பாகும். இறைவனை நினையாது செய்வோர், இறைவனை நினைய மாட்டாத விலங்குகளையே ஒப்பர். ஆதலால், நந்தமிழ் மக்கள் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் இறைவனை நினைந்து வழிபட்டே இம்மை மறுமைக்குரிய எத்தகைய

செயலையுஞ்செய்து வருபவராய்த் திகழ்கின்றனர். அது பற்றியே, முத்தீவேள்வி தொடங்கும் முன், காணவுங் கருதவும் அரியனான இறைவனைக் காணவுங் கருதவும் எளியவான திருவுருவங்களில் நிறுத்தி அவற்றின்வாயி லாக அவனை நெஞ்சருகி வழிபடுதல் மரபாயிற்று. இறை வன் திருவுருவங்களில், அம்பலவாணர் அம்மை திருவுரு வம் மிகச்சிறந்தன; ஏனென்றால், தோற்றம் நிலை இறுதி மறைப்பு அருள் எனனும் ஐந்தொழில்களும், உயிராளி னிடத்தும் உலகங்களினிடத்தும் ஒவாது நடைபெறு மாறு செய்யும் இறைவனது ஐந்தொழில் ஆட்டத்தைக் காட்டுவது அம்பலவாணரம்மை திருவுருவமே யாதலா லென்க. அதற்கடுத்தபடியாய், ஆடுமயின் மீதமர்ந்த முருகப்பிரான் அம்மை திருவுருவமும் அங்கனமே ஐந் தொழிலாட்டத்தை அறிவிக்கும் அடையாளமாய் இருத் தலாலும், அப்பனும் அம்மையுங்கூடிய கூட்டத்தில் முரு கப்பிரான் பிள்ளையாய்த் தோன்றினாற்போல மணமக னும் மணமகளுங் கூடுங்கூட்டத்தில் நன்மகப்பேறுண் டாதற்கு அஃதோர் அடையாளமாய் அமைதலாலுந் திருமணவேள்விக்குமுருகப்பிரான்நாச்சிமார் திருவுருவ வணக்கமும் இன்றியமையாத தாயிற்றென் னுணர்நது கொள்க.

இனித், தீ ஒன்றேயாயினும், அது தனியேயும் ஞா யிறு திங்களிலேயும் விளங்குதல்பற்றி மூன்றாக வழங்கப் படுகின்றது. தீயே இறைவன், அல்லது இறைவன்றன் திருவுருவம் ஆகும் என்பதனை மேலே விரிவாக விளக்கி யிருக்கின்றேம்; இவ்வுண்மையைச் சைவசமயாசிரிய ரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

“எரிபெருக்குவர் அவ்வெரிசசன்
துருவருக்கம தாவதுணர்கிலார்

அரியயற் கரியாணை அயர்த்துப்போய்
நரிவிருத்தம் தாகுவர் நாடரே” என வற்புறுத்தி
விளக்கியிருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே பகலவனும் இறை
வன்றன் றிருவுருவ மாவன் என்பதனைத் தேற்றும்
பொருட்டே அந்நாயனார்,

“அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்

அருக்கனாவான் அரனுரு அல்லனே

இருக்கு நான்மறை ஈசனையே. தொழும்

கருத்தினை நினையார் கன்மனவரே” என அருளிச்
செய்திருத்தல் நினைவிற்பதிக்கற்பாற்று. ஆகவே, மூவகை
யாக விளங்கும் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றனை
யும் ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்குகூட்டி வழிபடுத
லே முத்தி வேட்டலாகும். தீயானது எரியுங்கால் அடி
யில் அகன்று தனியிற் குவிந்து நிற்பது; அதனால் அது
முக்கோண வடிவினதென்று நுவலப்படும்; சிவஞான
சித்தியாரும், (உ, ௬௭)

“மண் புனல் அனல் கால் வான் பால் வடிவு நாற்

கோணமாகுந், தண் பிறை மூன்று கோணந்தகும்

அறு கோணம் வட்டம்”

என மண்ணுக்கு நாற்கோணவடிவும், நீருக்குப் பிறை
வடிவும், நெருப்புச்சுடருக்கு முக்கோணவடிவுங், காற்
றுக்கு அறுகோணவடிவும், வான்வெளிக்கு வட்டவடி
வும் நிறுத்தமுறையே கூறுதல்காண்க. அதனால் அன
லுக்கு அறிகுறியாக ஒத்தநிகளம் உள்ள மூன்றுகோடு
களால் ஒரு முக்கோணவடிவு வரையப்பட்டது. அதன்
பின் ஞாயிறு மண்டிலத்திற்கு அறிகுறியாக ஒருவட்ட
வடிவும் அம்முக்கோணத்தின்உள்ளே வரையப்பட்டது;
ஞாயிறு என்றும் வட்டவடிவாகவே விளங்குதலால்
அதற்கு வட்டக்கோடு அடையாளமாயிற்று. இனி, அவ்

வட்டவடிவினுள்ளே ஒரு வில்வடிவு தீட்டியது திங்களுக்கு அஃதோர் அடையாளமாதல் பற்றியே யாம், முழுமதியும் வட்டமாகவே விளங்குதலால், அதற்கு வில்வடிவு தீட்டுதல் பொருந்துமோவெனின், முழுமதி வட்டமாய் விளங்கும்நேரம் பதினைந்துநாட்களுக்கு ஒரு கால் ஒரு நொடி ப்பொழுதே யாம் ; மற்ற நாட்களிலும் மற்றநேரங்களிலுமெல்லாம் அதன் வடிவு பலஅளவாய் வளையும் வில்வடிவினையே ஒத்திருத்தல் துண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. ஞாயிறுந் திங்களுந் தீயின்கூறாய் அடங்க, எங்கும நிறைந்துள்ள தீ அவ்விரண்டிலும் ஏனை ஒளிப்பொருள்களிலும் அடங்காமையின், தீயின் அடையாளமாகிய முக்கோணவடிவினுள்ளே, ஞாயிறு திங்களின் அடையாளங்களாகிய வட்டவடிவு வில்வடிவுகள் அடக்கி வரையப்பட்டன.

இனி, அம் முக்கோணத்தின்மேற் பரப்பப்பட்ட ஆற்றுமணல் இடத்தின் தூய்மையை அறிவிப்பது, பச்சரிசியுமி வளர்ச்சுந் தீக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு. புழுங்கலரிசியுமி முன்னமே நெருப்பில் வெந்ததாகவிற், புதுவதாக வேட்கப்படுந் திருமணவேள்விக்கு அதுபோல் முன்வேகாத புதுப் பச்சரிசியுமியே வேண்டப்பட்டது.

இனி, நெருப்புக்குப் பற்றுக்கோடாக எடுத்த சுள்ளிகள் பாற்பசையுள்ள மரங்களிலிருந்து வந்தனவாகும். பாற்பசையில்லாத மரங்கள், காதலன்பாகிய பாற்பசையினை யுடைய திருமணவேள்விக்கு ஆகாதன ஆயின.

இனிக், கற்பூரச்சுடர் வேள்வித்தீயினை மூட்டுதற்குப் பயன்படுதலுடன், தூய உயிர் இறைவனொளியிற் கரைந்து அதனோடு ஒன்றி ஒன்றும் நிலையினையும்; மண்வடிவு கல்வடிவு செம்புவடிவுகளில் அமைக்கப்பட்ட இறைவன் இறைவி திருவுருவங்கள் அவர்தம் உண்மை

ஒளியுருவுக்கு அடையாளங்களே யாகுமல்லால் அவை தாமே இறைவனுருவம் ஆகா; மற்று ஒளியே கடவுளின் மெய்யுருவம் ஆகும் என்னும் வாய்மையினையும் அஃது அறிவுறுத்துதல் காண்க.

இனி, நெய்யும் நெற்பொரியும் நமதுணவில் இன்றி யமையாத பண்டங்களுக்கு அடையாளமாகும். உண வின் கொழுமையால் உடம்பு செழிக்க, உடம்பின்கொழு மையால் மக்கள் ‘எமக்குமேல் யார்!’ எனச் செருக்கி நிற்கின்றனர். அச்செருக்கினால் அவர் தம்மைப் படைத்த இறைவனையும் மறந்து, தம்போன்ற மறறைமக்களுக் கும் பலதீங்குகள் செய்து, தாழும் பாழாய்ப் போகின்ற னர்! அங்ஙனம் அவர்கள் கெட்டழியாமல் தமது செருக் கை இறைவனாகிய தீயில் இட்டுத் தூய்மைசெய்து, அவ் வாற்றால் இறைவனிடத்தும் ஏனை எல்லா உயிர்களிடத் தும் மெய்யன் புடையராய் ஒழுகுதலை அவர்கள் கடைப் பிடித்தல் வேண்டுமன்றோ? இவ்வொழுக லாற்றைத் தெரித்தற் பொருட்டே நெய்யும் நெற்பொரியும் பெய்து முத்தீவேன்வி வேட்க வேண்டுமதாயிற்றென்க. இங்ஙன மே, பூ பழம் சந்தனம் முதலான பண்டங்களெல்லாந் தாமே பயன்படுத்திக் கொண்டு தநநயம் பாராட்டா மல், அவற்றைப் படைத்து வைத்த எல்லாம்வல்ல முழு முதற் கடவுளுக்கு முதலில் ஏற்பிததுப், பின்னர் அவன் தந்த அருட்கொடையாகத் தாம் பணிவுடன் ஏற்று அவற்றை வழங்குதல்வேண்டும் என்பதனை நினைவுறுத் தல் வேண்டியே அவையும் பிறவும் இறைவன் நிருவுரு வின் முன்னே படைக்கப்படலாயின என்க.

திருநீரூனது கடவுளாகியதீயினால் உயிர்களும் ஏனை யெல்லாப் பொருள்களுந் தூய்மைசெய்யப்பட்டுத் தூய வாய் விளங்கு மாற்றை அறிவிக்கும் அடையாளமாகும்.

குங்குமம் இறைவனது நெற்றிக்கண்ணுக்கு அடையாளமாக நெற்றியிற் பொறிக்கப்படுவதாகும். இறைவனது நெற்றிக்கண் செந்நிறத்ததான தீயை உமிழ்வதாகலின், அகற்கு அடையாளமாக நெற்றியில் தீட்டப்படுங் குங்குமமுஞ் சிவந்த நிறத்தினதாக இருக்கவேண்டுமேயல்லாமல், நீலங் கறுப்பு முதலான நிறங்களை யுடையதாக இருத்தலாசாது.

இனி, முக் கோணத்தின் அருகே நிறத்தப்படும் மட்குடங்கள் இரண்டும் அம்மையையும் அப்பனையுங் குறிக்கும் அடையாளங்கள் ஆகும். அக்குடங்கண்மேற் சுற்றப்படும்நூல் நரம்புகளுக்கும், அவற்றின் உட்பெய்த நீர் உடம்பினுள் ஓடுங் குருதிக்கும், அக்குடங்களுள் ஒன்றின் நீரிலே இட்ட செம்மணி சிவபெருமானுயிருக்கும், மற்றொன்றின் நீரிலே இட்ட நீலமணி அம்மையின் உயிருக்கும், அக்குடங்களின் வாயிற செருகிய ஐந்திலை மாங்கொத்து 'ஓம் சிவம்' என அவையிற்றின் வாயில் எல்லா எழுத்தொலிகட்கும் முதலாய் ஒலிக்கும் ஐந்தொலிகட்கும், அம்மாங்கொத்துகளின் மேல் வைக்கப்பட்ட குறிமித் தேங்காய்கள் இரண்டும் இரண்டு குறிமித் தலைகட்கும் அடையாளங்களாதல் கண்டுகொள்க.

இனிக், கண்ணாற காணப்பட்டுக் கையாலுந் தொடப்படுதற் கிசைநத பருப்பொருள்களான நிறைநீர்க் குடங்களிரண்டும் நமது வழிபாட்டின்பொருட்டு நாம் செயற்கையாக அமைத்துக்கொண்ட அம்மையப்பரின் அடையாளங்களே யல்லாமல், அவை இயற்கையாயுள்ள இறைவன் இறைவியின் திருவுருவங்கள் அல்ல; ஆதலாற, கண்ணாற காணப்படும் அத்துணையே யன்றிக் கையிற பிடிபடாத அனற்பிழம்பான ஒளியோ இறைவன் இறைவிக்கு இயற்கையாயுள்ள திருவுருவமாமென்பதனை

முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றோம். அதுபற்றியே, இயற்கைச் சுடரொளி துலங்கும் இரண்டு அகல்விளக்குகள் செயற்கைக்குடங்கள் இரண்டின் பக்கங்களில் அம்மையப்பாரின் உண்மைத் திருவுருவங்களாக அமைக்கப்பட்டனவென்க.

இனி. முக்கோணம் முதலியவைகளை உள்ளடக்கிய ஒங்கார வரை வரைந்துவைத்தது, எல்லா ஒலிகட்கும் முதலாய் இயற்கையே தோன்றி ஒலிக்கும் ஒங்கார ஒலியின் இயக்கத்தால் அருவநிலையில் நின்ற எல்லாப்பொருள்களும் உருவநிலையைப்பெற்று, அவ்வோங்கார வட்டத்தினுள்ளே நிற்கும் உண்மையினையும், இறைவன் ஒளியுருவிலே மட்டுமன்றி ஒளியுருவிலும் நின்று எல்லாப் பொருள்களையுந் தோற்றுவித்துத், தன்னுள் அடக்கித் காக்கும் அருட்பெரு நிகழ்ச்சியினையும் அறிவித்தற்பொருட்டேயா மென்க.

இங்ஙனம் விளக்கிய முதலீ வேள்வியின் நுண்பொருள்கொண்டு, விளக்காமல் விடப்பட்ட அதன் ஏனையுறுப்புகளின் நுண்பொருள்களையும் நுனிததறிந்து கொள்க. அவையெல்லாம் முற்றும் எடுத்து இங்கு விளக்கலுறின் இது மிகவிரியும் என உணர்தல்வேண்டும்.

பிணச்சடங்கு

இனி, இக்காலத்தே நடத்தப்படும் பிணச்சடங்கானது திராவிட ஆரியப் பார்ப்பனர் உதவியில்லாமலே நடைபெற்றுவருகின்றது. ஆறா, பதினாறும் நாள் நடத்தப்படுங் கல்லெடுப்புச் சடங்கிலும், ஆண்டுதோறும் வரும் இறந்தநாட் கொண்டாட்டத்திலும் பார்ப்பனர் பெரும்பாலும் வந்து கலந்துகொண்டு அவைதமமைவடமொழியில் நடத்திவைக்கின்றனர். ஆயினும், சைவ வேளாள வகுப்பினரில் இச்சடங்குகளை நடத்திவைக

குஞ் சைவக்குருக்கள்மாரும் இருக்கின்றனர். ஏனைத் தமிழ்வகுப்பினரிலும் இவற்றைத் தமிழிலே நடத்தி வைக்குந் தமிழ்க்குருக்கண்மார் இருக்கின்றனரெனவுஞ் சிலர் பலர் அறிவிக்க உணர்ந்தேம். எங்ஙனமாயினுந், தமிழ் வகுப்பினர் அனைவருந் தத்தம் வகுப்பி லுள்ள தமிழ்க் குருக்கண்மாரைக்கொண்டு தமிழிலேயே இச் சடங்குகளை நடத்திக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின் றார்களென்பதனை ஈண்டு வற்புறுத்துகின்றேம்.

இனித், தமிழர்க்குள் இப்போது நடத்தப்படும் பிணச்சடங்குகள் இரண்டுவகையாய் நடத்தப்படுகின் றன. ஒன்று : பிணவுடம்பைக் கழுவித், கைகால்களைக் கட்டிக். கோவணம்உடுத்து, மேலேபுதிய ஆடைபோர்த் துப் படையிற்கிடத்திப், பிணப்பறை முக்காறகொட் டியவுடன், படையை நால்வர் தூக்கிக்கொண்டுஏகக், கொள்ளிவைத்தற குரியார் நெருப்புச்சட்டியுடன் போ தத்.தாரைஊதத்.தமபட்டங்கொட்டச் சுடுகாடுசென்று, விறகும் வறட்டியும் அடுக்கி, அவ்வடுக்கின்மேற் பிணத் தை வளர்த்திசு சுட்டுவிட்டுத் தலைமுழுகிச் செல்கின்ற னர். இதுவே பெரும்பாலும் எல்லா வகுப்பினருள்ளுந் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்று வரும் பிணச்சடங்கா கும். இஃது,

“உயிரினை யிழந்த உடலது தன்னைக்

காலும் ஆர்த்துக் கையும் ஆர்த்துக்

கூறை களைநது கோவணங் கொளுவி

சுமத் தீயை எரியெழ மூட்டிப்

பொடிபடச் சுட்டுப் புனவிடை மூழ்கிப்

போய்த்தமரோடும் புந்திறைந் தழுவுது

சலமெனப் படுமோ சதுரெனப் படுமோ”என்னுங்

கபிலாகவற்பகுதியாலும்,

“சென்றே எறிப ஒருகாற் சிறுவரை

நின்றே எறிப பறையினை-நன்றே காண்,

முக்காலக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டெழுவார்

செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து” என்னும் நாலடியார்

நூற்செய்யுளாலும் (நட, ச) நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

இனிச், சைவவைணவச் சிறப்பொழுக்கம் வாய்ந்த குடிமக்களுள்ளே, தாரை தம்பட்டம் இல்லாமற் சங்கு ஊதிச் சேமக்கலம் அடித்துத் திருவாசகம், திருவாய் மொழி ஒதியபடியாய்ப் பிணத்தை எடுத்துச்சென்று சுடுதலும், அல்லது புதைத்தலும், அல்லது கல்லறைகட்டி அதனுட்பிணத்தையோ பிணஞ்சுட்டபின் எஞ்சிய எலும்பையோ இறக்கிமூடி அதன்மேற் சிவலிங்கத்தை இருத்தி வழிபாடுபுரிதலும் ஆங்காங்கு நடைபெற்றுவருகின்றன. ஆரவாரமின்றி அமைதியாய் நடத்தப்படும் இப்பிணச்சடங்கு உறவினர்க்கும் பிறர்க்கும் மனவுருக்கத்தைத் தந்து, நிலையாத இம்மைவாழ்க்கையின் இயல்பையும் நிலையான மறுமைவாழ்க்கையின் நீர்மையையும், அம்மறுமைவாழ்க்கையை அளிக்கும் அம்மையப்பராகிய முழுமுதற்கடவுளின் ஒப்பற்ற உதவியையும் நினைவில் வருவித்தலின் இப்பிணச்சடங்கு அறிஞர்க்குச் சிறந்ததொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இத்தகைய பிணச்சடங்கைத் தமிழரில் நடத்தும் ஒரு தமிழ்வகுப்பினர் ‘பணிசசுவர்’ என்று சொல்லப்படுகின்றனர். இவர்கள் ‘திருவாசகம்’ ‘பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல்’ முதலியவைகளை ஒதிக்கொண்டு பிணச்சடங்கு நடத்துதலைக் காணுங்காற் காண்பார் நெஞ்சம் கல்லாயிருப்பினும் அது கரையாதிராது. ஆதலால், தாரையூதித் தம்பட்டம் அடித்துப் பேர்ஆரவாரஞ்செய்யும் பழைய முறையை நீக்கிப், பணிச்சுவரைக்கொண்டு அமைதியாக உருக்

கமாக நடத்தும் இம்முறையை எல்லாருங் கைக்கொள்
ளுதலே நலமுடைத்தென்க.

ஊழ்வினை

(இனிப். பண்டைக்காலந்தொட்டு இன்றைவரையில்
உள்ள தமிழ்மக்கள் அனைவரும், உயிர்களுக்கு முற்பிறவி
பிற்பிறவி பல உண்டென்றும், அவ்வப்பிறவிகளில் அவ்
வவ்வுயிர்கள் அடுத்தடுத்துச் செய்த செயல்கள் அவ்வுயிர்
களின் நினைவில் மிக அழுத்தமாய்ப்பதிந்து பின்னர் அவ்
வுயிர்களால் எளிதில் நீக்கமுடியாத பழக்கமாக நிலைத்து
விடுகின்றனவென்றும், அப்பழக்கத்தால் அவ்வுயிர்கள்
அப்பிறவியிலும் அடுத்துவரும் பிறவிகளிலும் நல்வினை
தீவினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயனாக இன்பதுன்பங்
களை நுகர்ந்துவருகின்றனவென்றும் ஆராய்ந்து கண்டு,
ஆராய்ந்துகண்ட அக்கொள்கையில் விடாப்பிடியாய்
நின்று வாழ்க்கைசெலுத்துபவர்களாய் இருக்கின்றனர்.
உயிர்கள் பல பிறவிகளினூடுசென்று, தாஞ்செய்த ஊழ்
வினைவயத்தால் இன்பதுன்பங்களை நுகராநிற்கும் என்
னும் இக்கொள்கையை முதன்முதற் றமிழ்மக்களே
ஆராய்ந்துகண்டு, அதனை ஏனை மக்கட்குமுவினார்க்கும்
வழங்கினோர் ஆவர். தமிழரல்லாத ஆரியரும் அவ்வாரிய
இனத்திற்சேர்ந்த ஏனையோரும் இக்கொள்கையின் உண்
மையைச் சிறிதுமே யறிந்தவரல்லர். இருக்குவேதத்தில்
ஆரியராற் பாடப்பட்ட பதிகங்களில், மறுபிறவியுண்மை
யும் ஊழ்வினையுண்மையும் எள்ளளவுதானுங் குறிப்
பிடப்படுதலைக் காணோம். ஆரிய இருக்குவேதப் பதிகங்
களுக்குப் பின், தமிழாசிரியருந் தமிழாசிரியர்க்கு மா.
ணைக்கராகி மெய்யுணர்வுபெற்ற ஆரியக்குருமாரும் ஆக்
கிய வடநூல்களில் மட்டுமே மறுபிறவியுண்மை ஊழ்
வினையுண்மையைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்.

றன். இது வடநூலாராய்ச்சியிற் பெரும்புலமைவாய்ந்தவ
 'ரான மாக்கடனல் (A. A. Macdonell) என்னும் ஆசிரிய
 ராலும்* பிறராலும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்
 கின்றது. மறுபிறவியும் ஊழ்வினையும் உயிர்கள்பாற்
 ரொடர்ந்துநிற்கும் உண்மையை முதன்முதற் கண்டவர்
 கள் இவ்விந்திய தேயத்தின் பழங்குடிகளான தமிழ்மக்
 களே ஆவரென்பதன், தமிழர்பாவிருந்தே ஆரியர் இவ்
 வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டாரென்பதும், இவ்வா
 சிரியராலேயே ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இஞ்ஞான்று உலகம் எங்கணும் இருந்து உயிர்வா
 மும் பலகோடிமக்களின் பலகோடிவகையான வாழ்க்
 கை நிலைகளை உற்றுநோக்கி உணருங்கால் இவர்கள் எல்
 லாருடைய உயிர்களும் இந்த ஒரு பிறவியுடன் அவிந்து
 இல்லையாய்ப்போம் என்றோ, அல்லது இந்த ஒரு பிறவிக்
 குப்பின் நல்லன செய்த உயிர்கள் துறக்கவுலகத்தை
 அடைந்து இன்புற்றிருக்கத் தீயனசெய்த உயிராகள் சி
 யத்தழுந்தி எக்காலுந் துன்புற்றே இருக்குமென்றோ. அல்
 லது இவ்வுயிர்கள் இந்த ஒருபிறவியிலேயே குறைபாடு
 அனைத்தும் நீங்கி நிறைவுற்றிருக்குமென்றோ கூறுதற்கு
 மெய்யறிவுபெற்றார்எவரும் ஒருப்படமாட்டார். ஏனென்
 றால், அதன் காரணத்தைச் சிறிது விளக்குதும்.

இப்போது நாம் அடைந்திருக்கும் இப்பிறவியா
 னது நமக்கு எதற்காக வந்திருக்கின்றதென்பனை நாம்
 ஆராய்ந்து பார்ப்பமானால், இது நமக்கு மேன்மேல் அறி
 வையும் மேன்மேல் இன்பத்தையுந் தருதற்பொருட்டா
 கவே வந்திருத்தல் தெற்றெனப் புலனாகின்றது. ஈன்
 றணிய மகனினைப்பாருங்கள்! உயிரற்ற ஒரு மரப்பா
 வைக்கும் உயிருள்ள அக்குழந்தைக்கும் வேற்றுமை

* See Dr, A. A. Macdonell's Sanscrit Literature, pp. 387-389.

மிகுதியாயில்லை. பசியெடுத்தக்கால் அழுவதும் பால் பருகுவதும் உறங்குவதும் மலநீர்கழிப்பதுமாகிய சில செயல்களைத் தவிர, மற்றவைகைகளிலெல்லாம் பிறந்த மகவு மரப்பாவையினையே பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆனால், பின்னர்ச் சிலநாட் செல்லச்செல்ல அக்குழந்தை கண்விழித்துத் தன் தாயையுஞ் சுற்றியுள்ள பொருள்களையும் பார்க்கின்றது, தன் தாயின் குரலொலியையும் பிறருடைய குரலொலியையுங்கேட்டுப் பகுத்துணர்ந்து கொள்கின்றது. இங்ஙனமே அது வளர வளர மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக அஃது அறியவேண்டுவனவெல்லாம் பையப்பைய அறிந்துவருகின்றது ; அவ்வறிவின்வாயிலாக இன்பத்தையும் அடைகின்றது, துன்பத்தையும் அடைகின்றது. இன்னும் நாட்செல்லச்செல்லத் தவழவும் உட்காரவும் நடக்கவும் ஓடவும் பாடவுமெல்லாங் கற்றுக்கொள்கின்றது. பிறகு ஐந்தாண்டு சென்று சிறுவனானவுடன் பள்ளிக்கூடஞ்சென்று மொழியறிவு பெறுகின்றது; அதன் பிற்பொருளறிவும், இளைஞனானவுடன் கலையறிவும், பெற்று அவற்றின்வாயிலாக வாழ்க்கையில் வந்து கனியும் பல துன்பங்களையும் நீக்கப் பல்வகை யின்பங்களையுந்துய்த்தற்குத் தெரிந்துகொள்கின்றது. ஆகவே, இப்பிறவி வந்திருப்பது உயிர்களுக்கு மேன்மேல் அறிவையும் இன்பதையுந் தருதற்கே யென்பது நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? மேலும், இப்பிறவியிலேயே பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறுதற்கியலாமல் இடையிலே உயிர்கள் மாய்ந்துபோகுமானால், அவைகட்கு முதன்முதற் பிறவியைக்கொடுத்த முதல்வன் அவை பேரறிவும் பேரின்பமும் பெறும்வரையில், அவைதமக்கு அடுத்தடுத்துப் பிறவிகளைப் படைத்துக் கொடுத்தபடியாய் இருப்பன்

அல்லனோ? பாருங்கள்! சில பல உயிர்கள் தாயின் கருப் பையிற் சிலநாட் கருவாய்த் தங்கியபின் அழிந்துவிடு கின்றன! சில பல பிறந்தவுடனும் பிறந்து சிலநாட கழிந்தபின்னும், அல்லது சில திங்களோ சில ஆண்டு களோ கடந்தபின்னும் மாண்டுபோகின்றன! இன்னும் இளம்பருவத்தே இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! கானைப் பருவத்தே இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! நடுப்பருவத் தும், முதுமைப்பருவத்தும் அறிவும் இன்பமும் பெரு கப் பெறாமல் இறக்கும் உயிர்கள் எத்தனை! இத்தனை கோடி யுயிர்களும் இவ்வொரு பிறவியுடன் முடிந்து போகுமானாற், பிறவிகளின் வாயிலாகவே அறிவும் இன் பமும் உயிர்களுக்கு வழங்கக் குறித்த எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன நோக்கம் நிறைவேறுவதெப்படி?

இன்னும் “பார்மின்கள்! எத்தனைபேர் கண்ணில் லாக் குருடர்களாய்ப் பிறக்கின்றார்கள்! எத்தனைபேர் செவிடர்களாய்ப் பிறக்கின்றார்கள்! எத்தனைபேர் ஊமர் களாயும், எத்தனைபேர் கைகாலற்ற முடவர்களாயும், எத் தனைபேர் தொழுநோய் கொண்டவர்களாயும், எத்தனை பேர் ஒருவேளையுணவுகூடக் கிடைக்கப்பெறாத வறிய வர்களாயும், எத்தனைபேர் எவ்வளவு அறிவு புகட்டினும் அது புகப்பெறாத முழுமடையர்களாயும் பிறவியெடுத்து அலைக்கழிகின்றனர்! இத்தனை கோடி பேரும் இவ்வொரு பிறவியுடன் மாய்ந்து இல்லையாய்ப்போவதானால், இவர் கள் ஏன்றான் அவ்வாறெல்லாம் பிறந்து அளவிலாத்துன் பததிற்கிடந்துழல்வேண்டும்? இவர்கட்கெல்லாம் ஒரு நல்வழி யில்லாதொழியுமாயின், இவர்கள் பிறந்ததற்கும் அங்ஙனம் துன்புற்றதற்கும் ஒருகாரணம் வேண்டுமன் றோ? அக்காரணம் இன்னதென்றறிந்தாலன்றி நமதுள் ளம் அமைதிபெறக் காண்கிலமே.

இன்னும், ஒரு வகுப்பிலிருந்தே பெருமூயற்சியுடன் கல்விப்பயிலும் மாணாக்கருள் ஒருவன் கூரிய அறிவினனாயும், மற்றொருவன் மழுங்கிய அறிவினனாயும், வேறொருவன் அறிவில்லாப் பேதையாயும், ஒருவன் கறவைகளை என்றும் நினைவுகூர்பவனாயும், பிறனொருவன் ஓயாது பாரின்றும பயின்றவைகளை மறந்துவிடுபவனாயும் இருத்தல் என்னை? இவாகளெல்லாரும் இவ்வொரு பிறனியுடன் மாண்டு மறைந்துபோவதானால், இவர்கள் பிறவிக்குவந்த நோக்கந்தான் யாது? காரண காரியத் தொடர்பாய் எல்லாம் நிகழப்பெறும் இம்மாப்பேருலகில், இவர்கட்குமட்டுங் காரணம் இல்லாமலே அறிவின் ஏற்றக்குறைவுகள் உண்டாயினவென்றால், ஆராய்ச்சியுணர்வு சிறிதுடையாரும் அதனை ஒப்புவரோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்!

இங்ஙனமே, மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய குணங்களிலுஞ் செயல்களிலும் பலவகையான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஒருவன் இரக்கநெஞ்சமும் ஈகைக்குணமும் உடையனாயிருக்க, மற்றொருவன் வன்னெஞ்சமுங் கையிறுக்கமும் உடையனாயிருக்கின்றான். ஒருவன் ஈ ஏறம்புகளையும் அழிக்க மனம் நடுங்குபவனாயிருக்கப், பிறனொருவன் ஆடு மாடு முகலான பேருயிர்களையுங் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பதில் அவாவுடையவனாயிருக்கின்றான். ஒருவன் தன்போன்ற மக்களைத் தன்னுயிர்போற் கருதி அவர்களுக்குத் தன்னுலியன்ற உதவிகளையெல்லாந் செய்ய முன் நிற்பவனாயிருக்க, ஏனையொருவன் பொய்வழக்காடிப் பிறருடைமைகளைக் கவரவும் அதன்பொருட்டு அவயிருமைமாய்க் கவும் முன் நிற்கின்றான். ஒருவன் பாலும் நீரும் பருகித் தூயனாப் உயிர்வாழப், பிறனொருவன் கள்ளஞ் சாராய

முங் குடித்து இயற்கையறிவும் மழுங்கி மாள்கின்றான். ஒருவன் குழல்யாழ்இசைத்துப் பொழுதை மகிழ்வுடன் கழியாநிற்ப, மற்றொருவன் சூதுகாய் உருட்டித் தன் பொருளை யிழந்து வறியனாகின்றான். ஒருவன் தனக்குரிய மாதரை மருவி இம்மையினபத்தை இனிது நுகராநிற்க, வேறொருவன் பொருட்பெண்டிரை முயங்கி நோயும் வறுமையும் எய்துகின்றான். இன்னும் இங்ஙனமே மக்கள் குணத்தாலுஞ் செயலாலும் பெரிதும் வேறுபடுதலை நாடோறும் நாம் நங் கண்ணெதிரே கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ? இததனைபேருந் தத்தங் குணங்களாலுந் தத்தஞ் செயல்களாலும் விளையும் நனமை நிலைமகளை நுகர்தற்கு இவ்வொருபிறவி போதுமோ?

மக்களின் உடம்பும் அவ்வுடம்பில் அமைந்த அகக் கருவி புறக்கருவிகளும் இன்பதுன்பங்களை ஒருவரம்பில் வைத்துத்தான் நுகர்தல் கூடுமேயன்றி. வரம்பு கடந்து நுகர்தல் ஏலாது. ஒருவன் சுவை மலிந்த தேமாங்கனியருநதி இன்புறல் வேண்டின். அதிற் சில கனிகளை அவன் அருந்தல் இயலும்; அச்சிலவற்றிற்குமேற் சிறிது அருந்துதற்கும் அவனது வயிறு இடங்கொடாது ஒருவன் கண்ணாற் பல அழகிய ஓவியக்காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வதிலும், அரிய பெரிய நூல்களை ஓதியுணர்வதிலும் பெருவிருப்புடையனாயினும், அவன் தன் கண்கள் தாங்கும் அளவுக்குமேல் அவைதம்மைக் கண்டும் ஓதியும் வருவனாயின் அவன் கண்கள் பழுதுபட்டுக் குருடாதல்திண்ணமன்றோ? ஒருவன் தனக்குரிய மாதருடன் இன்னும் அளவுக்குமேல் இன்பந் துய்த்ததலில் முனைந்து நிற்பனாயின், அவனதுடம்பு சிறிது காலத்தில் வலிவிழந்து நோய்வாய்ப்பட்டு மடிதல் திண்ணமன்றோ? இந்நிகழ்ச்சிகளை உற்றுணருங்கால், மக்கள் யாக்கையா

னது இவ்வொரு பிறவியிலேயே பேரறிவு விளங்குதற்
கும் பேரின்பம் துகர்தற்கும் இடந தராத அத்துணை
நொய்மமை யுடைததென்பது நன்கு விளங்காநிற்கின்
றது. ஆகவே, அறிவு பெருகப்பெருக. இன்பதுகர்ச்சி
வளரவளர, அவைதமக்கேற்ற நுண்ணிய உடம்புகளும்
மேன்மேற் பிறவிகளில் வந்துகொண்டிருக்கு மெனப
தூஉம இதிகொண்டு உணரப்படுவதாகும் என்க.

இனி, அறிவுவளாசசிக்கும் இன்பமிகுதிக்குத் தக்க
படி மேன்மேல் துட்பம வாய்ந்த கருவிகளும் அக்கருவி
கள் பொதிந்த உடம்புகளும் உயிர்களுக்கு உடன்
பொருந்திவருதலை நாம் நங்கண்ணெதிரே என்றுங்காண
லாம். வைக்கோலேத தின்னும் மாட்டின நாவுணர்வினை
யும், அழுகிய ஊனைத் தின்னும் நாயின் வாயுணர்வினையும்
எண்ணிப்பார்மின்கள ! தித்திக்கத் தேன்ஒழுகும் பழ
முந் தெவிட்டாத தெள்ளமிழ்தாம் பாலுங் கற்கண்டும்
ரெய்யடிசிலும் அருந்துங் கலைவல்லான் ஒருவனையும்
எண்ணிப்பார்மின்கள ! முன்மைய இரண்டும் அறிவிலும்
இனபதுகர்ச்சியிலும் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலையினவாய்,
அத தாழ்ந்த நிலைக்கேற்ற வல்லுறுப்புகளும் அவை
பொருந்திய வல்லுடம்புகளும் வாய்ந்தனவா யிருக்கக்,
கலைவல்ல அறிஞனின் உடம்புங் கருவிகளுமோ எத்
துணைமெல்லியவாய் எத்துணை நுண்ணுணர்வு மிககன
வாய்த துலங்காநிற்கின்றன ! இன்னும், மக்கட்பிறவி
பெடுத்தாரிலும் ஒரு பாணைசோற்றை ஒருமிக்கத்தின்று,
ஒருசட்டி காரக்குழம்பை ஒருங்கே குடித்துவிட்டுக்,
கூத்த அறிவின்றி எந்நேரமுந் தூக்கத்திலேயே காலங்
கழிப்பாரின் உடம்பையும் உறுப்புகளையுஞ் சிறிது உன்
னிப்பாய்ப் பாருங்கள் ! எந்நேரமும் நூலாராய்வதிலுங்,
கடவுளைக் கண்ணீர்ஒழுக ரெஞ்சங்கரைந்து தொழுவதி

லும், எல்லார்க்கும் நன்றேசெய்வதிலும் உறைத்து நிற்கும் பெரியோன் ஒருவனின் உடம்பையும் உறுப்புகளையும் உணர்வின் தெளிவையும் உன்னித்துப் பார்மின்கள்! அப்போது இவ்வொரு மக்கட் பிறனியிலேயே அறிவின் ஏறற்குறைச்சலுக்கும் இன்பவுணர்வின் உயர்தாழ்வுக்கும் ஏற்றமுறையிலே எத்தனைவகையான உடம்புகள் எத்தனை வகையான வேற்றுமையுடன் மென்மை வன்மைகள் வாய்ந்து இப்பிறவிக்கு வந்திருக்கின்றனவென்பது நன்கு விளங்காநிற்கும். இங்ஙனமாக மக்கட்பிறவிக்கு வந்திருக்கும் உயிர்களிலேயே அறிவின் ஏற்றத்தாழ்விற்கும் இன்பவுணர்வின் ஏற்றத் தாழ்விற்கும் இசையப் பல வேறுவகையான உடம்புகளும் அவற்றிற் பலவேறுவகையான கருவிகளும் மென்மை வன்மை வாய்ந்து நின்றலை ஆழ்ந்தாராய்ந்து நோக்குங்கால், மக்கட்பிறவி யெடுத்த ஒருயிரே தன தறிவுந் தனதிற்பவுணர்வும் மேன்மேல் விரிந்துவிளங்குந் தகைமைக்கு ஏற்ப மேன்மேலுயர்ந்த பல மக்களுடம்பைப் பெற்றுப் பல பிறவிகளினூடு செல்லும் நிகழ்ச்சி இனிது புலனாகாநிற்கின்றது. இதன் உண்மைக்கு வழக்கத்தில் நாங் காணும் உடைமாற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். ஒரு சிறுவன் பள்ளிக்கூடஞ் சென்று கல்வி பயிலத் துவங்குங்கால், அவனது அந்நிலைக்குத்தக்கக் கீழே ஒரு சிறு துணியுடுத்து மேலே ஒரு சிறுசட்டையிட்டுச் செல்கின்றான்; அந்நிலையிலும் அவன ஓர் ஏழையாயிருந்தால் விலைகுறைந்த உடுப்புகளை உடுத்துசெல்லுதலும், அல்லதவன் ஒரு செல்வனாயிருந்தால் விலையுயர்ந்த உடுப்புகளை மேற்கொண்டு செல்லுதலும் நாங் காண்கின்றோம். பிறகு, அவன் மேன்மேற் கல்வியுணர்விற் சிறந்து மேன்மேல் வகுப்புகளுக்கு மாற்றப் படுங்கால், அவ்வந்திலைகளுக்கு ஏறப்பப் பழைய உடை

களைக் களைந்தெறிந்து, தனதுடம்பின் வளர்ச்சிக்கும் அறிவின் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ற உடைகளையே அணிந்து கொள்கின்றான். கல்விபயின்று கல்லூரியைவிட்டு அரசு சன்கீழ் ஓர் அலுவலில் அமருங்கால் அதற்கேற்ற உடைகளை அணிந்துசெல்கின்றான். அலுவல்களிலும் அறிவினாற்றலுக்குச் செய்கைத்திறத்திற்கும் ஏற்ப ஊர்காவற்றலைவனாகவும், அமைச்சனாகவும் படைத்தலைவனாகவும் மேன்மேலுயர்ந்த நிலைகளைப் பெறுங்கால் அவ்வநிலைகளுக்கேற்ற உடைகளை அவன் மேற்கொண்டு திகழ்தலையும் நாங் காண்கின்றோம் அல்லேமோ? இங்ஙனமே உயிர்கள் தமதறிவுத் தமதின்பவுணர்வும் மேன்மேற்கிளர்ந்தொளிரும் நிலைகளுக்கேற்ப வெவ்வேறு உடம்புகளைப் பெற்று வெவ்வேறு பிறவிகளை எடுக்குமென்று ணர்ந்துகொள்க.

ஒருடம்பில் நின்ற ஓர் உயிர் அவ்வுடம்பைக் கருவியாய்க்கொண்டு எததுணை அறிவும் உணர்வும் பெறுதல் கூடுமோ அத்துணைகளை அவ்வுடம்பில் நிற்கும். அந்நிலையின் மேற்பட்ட அறிவும் உணர்வும் விளங்குதற் கேற்ற தகுதியும் நேரமும் வருங்கால், அதற்குத்தகத்தான் நின்ற பழவுடம்பு இடந்தராய்பயின் அவ்வுயிர் அதனைவிட்டு ஏகும்; இங்ஙனம் ஒருயிர் தான் மேற்கொண்டுவந்த ஒருடம்பைவிட்டு ஏகுதலையே 'இறத்தல்' என்று வழங்கி வருகின்றார்கள். இறத்தல் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கடத்தல் என்பதே பொருள். அங்ஙனம் எடுத்த ஒருடம்பை விட்டுப் பிறிதோருடம்பை எடுத்தலையே பிறத்தல் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இன்னும், எடுத்த உடம்பைச் செவ்வனே பயன்படுத்தி மேன்மேல் அறிவும் இன்பமும் பெருகப்பெற்ற உயிர்கள் மேன்மேற பிறவிகளிற்செல்லுமென்றும், அங்ஙனம் அதனைப் பயன்படுத்தி அறிவும் இன்பமும் வளர்ப்பு

பெறுத உயிர்கள் கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளிற் செல்லுமென
றும் அறிதல்வேண்டும். தமதுடம்பையும் அவ்வுடம்பின்
கருவிகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள த்தக்கதொரு தன்
முபறசி எத்துணைக்கீழான சிறுயிர்களுக்கும் உண்
டென்றும், அவை அம்முபற்சியால் உடம்பின் உறுப்பு
களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் அவ்வுறுப்பு
கள் சிறிதுகாலத்திற் செயலிழந்து மறைந்துபோகின்றன
(atrophy) வென்றும் உயிர் நூல்வல்லாரும் (Biologists)
ஆராய்ந்துரைக்கின்றனர்.

இனிக், கருப்பையிற் கருவானது படிப்படியாய்
வளரும் வகைகளை ஆராய்ந்தளநதுகண்ட கருநூலார்
(Embryologists) ஓர் ஆடவனதுடம்பு மக்கள்யாக்கையில்
வரும்முன் என்பில்லாதமிகசசிறு புழுவுடிவிலிருந்து எத்
தனையோ வகையான சிறுயிர்களின் உடம்புகளினூடே
பிறவியெடுத்து வந்திருக்கின்றதென்பதனை ஓவியம் எழு
திககாட்டி நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர். இதனால் ஒரு
வனதுயிர் என்பில்லாத மிகதுண்ணியபுழு (protoplasm)
விலிருந்து எத்துணைச் சிறுயிர்ப்பிறவிகளை எடுத்தெடுத்
திறந்து, மக்கள் யாக்கையிலும் எத்துணைப்பல பிறவிகளை
எடுத்தெடுத்திறந்து செல்லாநிற்கின்ற தென்னுமுண்மை
அங்கையங்கனிபோல் நன்கு விளங்காநிறகின்றதன்றோ?

எனவே, இப்பிறவியில் ஒருவனிடத்தே காணப்
படுங் குணஞ் செயல்களைக் கொண்டும், அவனிருக்கும்
மேனிலை கீழ்நிலைகளைக்கொண்டும், அவன் நுகரும் இன்ப
துன்பங்களைக் கொண்டும், அவனுக்கு முன்வந்த பிறவி
களின் இயல்பும் பின் வரப்போகும் பிறவிகளின் இயல்
பும் ஒருவாறு உய்த்துணர்தல் கூடுமென்பது. இன்றைக்
கிருந்து உயிர்வாழும் ஒருவன் நேற்றும் இருந்தானென்
றும் நாளையும் இருப்பானென்றும் உய்த்துணரும்

உணர்ச்சியினாலேயே, மக்களெல்லாரும் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புடையராய் வாழ்க்கை செலுத்தாநிற்கின்றனர். இறந்தகால எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகொண்டு உய்ததுணரும் உணர்வு மக்களிடம் அத்துணை வேர் ஊன்றி நில்லாவிட்டால், இவ்வுலகில் மக்கள் வாழ்க்கை ஒருசிறிதுமே நடவாது. ஒரு மனைவி இன்று காணுந் தன்கணவன் நேற்றுந் தனக்குக் கணவனாய் அமர்ந்தவனே என்று கருதாவிட்டாலும், நாளையும் அவனே தன் கணவன் ஆவன் என்று கருதாவிட்டாலும் அவள் அவனோடு ஒருமித்து வாழ்தல் இயலுமோ? அங்ஙனமே பிள்ளைகளைத் தாய்தந்தையருந், தாய்தந்தையரைப் பிள்ளைகளும், ஆசிரியர் மாணாக்கரையும் மாணாக்கர் ஆசிரியரையும், பலரொடு பண்டம் மாற்றி வாணிகம புரிவோர் தம்முள் ஒருவர் மற்றொருவரையும், அரசன்கீழ் நின்று அரசியல் நடத்துவோர் தம்முடன் தொடர்புற்று நிற்பாரையும் 'நேற்றிருந்தவரே இவர்' என்றும் 'நாளையும் இவர் இருப்பர்' என்றும் உறுதியாய்க் கருதி யொழுகிவரானிடின் எல்லாவுயிர்கட்கும், அவ்வுயிர்களுட் சிறந்த மக்கட்கும் இவ்வுலகவாழ்க்கையானது சென்ற பல்லாயிரமாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்திருக்குமோ? ஒருசங்கிலியின் இடைநின்ற ஒரு கண்ணானது தனக்கு முன்னும் பின்னும் ஒருவரிசையாய்த் தொடர்ந்துநிற்கும் ஏனைப்பல கண்களினிருப்பையும் அறிவித்தல்போல, உயிர்கட்கு நிகழ்காலத்தில் நிலவும் ஒரு பிறவியானது, அவைகட்கு முன்னும் பின்னுந் தொடர்பாயுள்ள ஏனைப்பல பிறவிகளின் இருப்பையும் நன்கு நினைவுறுதல அறிவிற் பதிக்கற்பாற்று. நிகழ்கால வுணர்வை இறந்தகால எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் அறிவாற்

றல் உடையரா யிருத்தலினாற்றான், மக்களென்போர் விலங்குகளினுஞ் சிறந்த பிறவியினராயினர். அங்ஙனம் நிகழ்கால நிகழ்ச்சியைத் தொடர்பு படுததிற்பார்க்கமாட் டாமல் திணைவுபிறழ்ந்து போனவர்களை கிறுக்குப்பிடித்த வராகித் துன்புற்றிறக்கின்றனர். ஆகையால், முற்பிறவி பிறபிறவிகளுடன் இப்பிறவியைத் தொடர்பு படுத்தி ஆராய்ந்துபார்த்து, அவ்வாற்றால் ஊழ்வினையால் வரும் நன்மைபெற்றுக்கி. அதனால்வருந்தீமையையொடுக்கி இப்பிறவியைத் தூய்மைசெய்பவர்களை இம்மை மறுமை வாழ்க்கையின் நலங்கள் முழுபையும் பெறுகற்குரியாரென்பதூஉம் பண்டைத் தமிழரின் விடாப்பெருங் கோட்பாடாகுமென்க.

இவ்ஊழ்வினையினையே தொல்லாசிரியராகிய தொல் காப்பியனார் “பால்வரை தெய்வம்” என்பர் (சொல், கருட) காதலிற்சிறந்த ஓர் ஆண்மகனையும் ஒருபெண் மகளையும் ஒருங்கு தலைப்பெட்டித்தற்கு ஒருதுணைக்கருவி யாயிருந்துதலுவது ஊழ்வினையையாம என்னுங் கொள்கையிற் பண்டைத் தமிழாசிரியர் தீட்பமாய் நின்றமை பற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரங் களவியலில்,

“ஒன்றி வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி யுயர்ந்த பாலது ஆணையின்

ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப

மிககோனாயினுங் கடிவரை யின்றே” என்றருளிச் சார். பேற்சென்ற பிறன்களிற காதலன்பு பாராட்டிவந்த ஆண்பெண் பாலாறே கிழக்கிழப் பிறன்களினுங் காதலராய ஒருவர்மீ தொருவா அயரா அன்பு செலுதுவீராய் ஒழுக்குவரென்பதே பண்டைத் தமிழாசிரியரது நடப்பிக்கையாகும் கோவலன் புதல்வியான மணியேசலையைச் சோழமன்னன் புதல்வனான உதயகுமரன் காத

விச்சு, மணிமே^கலை துறவொழுக்கத்தில் விருப்பமுடைய
ளா யிருந்தும் அவளது நெஞ்சம் அவளவய டினறியே
அவ்வரசினோருளைக் காதலிசகவும் அவாதங் காதலின்,
வினாவாக அவர் ஒன்றுகூடப்பெறாமல், உதயகுமான்
'ஒரு விஞ்சையனால் வெட்டுண்டு வீழ் அதுகண்டு நெஞ்
'சந்துடித் தலறியமுத மணிமேசலையை நோக்கிக் கந்திற்
பாவை கூறங்கூறறுகப் போந்த,

“நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றியதூஉம்

மனக்கினியாற்சூ^{ரீ} மகளாயதூஉம்

பண்டும் பண்டும் பல்பிறப்புளவால்” என்னும் மணி
மேகலைப் பொருட்டொடர் திலைச் செய்யுளால் (உக,
உக-௩க) இவ்வுண்மை இனிதறியப்படும்; இங்கே மகன்
'மகள்' என்றது மணமகன் மணமகளை. இதுவே, பழந்
தமிழ்க் சொள்கையினை முழுதுந் தமிழ் இதின்ற மாணிகசு
வாசகப் பெருமான் திருவுள்ளக் கிடையுமாதல்,

“வனோபயில் கீழ்குடல் நின்றிட மேல்குடல் வான்
நுகத்தின், துனாவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்
லைத் தொல்லோன் கயிலைக், கனாவயின் நீசக யிக்
கெண்டையங் கண்ணிபைக் கொண்டுதந்த, வினா
வை யல்லால் விபவேன் நயவேன் தெய்வம் மிக்
கனவே” எனவும்,

“ஏழுடையான் பொழி லெட்டுடையான் புயம்
என்னை முன்னாள், ஊழுடையான் புலியூரன்ன
பொன் இவ்வுபர் பொழில்வாய்ச். சூழுடையாயத்
தை நீக்கும் விதி துனையா மனனை. யாழுடையார்
மணங்காண் அணங்காய் வந்தகப்பட்டதே’ என
வும்,

“சொற்பால் அமிழ்திவன் யான் சுவைபென்னத்
துணிந்திங்ஙனே, நற்பால் வினைத்தெய்வர் தந்

தின்று நான் இவளாம் பகுதிப், பொற்பார் அறிவார்
புலியூர்ப்புனிதன் பொதியில் வெறபிற், கற்பாவிய
வரைவாய்க் கடிதோட்ட களவகத்தே” எனவுந்
தொடர்பாகத் திருக்கோவையார் மூன்று திருப்பாட்டு
களிற் காதலரின் சேர்க்கைக்கு ஒரு துணைக்காரணமாய்
நிற்பது ஊழ்வினையென அவர் வற்புறுத் துரைத்
தருளுமாற்றால் நன்கு பெறப்படாநிற்கும்; மூன்றாம்
திருப்பாட்டிற் போந்த ‘நற்பால் வினைத்தெய்வம்’ என்
னுஞ் சொற்றொடர் தொல்காப்பியத்திற் போந்த ‘பால்
வரை தெய்வம்’ என்னுஞ் சொற்றொடரைப் பெரி
தொத்து நிறறலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாறறு.

அறநேற. காதலர் தம்மகத்தெழுந்த காதலாற் கூடா
மற் றமசகுப் புறப்பான ஊழ்வினையாற் கூட்டப்படுவ
ரெனின. அது மக்கட்செயலாகாமல் ஊழ்வினைச் செய
லாய் முடிந்து, மக்கள் தமக்கென வோர் அறிவுந் தமக்
கென ஒரு முயற்சியும் உடையர் என்னும் பண்டைத்
தமிழ் தங்கொள்கைக்கு முரணாமலெனின; அறநன்று,
மக்கள் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வந்தபின்னரே ஆண்மக
னும் பெண்மகளுந் தமக்குரிய உறவினரின் பல கட்டுப்
பாடுகளுந் குள்ளடங்கி ஒருவரை யொருவர் நெருங்கப்
பழகல் இயலாதாயிற்று. மற்று, அவர் நாகரிகவாழ்க்
கைக்கு வராத மிகப்பழைய காலத்திலெல்லாம், ஒருவ
ரோடொருவா நெருங்கிப்பழகுதல் எளிதாயும் இயல்
பாயும் இருந்தபையின் அழகிய ஓர் ஆண்மகனும் அழ
கிய ஒரு பெண்மகனும் ஊழ்வினையின் துணையின்றியே
யொருவரை யொருவா உயிர்போற் காதலித்து ஒருங்கு
கூடி வாழ்ந்துவரலாயினர். அங்ஙனம் நாகரிகவகுறைந்த
முனைப்பிறவிகளிற் காதலிற்குழைந்துருகி ஒன்றுபட்ட
அவருடைய உள்ளங்களிற் காதற்கிழமையும் ஒழுக்கமும்

உயிர்க்குணமாய் ஒரு பழக்கமாய் வேருன்றி நிலைபேறுற்றமையின், அப்பழக்கமே அவர்ச்சு ஊழ்நீனையாய் நின்று, நாகரிக காலத்தில் எடுத்த பிற்பிறவிகளில். அவர் ஒருவரையொருவர் கண்ட துணையானே. அவர் தம உறவினர் கட்டிய கட்டுப்பாடுகளைப் பிளந்தெறிந்து, அவரைக் காதலன்பில் ஒருங்கு பிணைத்து வைப்பதாயிற்றென்க. இதனை இப்பிறவியில் நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியில் வைத்து விளக்கிக்காட்டுதும். ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்கல்விபயிலுஞ் சிறுநீர் தமக்குள் உண்டாகும் நேயமானது, அவர்தம் உறவினர் அறியாமலே, அவர்தம்மில் இயற்கையாய் உண்டாகின்றது; அவருள் ஒருவரையொருவர் உயிராய்க்கருதி அன்புபாராட்டுகின்றனர். அத்தகையவருள் ஒருவன் உயர்குல வேளாள குடும்பத்திற்குரியவன்; மற்றொருவன் தாழ்த்த பறைக்குடும்பத்திற்குரியவன்; ஆனாலும், அவர் குலவேற்றுமை சிறிதுங் கருதாமலே தம்மிற்பேரன்பு பாராட்டிவிட்டனர் இருவருங்கலைபயின்று கல்லூரியை விட்டுப் பிரிந்துபோய், வெவ்வேறு தொழிற்முயற்சியிற் புகுந்து, ஒருவரை பொருவர் காணப்பெறாமலே நெடுங்காலங் கழித்துவிட்டனர். அதன்பின் ஒரு நாட்பறைக்குடும்பத்திற்குரியவன் பெரியனாய் வளர்ந்து தற்செயலாய்த் தன் நண்பனான வேளாளனை ஓர் ஊரில் எதிர்ப்படலானான். அவனைக் கண்ட துணையானே தான் உயர்குலத்தவன் என்பதனையும் அறவே மறந்து அப்பறைமகனைத் தழுவிக்கண்ணீர் சிந்திக் கரைந்தழுது, அவனைத் தானிருந்த உறையுளுக்கு அழைத்துச்சென்று, அவனுக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் ஆரா அன்புடன்செய்து, அவனோடொருங்கிருந்துணவுகொண்டு. அவனோடொருங்கு துயிலுகொண்டு ஒருங்குறைவானானான். அவ்வேளாளனின் பெற்றாரும் உறறு

ரும் அவன் ஒரு பறையனெடு நட்புக்கொண்டு அளவளாவுதலை கண்டு மிகச்சினந்தும் அவன் அதனை ஒரு பொருட்படுத்திற்றிலன். இந்நிகழ்ச்சியில் வைத்துக் காதலரின் உறவு அறியற்பாற்று பெற்றருற்றார்தங் கட்டுப்பாடுகள் நெருங்காத பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலுஞ் சிறுந்தம் இயற்கைநேயம் போல்வதே. நாகரிகங்குறைந்த பண்டைக்காலத்தில் ஓராண்மகனும் ஒரு பெண்மகனும் ஏதொரு கட்டுப்பாட்டினாலுஞ் சிறை செய்யப்பட்டாமல் எளிதிலே யொருவரை யொருவர்கண்டு காதல்கொண்ட இயற்கை நேயமும் ஆதும் அச்சிறுர் பெரியராகிக் கல்லூரிபை விட்டுச்சென்று வேறு வேறு தொழின்முயற்சியிற் புதுநூல் நெடுங்காலம் ஒருவரை யொருவர் காணாதிருந்தமை போல்வதே, பண்டைக்காதலர் பண்டைப் பிறவிபொழிந்து நெடுங்காலஞ் சென்று பின்னைப்பிறவியிற் புதுநூல் ஒருவரை யொருவர் காணாதிருந்தமை யாகும். இனி, அப்பள்ளிக்கூட நண்பர் ஒருவரை யொருவர் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டு மனங்கரைந்தாற்றாராய்த் தம்மவர் சினத்தையுங் கருதாது ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தமைபோல்வதே, பண்டைக்காதலருடைய பின்னைப்பிறவியில் தற்செயலாய் ஒருவரை யொருவர் எதிர்ப்பட்டுக் காதல்கெழுககையையுட்கொண்டுதம்மவரது ஒதுப்பினைக் கருதாது ஒருங்குகூடி வாழ்வதாகும் எனக. எனவே, காவலுங் கட்டும் இல்லாப் பண்டைப்பிறவியில் ஓராண்மகனும் ஒருபெண்மகனும் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாராய்க் கருதியொழுகிய ஒழுக்கமே அவரால் நீக்கமுடியாத ஊழ்வினையாய் அவ்விருவர்தம் உள்ளத்தே அமைந்து கிடந்தபையின், அஃது அவர் காவலுங்கட்டும் மிசுந்த பிற்பிறவிகளிலும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டவுடனே அத்தடை

களைக் கீழ்ந்து அவரை ஒன்றுபடுவிக்குந் துணைக்காரண மாயிற்று. அறிவாலும் ஆன்வீனையாலும் அவ்விருவர் மாட்டும் முதன்முதறறோன்றிய காதலொழுக்கமே அவர் பாற் றோடர்ந்து நடைபெற்று அவர்க்கு ஊழ்வினையா யிற்று ஒருவர்பாற் றோடர்ந்து நடைபெறும் வினையே பழக்கமென்றும். அப்பழக்கமே அவரைப் பிறபிறி ன் சனில் பூனைத்துநின்று தனக்கிசையச் செலுத்துங்கால் ஊழ்வினையாபென்றுஞ் சொல்லப்படும் இததுணையே யன்றி ஊழ்வினையென்பது உயிர்களுக்குப் புறப்பாய் நின்று அவரைச் செலுத்துவதென் றுரைப்பாருரை சிறிதும் பொருந்தாது. குடி, களவு சூது, முதலான தீய செயல்சளிற் பழகினவன் அப்பழக்கமாகிய ஊழ் வினையால் உள்ளம் உருத்தப்பட்டுத் தன்னை டொத்த குடியர் சன்வர் சூதர் முதலானவர்தம் கேயத்தை நாடிச் செல்லுதல்போலவங், சுற்றாரும் அறம்புரிவாருஞ் செல்வரும் அடியாருந் தார்தாம் பழகிய நற்பழக்கமாகிய ஊழ் வினையால் உள்ளம் ஊக்கப்பட்டுத் தம்மோடொத்த கலை வல்லாரையும் அறவரையுஞ் செல்வரையுந் தொண்டர் களையும் நாடித் தொடாதல் போலவங், காதற்கிழமை யால் நெஞ்சம் ஈர்க்கப்பட்டு விழுப்பெருங் கேண்மை கொண்டொழுகினாரும் அவ்வொழுக்கமாகிய ஊழ்வினையால் உயர்க்கப்பட்டுப், பிறபிற் பிறவிகளிலுங் காதல் கொண்டொழுகுவரென்று ணர்தல்வேண்டும். இவ்வாறு பிறவிகடோறுங் காதலால் இணைக்கப்பட்டு இன்பவாழ்க் யில் நிலைப்படுவாரின அன்பை 'உழுவலன்பு' ஆகும் என்று பழைய தமிழ்நூல்கள் பகராநிறநலுங் காண்க.

ஊழ்வினையின் உண்மையிலக்கணம் இங்ஙனம்யாங் கூறியவாறுள்ளதனை ஆபந்துணை வல்லார்க்குப். பிற் பிறவிகளிற் காதலரின் கூட்டம் அவரகத்திருந தெழுமம்

ஊழ்வினையாகிய முற்பிறவிப் பழக்கத்தினால் நிகழும் என்பதை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்தங் கருத்தாதல் நன்கு விளங்காநிற்கும். இப்பொருள் காணமாட்டாமை யின், ஆசிரியர் “பாலது ஆணை” என்று மேலேச்சுத் திரத்தற்கூறிய சொற்றொடருக்கு, ஆணைது பெண்ணையும், பெண்ணைது ஆணையுங் காமுறுதலாகிய ‘பாலின் எவல்’ என்று பொருளுரைத்தாரும் இஞ்ஞான்றுளர். அவருரைபொருந்தாது; என்னை? ஆணைது பெண்ணைமைப்பைக்கண்டு விழைதலும், பெண்ணைது ஆணைமைப்பைக்கண்டு விழைதலும் வெறுங் காமமே யாகுமல்லால். எழிலுங் குணமும் அறிவுங் கண்டு வியக்கும் விழுமிப் உணர்வின் (aesthetic sense) வழிததாகிய காதலொழுக்கமாதல் செல்லாமைபானும், அன்பினைந்திணைப்பாறப்பட்ட காதலொழுக்கத்தை விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியரின் கூற்றுக்குப் புல்லிய காமவொழுக்கத்தைப் பொருளாகக்கூறுதல் அவரது சாலவயுந்த கருத்துக்கு முழுமாறு மாசலானும். சொல்லோத்தில் ஆசிரியர் ஊழ்வினையைப் “பால்வரைதெய்வம்” எனக் கூறினாரேபாலவே களவியறகுத்திரமாகிய “ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்” எனனு மிதன்கண்ணும்! ஊழ்வினையின் ஏவற்றன்மை தேற்றிப் “பாலதாணை” என்று நுவலுதலானும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரது இலக்கணத்தைப் பொட்டியேகாதலொழுக்கத்திற்கு ஊழ்வினையைப்பொருதுணைக்காரணமா உரைக்கும் நககீரனார் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் முதலான தொல்லாணை நல்லாசிரியருரைககெல்லாம் அவருரை மாறுமாகலானும் என்க.

அற்றயின், “இவனோடு இவளினிட உண்டாய அன்பிற்குக் காரணம் விதியல்லாமை ஈண்டுப்பெற்றும்” என்று பேராசிரியர் திருக்கோவையாருரையிற் கூறிய

தென்னையெனின் : முற்பிறனியிற் காதலரிருவரிடத்துந்
தோன்றிய காதலன்பு ஊழ்வினையின் றொடர்பாற்றேன்
றிய தன்று என்பதே எமது கருத்துமாகும். முற்பிறனி
யிறேனறிய காதலொழுக்கம் இருவாமாட்டும் நிலை
பெற்ற பழக்கமாகிப் பிற்பிறனியில் அவர்க்கு ஊழ்வினையு
மாய் நின்று, அவரைக் கட்டுக்காவலினின்றும் விடு
வித்து, அவரை ஒருங்குகூட்டுதற்கு ஒரு துணைக்காரண
மாமென்பதே பேராசிரியர்க்குங் கருததாகும். இது,
திருக்கோவையார் ஏழாநதிருப்பாட்டுமையில் அவரு
ரைக்கு முரையால் வெள்ளிடைபலைபோல் விளங்குக்
கூடக்கின்றது; அவ்வரை வருமாறு:

“பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற்கூட்டம் என்றிவற்றில்
அவர் துணையாய வாறுபோல், விதியம் இவரை
ஆபத்தின நீசகிக் கூட்டினமாததிரையெ யனறி
அனபிற்குக்காரணம் அனறென்பது. அல்லதூஉம்,
விதியாவதுசெய்யப்பட்டுப் வினையினதுநிபதியன்றே;
அதனான அன்புதோன்றிப் புணாநதாரெனின்,
அதுவுஞ் செயறகைபுணாச்சியாய்முடியும்; அது
மறுததற பொருட்டன்றே தொல்லோர இதனை
இயறகைப்புணாச்சி யென்று குறியிட்டது * * *
பலபிறப்பினும் ஒத்த அனபென்றாராகலின், பல
பிறப்பினும் ஒத்துநிற்பதோர்வினை யில்லை பென்
பது. அஃதே, பேலைச்செய்யுளில் வினைவினை
வே கூட்டிற்றாக விசேடித்துச் சொல்லவண்டிய
தென்னையெனின்; இம்பையிற பாங்கனையுந் தோழி
பையுங் குறையுற, அவர்கள் தங்குளினாகிய கூட்
டங்கூட்டினார்கள். உம்மை நவ்வினையைக் குறை
யுற்று வைத்து. இம்மையதனை மறந்தான்; மறப்
புழியும், அதுதான் மறவாது, இவர்கனையுங் கண்

ஊறுவித்து, இவர்க்குத் துப்புமாயிற் றுகலான்
விசேடிக்கப்பட்டது ”

இவ்வுரைப்பகுதியிற் பேராசிரியர் பண்டைப்பிறனியில்
உண்டாய நல்வினையே காதலிருவரை ஒருங்குகூட்டும்
ஊழ்வினையா பென்றும், ஊழ்வினையாவது ‘செயப்படும்
வினையினது நியதியன்றே’ என்றுர் உரைத்து விளக்கின
மைமேலேகாட்டியளாது உரைவிளக்கத்தினையே முழு
தொத்து நிறல் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனா-
ரும். அவரது மரபு கடைப்பிடித்து அதனொடு மாறு
படாதுவந்த நகரோரர். மாணிச்சவாசகர் முகலான
சான்றோரும் முற்பிறனியும் ஊழ்வினையும் உண்டென்-
னுங்கொள்கையில் ஒத்து ஒருமுகமாய் நிற்கவுட, அவர்க்
கெல்லாம முற்றுப மாறாய் ஊழ்வினை இல்லையென்றும்,
அது காதலன்புக்குத் துணைக்காரணமாதல் செல்லா
தென்றும் இஞ்ஞானை அறிஞர்சிலா கூறுதலுடன்
அமைபாத, தொல்காப்பியனார் கூறியருளிய “ஒன்றே
வேறே” என்னும் நூற்பாப்பொருள்நையும் திரித்து
அசறகுத் தாமோர் ஏலாவுரையினையும் வரைந்திட்டார்.
ஒருநூலுக்கோ, அல்லததன்சுணுள்ள பாவுக்கோ உரை
காணப் புதுவார். அவற்றை இப்பற்றிய ஆசிரியன்றன்
சுருத்துசகுங் கொள்கைக்கும் மாறாகாமல் உரைகாண
லே வாய்மை யாகுமன்றித், தமது கொள்கைக்கிசைய
ஆசிரியன் சுருத்தை மாற்றி உரைகாணல் வாய்மையா
காது; அவர் தமது கொள்கையை நாட்டல்வேண்டினு
ராயின தாம் அதற்கென்றொரு புதுநூல் எழுதுதலே
முறையாம். அதுகிடக்க.

இனி, “ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி யுயர்ந்த பாலதாணையின்

ஒத்த சிழுவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோனாயினுங் கடிவரை யின்றே” என்
னுந் தொல்காப்பியச சூத்திரத்தின் உண்மைப்பொருள்
தான் யாதோவெனின் ; அஃது யாம மேலே னிரிதது
ளிளக்கிப்பகுதியால் நனகு ளிளங்குமாயினுஞ் சூத்திரத்
தோடு ஒட்டி அகறகுச சிறிது உரைகூறுவாம் :

ஒன்றே வேறே என்ற இருபால்வயின் - பிறப்பிற்
களிற கடடுங்காவலுமின்றி ஓர் ஆடவனும் ஒருபங்கை
யுந் தாம் ஒன்றாய்க் கலந்தொழுகிய பகுதியுங் கடடுங்
சாவலுந் தோன்றிய பிற்பிறவிகளில் அவர்தாம் வேறா
யிருந்தொழுகிய பகுதியும் என்ற ஈரிடத்தும். ஒன்றி
உயர்ந்த பாலது ஆணையின் - அவர்தம் உள்ளத்தே காத
லுணாவாய்ப் பிணைந்துநின்று பிறனிக டோறும் மேன
மேல் வளர்ந்த பழசுமர யுயர்ந்த (ஊழ்வினையின்) ஏவுத
லாலே. ஒத்த சிழுவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப - எல்லாநலங்
களாலுந் தம்முள் ஒத்த தலைமகனுந் தலைமகளுந் தமக்
கிடை நின்ற கட்டையுங் காவலைபுங் கடநது ஒருவரை
பொருவா எதிர்ப்படுவர், மிக்கோனாயினுங் கடிவரை
இன்று - சில நலங்களில் தலைமகன் தலைமகனைவிட மிக்க
வனாயினும் அவரது கூட்டங் கடிப்பப்டும் அளவினை
யுடையதாமாறில்லை என்பது; ஏ - அசைநிலை.

முதலடியில்கின்ற ‘பால்’ என்னுஞ்சொல் பகுதி
என்னுட பொருளிலும். இரண்டாமடியில்கின்ற ‘பால்’
ஊழ்வினைபென்னும் பொருளிலுந் தவர்கன்; ‘பால்’ ஊழ்
வினைப்பொருட்டாதல். “பாலவரை தெய்வம்” என
ஆசிரியர் சொல்லோததிற் கூறிப்பவாற்றால் அறியப்படும்.
‘ஆணை’ என்பது மேலோர் கீழ்நூரைத்தஞ் சொல்வழி
வைத்து நடப்ப்ப்பது ; ஊழ்வினையுந் தெய்வம்போல
நின்று உயர்களை ஏவுதலிற் “பாலது ஆணை” என்றார்.

உயிர்கள் மேற்பிறவிகளிற் செய்த வினைத்தொகுதியாகிய ஊழைதெர்வமென்றல் ஒக்குபோவெனின் ; அமமன்றததில் அவ்வவர் செய்வினைக்குத் தக்கபடி இன்பதன்பங்னை வகுக்கும் ஒருநடுவன்போல். இறைவனும் உயிர்கள் செய்வினைக்குத் தக்கபடி பிறவிகளையும் அப்பிறவிசனில் இன்பதன்பங்ளையும் உயிர்கட்கு வகுக்களிக்கின்றனாகலின். இறைவன் செயலுக்குத் துணையாய்நிற்கும ஊழ்வினையும் இறைவனென்று ஒப்பிதீர்த்தாதப்பட்டது எனவே, மிகப்பழைய முறபிறவியிற் காதலரிருவாதம் உள்ளதே முதன்முதலேறாநறி அவாதம் உயிரையம் உடம்பையும் ஒருங்குபிணைத்த காதலன்பே, இறைவன் நரும பிறபிறபிறவிகளிலும் அவர் கட்டுங்காலலுங்கடந்து ஒருவாமீ தொருவர் காதலன்பு பரமாதடுதமகு ஒருதுணைக்கருவியாய் நிறகுமென ஆசிரியர் இசகூத்திராதீர்த்தாய கொள்கையே பண்டைத் தமிழ்மகசனின் கோட்பாடாதல் பெறப்பட்டமை காண்க.

இனி, முறபிறனிகள் பல ஒவ்வொருயிர்க்கும் உண்பென்பதும், அம்முறபிறனிகளில் உயிர்கள் தொடர்ந்து செய்த வினைகா அவர்களின் நினைவி லேறி அழுத்தமாய்ப்பதித்து அவர்கள் பிறபிறனிகளை யெடுத்து இன்பதுன்பங்களை துகர்தற்கு ஒரு துணைக்கருவியாய் நிறகுமென்பது. சுவததான் மனந்துயராய சான்றோர்குப் பழம்பிறனிகளிறறும் வாழ்கத வாழ்க்கையின் வரலாறுகள் நன்கு நினைவுக்கு வருமென்பதும், இஞஞான்றும பழம்பிறனிசனின் நினைவு நன்கு வாய்க்கப் பெற்றாசிலர் எல்லா நாடுகளிலும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன என்பதும் மேனாட்டாசிரியர் பலரால் நன்குராய்ந்து ஆங்கில மொழியில நூல்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட டிருக்கின்றன. அவைதம்முள் சார்

ஸர் ஜான்ஸ்டன் (Charles Johnstone) என்னும் ஆசிரியர் வரைந்த பழம்பிறைகளின் நினைவு (The Memory of Past Births) என்னும் நூலும், லுடோஸ்லாஸ்கி (Lutoslawski) என்னும் ஆசிரியர் ஆக்கிய முற்பிறவி பிற்பிறவி (Pre-Existence & Reincarnation) என்னும் நூலும், தியோபிஸ் பாஸ்கல் (Theophile Pascal) என்னும் ஆசிரியர் இயற்றிய மறுபிறவி (Reincarnation) என்னும் நூலும் இத்துறையில் உள்ளவை உள்ளவாறே கண்டு தெளிய விழைகுவார்க்குப் பெரிது பயன்படும் அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களாகும். இந்நூல்களை ஊன்றிப் பயில்வார்க்குப், பழம்பிறைகளை நன்கு நினைவுகூர்வார் இன்னொன்றும் ஆவகாங்கு உளராதல் ஐயுறவின்றி யறியப்படும். அவனம் அவ்வாசிரியர்களாற் காட்டப்பட்ட பல மெய்வரலாறுகளுள், 'லுடோஸ்லாஸ்கி' எனபார் காட்டியதொன்றை இங்கே மொழிபெயர்த்து வரைகுவாம்:

“இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற் பாரிஸ்மாநகரத்தில் உறைந்த ‘லாரி ரேனாட்’ (Laure Raynaud) என்னும் ஓர் அம்மையார் தாங் குழந்தையாயிருந்த பருவத்தொட்டே தாம் முற்பிறவியில் வெயில் மிகுந்த ஒரு நாட்டின் கண் ஒருவீட்டில் உயிர்வாழ்ந்துவந்தகளை நினைவு கூர்ந்து வந்தார். தாம் இருந்த அவ்வீட்டின் அடையாளங்களையுந் தாம் அங்கே இளம்பருவத்தில் இமந்துபோன வகையினையும் விளக்கிச் சொல்லக்கூடிய வராயு மிருந்தனர். 1913-ஆம் ஆண்டில் தமது நாற்பத்தைந்தாம் அகவையில் அவ்வம்மையார் முதன முதலாக இத்தாலி தேசத்திற்குச் சென்றபோது, ஜினைவா நகரத்தைச் சூழ்விருந்த நாட்டுப்புறமே தாம் முற்பிறவியில் உயிர்வாழ்ந்த இடமாதலைத் தெரிந்து கொண்டார். அவ்வம்மையார் அந்நாட்

பெய்தத்தில் தாம் இருந்த இல்லத்தின் அடையாளங் களைத் தம் நண்பரொருவருக்கு எடுத்துச் சொன்ன போது, அவர் அதைக் கைய இல்லம் இருக்குமிடத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படியானும் அவ்விடத்திற்குச் செல்லும் வழியைத் தாமே தெரிந்து கொண்டான், அவ்விடத்தைக்கூடத் தாமாகவே போய்க் கண்டு பிடித்தார். அகனோடு அவ்விடத்தில் நிழ்ந்த ஒரு நிழ்ச்சியினையும் அப்படியார் நினைவுகூர்ந்தார். அந் நிழ்ச்சி அறிஞர் சிலரால் ஆராய்ந்துபார்த்து மெய்யென வருதுணியப்பட்டது. தாம் இறந்துபோனபோது தம்மை அடக்கஞ் செய்த இடம் இங்கு அனென்றும், மறு அது குறிப்பான ஒரு மாதிரியிலின கண்ணா தாகுமென்றும் அப்படியார் எடுத்துரைத்தார். அவர் குறிப்பிட்ட அவ்விடத்தின் கண்ணே ஒரு நூற்றாண்டுகுமுன் ஓர் இளமாத் உயிர் வாழ்ந்து வந்ததும், அவர் தாம் இளமையாயிருந்த பருவத்திலேயே 1809-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர், 21-ஆம் நாள் இறந்துபோயதும், மேலும் அம்மையார் குறித்துக்காட்டிய அந்தமாதாக்கோ ஸ்ரீம பூமத்தேதான் அவ்விடைய மாதரார் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாம் எளிதாக ஆராய்ந்து உண்மையெனக் காணப்பட்டன வென்பது :

இவ்வாறு தமது முற்பிறப்பின் வரலாற்றை நன்கு நினைவுகூர்ந்த மேலும் அம்மையாரைப் போலவே, தத்தம் பழம்பிறவி நிழ்ச்சிகளை நன்கு நினைவுகூர்ந்துரைத்தாரும் உரைப்பாரும் இன்னும் பலர் உளர். அவரையும் அவர்கண்ட காட்சிகளையெல்லாம் சுண்டு எடுத்துக் காட்டப்புகின் இது மிக விரியுமென அஞ்சி விடுத்தாம் என்க.

இனித். தம் பழப்பிறனிகளை நினைவுகூர்வாரைப் போலவே தமக்கு வரப்போகுப பிறனிகளை முன்னறிந்துரைப்பாருப ஆங்காங்குள்ள அகறகு சான்றாக, மேற்குறித்த நூலிலிருந்தே மற்றமோ ருண்மை நிகழ்ச்சியினை ஈண்டெடுத்ததுக் காட்டுவாய்:

இத்தாலியா தேயத்தின்கட் பாலர்போ என்னும் ஊரிலிருக்க சமோன என்னும் ஆசிரியர் ஐந்தாண்டின்ன அசைநதரா என்னுந் தம் மகனை 1910-ஆம் ஆண்டு 'இழந்தபோனார்: பெற்றோர்கள் அடைந்த துயரமோ' மிகப்பெரிது. ஆனால். ஒருநாள் இரளில் அப்பிள்ளையின் தாய் இறந்துபோன அம்மகனைத் தனது கணிலேகாண, அதுதான் மற்றமொருகங்கையுடன் கண்டாயின் வரிற்றிலேயே வந்தது பிறக்கப்போவதாக உறுதிமொழி பசன்றது இக்கனவானது பலமுறை கோன்றியது. ஆனால், 1909-ஆம் ஆண்டில் அப்பிள்ளையின் தாய்க்கு கருப்பையை அறுத்து மருத்துவஞ் செய்ப்பட்ட மைப்பாற் சனநீரோன்றிய அப்பெண்பிள்ளையின் உருவம் மொழிச்சபடி நடக்குமென்பது எதிர்பாரககக் கூடியசாயிலை. என்றலும், 1910 ஆகிய அதே ஆண்டின் நவம்பர்த்திங்கள் 22-ஆம் நாள் அவ்வம்மைப்பாற் இரண்டு பெண்மசவுகளை ஒருங்கே ஈறறனா அம்மகவுகளில் ஒன்று வளர்ந்தபின். அதுமுன்னே இறந்துபோன பெண்பிள்ளையின் வடிவசதையுரு சாடைகளையம் முழுதும் ஒத்திருத்தல் கண்டு எல்லாரும் வியப்படைந்தனர். இந்நிகழ்ச்சியானது புதினததால்களில் வெளியிடப்பட்டபோது. இதைப்பற்றியகொரு வழக்கு அறிவாராய்ச்சி வல்லாருள் நடைபெறவாயிற்று. அப்போது சமோன என்னும் ஆசிரியர் 1905-ஆம் ஆண்டிலும் 1910-ஆம்

ஆண்டிலுந் தமக்குப் பிறந்த அப் பெண்குழந்தைகள்
இரண்டும் ஒன்றே பென நிலைநாட்டினர் *

இயமொயகதிசுழ்ச்சி கொண்டு, எதிர்காலத்திற்றமக்கு,
வரப்போகும் பிறவி இன்னதெனத் திட்டமாய் எடுத்து
துரைக்கக் கூடிபவர்களும் உளரெனபது நனகு புலனா
கினததன்றே? என்றிதுகாறும ளினக்கிபவாறழல், ஒவ்
வோருயிர்க்குப் முற்பிறவி பிற்பிறவிகள் பல உண்டென்
பதம முற்பிறவிபிற றொடர்கது செப்தகினைகளை பிறபிற
விக்கு ஊழினைபாகி, அவ்வவ்வுயிர்க்கும் இன்பதான்
பங்களை விளைததறதுக் காரணமாய் நிறகுமென்பதும்.
பெறப்பட்டமை காண்க

தவ்வொழுக்கம்

இனி, இம்மையின்பங்களைத் துப்த்து வருட்பொழு
தும் நந தமிழ் முதுமக்கள் அவ்வின்பத்திலேயே மூழ்
கித், தமது நிலையினைபுந் தார் பிறவிக்கு வந்ததன் கோக்
கத்தினைபுந், கமக்குப் பிறவி கொடுத்த தலைவன்றன திரு
வுளக்கருகதினையும் மறந்து போனவர்கள் அல்லர். பற்று,
அவர் இம்மையின்பங்களை நுகர்ந்து வருகையிலேயே,
நிலையிலா இவ்வின்பதுகாச்சி நிலைபெறுபுள்ள மறுமை
யின்பத்திற்கு ஒரு சிறு முகமசுவையாய் அகன்கட்
செலுகதும் வழியேயா மென்ற எண்ணந் தலைப்பட்ட
வராயே வாழ்கதுவருதனர். ஈது அவர் எந்த உயிரிக்குந்
தீவது இழைபாக் கொல்லாஅரத்தைத் தம் வாழ்காள்
முறறுங்கடைப்பிடித் கொழுக்கவருமையால் தெற்றென
ளிளகா கிறகின்றது. இம்மையின்பம் உடம்பும் உடம்
பிலமைந்தகருவிகளுஞ் செவ்விபநிலையிலிருக்குஞ்சிறிது
காலம்வரையிறுந லர் எல்லைகதுள் நின்று நுகாதல்
கூடுமே யன்றி, என்றும் அகனை நுகாதல எவாக்குமே

* Ibid, p. 61.

இயலாது; என்னும் இவ்வுண்மையினை நந் தமிழ்மீன் மக்கள் தமது வாழ்நாளின் முகவிலிருந்து முடிவுவரையிலுமே உணர்ந்தவாகள எனபது, அவர்களிற் பேர் அரசர்களா யிருந்தவர்களுங்கூட இளமை நிலையாமை யாகக்கை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை முதலான மெய்ப் பைகளை அறிததறித்துப்பாடி மாந்தர்க்கு அறிவு கொளுத்தி யிருப்பதனால் நன்கறியப்படும. இறறைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்த தமிழ் வேந்தர்கள் கல்லியறினிலுந், தமபோன்ற மக்களிடத்தும் பிறவுயிராளரிடத்தும் பாராட்டும் பேரன்பிலும், பெய்ப்புகழ் வேட்கையிலும், பழிபஞ்சிப அறவாழ்க்கையிலும் மிககு விளங்கினரெனபது இளம்பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னன் பாடிய,

‘ உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இருதிரர்
அமிழ்கம் இபைவகாயினும இனி தெனத்
தமிழா உண்டலும் இலரே, முனிளினர்,
துஞ்சலும் இலர் பிறர் அஞ்சுவதஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவா. பழிபெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர், அயர்விலர்,
அன்ன மாட்சி அனையராகித்
தமக்கென முடலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே ” (புறநானூறு, க்அஉ) என்னும் அறிபசெய்யுளால் நன்கறியப்படுகின்றதன்றோ? இதன்கண், ‘தேவ’கடகுரிய அமிழ்தத்தைப் பெறலும் அதனைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக்கொடாமல்தாமாகவே அருந்துவார இல்லாமையாலும், அன்பின்றித் தம்போன்ற மக்களை வெறுப்பவர் இல்லாமையாலும், பிறர் அஞ்சாததக்க தீபசெயலுக்குத் தாமும் அஞ்சி அதனை நீக்கமுடல்வார உண்மையாலும், மெய்

ஊறுவித்து, இவர்க்குத் துப்புமாயிற் றுகலான்
விசேடிக்கப்பட்டது ”

இவ்வுரைப்பகுதியிற் பேராசிரியர் பண்டைப்பிறனியில்
உண்டாய நல்வினையே காதலிருவரை ஒருங்குகூட்டும்
ஊழ்வினையா பென்றும், ஊழ்வினையாவது செயப்பதும்
வினையினது நியதியன்றே என்றும் உரைத்து விளக்கின
மைமேலேகாட்டியனாது உரைவிளக்கத்தினையே முழு
தொததுநிமறல் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனா-
ரும். அவரது மரபு கடைப்பிடித்து அதனொடு மாறு
படாதுவந்த நச்சிரனா. மாணிச்சவாசகர் முகலான
சான்றோரும் முற்பிறனியும் ஊழ்வினையும் உண்டென்-
னுங்கொள்கையில் ஒத்த ஒருமுகமாய் நிற்கவும், அவர்க்-
கெல்லாம் முற்றுப மாறாய் ஊழ்வினை இல்லையென்றும்,
அது காதலன்புக்குத் துணைக்காரணமாதல் செல்லா-
தென்றும் இஞ்ஞன்றை அறிஞர்சிலா கூறுதலுடன்
அமைபாது, தொல்காப்பியனா கூறியருளிய “ஒன்றே
வேறே” என்னும் நூற்பாப்பொருள்நையுந் திரித்து
அசற்குத் தாமோ ஏலாவுரையினையும் வரைந்திட்டார்.
ஒருநூலுக்கோ, அல்லததன்நணுள்ள பாவுக்கோ உரை
காணப் புதுவார். அவற்றை இபற்றிய ஆசிரியன்றன்
சருத்துசகுங் கொள்கைக்கும் மாறாகாமல் உரைகாண-
லே வாய்மை யாசுமனறித். தமது கொள்கைக்கிசைய
ஆசிரியன் கருத்தை மாற்றி உரைகாணல் வாய்மையா-
சாது; அவர் தமது கொள்கையை நாட்டல்வேண்டினா-
ராயின் தாம் அதற்கென்றொரு புதுநூல் எழுதுதலே
முறையாம். அதுகிடக்க.

இனி, “ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி யுயர்ந்த பாலதாணையின்

ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிககோனாயினுங் கடிவரை யின்மே” என்
னுந் தொல்காப்பியச சூத்திரத்தின உண்மைப்பொருள்
தான யாதோவெனின் ; அஃது யாம் மேலே ளிரித்து
ள்ளக்கிப்பகுதியால் நன்கு ளிளங் குமாயினுஞ் சூத்திரத்
தோடு ஒட்டி அகறகுச சிறிது உரைகூறுவாய் :

ஒன்றே வேறே என்ற இருபாலவயின் - பேற்பிறவி
களிற கட்டுங்காவலுமின்றி ஓர் ஆடவனும் ஒருபங்கை
யுந் தாம் ஒன்றுப்க கலந்தொழுகிய பகுதியுங் கட்டுங்
காவலுந் தோன்றிய பிற்பிறவிகளில் அவாதாம வேறா
யிருந்தொழுகிய பகுதியும் என்ற ஈரிடத்தும். ஒன்றி
உயர்ந்த பாலது ஆணையின் - அவர்தம் உள்ளத்தே காத
லுணாவாய்ப் பிணைநதுநின்று பிறவிகடோறும் மேன
மேல் வளர்ந்த பழகமா யுயர்ந்த (ஊழ்வினையின்) எவுத
லாலே. ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங்காண்ப-எல்லாநலங்
களாலுந் தம்முள் ஒத்த தலைமகனுந் தலைமகளுந் தமக்
கிடை நின்ற கட்டையுங் காவலையுங் கடந்த ஒருவரை
பொருவா எதிர்ப்படுவர், மிககோனாயினுங் கடிவரை
இன்று-சில நலங்களில் தலைமகன் தலைமகளைவிட மிக்க
வனாயினும் அவரது கூட்டங் கடியப்படும் அளவினை
யுடையதாமாறில்லை என்பது; ஏ-அசைநிலை.

முதலடியில்கின்ற ‘பால்’ என்னுஞ்சொல் பகுதி
என்னுட பொருளிலும். இரண்டாமடியில்கின்ற ‘பால்’
ஊழ்வினைபென்னும் பொருளிலுந் தவருதன; ‘பால்’ ஊழ்
வினைப்பொருட்டாதல். “பாலவரை தெய்வம்” என
ஆசிரியர் சொல்லோசத்திற் கூறிபவாற்றால் அறியப்படும்.
‘ஆணை’ என்பது மேலோர் கீழோரைததஞ் சொல்வழி
வைத்து நடப்பிப்பது ; ஊழ்வினையுந் தெய்வம்போல்
நின்று உயிர்களை ஏவுதலிற் “பாலது ஆணை” என்றார்.

உயிர்கள் பேற்பிறவிகளிற் செய்த வினைத்தொகுதியாகிய ஊழைத்தெர்வமென்றல் ஒக்குபோவெனின் ; அறமன்றத்தில அவ்வவர் செய்வினைக்குத் தக்கபடி இன்பதன்பங்ங்ளை வகுக்கும் ஒருநடுவன்போல. இறைவனும் உயிர்கள் செய்வினைக்குத் தக்கபடி பிறன்களையும் அப்பிறவிசளில் இன்பதன்பங்ங்ளையும் உயிரகட்கு வகுத்தளிக் கின்றனாகலின். இறைவன செயலுக்குத் துணையாய்திற் குடி ஊழ்வினையும் இறைவனென்று ஒப்பித் தீர்த்தபட்டது எனவே, மிகப்பழைய முற்பிறவியிற் காதலரிருவாதம் உள்ளதே முதனமுதற் றோன்றி அவர்தம் உயிரையும் உடம்பையும் ஒருங்குபிணைத்த காதலன்பே, இறைவன நரும பிறப்பிறவிகளிலும் அவர் கட்டுங் காலுநகடநது ஒருவராய் தொடர்வர் காதலன்பு பரமாதமுதற்கு ஒரு துணைச்சுருளியாய் நிறகுமென ஆசிரியர் இசுருத்திரத்தீர்த்தாய கொள்கையே பண்டைத் தமிழ் மகச்சளின் கோட்பாடாதல் பெறப்பட்டமை காண்க.

இனி. முற்பிறவிகள் பல ஒவ்வொருயிர்க்கும் உண்டென்பதும். அம்முற்பிறவிகளில் உயிர்கள் தொடர்ந்து செய்த வினைகள் அவர்களின் நினைவிலேறி அழுத்த மாயப்பதித்து அவர்கள் பிறப்பிறவிகளை யெடுத்து இன்ப தன்பங்களை துகர்த்தற்கு ஒரு துணைக்கருளியாய் நிறகுமென்பதும். தவத்தான் மனந்துபராய சான்றோர்குப் பழம்பிறவிகளிறறும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் வரலாறுகள் நன்கு நினைவுக்கு வருமென்பதும், இன்னுள்ளும் பழம்பிறவிகளின் நினைவு நன்கு வாய்க்கப் பெற்றாசிலர் எல்லா நாடுகளிலும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன என்பதும் மேனாட்டாகிரியர் பலரால் நன்குமாய்த்து ஆங்கில பொழியில் நூல்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட டிருக்கின்றன. அவைதம்முள் சார்

ஸர் ஜான்ஸ்டன் (Charles Johnstone) என்னும் ஆசிரியர் வரைந்த பழம்பிறப்புகளின் நினைவு (The Memory of Past Births) என்னும் நூலும், லுதோஸ்லாஸ்கி (Lutoslawski) என்னும் ஆசிரியர் ஆக்கிய முற்பிறவி பிற்பிறவி (Pre-Existence & Reincarnation) என்னும் நூலும், தியோபில் பாஸ்கல் (Theophile Pascal) என்னும் ஆசிரியர் இயற்றிய மறுபிறவி (Reincarnation) என்னும் நூலும் இத்துறையில் உள்ளவை உள்ளவாறே கண்டு தெளிவளிழைக்குவார்க்குப் பெரிது பயன்படும் அரிய ஆராய்ச்சி நூல்களாகும். இந்நூல்களை ஊன்றிப் பயில்வார்க்குப், பழம்பிறப்புகளை நன்கு நினைவுகூர்வார் இன்னான்றும் ஆங்காங்கு உளராதல ஐயுறவின்றி யறியப்படும். அவ்வனம் அவ்வாசிரியர்களாற் காட்டப்பட்ட பல மெய்வரலாறுகளுள், 'லுதோஸ்லாஸ்கி' என்பார் காட்டியதொன்றை இங்கே மொழிபெயர்த்து வரைகுவாம்:

“இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற் பாரிஸ்மாநகரத்தில் உறைந்த ‘லாரி ரேனாட்’ (Laure Raynaud) என்னும் ஓர் அம்மையார் தாங் குழக்கையாயிருந்த பருவத்தொட்டே தாம் முற்பிறவியில் வெயில் மிகுந்த ஒரு நாட்டின் கண் ஒருவீட்டில் உயிர்வாழ்ந்துவந்தகளை நினைவுகூர்ந்து வந்தார். தாம் இருந்த அவ்வீட்டின் அடையாளங்களையுந் தாம் அங்கே இளம்பருவத்தில் இமநதுபோன வகையினைபும் விளக்கிச் சொல்லக்கூடியவராயு மிருந்தனர். 1913-ஆம் ஆண்டில் தமது நாற்பத்தைந்தாம் அகவையில் அவ்வம்மையார் முதன் முதலாக இத்தாலி தேசத்திற்குச் சென்றபோது, ஜினைவா நகரத்தைச் சூழ்விருந்த நாட்டுப்புறமேதாம் முற்பிறவியில் உயிர்வாழ்ந்த இடமாதலேத் தெரிந்துகொண்டார். அவ்வம்மையார் அந்நாட்

டுப்புறத்தில் தாம் இருந்த இல்லத்தின் அடையாளங் களைத் தம் நண்பரொருவருக்கு எடுத்துச் சொன்ன போது, அவர் அத்தகைய இல்லம் இருக்குமிடத்தைக் குறிப்பிட்டுக்கூறினர். அப்படியாரும் அவ்வில்லத்திற் குச செல்லும் வழியைத் தாமே தெரிந்து கொண்ட துடன், அவ்வில்லத்தையுந் தாமாகவே போய்க் கண்டு பிடித்தார் அகனெடு அவ்வீட்டில் நிசுழ்த ஒரு நிசுழ்ச்சியினையும் அப்படியா நினைவுகூர்ந்திட்டார் அந் நிசுழ்ச்சி அறிநூர் சிலரால் ஆராய்ந்துபார்த்து மெய்யென வருதுணியப்பட்டது தாம் இறந்துபோனபோது தம் மை அடக்கஞ் செய்த இடம் இங்காடு அனறென்றும், மறு அது குறிப்பான ஒரு மாதாபாயிலின கண்ணா தாகுமென்றும் அம்மையா எடுத்துரைத்தார். அவர் குறிப்பிட்ட அவ்வில்லத்தின் கண்ணே ஒரு நூற்றாண் டெசுமுன் ஓர் இளமாத உயிர்வாழ்ந்து வந்ததும், அவர் தாம் இளமையாயிருந்த பருவத்திலேயே 1809-ஆம் ஆண்டு, அசுடோபர், 21-ஆம் நாள் இறந்துபோயதும், ரோனட் அம்மையா குறித்துக்காட்டிய அந்தமாதாக்கோ யிற புறத்தேதான் அவ்வினைய மாதாரர் அடக்கஞ்செய்யப் பட்டதும் எல்லாம் எளிதாக ஆராய்ந்து உண்மை யெனக் காணப்பட்டன வென்பது *

இவ்வாறு தமது முற்பிறவியின் வரலாற்றை நன்கு நினைவுகூர்ந்த ரோனட் அம்மையாரைப் போலவே, தத் தம் பழம்பிறவி நிசுழ்ச்சிகளை நன்கு நினைவுகூர்ந்துரைத் தாரும் உரைப்பாரும் இன்னும் பலர் உளர். அவரையும் அவர்கண்ட காட்சிகளையுமெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்புகின் இது மிக விரியுமென அஞ்சி விடுத்தாம் என்க.

இனித், தம் பழப்பிறன்களை நினைவுகூர்வாரைப் போலவே தமக்கு வரப்போகும் பிறன்களை முன்னறிந்துரைப்பார்பு ஆங்காங்குவர் அகறகு சான்றாக, பெற்றுநித்த நூலிவிருந்தே மற்றுமோ ருண்மை நிகழ்ச்சியினை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாய்:

இக்தாலியா தேயத்தின்கட் பாலர்போ என்னும் ஊரிலிருக்க சமோன என்னும் ஆசிரியர் ஐந்தாண்டின் அலெசாந்தரா என்னுந்தம் மகளை 1910-ஆம் ஆண்டு 'இழந்தபோனார்: பெற்றோர்கள் அடைந்த துயரமோ' மிகப்பெரிது. ஆனால், ஒருநாள் இரவில் அப்பிள்ளையின் தாய் இறந்துபோன அம்மகளைத் தனது கண்ணிலேகாண, அதுதான மற்றுமொருகங்கையுடன் கண்டாயின் வயிற்றிலேயே வந்தது பிறக்கப்போவதாக உறுதிமொழி புகன்றது இக்கனவானது பலமுறை கோன்றியது. ஆனால், 1909-ஆம் ஆண்டில் அப்பிள்ளையின் தாய்க்கு கருப்பையை அறுத்து மருத்துவஞ் செப்பப்பட மையாற சனநிறைன்றிய அப்பெண்டிள்ளையின் உருவம் மொழிச்சபடி நடக்குமென்பது எதிர்பாரக்கக் கூடியதாய்மிகை. என்றலும், 1910 ஆகிய அரேக ஆண்டின் நவம்பர்த்திங்கள் 22-ஆம் நாள அவ்வயமையார் இரண்டு பெண்மகவுகளை ஒருங்கே ஈனறனா அம்மகவுகளில் ஒன்று வளர்ந்தபின், அது முன்னே இறந்துபோன பெண்டிள்ளையின் வடிவத்தையுஞ் சாடைக்கையம் முழுதும் ஒத்திருக்கல் கண்டு எல்லாரும் வியப்படைந்தனர். இந்நிகழ்ச்சியானது புதினத்தால்களில் வெளியிடப்பட்ட போது, இதைப்பற்றியகொரு வழக்கு அறிவாராய்ச்சி வலையுள் நடைபெறவாயிற்று. அப்போது சமோன என்னும் ஆசிரியர் 1905-ஆம் ஆண்டிலும் 1910-ஆம்

ஆண்டிலுந் தமக்குப் பிறந்த அப் பெண்குழந்தைகள்
இரண்டும் ஒன்றேயென நிலைநாட்டினர்.*

இடமெய்யநிகழ்ச்சி கொண்டு, எதிர்காலத்திற்றமக்கு,
வரப்போகும் பிறவி இன்னதெனத் திட்டமாய் எடுத்து
துரைக்கக் கூடியவர்களும் உளநென்பது நன்கு புலனா
கின்றதன்றோ? என்றிதுகாறும் விளக்கிப்பவாற்றால், ஒவ்
வோருரிடத்துப் முற்பிறவி பிற்பிறவிகள் பல உண்டென்
பதும் முற்பிறவிப் பிற றொடங்குது செப்தனினைகளை பிறபிற
விக்கு உழிவினைபாகி, அவ்வவ்வுரிர்க்கும் இன்பதான்
பங்களை விளைததற்குக் காரணமாய் பிறகுமென்பதும்.
பெறப்பட்டமை காண்க

தவவொழுக்கம்

இனி, இம்மையின்பவகளைத் துப்த்து வருட்பொழு
தும் நந தமிழ் முதுமக்கள் அவ்வின்பத்திலேயே முழ
கித். தமது நிலையினைபுந் தார் பிறவிக்கு வந்ததன் கோக்
கத்தினைபந். கமக்குப் பிறவி கொடுதத நிலைவன்றன் திரு
வுளக் கருகதினையும் மறந்து போனவர்கள் அல்லர். பற்று,
அவர் இம்மையின்பவகளை நுகர்ந்து வருகையிலேயே,
நிலையில்லா இவ்வின்பமாகாச்சி. நிலைபெறுபுள்ள மறுமை
யின்பத்திற்கு ஒரு சிறு முகமசுவையாய் அகன்கட்
செலுகதும் வழியேயா மென்ற எண்ணந் தலைப்பட்ட
வராயே வாழ்ந்துவந்தனர். ஈது அவர் எந்த உயிர்க்குந்
தீங்கு இழைபாக் கொல்லாஅததைத் தம் வாழ்நாள்
முறறுங்கடைப்பிடித் கொழுக்கவகமைமயால் தெறறென
விளங்காநிறகின்றது இம்மையின்பம் உடம்பும் உடம்
பிலமைந்தகருவிகளுஞ் செவளிபநிலையினிருக்குஞ்சிறிது
காலம்வரையிறறான ஓர் எல்லைகதுள் நின்று நுகாதல்
கூடுமே யன்றி, என்றும் அகனை நுகாதல் எவாக்குமே

* Ibid, p. 61.

இயலாது; என்னும் இவ்வுண்மையினை நந் தமிழ்மேன்
மக்கள் தமது வாழ்நாளின் முகவிலிருந்து முடிவுவரை
யிலுமே உணராகவாகள் என்பது, அவர்களிற் பேர்
அரசர்களா யிருந்தவாகளுங்கூட இளமை நிலையாமை
யாககை நிலைபாமை செல்வம் நிலையாமை முதலான
மெய்ப்பாக்களை அநிததித்துப்பாடி மாந்கர்க்கு அறிவு
கொளுத்தி யிருப்பதனால் நன்கறியப்படும. இறறைக்கு
இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்த தமிழ்
வேந்தர்கள் கல்வியறிவிலுந், தமபோன்ற மக்களிடத்தும்
பிறவுயிரகளிடத்தும் பாராட்டும் பேரன்பிலும். மெய்ப்
புகழ் வேட்கையிலும். பழியஞ்சிய அறவாழ்க்கையிலும்
மிக்கு விளங்கினரென்பது இளம்பெருவழுதி என்னும்
பாண்டிய மன்னன் பாடிய.

“உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இருதிரர்

அமிழ்கம் இபைவகாயினுப இனி கெனத்

தம்பா உண்டலும் இலரே, முனிவிலர்,

துஞ்சலும் இலர் பிறா அஞ்சவதஞ்சிப்

பு+மெனின் உயிருங் கொடுக்குவா. பழி பெனின்

உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர். அயர்விலர்,

அன்ன மாட்சி அணையமாகித்

தமக்கென முடலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே” (புறநா
ணறு, கஅஉ) என்னும் அரிபசெய்புனால் நன்கறியப்
படுகின்றதன்றோ? இதன்கண், ‘சேவர்கட்குரிய அமிழ்
தத்தைப் பெறாறலும் அதனைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக்கொ
டாமல் தாமாகவே அருநதுவார் இல்லாமைபாலும். அன்
பின்றித் தம்போன்ற மக்களை வெறப்பவர் இல்லாமை
யாலும், பிறர் அஞ்சததக்க தீபசெயலுக்குத் தாமும்
அஞ்சி அதனை நீக்கமுடல்வார உண்மையாலும், மெய்

யான புகழை நிலைநிறுத்துதற்குத் தம்முடைய உயிரை யுங்கொடுப்பார் இருந்தலாலும், புகழுக்குமானான பழிச சொல் வருவதானால் உலகமுழுதுந் தமக்குடைமையாகக் கிடைப்பினும் அதனைக் கொள்ளாதார் நிலவுதலாலும், தங் கடமையை மறவாதவருந் தமது நலத்திற்கென்றே முயலாமற் பிறரதுநலமே கருதி உழைப்பாரும் உலவுத லாலும் இவ்வுலகம் அழியாது நடைபெறுகின்றது' என்னும் மிகவிழுமிய அறவுரை பகரப்படுதல்காண்க. இவ்வறவுரை பகர்ந்த பாண்டிமன்னன் இருந்த பழைய காலத்திற் றமிழ்மக்கள் பெரும்பாலும் இவ்வுயர்ந்த அற வொழுக்கத்திற் றலைநின்றாரென்பது தெற்றெனப்பெறப் படுகின்றதன்றோ? இம்மையின்பங்கள் எல்லாவற்றையும் எஞ்சாமல் *நுகர்தற்கேற்ற பெருஞ்செல்வ வாழ்க்கையி லிருந்த தமிழ்வேந்தர்களே தவ்வொழுக்கத்தில் நிலை பெற்ற நினைவினராயிருந்தனரென்றால், ஏனைமக்களுங் கலைவல்ல புலவர்களும் இல்லறத்தினுள்ளுந் துறவற வொழுக்கமே கைக்கொண்டிருந்தனரென்று கூறுதல் மிகையாமோ? மனைவாழ்க்கையில் நின்ற பண்டை நந் தமிழ்மக்களும் நிலையாமையுணர்ந்தது மறுமையின்பத்தை நோக்கியே நின்றனரென்பதற்குப் பல சான்றுகளும் மேற்கோள்களும் எமது முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர் என்னும் நூலுள் யாம் விரிவாக எடுத்தாக்காட்டி யிருத்தலால், மீண்டும் அவற்றை இங்கே விரித்திலம்

இங்ஙனமாக இம்மையின்பந் துய்த்துவரும் வாழ்க் கையிலேயே நம் பழந்தமிழ்மக்கள் பற்றற்ற துறவுள் ளம் வாய்ந்தவராயிருந்தாற்போல. இருக்குவேத காலத் தாரியர் எட்டுணையேனும் பற்றற்ற தூய அருளநெஞ்சம் வாய்ந்தவராய் இருந்தனரோவென்றால், இருந்திலர். அத னால், “ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்குந்” தவ

வொழுக்கத்தினைப் பழைய ஆரியர் சிறிதுமே யுணர்ந்தவரல்லாமை நன்கறியப்படுகின்றது. இந்திரன், வருணன் முதலான தேவாகட்கு வேள்விசள் வேட்டு, அவ்வேள்விக்கண் எருதுகள், எருமைகள், ஆக்கள், செம்மறியாடுகள் முதலான விலங்கினங்களை இரக்கமின்றிக்கொண்டு அவற்றின் ஊனையுஞ், சோமப்பூண்டில் இறச்சிய கள்ளையும் அவர்கட்குப்படைத்துத். தாமும் அவற்றை அருந்தி வெறியாட்டு அயர்ந்த ஆரியரது புலையொழுக்கமே அவ்வாரியர்பாடிய இருக்குவேதப் பதிகங்கள் பலவற்றினுள்ளும் அடுத்தடுத்தப் பாராட்டிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருகால் இந்திரனுக்கு நூறு எருமைகள் வெட்டிப் பணியாக இடப்பட்டமையும், மற்றொருகால் முந்தூறு எருமைகள் வெட்டி அவனுக்குப் படைக்கப் பட்டமையும் இருக்குவேத ஆறாம்மண்டிலத்ததுப் பதினேழாம் பதிகத்திலும், ஐந்தாமண்டிலத்து இருபத்தொன்பதாம் பதிகத்திலும் முறையே விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ; அந்நவமே மூன்றேரியளவு சோமக்கள்ளை இந்திரன் பருகிவிட்டமையும் பிற சொன்ன உக்-ஆம் பதிகத்தில் துவலப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னோரன்ன இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயல்களைத் தவிர வேறு அருட்செயல் எதனையும் ஆரியர் செயதனரென்பது அவர்பாடிய அவ்விருக்குவேதப் பாட்டுகளாற் சிறிதும் அறியக்கூடவில்லை. மற்று, ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறளிலோ,

“அறவினை யாதெனிற கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும் ” என்றும்,

“தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை ” என்றும்

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டவின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று” என்றும்,
“பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கிலை ஊன்றின்பவர்க்கு” என்றுங் கொல்லா
மை புலாலுண்ணுமை என்னும் அருளறம் வற்புறுத்தப்
பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இந்திரன் முதலான தேவர்களை ஆரியர்
வேண்டிப்பாடிய பாட்டுகளிலுந், தமக்கு ஊணும் உறை
யுளும் உதவிய தமிழர்கள் செய்த நன்றியை மறந்து
அவர்களை அழித்துவிடல் வேண்டுமென வேண்டும் புல்
விய வேண்டுகோண்மொழியுந் தமிழர்களுடைய நிலங்
களும் ஆநீரகங்களும் அரண்களும் பொன்னும் மணிக்
கலனகளுமெல்லாந் தமக்கே வந்துவிடல் வேண்டுமென
அத்தேவர்களை இரக்கும் இரப்புரைகளுமே நிரம்பிக்
காணப்படுகின்றன.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” எனது தமிழ்மறை
கூறிய அறவுரையினை ஆரியரிடத்தும், அவர்பாடிய
பழைய வேதப்பாட்டுகளிலும், ஆரியநடையினை இஞ்
ஞானது தழீஇரடக்குந் தனிக்குழுவினர் மாட்டும் ஒரு
சிறிதுங் காண்டல் இயலாது. இவ்வாறு அருளொழுகக
மேசிறிதும் இல்லா ஆரியர்க்கும், அருளொழுக்கத்தினை
யே தமக்குயிராய்க்கொண்ட தமிழரின் தவவொழுக்கத்
திற்குந் தொடர்புகாணப்புகுதல் கல்வில் நார் உரிககப்
புகுதலுக்கே ஒப்பாகும்.

அற்றேல், வடமொழியில் ஆக்கப்பட்டிருக்கும்
உபநிடதங்களுஞ், சாங்கியம் யோகம் முதலான விழு
மிய நூல்களும் அருளையும் அறத்தையுந் தவத்தை
யும் மெய்புணர்வினையும் அடுத்ததெடுத்தது வற்புறுத்

துரைத்தல் என்னையெனின ; அந்நூல்களெல்லாம் ஆரியரைத் திருத்தும்பொருட்டுத் தமிழாசிரியாகள் வடமொழியில் ஆக்கவைத்தனவே யன்றி அவை ஆரியரற் செய்யப்பட்டன அல்ல. இவ்வுண்மை எம்முடைய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் என்னும் நூலிலும், முற்காலபிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் என்னும் நூலிலும் விரிவாக எடுத்து விளக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனை அவற்றிறகாண்க

இனி, இல்லிருநது இடமையின்பந்துய்த்துவருகையிலேயே தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டுவந்த பண்டைதமிழர், நிலையில்லா இம்மையின்பதுகர்ச்சியை உவர்த்து வரவரக்கைவிட்டு, நிலையுள்ள மறுமையின்பதுகாசியினைப் பயக்குந் தவவொழுக்கத்திலேயே தம் வாழ்நாள முடியுங்காறும் உறைதது நிறகலாயினர். இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

எமஞ் சானற மகசுளொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனை” என்றருளிச்செய்த நூற்பாவால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது: இச்சூத்திரப்பொருள் யாதொவென்றிற் கூறுதும். காமம் சான்ற கடைக்கோள்காலை—இம்மையின்பம் நிரம்பத்துய்த்து முடிவுகொண்ட காலத்தில், எமம் சான்ற மகசுளொடு துவன்றி-தமக்குக் காவலாய் அமைந்த புதல்வருடன் பொருந்தி, அறம்புரி சுற்றமொடு—தாஞ் செய்தல் தவிரந்த இலலறவொழுக்கத்தை நடாத்துஞ் சுற்றத்தாருடன் கூடியிருந்து, கிழவனுங் கிழத்தியும்—தலைவனுந் தலையியும், சிறந்தது பயிற்றல்-வீட்டுநெறிசகான தவத்தில் இடையருது தம்மைப்பழக்குதல், இறந்ததன் பயன்-

மேற் செய்துபோந்த இல்லறத்தின் பயன் ஆகும்; ஏ அசைநிலை “கணைப்பெருங் காம மீண்டு கடைக்கொள்” எனக் குறுந்தொகையிலும்(கூக), “ஆடலுங் கோல மும் அணியுங் கடைக்கொள்” எனச் சிலப்பதிகாரத் திலும் (கூ, எச) வந்தாற்போற் ‘கடைக்கோள்’ என்பது முடிவு என்னும் பொருளில் வந்தது.

நேரே காணப்படும் இச்சூத்திரப் பொருளால், தலை வனுந்தலையியும் இம்மையினபம் முற்றத்துய்த்து முடித்த தமது பிறபருவத்தே தம்மக்களுஞ் சுற்றத்தாருந் தாளு செய்துபோந்த இல்லறவொழுக்கத்தை இனிது நடாத் திக்கொண்டு தமக்குந் தமது தவ்வொழுக்கத்திற்கும் உத வியாய் நிறசத், தாநதவப்பயிற்சியில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்பரென்பது தெளிவுறப் புலனாகின்றது. ஆகவே, மனை விமக்கள் சுற்றத்தாரை விட்டுப்போய்த் தாந் தனியிருந்து நோற்கும் புத்த சமண் துறவும், மாயாவாத வேதாநதத் துறவும், அவரைப் பார்த்து மேற்கொண்ட சைவமடத் தலைவா் துறவும், அன்பும் அருளும் நிறைந்த நம்பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கு உடம்பாடாகாமை பெற்றும், பிள்ளைமைப் பருவம் முதற்கொண்டே தம்மோடு உடலும் உயிருமாய் அன்பு பூண்டொழுகித் தம்மைப் பெற்று வளர்த்த தாய்தந்தையரையுந், தமது கட்டிளமைப் பரு வந் தொட்டே கரும்புஞ்சுவையுமாய்த் தம்மைக் காத லித்துக் கண்ணுங்கருத்துமாய்த் தம்மைப்பாதுகாத்து மாணிக்கம்போல் மக்களைப் பெற்றுக்கொடுத்துத் தமக் குயிர்போற்சிறந்து உடன்பழகிய மனைவியரையும், பிற பருவத்தே தமக்கோர் ஊன்கோலாய்த் தமக்கு எல் லாவகையிலும் உதவத்தக்க தம் புதல்வர்களையும், இவர்க ளின் தொடர்பால் தம்மாட்டு மெய்யன்பு பூண்டொழு குஞ் சுற்றத்தாரையும், பிள்ளைமைப் பருவநதொட்டே

தம்மோடுன்பிறந்து உடன்வளர்ந்த தமையன் தம்பி தமக்கை தங்கைமாரையும் அன்பும் அருளும் இனறிக் கைவிட்டு அவரெல்லாம் ஏங்கி யலற மனையகர் துறந்து போய்ப், பிறரிடும் எச்சிறசோற்றிற்கு ஏமாந்தலையுந் துறவுவாழ்க்கை சீசீ அறவேகடியற்பாலது' அறவேகடியற் பாலது' தமது தவவாழ்க்கைக்கு வேண்டுவன வெல்லாங் குறைவறநல்கித், தமக்கு அன்புடன் பணிபுரியும் மனை வியும் மக்களுஞ் சுற்றத்தாருமெல்லாம் உவப்ப அவரிடை யிருந்து, அவருந் தவவாழ்க்கையினை நாடுமாறுசெய்து, தாமுந் தவவொழுக்கத்தை முட்டின்றி முடிசுகும் பண் டைத்தமிழரின் தவவாழ்க்கையே ஆ சாஸ்சிறந்தது ! சாலவேண்டற்பாலது ! தவவேந்தரான திருபுலநாய னார் “நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என் றுந், தாயுமான அடிகள் “எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே, அல்லது வேறொன்றறியேன் பராபரமே” என்றும் அருளிச்செய்தபடி, இறைவன் நிருவருளால் தமக்கு நெருங்கிய தொடர்பினராய் வந்துவாய்த்த பெற் றார் உற்றார் மனைவிமக்கள் முதலாயினார்க்கு முதலிலும், ஏனையோர்க்கு அதனை யடுத்து அன்பும் இன்பமும் பெருகச்செய்து, அவரை அல்லற்படாமல் ஐயன் திரு வடித்தொண்டில் தம்மோடு உடன்உய்க்கும் நம் பண் டைத் தமிழ்ச்சான்றோரின் அருந்தவ வாழ்க்கையே விழுமிது ! விழுமிது !

அங்ஙனமாயின், தம் உற்றார் உறவினரோ டுட னிருந்து துறவுநடத்தல் இயலுமோவெனின் ; இயலு மென்பதற்கு அறுபத்துமூன்று நாயனமாரிற் பெரும் பாலார் இல்லிருந்தே இறைவன் நிருவடித்தொண்டை ஒருசிறிதும்வழுவாதுநடாத்தி, மறுமையின்பத்தை முற் றப்பெற்றமையே உறுபெருஞ்சான்றும், மேலும், இல்

லந்தறந்தேகி இடர்ப்படுந்துறவிகள் பலருந் தாஞ்செய்த பிழையினை நெஞ்சந் திறந்து இஞ்ஞான்றுங் கூறுதல் கொண்டும், இஞ்ஞான்றைத் துறவு தவவொழுக்கமாகா மையும், இல்லிருந்து ஏதொருகுறையுமின்றித் துறவு நடாத்திய பண்டையோர் ஒழுகலாறே உண்மைத் தவ வொழுக்கமாதலுந் தெளியப்படுமென்க.

இச்சூத்திரப்பொருள் வெள்ளிடைமலைபோல் இவ் வாறு இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், இஞ்ஞான்றைத் தமி ழறிஞர் ஒருவர், மக்களுஞ் சுற்றமுந் தம்மைப் புடை சூழிருந்து பணையறம் நடத்தும் மாண்பினையே இச்சூத் திரமும் உணர்த்துகின்றதென ஆசிரியன் கருத்தொடு மாறுபட் டொரு பொருந்தாவுரை கூறினார். கற்பியலின் துவக்கத்திருந்து ஐம்பது சூத்திரங்கள் வரையிற றலை வனுந் தலைநியுந் திருமணஞ்செய்துகொண்டு வாழ்ந் கற்பொழுக்கத்தின் வகைகளை நன்கெடுத்தாக் கூறியபின், அவ்வாறெல்லாம் நடைபெற்ற காதற்கற்பொழுக்க மனை யறத்தின் பயன் மறுமையின்பம் நோக்கித் தவத்தின்கண் அமர்தலே யாம் என அறிவுறுத்துதலே ஆசிரியன் கருத் தாகுமன்றிக், கூறியது கூறலாய் முன்சொன்ன கற் பொழுக்க மாட்சியினையே கற்பியலின் முடிவிடத்தும் ஆசிரியன் கூறினானென்றல் ஒருசிறிதும் பொருந்தா தென்க. மறுமையின்பம் நோக்குந் தவவாழ்க்கையிற் றமக்கு நம்பிக்கை யின்மையாறபோலும், அவ்வறிஞர் தமது கருத்துக்கிணக்குவான்வேண்டி ஆசிரியன் கருத் தை மாற்றியுரைத்தார். ஆனால், ஆசிரியனோ மறுமை நோக்கிய தவவாழ்க்கையிலே நம்பிக்கை மிகவுடைய னென்பது,

“காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும்

நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே” எனப்புறத்திணையியலில் யாக்கையும் இளமையுஞ் செல்வம் முதலியனவும் நிலையாமையின் வீடுபேறு நோக்கித் தவம்புரிதலை வற்புறுத்துங் காஞ்சித்திணையினிலக்கணத்தை அவன் எடுத்தோதினமையாற பெறப்படுதல் காண்க. எனவே, காதலொழுக்கம் முகிழ்த்தலர்ந்த களவொழுக்கங்கூறி, அதன்கட்காய்த்த கற்பொழுக்கம் அதன்பிறகூறி. அக் கற்பொழுக்கத்திற் கனிந்த தவவொழுக்கங் கடைப்படியாய்க்குறலே ஆசிரியன்றன் உள்ளக்கிடையாதல் தெள்ளிதற் பெறப்படுமென்க.

அற்றேல், கற்பியலின் இறுதிச்சூத்திரமாய் நிற்கற்பாலதான “காமஞ்சான்ற” எனனுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பின், “தோழிதாயே” என்றும், “வினைவயிற் பிரிந்தோன்” என்றும் வேறிரண்டு சூத்திரங்கள் இயைபின்றி நின்றல் என்னையெனின்; அது பிற்காலத்தே ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழையாமென்க. “தோழிதாயே” என்னுஞ் சூத்திரம் வாயில்களாவார் இவர் என்றுணர்த்துகின்றது. இது வாயில்களினிலக்கணங்கூறுங் “கற்புங்காமமும் நற்பாலொழுக்கமும்” என்னும் பதினேரொஞ்சூத்திரத்தையடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். “வினைவயிற்பிரிந்தோன் மீண்டுவருகாலை” என்னுஞ் சூத்திரம் வேந்தன்வனிய வினைமேற்சென்றோன் அதனைமுடித்துத் திரும்பிவருதலை யுணர்த்துவதாகும். இது வேந்தர்க்குற்றாழிப் பிரிதலை யுணர்த்தும் “வேந்துறுதொழிலே யாண்டினதகமே” என்னுஞ் சூத்திரத்தையடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். தங்காலத்திற்கு முன்னமே ஏடெழுதுவோரால் மாற்றிவைக்கப்பட்ட இச்சூத்திரக்கிடையினை யுணராமல் நசுசினூர்க்கினியர் இச்சூத்திரக் கிடக்கை முறைக்குப்பொருந்தாக் காரணஞ்சிலகூறினார். “காமஞ்

சான்ற” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பொருந்தாவுரை வரைநக தமிழறிஞரும், பிழைபட்ட பின்னிரண்டு சூத்திரக் கிடகையிணையுந் தமக்கொரு பற்றுக்கோடாகக் கொண்டார். அதுகிடக்க

தவப்பயிற்சி

மேலே விளக்கியவாறு பண்டைத் தமிழ்ச்சான் றோர், இம்மைவாழ்க்கையும், அதன்கண் நுகரும் இன்ப மும், மறுமைவாழ்க்கையிணையும் அதன்கண் நுகரும் பெயராப் பேரின்பத்தினையும் உயிர்கள் அடைசற்கு முகற்சுவையாய்ச் சிலகால் நிற்பதன்றி, மறுமையின்ப வாழ்க்கையைப் போல் நிலையாய் இருப்பன அல்லவென் றுணர்ந்து. இம்மையின்பந் துய்த்துவரும் இளமைப்பரு வத்திலேயே சிறிது சிறிதாத் தவமுயற்சியிலும் புகுந்து, இளமை கழிந்தபின் உலகியன் முயற்சிகளை அறவே யொழித்துத். தவப்பயிற்சியிலேயே நிலைபெற்றுநிற்கலா யினர் அகனால், அவர்கள் முதுமைப்பருவத்தும் இள மைத் தன்மை வாய்ந்தவர்களாய், நரை திரை மூப்புப் பிணியின்றி நூறாண்டும் நூறாண்டுக்குமேலும் நீண்ட காலம் உயிர்வாழ்ந்துவந்தனர். பிசிராந்தையார் என் னும் புலவர்பெருமான் தமது முதுமைப் பருவத்திற் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னுந்தன் ஆருயிர்க்கண்பனைக் காணப்போனகாலத்தில், ஆண்டில் மிக முதியராயிருந் தும் அவர்வடிவில் மிக இளைஞராய்த் தோன்றிய வியப் பினை எமது முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் என் னும் நூலில் விரிவாக எடுத்தது விளக்கியிருக்கின்றேம். அதுகொண்டு, இம்மைவாழ்க்கையிணையும் அதன்கண் நுகரும் இன்பத்தினையும் அவற்றோடு ஊடுருவி நிகழ்ந் தவவுணர்வுந் தவமுயற்சியுமாகிய மருந்து ஊட்டி மிக நீளச் செய்துகொள்ளும் நுண்ணிய முறையினை நம்

பழந்தமிழாசிரியர் நன்கறிந்திருந்தமை தெளியப்படுதல் காண்க.

தவவுணர்வுந் தவமுயற்சியுமின்றி இம்மைவாழ்க் கையை நடாத்துவோர், இம்மையின்பக்கையே இனிது நுகரமாட்டாமைபோடு, இளமை கழிபும் முன்னமே பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இவ்வுடம்பையும் இழந்து கூறு வனுக்கிரையாய் ஒழிவர். இவ்வுண்மை தேற்றுதற்கே ஆசிரியர் திருவளஞவ நாயனார்,

“வேண்டி னுண்டாகத் துறக்க துறந்தபின்
சுண்டியற் பால பல” என்றும்,

“நெஞ்சிற் றறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணர் இல்” என்றும்,

“கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்

ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு” என்றும் அருளிச் செய்தாரா. அறநேரலத்தாக, பண்டைபோர்க்கண்ட தவ முயற்சியைச் சிறிது விளக்குகவெனின் ; விளக்குதும். இறைவன் ஒளியுருவினனாய் எல்லா உயிர்களின் அகத் தும் புறத்தும் என்றும் விளங்கியபடியாய்த் திசழ்கின் றனனென்னும் உண்மையினை மேலே விரித்து விளக்கிப் போந்தாம். அவனது ஒளியுருவினை நமது புறக்கண்ணுற புறத்தேமட்டுங் கண்டுவருகின்றனமன்றி, மற்று அதனை நமதகக்கண்ணால் நமதகத்தேயுங் கண்டுவருகின்றனம் ஐல்லையே. இனிப், புறத்தே அவனதொளியுருவினைத் தெளியக்காணுமாப்போல், அகத்தேயும் அதனைத் தெளி வறக் காண்டற்குச் செய்யும் முயற்சியே தவப்பயிற்சி யாகுமென் னுணர்தல்வேண்டும்.

இனி, இறைவனதொளி புறத்தே பகலவன் மண்டி லங் சள பலவறறினவாயிலாக விளங்கித் திகழ்தல்போல, அது நமதுடம்பினகத்தேயும் ஆறிடங்களில் விளங்கிக்

திகழாநிற்கின்றது. அவ்வாறு இடங்களாவன: எருவாய், கருவாய், கொப்பூழ், நெஞ்சம். அடிநா, நெற்றி என்பன வாகும். இவற்றுள், எருவாய் கருவாய்க்கு நடுவே முக்கோண வடிவா யுள்ள இடத்தின்கண்ணேதான் இறைவனதருளொளி விளங்கத் துவங்கி, அதற்கு மேலுள்ள ஏனை ஐந்து வட்டங்களையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மேறசென்று தலையினுள் ளமைந்த மூளையில் அஃது ஆயிர இதழ்ததாமரை போற் கதிர்மொளி விரித்துத் துலங்காநிற்கின்றது இங்ஙனமாக இறைவனதொளி தலையில் மூளையினிடத்தே பலகதிர் விரித்துத் துலங்குதலாலன்றோ, நமதுணர்வு அதனால் விளக்கம் அடைந்து சண்நாக்கு மூக்கு செவி மெய் என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாகப் புறப்பொருட்டன்மைகளை யுணர்ந்து அறிவும் இன்பமும் மேன்மேல் அடைவதாகின்றது?

மண்டையின்கத்தேயுள்ள மூளையானது, புறத்தே காணப்படும்பொருட்டன்மைகளையுணர்ந்து, அவற்றினவழியே நுண்ணறிவு சிறிது சிறிதாகக் கூடி, ஏனை மிகநுண்ணிய பொருள்களான கடவுள் உயிர் முதலியவற்றின் றன்மைகளை நாம் உய்த்தறிதற் கருவியாய்ப் பயன்பட்டுவருகின்றது. மற்றும், கருவாயில் எருவாயில் கட்டு இடையே யுள்ள மூலத்தின்கண்ணுள்ள மூளையோ, மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் உணர்வுக்கும் எட்டாத நுண்பொருள் இயல்புகளையும் அப்பொருள் நிச்சிதங்களையும் பிறகருவிகளின் உகளவேண்டாது நேரே நாங்காண்டற்குத் தவிசெய்கின்றது. ஒருவர் நினைக்கும் நினைவுகளை அவர் நமக்குச் சொல்லக்கூட்டான்றி நாம் அவற்றை நேரே அறிதல் இப்போதுசிறிதும் இயலவில்லை மற்று, மூலத்துள்ள அடிமூளையைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவர்களுக்கோ, அண்

மையிலுள்ளார் நினைக்கும் நினைவுகளையுஞ் சேய்மையிலுள்ளார் நினைக்கும் நினைவுகளையும. மறுமையுலகிறசென்றார் நினைக்கும் நினைவுகளையும, அவருட பிறருந் தெரிவிக்க வேண்டாமலே ஒரு கொடிப்பொழுதில் தெரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் தானே யுண்டாகின்றது. அங்ஙனமே, மேலையுலகங்களின் நிசுப்சுகளுங், கடவுளின் நிலை உயிர்களின் நிலைகளும் அததகையோர் கண்களுக்கு எளிதிற்புலனாய்த் தோன்றிவிடுகின்றன. இனமேரன்ன ஆற்றல்கள் மூலத்துள்ள அடிமூளையில் அமைந்தது கிடத்தல்கண்டு இதற்குக் 'கதிரொளிமுடிச்சு' (Solar Plexus) என்றும் 'அடிவயிற்றுமூளை' (The Abdominal Brain) என்றும் வெள்ளைக்கார ஆசிரியர் பெயர் அமைத்திருக்கின்றார்கள். நம்மெய்வத்திருபுலரும், நமதுடம்பின் மூலத்துள்ள முக்கோணவரையிற புலனாய் விளங்கும் இறைவன்தொளியுருவினை அகசகண்ணால் நோக்கியுருக வல்லார்க்கு இறைவனே இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் நிலை வாய்க்குமெனத் தெரிப்பார்,

“எருவிடம் வாசல் இருவிரன் மேலே”

கருவிடம் வாசல் இருவிரற் கீழே

உருவிட சோதியை யுள்க வல்லார்க்குக்

கருவிடு சோதி கலந்துநின்றானே” என்றருளிச் செய்தார்.

இன்னும், இம்மூலத்தின் கண்ணதான முக்கோணவரைபே கடவுளும் உயிரும் புலனாய் விளங்கி ஒன்றுபடித்தற்கான இடமாம் என்னும் மெய்ய்மையினை அமெரிக்காதேயத்திற்புகழ் ஒங்கிய அறிவுதூல் ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்த உவில்லியம் ஜேம்ஸ் (William James) என்

ஊந்துரைமகனாரும் பல்சமயப்பழக்கங்கள் (Varieties of Religious Experience) என ஊந் தமகரியபெரிய நூலின்கண் நன்கெடுத்தது விளக்கியிருக்கின்றார்.* ஆதலால், மூலத்தின்கட் புலனாய் விளங்கும் இறைவனொளியுடன் உயிரின் உணர்வு ஒருங்கு தோய்நது. அதனை மேலெழுப்பமுயன்று முறுகி நினைந்த அளவானே, அவ்வொளி மூலத்தினின்றும் தலையின் மூளைவரையிற் றொடர்ந்து நிற்கும் நரப்புக்குழாய்வழியே மேலேறித் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்விரிநது ஒளிராநிற்கும். அவ்நவனம் மூலத்தது அருளொளிப்பைத் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்ந்தெரியச்செய்யும் முனிவனின் தவவுடம்பைச் சூழக் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவருங் கதிரொளிவட்டம் ஒன்று (aura) எந்நேரமும் துலங்கிக்கொண்டேயிருத்தல், பொதுமக்கள் எல்லார்களுக்கும் புலனாகா விடினுந் தெளிவுக்காட்சி (Clairvoyant vision) யுடைய சிலர்தங் கண்களுட்கு நன்கு புலனாய்த் தோன்றுகின்றது. இவ்வாறு மூலத்துவிற்கும் அருளொளியானது, உடம்பும் உயிரும் உணர்வும் நிறைந்து அவற்றைத் தன்னுருவாக்கிவிடுமாறு சான்றோர் செய்யும் அரும்பெருமுயற்சியே தவமுபயசியாம்என்று ணர்தல் வேண்டும்.

அறநேற், கருத்தை மூலத்தொளியிற் பதித்தற்கு வழியாதெனின்; அது, புறத்தே கழிந்துபோகும் நமது மூச்சை அடக்கிக், கருத்தை மூலத்தொளிமுகமாய்த் திருப்பி இடையறாது பழகிவருதலே யாகும்; அங்நவனம் இடையறாது பழகிவரும் அருந்தவனுக்கு மூலத்தொளியில் உணர்வு முற்றுந் தோய்ந்துவிடும்; அங்நவனத்தோய்ந்த அளவானே அவ்வொளி உடம்பின் நடுநரம்பின் புழையுடெழுந்து, தலைக்குமேலுஞ் சென்றொளிர்ந்து அவன

துடம்பு உயிர் உணர்வெல்லாந் தன்வண்ண பாச்சினிம்;
 அவ்வாறு இறைவனது ஒளியுருவாய்த் திரிபெய்தினுன்
 உடம்பு மாற்றற்ற பொன்போல ஒளிவிட. அவனைக்
 காண்பாரெல்லாம் அவன்பாற் சருத்தழிந்து ஈர்க்கப்படு
 வர்; அத்தகைய அருத்தவத்தோனைக் கூற்றுவன் அணு
 கான் இவ்விபல்பினைத் காணே நன்கு துய்த்துணர்ந்த
 மாணிக்கவாசகப்பெருமான்,

“புன்புலால் யாக்கை புரைபுரைகளியப்

பொன்னெடுங் கோயிலப் புருகென்

என்பெலாம் உருக்கி எளியையா யாண்ட

ஈசனே மாசிலாமணியே,

துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்கார்

தொடக் கெலாம் அறுததநற சோதி,

இனபமே யுன்னைச் சிகெனப் பிடித்தேன்

எங்கெழுந்தருளுவதினியே” என்று கன்னெஞ்

சமுங் கரைந்துருகப் பாடியருளியவாற்றல். இறைவன்
 றிருவரு ளொளியால் விழுங்கப்பட்டார்தம் உடம்பு
 முயிருமெல்லாம் அகன்வண்ணமாய் விளங்கும் நிலை
 இனிதுணரப்படுந். மாறிமாறியியங்கும் நமது மூச்சை
மூலத்தே அடக்கிவைக்கப்பழகிய அளவானே. இதற்கு
 முன் மூத்துப்போன வுடர்புந் திருப்ப இளமை எய்திப்
 பளிங்குபோல் விளங்காநிற்கும்; இது தெய்வத்திரு
 மூலர்,

“வளியினை வாங்கி வயத்தில் அடக்கிற்

பளிங்கொத்துக் காயம் பழுச்சினும் பிஞ்சார்,

தெளியக் குருவின் றிருவநன் பெற்றால்

வளியினும் வேட்டுவளியனுமாமே” என்றருளிச்

செய்தல்கொண்டு தெளியப்படும்.

இனி. இடதமுக்கினும் வலதமுக்கினும் மாறி மாறி ஓடும் மூசகினை மூலததின் கண்ணே அடக்கும் வகையும், அவ்வழிபே உயிரின் உணர்வு அங்கு திசமும் இறைவன தருளொளியிற் றோய்ந்து அதனுடன் உடம்பின் நடுதிறமும் கரப்புக்குழாயினூடு மேலேறிக் கொப்புழிநும் நெஞ்சத்தாமரையினகத்தும் அடிநாவின் கண்ணும் நெற்றிநடுவிலும் வரவரச் சுடர்ந்தொளிராநின்ற அவ்வொளியினாலேயே தானும் மேன்மேல் விளக்க முடையதாகி உச்சிககண்ணே சுரந்தொழுகும் எல்லாம் வல்ல சிவததின் கரைகடங்க பேரின்பப் பெருக்கிற் றினைத்துப் போக்குவரவு அற்று நிற்கும் நிலையும் மெய்க் குரவணையடுத்து அவன் அறிவுறுதத அறியற்பாலனவாகும். எமது சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்தின் இரண்டாம் பாகத்திற் 'பிராணாயாமம்,' 'பத்தியோகம்,' 'சிவராசயோகம்' என்னும் விரிவுரைகளிலும் இவ்வுண்மைகள் புறத்தார்க்குத் திறப்பாகச் சொல்லவேண்டுமளவுக்கு விளக்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. என்றாலும், அந்முகமாகச் செய்யப்படும் இத்தவப்பயிற்சி நல்லாசிரியனை அடுத்து அவன் அறிவுறுததும் அறிவுரை வழிநின்று செய்யாவிடிற் பேரிடர் பயக்குமாதலால், தவப்பயிற்சியில் வேட்கையுடைய நன்மாணவர் அதனை ஆசிரியன் தவலும் உரைவழிநின்றே பயிற்றபாலார். அது காறுந் தவப்பயிற்சியின் கூறுபாடுகளையும் முறைகளையும் உணர்ந்தார் நூல்களில் ஐயந்திரிபறக்கற்றுவருதலை எல்லாருஞ் செய்தற்குரியதாம் என்பது.)

சீர்திருத்தக் குறிப்புகள்

இனிப், “பழையன கழிதலும் புதியன புதுகலும்

வழுவல கால வகையினுனை” என்ற மேலோ

ருரைப்படி, காலம் ஊர்ந்து செல்லச்செல்லப் பழைய
வாயப்போன பொருள்களும் பொருட் பகுதிகளும்
அழிந்து போதலும், புதியவாய்த் தோன்றும் பொருள்
களும் பொருட்பகுதிகளும் மேனமேற கிளர்ந்தெழு
தலும், இவ்வுலகத் துரிஞள் பொருள் உயிரின்பொருள்
என்னும் இருவகைத் தொகுப்பினாலும் இடையருது
மாறிமாறி நிகழும் நிசுழ்ச்சிகளாயிருக்கின்றன. இன்
றைசகு மேடாயிருக்கும் ஒருநிலப்பகுதி அந்நிலையுழிந்து
பின்னொரு பெருமபளமாய் மாறுகின்றது; அங்ஙன மே
பளமாயிருப்பது மேடாய்த் திரிபெய்துகின்றது இன்
னும், மரஞ்செடி கொடிசளும் முன்னே தம்மாட்டிருந்த
இலைகள் காய்ந்து சருகாயப்போகப் பின்னே புத்திலந்
தழைகள் தழைத்துப் புத்துக்காய்த்துப் பழங்களைத் தரு
கின்றன; ஆண்டு முதிர முதிர அவைமுற்றுமே பட்டுப்
போதலுங் காண்க. அங்ஙனமே, மக்களும் முதிரநதோ
ரும் இறந்தொழிய அவாதம் மகார் வளர்ந்து சிலகாலம்
இளைஞராய் நுகர்வன நுகர்ந்து பின்னர் மாண்டு மறைந்து
போகின்றனர்.

மேலுங், காலஞ் செல்லச்செல்ல மக்களுக்கு அறி
வும் முயற்சியும் வரவரப் பெருகாநிறகின்றது. அதனால்
அவா காலங்கடோறும் புதிய புதிய கருவிகளைப் படைத்
துத் தமது வாழ்க்கையில் முன்னிருந்த அல்லல்களை
யொழித்து மேன்மேல் இன்பநுகர்ச்சியினைப் பெருகச்
செய்து வருகின்றனர். முன்னாளில் அகல்விளக்குகளை
வைத்துக்கொண்டு காற்றிலும் மழையிலும் பெரிதும்
இடர்ப்பட்ட நம்மனோர் இப்போது பலதிறப்பட்ட

கண்ணாடி விளக்குகளைப்பெற்று எவ்வளவு இன்புற்று வாழ்கின்றனர்! முன்னே, மெல்லச்செல்லுங் கட்டை வண்டிகளில் மிகவுந் துன்பம் உழந்து ஊர்ப்பயணஞ் சென்றவர்கள் இப்போது காற்றினுங் கடுகிச்செல்லும் நிலவர்துகளிற்சென்று சிறந்த பல தேயக்காட்சிகளையும் எத்துணை இனிதாய்க் கண்டு இன்புற்றவருகின்றனர்! முன்னே பனையேடுகளில் எழுதிவைத்த நூல்கள் எளிதற் கிடைக்கப்பெறாமையால் கல்விமணம் வீசப்பெறா திருந் கவர்கள் இப்போது அச்சப்பொறிகளின் வாயிலாக வெளிவரும் எத்தனையோ பல நூல்களை எளிதிலெய்தி எத்துணை அறிவுவிளக்கம் வாய்ந்துதிகழ்கின்றனர்! இங் கனமே, இன்னும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியறிவாற் கண்டறியப்படுங் கருவிகளையும், அவற்றால் விளையும் இன்பங்களையும் எடுத்துரைக்கப்புகுந்தால் இஃது அளவின்றி விரியும் ஆகவே, காலங்கடோறுந் தொடர்ந்துநிகழும் மாறுதல்களை நன்காராய்ந்துபார்த்து, அவற்றிற்கேற்ப நமது வாழ்க்கையின் பழையகிலைகளை அறவே யொழித் தோ, அல்லதவற்றுட் சீர்திருத்தற் பாலனவற்றைச் சீர்திருத்தியோ ஒழுக்கினுலன்றி மக்கள் வாழ்க்கை இனிது நடவாது. ஆதலால், இக்காலத்திற் கின்றியமையாது வேண்டப்படுஞ் சீர்திருத்தக்குறிப்புகளை இந்தூற்பொருள் துவக்கத்திலிருந்து செல்லும் முறையே வைத்து நுவல்வாம்.

தமிழர் தம்மை யறிந்தொழுகல்வேண்டும்

முதலில் தமிழர் தம்மை இன்ன இனமென்று தெளிவாய் உணர்ந்து, அவ்வினத்தின் இயல்புஞ் செயலும் நல்லனவாயிருக்கக்கண்டால் அவற்றைத் தழுவி நடத்தலிற் கடைப்பிடியாய் நின்றல்வேண்டும்; அவையிற்றிற் சில நல்லனவாயில்லாவிட்டாலும், அல்லதவை

எல்லாமுமே நல்லனவாய் இல்லானிட்டாலும் அவையிற்
 றை யொழித்து, வேறு நல்லன கைக்கொண்டு நடத்தலி
 லும் முனைப்பாயிருத்தல் வேண்டும் இந்நூலின் துவக்
 கத்திற் காட்டி விளக்கியபடி, இற்றைக்கு ஐபாயிர
 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அதாவது ஆரியர் இவ்விந்
 தியநாட்டுள் துழைதற்கு முன்னமே தமிழ்தம முன்
 னோர் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராயிருந்து, நாகரிகமில்லா
 ஆரியர்சுரு நாசரிகவாழ்க்கையினைக் கற்றுக்கொடுத்தா
 ராதலால், அத்தகைய முன்னோரின் மரபிலவந்த தமிழர்
 கள் தமது பழம்பெருமையை யுணர்ந்து அதற்கேற்ப
 நடத்தல்வேண்டும்.

தமிழ்முன்னோர் தமது தமிழ்மொழியைப் பிற
 மொழிக்கலப்பின்றித் தூய்தாய் எல்லாவளனும் நிரம்ப
 வளர்த்து வழங்கிவந்த வாறுபோல, இஞ்ஞன்றைத்
 தமிழருந் தமிழ்மொழியைத் தூய்தாய் வளனுற வளர்த்து
 வருதல்வேண்டும் ஒவ்வொரு மக்கட்குமுன்னருந்தமது
 மொழியைத் தம்முயிரினுஞ்சிறந்ததாகவைத்துப் பேணி
 வருகையில், இஞ்ஞன்றைத் தமிழர்மட்டுந் தமிழ்மொழி
 யுணர்ச்சி சிந்துமில்லாக் கயவர்களாய் இருக்கின்றனர்.
 அவருள் அத்தி பூத்தாறபோற் தமிழ் கறபார் சிலருந்
 தமது மொழிப்பெருமையை யுணராமல், இறந்துபோன
 வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகளையும்,
 நேற்றுண்டான நாகரிகமில்லா மொழிகளின் சொற்கள்
 சொற்பொருள் வழக்குகளையும் ஒரு வரைதூறையின்றி
 யெடுத்துத் தமிழிற் புகுத்தி அதனைப்பாழ்படுத்தி அவ்
 வாற்றால் தம்மை அப்பிறமொழியாளர்க்கு அடிமைப்
 படுத்திக் கொள்ளுதலுடன், அவ்வடிமை வாழ்க்கையை
 யே தமக்கொரு பெருமைவாழ்க்கையாகவும் பிழைபட
 கினைந்து இறுமாந்து ஒழுகுகின்றனர். தன்னைப்பெற்ற

தாயைக் கொல்லுந் தறுகணன்போலத். தன்னை அறிவு பெற வளாத்துப் பெருமைப் படுத்திய தமிழைச் சீர் குலைக்கும் போலித் தமிழ்ப்புலவரைப் பின்பற்றி நடவாமல் தமிழை புள்ளன்புடன் ஒம்பித் தூய்தாய் வழங்கும் உண்மைத் தமிழாசிரியர்களைப் பின்பற்றி நடத்தலிற் றமிழ் நன்மாணவர் அனைவருங் கருத்தாயிருத்தல் வேண் டும். தமிழர் அனைவரும் பண்டுபோல் தமக்குந் தம் இலங்கைக்குந் தம்மூர்களுக்கும் பிறவற்றிற்கு மெல்லார் தூய தமிழ்ப்பெயர்களை யே அமைத்தல் வேண்டு மன்றி. வடமொழி முதலான வேற்றுமொழிச் சொற் களைப் பெயர்களாக அமைத்தல் ஆகாது.

இன்னுந், தமிழ்மொல்லாருந் தம்மைத் தமிழரென் றே வழங்கு கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர் தம்மை ஆரிய ரென்றாவது. ஆரியநூல்களில் வகுத்துச்சொல்லப்பட்ட 'பிராமணர்,' 'க்ஷத்திரியர்,' 'வைசியர்,' 'சூத்திரர்' என் றாவது சொல்லிக்கொள்ளலாகாது. மேலும், இப்போது தம்மை ஆரியராகவுந், தமக்குரியமொழி 'சமஸ்கிரு தமே' யாகவும் பிழைபடக்கருதி மயங்கியிருக்கும் பார்ப் பனர் அனைவருந், தம்மவரல்லாத தமிழ்மொல்லாரையும் 'வைப்பாட்டிமக்கள்' எனப் பொருள் தருஞ் 'சூத்திரர்' என்னுந் சொல்லால் வழங்குவதுமல்லாமல். தமிழரில் ஏழை எளிபவர்களாயிருப்பவர்களை 'அடே' 'அடி' என் றும் இழித்தழைக்கின்றார்கள். இங்ஙனத் தம்மை இழிவு படுத்திவரும் பார்ப்பனர் எல்லாரையும், அவர்கள் உயர்ந் தவராயிருப்பினும் இழிதொழில் புரிபவராயிருப்பினும், அவாசனெல்லாரையும் தமிழர்களோ 'சாமி, சாமி' என்று மிகவுயர்ந்த சொல்லால் அழைக்கின்றார்கள். இனியே னுந், தமிழர் தமது மேன்மையுணர்ந்து, தம்மை எவருஞ் சூத்திரரென்னும் இழி சொல்லால் அழைக்கவுந், தம்மை

‘அடே’ ‘அட’ எனவளிக்கவுஞ் சிறிதும் இடந் தரலாகாது. “கீழாராயினுர் தாழஉரை” என்னும் ஒளவையாரின் பொன்மொழியினைப் பார்ப்பனாக்கும் பிறர்க்கும் எடுத்துச் சொல்லித், தாழ்மையாக நடத்தலின் மேன்மையினை எங்கும் பரவச்செய்தல்வேண்டும். தமிழருந் தமக்குள் தாழ்ந்த வகுப்பினராயிருப்பவரை இழித்துப் பேசுதலும் அழைத்தலும் ஒருசிறிதுங்கூடா. எல்லாரிடத்தும் அன்பாயும் வணக்க ஒடுக்கத்துடனும் நடத்தலே சீருஞ் சிறப்புந் தரும்.

“ஒழுக்கம் உடையவர்க் கொல்லாவே தீய

வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல” என்னுந் தெய்வத்திருவள்ளுவர் அறவுரையினை எல்லாரும் எப்போதும் நினைவிலிருத்தி யொழுக்குதலே வாய்மையாகும்.

இன்னும், தமிழரில் நூல் ஒதுவாரை ‘ஒதுவார்’ எனவும், நூல் சிறப்பாரை ‘ஆசிரியர்’ எனவுந். துறவொழுக்கம் உடையாரை ‘அந்தணர்’ எனவும், அரசியல் நடத்துவாரை ‘மன்னர்’ எனவும். உழவுதொழில் செய்வார் செய்ளிப்பாரை ‘வேளாளர்’ எனவுந், கொண்டு வந்தல் செய்வாரை ‘வணிகர்,’ எனவுந், தச்சு, கொல், நடலான பதினெண்டொழில் புரிவாரைத் தச்சர். கொல்லர் எனவும் இப்போது வழங்குமாப்போல் எப்போதும் வழங்கிவருதலே செயற்பாலது. இத்தமிழ் வகுப்பினரையெல்லாம், ஆரியமிருதிநூல் வகுப்பான ‘பிரம்ம ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர’ குலங்களிற்சேர்த்துக் கூறுதல் மானக்குறைச்சலும் ஏதழுமாம் என்க.

இவ்வாறு தொழில் வேற்றுமையால் உண்டான குலவேற்றுமையையே பெரிதுபாராட்டித் தமிழ்மக்கள் தம்முள் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாமல், தனித் தனி வெவ்வேறினங்களாய்ப் பிரிந்து வலிவிழந்து துன்ப

வாழ்க்கையிற் கிடந்தழல்வது நிரம்ப வருந்தத் தச்சகதா யிருக்கின்றது. இனி. யங்ஙனம் வெவ்வேறிராமல் எல் லாருந் தந் குதடையின் றித் தத்தமச்சகியைந்த குணநலஞ் செயல்நலம் அறிவுநலங் கல்விநலம் அழகுநலம் வாடந் தாருடன் கலத்தலில் மனத்திட்பத்துடன் முனிநிற்றல் வேண்டும். ஆனால் ஊன் உண்ணச் சைவவொழுக்கம் உடையவர் அச சைவவொழுக்கம் உடையாருடன் ஒன்றுகலத்தலே வேண்டற்பாலது ; ஒரோவொருசாற் பிறநலப்பறறி அவர் ஊன் உண்பாருடன் கலச்சவேண்டி வரின், அவரைச் சைவவொழுக்க முடையராசகிப் பின் அவருடன் கலக்கவேண்டுமே யன்றி, ஊன் உண்ணச் சைவவொழுக்கத்தினின்றுந் தாஞ் சிறிதும் வழுவதல் ஆகாது.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன் பின்சாரப் பொய்யாமைநன்று” என்றுங்,

“கொல்லாந புலாலை பறுத்தாணைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிருந் தொழும்” என்றும் ஆசிரியர் திரு வள்ளுவ நாயனார் அறிவுறுத்திய கொல்லாமை, புலா லுண்ணாமை என்னுந் தலையாய அறங்கள் இரண்டும் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்மேன்மக்கட்கே உரியவை என் பதைத் தமிழர் எவரும் எக்காலும் எவ்விடத்தும் மற வாமல் நினைவுகூர்ந்து நடத்தல் வேண்டும்.

காதல்மணம்

இனி, ஆற்றிவுவாய்ந்த மசகட் பிறவியும் பிற சிற் றுயிர்ப்பிறவிசுளும் இம்மானிலத்தில் தொடர்ந்து வருவ தெல்லாம் ஆண்பெண் சேர்க்கையினுள்ளோ? மச்சுளல் லாத பிற வுயிர்களிலோ அச்சேர்க்கையானது பெண் ணின் விருப்பத்திற்கு இணங்கியே நடைபெறுகின்றது. பறவையினங்களிற் பெண்பறவையானது தனக்கியைந்த

ஶர் ஆண்பறவையுடனே மட்டுங் கூடிவாழும்; தனக் கியைபாத ஆணுடன் கூடாது; தனக்கியைபந ஆண் ஒன் னையே யன்றி வேறோர் ஆண் பறவையையும் நாடாது. பறவைகளின்மாட்டுக் காணப்படும் இந் உயர்ந்த காத லொழுக்கம் மக்களிடத்தும் பிறழாது அடையுமானால், மசுகள் வாழ்க்கையில் ஏதோர் அல்லலுட உண்டாகமாட் டாது. ஆனால், பெண்ணின் கருததையுங் காசலையும் அறிடாமற் பிறர் புணாதகப் புணரும் மீபாலிமணமே அன்பும் இன்பமும் இன்றி இந்நாளில் நடைபெற்று வருகின்றது. இதனால், பெண்ணுக்குக் கற்பொழுக்கம் நிலையாமையோடு, ஆணும் பலவாறு பிழைபட ஒழுகிப் பிணிப்பட்டு வாழ்காள் குறுகப் பெறுகின்றது. ஆகவே, சாதி குலம் பிறப்புப் பொருள் பட்டம் நிலை முதலான காரணங்களைப் பெரிதுபாராடிக், காதலன்பைக் கரு தாமற் செய்யும் மீபாலிமணத்தை அறவே ஒழித்து விடல் வேண்டும். வேறெந்தக் காரணத்தையும் ஒரு பொருட்டாக நினைப்பாரா, பெண்ணும் ஆணும் காதலன் பாற்கூடுங் கூட்டத்திற்கே முதன்மை தரல்வேண்டும்.

புதல்வர்க்கு ஆக்கம்

இனித், தாம் பெற்ற புதல்வர்க்குக் சன்னிபறிவு புகட்டி, அவர் அதுகொண்டு தமது வாழ்ச்சைககு வேண் டும் பொருள் தேடிக் கொள்ளுமாறு செய்து, பின் அவ ரை இல்லறவாழ்க்கையில் நிலைப்பிச்சுத் அவ்வளவே பெற் றோர் மசுகட்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டவராவர். அவர்க் குச் செல்வப்பொருளைத் தேடித் தொகுத்துவைக்கும் பெற்றோர் அவர்க்குத் தீமையே செய்பவராவர் தமது குடும்பச் செலவுக்கு மேற்பட்ட பொருளைத் தனித் தமிழ்க்கல்லூரி வைத்துத் தனித்தமிழும், பயன் மிகுதி

யும் உடைய ஆங்கிலமும் அகணை யொத்த சில பொழி
களுங் கற்பிக்கதர துகளிபாகக் கொடுத்தல்வேண்டும்.

இக்காலத்திறகு வரைதுமையின்றி உணவளிக்கும்
அறம் பயன் தராமையுடன், அறச்சோறு தின்பார் பல
தீயசெயல்கள் பரியுமாறும் அவரை ஏவுகின்றது. உறுப்
பமைகட்கும், பிணிப்பட்ட எழைகட்குங். கல்விபயிலும்
எளிய மாணவாக்கும். நூல்ஒதுவிக்கும் வறிய ஆசிரியர்க்
கும். புதிபன பழைபன ஆராய்ந்து பலதுறைகளிற் பயன்
படும் நூல்களா இயற்றும் நூலாசிரியர்கட்குஞ், சொற்
பொழிவு நிகழ்த்தும் நாவலாக்குந், தவவொழுக்கத்தில்
நிற்குந் துறவிதட்கும் உணவும் பொருளும் வேண்டுமட்
டும் உவந்து நல்துதலை உண்மையான அறமாகும்.

மறுமைவாழ்விற்கு கருத்து

இனி, இரமைவாழ்க்கையில் ஈற்பட்டிருக்கையிலே
யே இதன் நிலைபாமையும், இது மறுமைவாழ்க்கைக்கு
வாயிலாதலும் உணர்ந்து, இம்மை மறுமையை வகுத்து
எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய்த் துணைநின்று உதவிவரும்
எல்லாம்வல்ல இறைவனை எந்நேரமும் மனக்கசியுடன்
நினைந்து வருதல்வேண்டும்.

“இருக்கினும் நிற்கும் போதும் இருந்துகண் துயிலும்
போதும். பொருக்கென நடக்குமபோதும் பொருந்
தும் ஊண் துய்க்கும்போதும், முருக்கிதழ்க் கணி
வாயாரை முயங்கி நெஞ்சழியும்போதும், திருக்களா
வுடைய நம்பா சிந்தையுன் பாலதாமே” என்ற
அதிவீரராமபாண்டிய ருரையினை எண்ணிப் பார்க்
குங்கால் அரசவாழ்க்கையிலிருந்த அப்பொருந்தகைக்கே
எக்காலுஞ் சிவபிரான் றிருவடிக்கண் அபரா அன்பு
இருந்தாறபோல, ஏனைமக்கள் எல்லார்க்கும் இவ்வுலக
வாழ்வில் அறிவும் முயற்சியும் நிகழ்கையிலேயே இறை

வன்பாலும் ஒரு தொடர்பான அன்பு நிகழப்பெறுதல் இயல்வதே யாமென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இவ்வுலகவாழ்வு முழுதுமே இறைவனருளால் நடைபெறுவதென உணர்ந்ததுணர்ந்து உருகிவருதலே அனைவருஞ் செயற்பாலது. இங்ஙனம் நினைந்துருகவல்லார்க்கு இம்மையும் மறுமையும் இரண்டல்லவாய் ஒன்றேயாய் உறுதிபயத்தல் திண்ணம்.

இன்னும். முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றே யன்றிப் பல இல்லை என்னும் உறுதியில் ஒருசிறிதும் நெகிழலாகாது. அம்முழுமுதலும் ஒளிவடிவாய் என்றும் எவ்விடத்தம் எல்லாவுயிர்சனின் அகத்தார் புறத்தும் விளங்கியபடியாய் நிற்கும் நிலையினைக் கருத்தூன்றி நினைந்துவரல்வேண்டும். மக்களாவார் தம்போன்ற மக்கள்வடிவில் வைத்தே முழுமுதற்கடவுளை வாழ்த்தவும் வணங்கவும் விழைவு மீதூராதநின்றலால், ஒளிவடியிற் காணப்படுஞ் சிவந்த நிறமே அப்பன்வடிவென்றும். அதிற் காணப்படும் நிலை நிறமே அம்மைவடிவென்றும் உணர்ந்து, அவையிரண்டும் பிரிவின்றி ஒருங்கு விசுவநிற்கும் அம்மையப்பர் உருவிலே கருத்தைப் பதியவைத்து, அதனை யே எக்காலும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் வருதல்வேண்டும்.

இங்ஙனஞ் சிவபிரானையும் அம்மைபயமுமேயன்றி, அவரின் வேறுகாமல் அவர்தம் புதல்வராகக் கருதப்படும் முருகவேளையும் யானை முசப்பிரானையும். அம்மையின் நிலவுருவே வாய்ந்து அவரின் வேறுகாத திருமாலையும் முழுமுதற் கடவுளுக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து வணங்குதல் இழுக்கன்று. இகதிருவுருவங்களைத் தவிர, நம்போற் பிறப்பு இறப்புகளிற கடந்துழன்ற சிறுதெய்வங்களையுங் கண்ணன் இராமன் முதலான அரசர்களையுங்

கடவுள் நிலையில்வைத்து வழிபடுதல் மன்னிக்கப்படாத
பெருங்குற்றமாய் முடியும்.

“சென்றுநாஞ்சிறுதெய்வஞ் சேர்வோமல்லோஞ்சிவ
பெருமான் றிருவடியே சேரப்பெற்றோம்” எனறும்,
“உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்கள்
உத்தமனே” என்றும், நம் சம்பாசிரியர் அறிவுறுத்திய
மெய்யுரைகளைத் தமிழராவார் அனைவருங் கடைப்பிடித்
தொழுகல்வேண்டும்.

இன்னுஞ், சிறுதேவதை வணக்கத்தைச் செலுத்
தும் வரையில் அறிவற்ற கீழ்மக்கள் உயிரிக்கொலையும்
ஊனுணவுமாகிய கொடுந் தீவினைகளைக் கைவிடமாட்
டார். ஆதலாற், றமிழரில் மேன்மக்களாயிருப்பாரெல்
லாம் அல்லும் பகலும் இடையறாது முபன்று சிறுதே
வதை வணக்கத்தையும் உயிரிக்கொலை ஊனுணவையும்
அறவே பொழித்துவிடல்வேண்டும். இதனினுஞ் சிறந்த
அறமுஞ் சிறந்த தெய்வக்கொள்கையும் வேறில்லை.

திருக்கோயிற் சிறப்பு

இனி, அல்லல் மிகுந்த இடமக்களின் சிறுவாழ்
நாளில், அவர்தம் நினைவைப் பலவாறு சிதறஅடித்துப்
பல தீய தகாத வழிகளிற் செலுத்தும் பொருள்களும்
இழிஞ்ருமே என்கும் நிறைந்திருத்தலால், அவர்தமக்கு
நல்லெண்ணத்தையும் நல்நினைவையும் இடையிடையே
வருவிக்கத்தக்க உயர்ந்த பொருளுஞ் சிறந்த அறிஞரும்
ஊடே ஊடே இல்லாவிட்டால், மாந்தரிற் பெரும்பாலார்
தீவினைகளிற் பெருகிப் பாவப்படுகுழியில் வீழ்ந்து விரை
வில் மாய்ந்துபோவரென்பது திண்ணமன்றோ? மக்களின்
இம்மனநிலையினை நன்குணர்ந்தே நஞ் செத்தமிழ்ச்சான்
னோர், எல்லார் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளையும் அரு
கிருந்து கண்டு, அவ்வினைகளுக்குத் தக்கபடி இன்பதுன்

பங்களை வகுப்பான இறைவன் ஒருவன், அவ்வெல்லார்க்கும் மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் உடையனாய் எனலும் எவ்விடத்தும் நந்தாமணியின்காய விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனன் என்னுமுண்மையினை எல்லார்க்கும் எளிதில் நினைவின்கண் வருவிதற்கு ஒப்பற்ற கருவிகளாகவே திருக்கோயில்களைத் தொனறுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் உயிர்வாழ்ந்த இவ்விந்திய நாட்டெங்கணும், அவர்போய்க் குடிபெறிய எகுபதி சாலடி மெகுசுகம் பேரு முதலான் மிகப்பழைய நாடுகளெங்கணும் அமைத்துவைக்கலாயினர். இத்திருக்கோயில்களை மிகச்சிறிய அளவினிருந்து மிகப்பெரிய அளவினவாகப் பழந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் ஆங்காங்கு அமைத்துவைத்திருத்தலை நோக்குங்கால், அவர்கள் அவற்றிற்காக எவ்வளவு அறிவாராய்ச்சிசெய்து எவ்வளவும் அருப்பாடுபட்டுக் கோடி கோடியாக எவ்வளவு பொருளைச் செலவுசெய்து, அவற்றை நூறுபிரக்கணக்காய் இந்நிலவுலகின் நடுப்பகுதி நெடுக அமைத்துவைத்திருக்க வேண்டுமென்பது தெற்றெனப் புலனாகுகின்றது. இறைவன் சிறியதற் சிறியதான சிற்றணுனிலும், பெரியதற்பெரியவானவான் மண்டிலங்களிலும் விளங்கும் இப்பலினை நினைவிற்பதித்தல்வேண்டியே, சிறியகோயில்களும் பெரியகோயில்களும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படலாயின. மிகப்பெரிய கோயிலமைப்புகளை நோக்குங்கால், மக்களின் நினைவானது இறைவனது மிகப்பெரிய நிலையினை யுணர்ந்துதன்னை யறியாத ஒரு பெருமகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்து தானும் விரிந்தகன்று விளங்கா நிற்கின்றதென ஆசிரியர் உவில்லியம் ஜேம்ஸ் இதனுண்மையினை உள்ளவாறெடுத்து மொழிந்திருக்கின்றார் * ஆதலாற், கோயில்

*Prof. W. James's 'Varieties of Religious Experience' pp. 459-462.

யான புகழை நிலைநிறுத்துதற்குத் தம்முடைய உயிரை யுங்கொடுப்பார் இருத்தலாலும், புகழுக்குமானான பழிச சொல் வருவதானால் உலகமுழுதுந் தமக்குடைமையாகக் கிடைப்பினும் அதனைக் கொள்ளாதார் நிலவுதலாலும், தங் கடமையை மறவாதவருந் தமது நலத்திற்கென்றே முயலாமற் பிறரதுநலமே கருதி உழைப்பாரும் உலவுத லாலுமே இவ்வுலகம் அழியாது நடைபெறுகின்றது' என்னும் மிகவிழுமிய அறவுரை பகரப்படுதல்காண்க. இவ்வறவுரை பகர்ந்த பாண்டிமன்னன் இருந்த பழைய காலத்திற் றமிழ்மக்கள் பெரும்பாலும் இவ்வுயர்ந்த அற வொழுக்கத்திற் றலைநின்றொரென்பது தெற்றெனப்பெறப் படுகின்றதன்றோ? இம்மையின்பங்கள் எல்லாவற்றையும் எஞ்சாமல் 'துகர்தற்கேற்ற பெருஞ்செல்வ வாழ்க்கையி லிருந்த தமிழ்வேந்தர்களை தவவொழுக்கத்தில் நிலை பெற்ற நினைவினராயிருந்தனரென்றால், ஏனைமக்களுங் கலைவல்ல புலவர்களும் இல்லறத்தினுள்ளொரு துறவற வொழுக்கமே கைக்கொண்டிருந்தனரென்று கூறுதல மிகையாமோ? மனைவாழ்க்கையில் நின்ற பண்டை நந் தமிழ்மக்களும் நிலையாமையுணர்ந்து மறுமையின்பத்தை நோசுகியே நின்றனரென்பதற்குப் பல சான்றுகளும் மேற்கோள்களும் எமது முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர் என்னும் நூலுள் யாம் விரிவாக எடுத்துக்காட்டி யிருத்தலால், மீண்டும் அவற்றை இங்கே விரித்திலம்

இங்ஙனமாக இம்மையின்பந் துய்த்துவரும் வாழ்க் கையிலேயே நம் பழந்தமிழ்மக்கள் பற்றற்ற துறவுள் ளம் வாய்ந்தவராயிருந்தாற்போல, இருக்குவேத காலத் தாரியர் எட்டுணையேனும் பற்றற்ற தூய அருளநெஞ்சம வாய்ந்தவராய் இருந்தனரோவென்றால், இருந்திலர். அத னால், “ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்குந்” தவ

வொழுக்கத்தினைப் பழைய ஆரியர் சிறிதுமே யுணர்ந்தவரல்லாமை நன்கறியப்படுகின்றது. இந்திரன், வருணன் முதலான தேவார்கட்கு வேள்விசன் வேட்டு, அவ்வேள்விக்கண் எருதுகள், எருமைகள், ஆக்கள், செம்மறியாடுகள் முதலான விலங்கினங்களை இரக்கமின்றிகொண்டு அவற்றின ஊனையுஞ், சோமப்பூண்டில் இறக்கிய கள்ளையும் அவர்கட்குப்படைத்துத் தாமும் அவற்றை அருந்தி வெறியாட்டு அயர்ந்த ஆரியரது புலையொழுக்கமே அவ்வாரியாபாடிய இருசகுவேதப் பதிகங்கள் பலவற்றினுள்ளும் அடுத்தடுத்துப் பாராட்டிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருகால் இந்திரனுக்கு நூறு எருமைகள் வெட்டிப் பலியாக இடப்பட்டமையும், மற்றொருகால் முந்தூறு எருமைகள் வெட்டி அவனுக்குப் படைக்கப்பட்டமையும் இருக்குவேத ஆரம்மண்டிலத்துப் பதினேழாம் பதிகத்திலும், ஐந்தாமண்டிலத்து இருபத்தொன்பதாம் பதிகத்திலும் முறையே விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ; அங்ஙனமே மூன்றேரியளவு சோமக்களை இந்திரன் பருகிவிட்டமையும் பிறசொன்ன உக்-ஆப் பதிகத்தில் துவலப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னொரன்ன இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயல்களைத் தவிரவேறு அருட்செயல் எதனையும் ஆரியர் செயதனென்பது அவர்பாடிய அவ்விருக்குவேதப் பாட்டுகளாற் சிறிதும் அறியக்கூடவில்லை. மற்று, ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறளிலோ,

“அறவினை யாதெனிற கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்” என்றும்,

“தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை” என்றும்

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டவின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று” என்றும்,
“பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கிலை ஊன்றின்பவர்க்கு” என்றுங் கொல்லா
மை புலாலுண்ணுமை என்னும் அருளறம் வற்புறுத்தப்
பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இந்திரன் முதலான தேவர்களை ஆரியர்
வேண்டிப்பாடிய பாட்டுகளிலுந், தமக்கு ஊனும உறை
யுளும் உதவிய தமிழர்கள் செய்த நன்றியை மறந்து
அவர்களை அழித்துவிடல் வேண்டுமென வேண்டும் புல்
லிய வேண்டுகோண்மொழியுந் தமிழர்களுடைய நிலங்
களும் ஆநீமாடுகளும் அரண்களும் பொன்னும் மணிக்
கலன்களுமெல்லாத தமக்கே வந்துவிடல் வேண்டுமென
அத்தேவர்களை இரக்கும் இரப்புரைகளுமே நிரம்பிக்
காணப்படுகின்றன.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” எனது தமிழ்மறை
கூறிய அறவுரையினை ஆரியரிடத்தும், அவர்பாடிய
பழைய வேதப்பாட்டுகளிலும், ஆரியநடையினை இஞ்
ஞான்று தழீஇந்நடக்குந் தனிக்குழுவினர் மாட்டும் ஒரு
சிறிதுங் காண்டல் இயலாது. இவ்வாறு அருளொழுகக
மேசிறிதும் இல்லா ஆரியர்க்கும், அருளொழுக்கத்தினை
யே தமக்குயிராய்க்கொண்ட தமிழரின் தவவொழுக்கத்
திற்குந் தொடர்புகாணப்புகுதல் கல்லில் நார் உரிககப்
புகுதலுக்கே ஒப்பாகும்.

அற்றேல், வடமொழியில் ஆக்கப்பட்டிருக்கும்
உபநிடதங்களுஞ், சாங்கியம் யோகம் முதலான விழு
மிய நூல்களும் அருளையும் அறத்தையுந் தவத்தை
யும் மெய்யுணர்வினையும் அடுத்ததெடுத்தெடுத்து வற்புறுத்

துரைத்தல் என்னையெனின் ; அந்நூல்களெல்லாம் ஆரியரைத் திருத்தும்பொருட்டுத் தமிழாசிரியர்கள் வடமொழியில் ஆக்கவைத்தனவே யன்றி அவை ஆரியராற் செய்யப்பட்டன அல்ல. இவ்வுண்மை எம்முடைய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும் என்னும் நூலிலும், முற்காலபிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் என்னும் நூலிலும் விரிவாக எடுத்து விளக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனை அவற்றிற்காண்க

இனி, இல்லிருநது இம்மையின்பந்துய்த்துவருகையிலேயே தவ்வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டுவந்த பண்டைத்தமிழர், நிலையில்லா இம்மையின்பநுகாச்சியை உவர்த்து வரவரக்கைவிட்டு, நிலையுள்ள மறுமையின்பநுகாச்சியினைப் பயக்குந தவ்வொழுக்கத்திலேயே தம் வாழ்நாள முடிபுங்காறும் உறைதது நிறகலாயினர். இஃது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே

ஏமஞ் சானற மகசுனொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்

சிறந்தது பயிறறல் இறந்ததன் பயனே” என்றருளிச்செய்த நூற்பாவால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது: இச்சூத்திரப்பொருள் யாதொவென்றிற் கூறுதும். காமம் சான்ற கடைக்கோள்காலை—இம்மையின்பம் நிரம்பத் துய்த்தது முடிவுகொண்ட காலத்தில், ஏமம் சான்ற மகசுனொடு துவன்றி-தமக்குக் காவலாய் அமைந்த புதல்வருடன் பொருந்தி, அறம்புரி சுற்றமொடு—தாஞ் செய்தல் தவிர்த இல்லறவொழுக்கத்தை நடாத்துஞ் சுற்றத்தாருடன் கூடியிருந்து, கிழவனுங் கிழத்தியும்—தலைவனுந் தலைவியும், சிறந்தது பயிறறல்—விட்டுநெறிகளான தவத்தில் இடையறுது தம்மைப்பழக்குதல், இறந்ததன் பயன்-

மேற் செய்துபோந்த இல்லறத்தின் பயன் ஆகும்; ஏ அசைநிலை “கணைப்பெருங் காம மீண்டு கடைக்கொள” எனக குறுந்தொகையிலும்(கூக), “ஆடலுங் கோல மும் அணியுங் கடைக்கொள” எனச் சிலப்பதிகாரத் திலும் (கூ, எச) வந்தாற்போற் ‘கடைக்கோள’ என்பது முடிவு என்னும் பொருளில் வந்தது.

நேரே காணப்படும் இச்சூத்திரப்பொருளால், தலை வனுந்தலைவியும் இம்மையினபம்முற்றத்துய்த்து முடித்த தமது பிறபருவத்தே தம்மக்களுஞ் சுற்றத்தாருந் தாஞ் செய்துபோந்த இல்லறவொழுக்கத்தை இனிது நடாத் திக்கொண்டு தமக்குந் தமது தவ்வொழுக்கத்திற்கும் உத வியாய் நிரசத், தாநதவப்பயிற்சியில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்பவென்பது தெளிவுறப் புலனாகின்றது. ஆகவே, மனை விமக்கள் சுற்றத்தாரை விட்டுப்போய்த்தாந் தனியிருந்து நோற்கும் புத்த சமண் துறவும், மாயாவாத வேதாநதத் துறவும், அவரைப் பார்த்து மேற்கொண்ட சைவமடத் தலைவர் துறவும், அன்பும் அருளும் நிறைந்த நம்பண்டைத் தமிழ்ச்சான்னோர்க்கு உடம்பாடாகாமை பெற்றும், பிள் னைமைப் பருவம் முதற்கொண்டே தம்மோடு உடலும் உயிருமாய் அன்பு பூண்டொழுகித் தம்மைப் பெற்று வளர்த்த தாய்தந்தையரையுந், தமது கட்டிளமைப் பரு வந் தொட்டே கரும்புஞ்சுவையுமாய்த் தம்மைக் காத வித்துக் கண்ணுங்கருத்துமாய்த் தம்மைப்பாதுகாத்து மாணிக்கம்போல் மக்களைப் பெற்றுக்கொடுத்துத் தமக் குயிர்போற்சிறந்து உடன்பழகிய மனைவியரையும், பிற பருவத்தே தமக்கோர் ஊன்றுகோலாய்த் தமக்கு எல் லாவகையிலும் உதவத்தக்க தம் புதல்வர்களையும், இவர் களின் தொடர்பால் தம்மாட்டு மெய்யன்பு பூண்டொழு குஞ் சுற்றத்தாரையும், பிள்ளைமைப் பருவந்தொட்டே

தம்மோடுன்பிறந்து உடன்வளர்ந்த தமையன் தம்பி தமக்கை தங்கைமாரையும் அன்பும் அருளும் இனறிக் கைவிட்டு அவரெல்லாம் ஏங்கி யலற மனையகர் துறந்து போய்ப், பிறரிடும் எச்சிறசோற்றிற்கு ஏமார்தலையுந் துறவுவாழ்க்கை சீசீ அறவேகடியற்பாலது' அறவேகடியற் பாலது' தமது தவவாழ்க்கைக்கு வேண்டுவனவெல்லாங் குறைவறநல்கித், தமக்கு அன்புடன் பணிபுரியும் மனை வியும் மக்களுஞ் சுற்றத்தாருமெல்லாம் உவப்ப அவரிடை யிருந்து, அவருந் தவவாழ்க்கையினை நாடுமாறுசெய்து, தாமுந் தவவொழுக்கத்தை முட்டின்றி முடிக்கும் பண் டைத்தமிழரின் தவவாழ்க்கையே ஆ சாலச்சிறந்தது ! சாலவேண்டற்பாலது ! தவவேந்தரான திருபுலநாய னார் “நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என் றுந், தாயுமான அடிகள் “எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே, அல்லது வேறொன்றறியேன் பராபரமே” என்றும் அருளிச்செய்தபடி, இறைவன் நிருவருளால் தமக்கு நெருங்கிய தொடர்பினராய் வந்துவாய்த்த பெற் றார் உற்றார் மனைவிமக்கள் முதலாயினர்க்கு முதலிலும், ஏனையோர்க்கு அதனை யடுத்துத் தம் அன்பும் இன்பமும் பெருகச்செய்து, அவரை அல்லற்படாமல் ஐயன் திரு வடித்தொண்டில் தம்மோடு உடன்உய்க்கும் நம் பண் டைத் தமிழ்ச்சான்றோரின் அருந்தவ வாழ்க்கையே விழுமிது ! விழுமிது !

அங்ஙனமாயின், தம் உற்றார் உறவினரோ டு னிருந்து துறவுநடத்தல் இயலுமோவெனின் ; இயலு மென்பதற்கு அறுபத்துமூன்று நாயனமாரிற் பெரும் பாலார் இல்லிருந்தே இறைவன் நிருவடித்தொண்டை ஒருசிறிதும்வழுவாதுநடாத்தி, மறுமையின்பத்தை முற் றப்பெற்றமையே உறுபெருஞ்சான்றும், மேலும். இல்

லந்துறந்தேகி இடர்ப்படுந்துறவிகள் பலருந் தாஞ்செய்த
பிழைநீனை நெஞ்சந் திறந்து இஞ்ஞான்றுங் கூறுதல்
கொண்டும், இஞ்ஞான்றைத் துறவு தவவொழுக்கமாகா
மையும், இல்லிருந்து ஏதொருகுறையுமின்றித் துறவு
நடாத்திய பண்டையோர் ஒழுகலாறே உண்மைத் தவ
வொழுக்கமாதலுந் தெளியப்படுமென்க.

இச்சூத்திரப்பொருள் வெள்ளிடைமலைபோல் இவ்
வாறு இனிது விளங்கக்கிடப்பவும், இஞ்ஞான்றைத் தமி
ழறிஞர் ஒருவர், மக்களுஞ் சுற்றமுந் தம்மைப் புடை
சூழஇருந்து பணையறம் நடத்தும் மாண்பினையே இச்சூத்
திரமும் உணர்த்துகின்றதென ஆசிரியன் கருததொடு
மாறுபட்டு பொருந்தாவுரை கூறினார். கற்பியலின்
துவககத்திருந்து ஐம்பது சூத்திரங்கள் வரையிற் றலை
வனுந் தலைவியுந் திருமணஞ்செய்துகொண்டு வாழும்
கற்பொழுக்கத்தின் வகைகளை நன்கெடுத்துக் கூறியபின்,
அவ்வாறெல்லாம் நடைபெற்ற காதற்கற்பொழுக்க மனை
யறத்தின் பயன் மறுமையின்பம் நோக்கித் தவததின் கண்
அமர்தலே யாம் என அறிவுறுத்துதலே ஆசிரியன் கருத்
தாகுமன்றிக், கூறியது கூறலாய் முனசொன்ன கற்
பொழுக்க மாட்சியினையே கற்பியலின் முடிவிடத்தும்
ஆசிரியன் கூறினானென்றல் ஒருசிறிதும் பொருந்தா
தென்க. மறுமையின்பம் நோக்குந் தவவாழ்க்கையிற்
றமக்கு நம்பிக்கை யின்மையாறபோலும், அவ்வறிஞர்
தமது கருத்துக்கிணக்குவான்வேண்டி ஆசிரியன் கருத்
தை மாற்றியுரைத்தார். ஆனால், ஆசிரியனே மறுமை
நோக்கிய தவவாழ்க்கையிலே நம்பிக்கை மிகவுடைய
னென்பது,

“காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும்

நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே” எனப்புறத்திணையியலில் யாக்கையும் இளமையுஞ் செல்வம் முதலியனவும் நிலையாமையின் வீடுபேறு நோக்கித் தவம்புரிதலை வற்புறுத்துங் காஞ்சித்திணையினிலக்கணத்தை அவன் எடுத்தோதினமையாற பெறப்படுதல் காண்க. எனவே, காதலொழுக்கம் முகிழ்த்தலர்ந்த களவொழுக்கங்கூறி, அதன்கட்காய்த்த கற்பொழுக்கம் அதன்பிறகூறி. அக்கற்பொழுக்கத்திற் கனிந்த தவவொழுக்கங் கடைப்படியாய்க்கூறலே ஆசிரியன்றன் உள்ளக்கிடையாதல் தெள்ளிதற் பெறப்படுமென்க.

அற்றேல், கற்பியலின் இறுதிச்சூத்திரமாய் நிற்கற்பாலதான “காமஞ்சான்ற” எனனுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பின், “தோழிதாயே” என்றும், “வினைவயிற பிரிந்தோன்” என்றும் வேறிரண்டு சூத்திரங்கள் இயைபின்றி நின்றல் என்னையெனின்; அது பிறகாலத்தே ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழையாமென்க. “தோழிதாயே” என்னுஞ் சூத்திரம் வாயில்களாவார் இவர் என்றுணர்த்துகின்றது. இது வாயில்களினிலக்கணங்கூறுங் “கற்புங்காமமும் நற்பாலொழுக்கமும்” என்னும் பதினேராஞ்சூத்திரத்தையடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். “வினைவயிற்பிரிந்தோன் மீண்டுவருகாலை” என்னுஞ் சூத்திரம் வேந்தன்வனிய வினைமேற்சென்றோன் அதனைமுடித்துத் திரும்பிவருதலை யுணர்த்துவதாகும். இது வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிதலை யுணர்த்தும் “வேந்துறுதொழிலே யாண்டினதகமே” என்னுஞ் சூத்திரத்தையடுத்து நிற்கற்பாலதாகும். தங்காலத்திற்கு முன்னமே ஏடெழுதுவோரால் மாற்றிவைக்கப்பட்ட இச்சூத்திரக்கிடையினை யுணராமல் நசுசினர்க்கினியர் இச்சூத்திரக் கிடக்கை முறைக்குப்பொருந்தாக் காரணஞ்சிலகூறினார். “காமஞ்

சான்ற” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பொருந்தாவுரை வரைநக தமிழறிஞரும், பிழைபட்ட பின்னிர்ண்டு சூத்திரக் கிடகையிணையுந் தமக்கொரு பற்றுக்கோடாகக் கொண்டார். அதுகிடக்க.

தவப்பயிற்சி

மேலே விளக்கிவாறு பண்டைத் தமிழ்ச்சான் றோர், இம்மைவாழ்க்கையும், அதன்கண் நுகரும் இன்ப மும். மறுமைவாழ்க்கையிணையும் அதன்கண் நுகரும் பெபராப் பேரின்பத்தினையும் உயிர்கள் அடைதற்கு முகற்சுவையாய்ச் சிலகால் நிற்பதன்றி, மறுமையின்ப வாழ்க்கையைப் போல் நிலையாய் இருப்பன அல்லவென் றுணர்ந்து. இம்மையின்பந் துய்த்துவரும் இளமைப்பரு வத்திலேயே சிறிது சிறிதாத் தவமுயற்சியிலும் புகுந்து, இளமை கழிந்தபின் உலகியன் முயற்சிகளை அறவே யொழித்துத். தவப்பயிற்சியிலேயே நிலைபெற்றுநிற்கலா யினர் அகனல், அவர்கள் முதுமைப்பருவத்தும் இள மைத் தன்மை வாய்ந்தவர்களாய், நரை திரை மூப்புப் பிணியின்றி நூறுண்டும் நூறுண்டுக்குமேலும் நீண்ட காலம் உயிர்வாழ்ந்துவந்தனர். பிசிராந்தையார் என் னும் புலவர்பெருமான் தமது முதுமைப் பருவத்திற் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னுந்தன் ஆருயிர்கண்பனைக் காணப்போனகாலத்தில், ஆண்டில் மிக முதியராயிருந் தும் அவர்வடிவில் மிக இளைஞராய்த் தோன்றிய வியப் பினை எமது முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் என் னும் நூலில் விரிவாக எடுத்து விளக்கியிருக்கின்றேம். அதுகொண்டு, இம்மைவாழ்க்கையிணையும் அதன்கண் நுகரும் இன்பத்தினையும் அவற்றோடு ஊடுருவி நிகழுந் தவவுணர்வுந் தவமுயற்சியுமாகிய மருந்து ஊட்டி மிக நீண்ட செய்துகொள்ளும் நுண்ணிய முறையினை நம்

பழந்தமிழாசிரியர் நன்கறிந்திருந்தமை தெளியப்படுதல் காண்க.

தவவுணர்வுந் தவமுபற்சியுமின்றி இம்மைவாழ்க் கையை நடாத்துவோர், இம்மையின்பகையே இனிது நுகரமாட்டாமைபோல, இளமை கழிபும் முன்னமே பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இவ்வுடம்பையும் இழந்து கூறு வனுக்கிரையாய் ஒழிவர். இவ்வுண்மை தேற்றுதற்கே ஆசிரியர் திருவளஞவ நாயனார்,

“வேண்டி னுண்டாகத் துறக்க துறந்தபின்

சுண்டியற் பால பல” என்றும்,

“நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து

வாழ்வாரின் வன்கணர் இல்” என்றும்,

“கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்

ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு” என்றும் அருளிச்

செய்தார். அற்றேலஃதாக, பண்டைபோர்க்கண்ட தவ முயற்சியைச் சிறிது விளக்குகவேனின் ; விளக்குதும். இறைவன் ஒளியுருவினனாய் எல்லா உயிர்களின் அகத் தும் புறத்தும் என்றும் விளங்கியபடியாய்த் திசழ்கின் றனனென்னும் உண்மையினை மேலே விரித்துவிளக்கிப் போந்தாம். அவனது ஒளியுருவினை நமது புறக்கண்ணற் புறத்தேமட்டுங் கண்டுவருகின்றனமன்றி, மற்று அதனை நமதகக்கண்ணால் நமதகத்தேயுங் கண்டுவருகின்றனம் இல்லையே. இனிப், புறத்தே அவனதொளியுருவினைத் தெளியக்காணுமாப்போல், அகத்தேயும் அதனைத் தெளி வறக் காண்டற்குச் செய்யும் முயற்சியே தவப்பயிற்சி யாகுமென் னுணர்தல்வேண்டும்.

இனி, இறைவனதொளி புறத்தே பகலவன் மண்டி லங் சள பலவற்றினவாயிலாக விளங்கித் திசுழ்தல்போல, அது நமதுடம்பினகத்தேயும் ஆறிடங்களில் விளங்கிக்

திசுழாநிற்கின்றது. அவ்வாறு இடங்களாவன: எருவாய், கருவாய், கொப்பூழ், நெஞ்சம். அடிநா, நெற்றி என்பன வாகும். இவற்றுள், எருவாய் கருவாய்க்கு நடுவே முக்கோண வடிவா யுள்ள இடத்தின்கண்ணேதான் இறைவனதருளொளி விளங்கத் துவங்கி, அதற்கு மேலுள்ள ஏனை ஐந்து வட்டங்சீரையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மேறசென்று தலையினுள் ளமைந்த மூளையில் அஃதா ஆயிர இழைத்தாமரைபோற் கதிரொளி விரித்துத் துலங்காநிற்கின்றது இங்ஙனமாக இறைவனதொளி தலையில் மூளையினிடத்தே பலகதிர் விரித்துத் துலங்குதலாலன்றோ, நமதுணாவு அதனால் விளக்கம் அடைந்து சுண்நாக்கு மூக்கு செவி மெய் என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாகப் புறப்பொருட்டன்மைகளை யுணர்ந்து அறிவும் இன்பமுமேன்மேல் அடைவதாகின்றது?

மண்டையினகத்தேயுள்ள மூளையானது, புறத்தே காணப்படும்பொருட்டன்மைகளையுணர்ந்து, அவற்றினவழியே துண்ணறிவு சிறிது சிறிதாகக் கூடி, ஏனை மிகுதண்ணிய பொருள்களான கடவுள் உயிர் முதலியவற்றின் றன்மைகளை நாம் உய்த்தறிதற் கருவியாய்ப் பயன்பட்டுவருகின்றது. மறுநாள், கருவாயில் எருவாயில் கட்டு இடையே யுள்ள மூலத்தின்கண்ணுள்ள மூளையோ, மெய் வாய்கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் உணர்வுசக்தி எட்டாத துண்பொருள் இயல்புகளையும் அப்பொருள் நிசுழ்ச்சிகளையும் பிறகருவிகளின் உகனிலைவண்டாது தேரே நாங்காண்டற்குதவிசெய்கின்றது. ஒருவர் நினைக்கும் நினைவுகளை அவர் நமக்குச் சொல்லக்கேட்டாலன்றி நாம் அவற்றை தேரே அறிதல் இயல்பானது. இயல்பானது இயல்பில்லை மறு. மூலத்துள்ள அடிமூளையைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தவர்களுக்கோ, அண்

மையிலுள்ளார் நினைக்கும் நினைவுகளையுஞ் சேய்மையிலுள்ளார் நினைக்கும் நினைவுகளையும். மறுமையுலகிறசென்றார் நினைக்கும் நினைவுகளையும், அவரும் பிறருந் தெரிவிக்க வேண்டாமலே ஒரு ரொடிப்பொழுதில் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் தானே யுண்டாகின்றது. அங்ஙனமே, மேலையுலகங்களின் நிசுப்சுகளுங், கடவுளின் நிலை உயிர்களின் நிலைகளும் அததகையோர் கண்களுக்கு எளிதிற்புலனாய்த் தோன்றிவிடுகின்றன. இன்றோரன்ன ஆற்றல்கள் மூலத்துள்ள அடிமூளையில் அமைநது கிடத்தல்கண்டு இதற்குக் 'கதிரொளிமுடிச்சு' (Solar Plexus) என்றும் 'அடிவயிற்றுமூளை' (The Abdominal Brain) என்றும் வெள்ளைக்கார ஆசிரியர் பெயர் அமைத்திருக்கின்றார்கள். நம்மெய்வத்திருநூலரும், நமதுடம்பின் மூலத்துள்ள முக்கோணவரையிற புலனாய் விளங்கும் இறைவன்தொளியுருவினை அகச்சுண்ணலை நோக்கியுருக வல்லார்க்கு இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் நிலை வாய்க்குமெனத் தெரிப்பார்,

“எருவிடம் வாசல் இருவிரன் மேலே”

கருவிடம் வாசல் இருவிரற் கீழே

உருவிடு சோதியை யுள்க வல்லார்க்குக்

கருவிடு சோதி கலந்துகின்றானே” என்றருளிச் செய்தார்.

இன்னும், இம்மூலத்தின் கண்ணதான முக்கோணவரைபே கடவுளும் உயிரும் புலனாய் விளங்கி ஒன்றுபடித்தற்கான இடமாம் என்னும் மெய்மையினை அமெரிக் காத்தேயத்திற புதழ் ஒங்கிய அறிவுதூல் ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்த உவில்லியம் ஜேம்ஸ் (William James) என்

னுந் துரைமகனாரும் பல்சமயப்பழக்கங்கள் (Varieties of Religious Experience) என னுந் தமதரியபெரிய நூலின்கண் நன்கெடுத்த விளக்கியிருக்கின்றார்.* ஆதலால். மூலத்தின்கட் புலனாய் விளங்கும் இறைவனெளியுடன் உயிரின் உணர்வு ஒருங்கு தோய்ந்து, அதனை மேலெழுப்பமுபன்று முறுகி நினைந்த அளவானே, அவ்வொளி மூலத்தினின்று தலையின் மூளைவரையிற் றொடர்ந்து நிற்கும் நரப்புக்குழாய்வழியே மேலேறித் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்விரிந்து ஒளிரா நிற்கும். அங்ஙனம் மூலத்து அருளொளியைத் தலையின் உச்சிக்கு மேலுஞ் சுடர்ந்தெரியச்செய்யும் முனிவனின் தவவுடம்பைச் சூழக் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவருங் கதிர்ொளி வட்டம் ஒன்று (aura) எந்நேரமும் துலங்கிக்கொண்டே யிருத்தல், பொதுமக்கள் எல்லா கண்களுக்கும் புலனாகா விடினுந் தெளிவுக்காட்சி (Clairvoyant vision) யுடைய சிலர்தங் கண்களுக்கு நன்கு புலனாப்தேதானாகின்றது. இவ்வாறு மூலத்து நிற்கும் அருளொளியானது, உடம்பும் உயிரும் உணர்வும் நிறைந்து அவற்றைத் தன்னுரு வாக்கிவிடுமாறு சான்றோர் செய்யும் அரும்பெருமுயற்சியே தவமுபந்சியாம்என்றுணர்தல் வேண்டும்.

அறநேற், கருத்தை மூலத்தொளியிற் பதித்தற்கு வழியாதெனின்; அது, புறத்தே கழிந்துபோகும் நமது மூசை அடக்கிக், கருத்தை மூலத்தொளிமுகமாய்த் திருப்பி இடையறாது பழகிவருதலே யாகும்; அங்ஙனம் இடையறாது பழகிவரும் அருந்தவனுக்கு மூலத்தொளியில் உணர்வு முற்றுந் தோய்ந்துவிடும்; அங்ஙனந் தோய்ந்த அளவானே அவ்வொளி உடம்பின் நடுநரப்பின் புழையுடெழுந்து, தலைக்கு மேலுஞ் சென்றொளிர்த்து அவன

துடம்பு உயிர் உணர்வெல்லாந் தன்வண்ண பாச்சுநிம்;
அவ்வாறு இறைவனது ஒளியுருவாய்த் திரிபெய்தினை
உடம்பு மாற்றற்ற பொன்போல் ஒளிவிட. அவனைக்
காண்பாரெல்லாம் அவன்பாற் சருத்தழிந்து ஈர்க்கப்படு
வர்; அத்தகைய அருந்தவத்தோனைக் கூற்றுவன் அணு
கான் இவ்விபல்பினைத் காமை நன்கு துய்த்துணர்ந்த
மாணிக்கவாசகப்பெருமான்,

“புன்புலால் யாக்கை புரைபுரைகளியப்

பொன்னெடுங் கோயிலப் புதுக்கென்

என்பெலாம் உருக்கி எளியையா யாண்ட

ஈசனே மாசிலாமணியே,

துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்கார்

தொடக் கெலாம் அறுததநற சோதி,

இன்பமே புன்னைச் சிககெனப் பிடித்தேன்

எங்கெழூர் தருளுவதினியே” என்று கன்னெஞ்
சமுங் கரைந்துருகப் பாடியருளியவாற்றால். இறைவன்
நிருவரு னொளியால் விழுங்கப்பட்டார்தம் உடம்பு
முயிருமெல்லாம் அகனவண்ணமாய் விளங்கும் நிலை
இனிதுணரப்படும். மாறிமாறியியங்கும் நமது மூச்சை
மூலத்தே அடக்கிவைக்கப் பழகிய அளவானே. இதற்கு
முன் மூத்துப்போன வுடர்புந் திரும்ப இளமை எய்திப்
பளிங்குபோல் விளங்காநிறதும்; இது தெய்வத்திரு
மூலர்,

“வளியினை வாங்கி வயத்தில் அடக்கிற்

பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சார்,

தெளியக குருவின் நிருவருள் பெற்றால்

வளியினும் வேட்டுவளியனுமாமே” என்றருளிச்

செய்தல்கொண்டு தெளியப்படும்.

இனி. இடதுமூக்கினும் வலதுமூக்கினும் மாறி மாறி ஓடும் மூச்சினை மூலததின்கண்ணை அடக்கும் வகையும், அவ்வழியே உயிரின் உணர்வு அங்கு திசுமும் இறைவனதருளொளியிற் றேய்ந்து அதனுடன் உடம்பின் நடுநிலைமையும் கரப்புக்குழாயினூடு மேலேறிக் கொப்புழிநும் நெஞ்சத்தாமரையினகத்தும் அடிநாவின் கண்ணும் நெற்றிநடுவினும் வரவாச் சுடர்ந்தொளிராநின்ற அவ்வொளியினுலேயே தானும் மேன்மேல் விளக்க முடையதாகி உச்சிககண்ணை சுரந்தொழுகும் எல்லாம் வல்ல சிவத்தின் கரைகடங்க பேரின்பப் பெருக்கிற் றினைத்துப் போக்குவரவு அற்று நிற்கும் நிலையும் மெய்க் குரவணையடுத்து அவன் அறிவுறுத்த அறியற்பாலனவாகும். எமது சைவசித்தார்த்தஞானபோதத்தின் இரண்டாம் பாகத்திற் 'பிராணபாமம்,' 'பத்தியோகம்,' 'சிவராசயோகம்' என்னும் விரிவுரைகளிலும் இவ்வுண்மைகள் புறத்தார்க்குத் திறப்பாகச் சொல்லவேண்டுமளவுக்கு விளக்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. என்றாலும், அகமுகமாகச் செய்யப்படும் இத்தவப்பயிற்சி நல்லாசிரியனை அடுத்து அவன் அறிவுறுத்தும் அறிவுரை வழிநின்ற செய்யாவிடிற் பேரிடர் பயக்குமாதலால், தவப்பயிற்சியில் வேட்கையுடைய நன்மாணவர் அதனை ஆசிரியன் தவனும் உரைவழிநின்றே பயிற்ற்பாலார். அதுகாறும் தவப்பயிற்சியின் கூறுபாடுகளையும் முறைகளையும் உணர்ந்தார் நூல்களில் ஐயந்திரிபறக் கற்று வருதலை எல்லாருஞ் செய்தற்குரியதாம் என்பது.)

சீர்திருத்தக் குறிப்புகள்

இனிப், “பழையன கழிதலும் புதியன புதுகளும்

வழுவல கால வகையினுனை” என்ற மேலோ
ருரைப்படி, காலம் ஊரது செலவச்செல்லப் பழைய
வாயப்போன பொருள்களும் பொருட் பகுதிகளும்
அழிந்து போதலும், புதியவாய்த் தோன்றும் பொருள்
களும் பொருட்பகுதிகளும் மேன்மேற் கிளர்ந்தெழு
தலும், இவ்வுலகத் துரியுள் பொருள் உயிரின்பொருள்
என்னும் இருவகைத் தொகுப்பினபாலும் இடையருது
மாறிமாறி நிகழும் கிசழ்ச்சிகளாயிருக்கின்றன. இன்
றைசகு மேடாயிருக்கும் ஒருநிலப்பகுதி அந்நிலையிழந்து
பின்னொரு பெருமபளளமாய் மாறுகின்றது; அங்ஙனமே
பள்ளமாயிருப்பது மேடாய்த் திரிபெய்துகின்றது இன்
னும், மரஞ்செடி கொடியுளும் முன்னே தம்மாட்டிருந்த
இலைகள் காய்ந்து சருகாயப்போகப் பின்னே புத்திளர்
தழைகள் தழைத்துப் புத்துக் காட்த்துப் பழங்களைத் தரு
கின்றன; ஆண்டு முதிர முதிர அவைமுறறுமே பட்டுப்
போதலுங் காண்க. அங்ஙனமே, மக்களுள் முதிராதோ
ரும் இறந்தொழிய அவர்தம் மகார் வளர்ந்து சிலகாலம்
இளைஞராய் நுகர்வன நுகர்ந்து பின்னர் மாண்டு மறைந்து
போகின்றனர்.

மேலுங், காலஞ் செல்லச்செல்ல மக்களுக்கு அறி
வும் முயற்சியும் வரவரப் பெருகாநிற்கின்றது. அதனால்
அவர் காலங்கடோறும் புதிய புதிய கருவிகளைப் படைத்
துத் தமது வாழ்க்கையில் முன்னிருந்த அல்லல்களை
யொழித்து மேன்மேல் இன்பதுகர்ச்சியினைப் பெருகச்
செய்து வருகின்றனர். முன்னாளில் அகல்விளசுகளை
வைத்துக்கொண்டு காற்றிலும் மழையிலும் பெரிதும்
இடர்ப்பட்ட நம்மனோர் இப்போது பலதிறப்பட்ட

எல்லாமுமே நல்லனவாய் இல்லாவிட்டாலும் அவையிற்
றை யொழிதது, வேறு நல்லன கைகொண்டு நடத்தலி
லும் முனைப்பாயிருத்தல் வேண்டும். இருநூலின் துவக்
கத்திற் காட்டி விளக்கியபடி, இற்றைக்கு ஐபாயிர
ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அதாவது ஆரியர் இவ்விந
தியநாட்டுள் துழைதற்கு முன்னமே தமிழர்தம் முன்
னோர் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராயிருந்து, நாகரிகமில்லா
ஆரியர்க்கு நாசரிகவாழ்க்கையினைக் கற்றுக்கொடுத்தா
ராதலால், அத்தகைய முன்னோரின் மரபில்வந்த தமிழர்
கள் தமது பழம்பெருமையை யுணர்ந்து அதற்கேற்ப
நடத்தல்வேண்டும்

தமிழ்முன்னோர் தமது தமிழ்மொழியைப் பிற
மொழிசகலப்பினறித தூய்தாய் எல்லாவள னும் நிரம்ப
வளர்த்து வழங்கிவந்த வாறுபோல, இஞ்ஞான்றைத்
தமிழருந் தமிழ்மொழியைத் தூய்தாய் வளனுற வளர்த்து
வருதல்வேண்டும் ஒவ்வொரு மக்கட்குமுன்னருந்தமது
மொழியைத் தம்முயிரினுஞ்சிறந்ததாகவைத்துப் பேணி
வருகையில், இஞ்ஞான்றைத் தமிழர்மட்டுந்தமிழ்மொழி
யுணர்ச்சி சிற்துமில்லாக் கயவர்களாய் இருக்கின்றனர்.
அவருள் அத்தி பூத்தாறபோற் தமிழ் கற்பார் சிலருந்
தமது மொழிப்பெருமையை யுணராமல். இறந்துபோன
வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகளையும்,
நேற்றுண்டான நாகரிகமில்லா மொழிகளின் சொற்கள்
சொற்பொருள் வழக்குகளையும் ஒரு வரைதூறையின்றி
யெடுத்ததுத் தமிழிற் புதுததி அதனைப்பாழ்படுத்தி அவ்
வாற்றால் தம்மை அப்பிறமொழியாளர்க்கு அடிமைப்
படுத்திக கொள்ளுதலுடன், அவ்வடிமை வாழ்க்கையை
யே தமக்கொரு பெருமைவாழ்க்கையாகவும் பிழைபட
கினைந்து இறுமாந்து ஒழுகுகின்றனர். தன்னைப்பெற்ற

தாயைக் கொல்லுந் தறுகணன்போலத் தன்னை அறிவு பெற வளர்த்துப் பெருமைப் படுத்திய தமிழைச் சீர் குலைக்கும் போலித் தமிழ்ப்புலவரைப் பின்பற்றி நடவாமல் தமிழை யுள்ளன்புடன் ஒம்பித் தூய்தாய் வழங்கும் உண்மைத் தமிழாசிரியர்களைப் பின்பற்றி நடத்தலிற் றாவிழ நன்மாணவர் அனைவரும் கருத்தாயிருத்தல்வேண் டும். தமிழர் அனைவரும் பண்டுபோல் தமக்குந் தம் இலவங்களுக்குந் தம்மூர்களுக்கும் பிறவற்றிற்கு மெல் லாந் தூய தமிழ்ப்பெயர்களை யே அமைத்தல்வேண்டு மன்றி. வடமொழி முதலான வேற்றுமொழிச் சொற் களைப் பெயர்களாக அமைத்தல் ஆகாது.

இன்னுந், தமிழரெல்லாருந் தம்மைத் தமிழரென் றே வழங்கு கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர் தம்மை ஆரிய ரென்றாவது. ஆரியநூல்களில் வகுத்துச்சொல்லப்பட்ட 'பிராமணர்,' 'கூத்திரியர்,' 'வைசியர்,' 'சூத்திரர்' என் றாவது சொல்லிக்கொள்ளலாகாது. மேலும், இப்போது தம்மை ஆரியராகவுந், தமக்குரியமொழி 'சமஸ்கிரு தமே' யாகவும் பிழைபடக்கருதி மயங்கியிருக்கும் பார்ப் பனர் அனைவரும், தம்மவரல்லாத தமிழரெல்லாரையும் 'வைப்பாட்டிமக்கள்' எனப் பொருள் தருஞ் 'சூத்திரர்' என்னுந் சொல்லால் வழங்குவதுமல்லாமல், தமிழரில் ஏழை எளிபவர்களாயிருப்பவர்களை 'அடே' 'அடி' என் றும் இழித்தழைக்கின்றார்கள். இங்ஙனந் தம்மை இழிவு படுத்திவரும் பார்ப்பனர் எல்லாரையும், அவர்கள் உயர்ந் தவராயிருப்பினும் இழிதொழில் புரிபவராயிருப்பினும், அவாசனெல்லாரையுந் தமிழர்களை 'சாமி. சாமி' என்று மிகவுயர்ந்த சொல்லால் அழைக்கின்றார்கள். இனியே னுந். தமிழர் தமது மேன்மையுணர்ந்து, தம்மை எவருஞ் சூத்திரரென்னும் இழிசொல்லால் அழைக்கவுந், தம்மை

‘அடே’ ‘அட’ எனவிளிக்கவுஞ் சிறிதும் இடர் தரலாகாது. “கீழாராயினுந் தாழஉரை” என்னும் ஒளவையாரின் பொன்மொழியினைப் பார்ப்பனர்க்கும் பிறாக்கும் எடுத்துச் சொல்லித், தாழ்மையாக நடத்தலின் மேன்மையினை எங்கும் பாவச் செய்தல்வேண்டும். தமிழருந் தமக்குள் தாழ்ந்த வகுப்பினராயிருப்பவரை இழித்துப் பேசுதலும் அழைத்தலும் ஒருசிறிதுங்கூடா. எல்லாரிடத்தும் அன்பாயும் வணக்க ஒடுகுகத்துடனும் நடத்தலே சீருஞ் சிறப்புந் தரும்.

“ஒழுக்கம் உடையவர்க் கொல்லாவே தீயவழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல” என்னுந் தெய்வத்திருவள்ளுவர் அறவுரையினை எல்லாரும் எப்போதும் நினைவிவிருத்தி யொழுக்குதலே வாய்மையாகும்.

இன்னும், தமிழரில் நூல் ஒதுவாரை ‘ஒதுவார்’ எனவும், நூல் சமரிப்பாரை ‘ஆசிரியர்’ எனவும், துறவெழுக்கம் உடையாரை ‘அந்தணர்’ எனவும், அரசியல் நடத்துவாரை ‘மன்னர்’ எனவும், உழவுதொழில் செய்வார் செய்விப்பாரை ‘வேளாளர்’ எனவும், கொண்டு ஏற்றல் செய்வாரை ‘வணிகர்,’ எனவும், தச்சு, கொல், தலான பதினெண்டொழில் புரிவாரைத் தச்சர். கொல்லர் எனவும் இப்போது வழங்குமாப்போல் எப்போதும் வழங்கிவருதலே செயற்பாலது. இத்தமிழ் வகுப்பினரையெல்லாம், ஆரியமிருதிநூல் வகுப்பான ‘பிடம் ஈஷத்திரிய வைசிய சூத்திர’ குலங்களிற்சேர்த்துக் கூறுதல் மானக்குறைச்சலும் ஏதழுமாம் என்க.

இவ்வாறு தொழில் வேற்றுமையால் உண்டான குலவேற்றுமையையே பெரிதுபாராட்டித் தமிழ்மக்கள் தம்முள் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாமல், தனித் தனி வெவ்வேறினங்களாய்ப் பிரிந்து வலிவிழந்து துன்ப

வாழ்க்கையிற் கிடந்துழல்வது நிரம்ப வருந்தத் தக்கதாயிருக்கின்றது. இனி. யங்ஙனம் வெவ்வேறிராமல் எல்லாருந் தங்குதடையின்றித் தத்தமசகியைந்தகுணநலஞ் செயல்நலம் அறிவுநலங் கல்விநலம் அழகுநலம் வாழ்ந்தாருடன் கலத்தலில் மனத்திட்பத்துடன் முனநிற்றல் வேண்டும். ஆனால் ஊன் உண்ணச் சைவவொழுக்கம் உடையவர் அச சைவவொழுக்கம் உடையாருடன் ஒனுகலத்தலே வேண்டற்பாலது; ஒரோவொருசாற் பிறநலப்பற்றி அவர் ஊன் உண்பாருடன் கலக்கவேண்டிவரின், அவரைச் சைவவொழுக்க முடையராக்கிப் பின் அவருடன் கலக்கவேண்டுமே யன்றி. ஊன் உண்ணச் சைவவொழுக்கத்தினின்றுந் தாஞ் சிறிதும் வழுவுதல் ஆகாது.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன் பின்சாரப் பொய்யாமைநன்று” என்றுங்,

“கொல்லாந புலாலை பறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிருந் தொழும்” என்றும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அறிவுறுத்திய கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை என்னுந் தலைபாய அறங்கள் இரண்டும் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்மேன்மக்கட்கே உரியவை என்பதைத் தமிழர் எவரும் எக்காலும் எவ்விடத்தும் மறவாமல் நினைவுகூர்ந்து நடத்தல்வேண்டும்.

காதல்மணம்

இனி, ஆற்றிவுவாய்ந்த மசகட்பிறனியும் பிற சிற்றயிர்ப்பிறவிசரும் இம்மாதிலத்தில் தொடர்ந்து வருவதெல்லாம் ஆண்பெண் சேர்க்கையினாலன்றோ? மக்களல்லாத பிற வுயிர்களிலோ அச்சேர்க்கையானது பெண்ணின் விருப்பத்திற்கு இணங்கியே நடைபெறுகின்றது. பறவையினங்களிற் பெண்பறவையானது தனக்கியைந்த

ஓர் ஆண்பறவையுடனே மட்டுங் கூடிவாழும்; தனக் கியையாத ஆணுடன் கூடாது; தனக்கிடைபுக ஆண் ஒன் னையே யன்றி வேறோர் ஆண் பறவையையும் நாடாது. பறவைகளின்மாட்டுக் காணப்படும் இந்நக உயர்ந்த காத் தொழக்கம் மக்களிடத்தும் பிறழாது அடையுமானால், மசுகள் வாழ்க்கையில் ஏதோர் அல்லலுட உண்டாகமாட் டாது. ஆனல், பெண்ணின் கருததையுங் காசலையும் அறிபாமற் பிறா புணாதகப் புணரும் உபாஸிமணமே அன்பும் இன்பமும் இன்றி இந்நகரில் நடைபெற்று வருகின்றது. இதனால, பெண்ணுக்குக் கற்பொழுக்கம் நிலைபாமையோடு. ஆணுட பலவாறு பிழைபடஒழுகிப் பிணிப்பட்டு வாழ்காள் குறுகப் பெறுகின்றது. ஆகவே, சாதி குலம் பிறப்புப் பொருள் பட்டம் நிலை முதலான காரணங்களைப் பெரிதும்பாடி. காசலையைக் கரு தாற் செய்யும் மேலிமணத்தை அறவே ஒழித்து விடல் வேண்டும். வேறெந்தக் காரணத்தையும் ஒரு பொருட்டாக நினைப்பாற். பெண்ணும் ஆணுங் காதலன் பாற்கூடுங் கூட்டத்திற்கே முதன்மை தரல்வேண்டும்.

புதல்வர்க்கு ஆக்கம்

இனித், தாம் பெற்ற புதல்வர்க்குக் கல்விபறிவு புகட்டி, அவர் அதுகொண்டு தமது வாழ்ச்சைக்குவேண் டும் பொருள் தேடிக் கொள்ளுமாறு செய்து, பின் அவ ளை இல்லறவாழ்க்கையில் நிலைப்பிக்குத் அவ்வளவே பெற் றோர் மகக்குச் செய்பக் கடமைப்பட்டவராவர். அவர்க் குச் செல்வப்பொருளைத் தேடித் தொகுத்துவைக்கும் பெற்றோர் அவர்க்குத் தீமையே செய்பவராவர் தமது குடும்பச்செலவுக்கு மேற்பட்ட பொருளைத் தனித் தமிழ்க்கல்லூரி வைத்துத் தனித்தமிழும், பயன் மிகுதி

யும் உடைய ஆங்கிலமும் அகணை யொத்த சில பொழி
களுங் கற்பிகதமகுதனிபாகக் கொடுக்கல்வேண்டும்.

இக்காலத்திற்கு வரைதுமையின்றி உணவளிக்கும்
அறம் பயன் றாமையுடன், அறச்சோறு தின்பார் பல
தீபசெயல்கள் பரியுமாறும் அவரை ஏவுகின்றது. உறுப்
பமைக்கும். பிணிப்பட்ட எழைக்குங். கல்விபயிலும்
எளிய மாணவர்க்கும். நூல் ஓதுவிக்கும் வறிய ஆசிரியர்க்
கும். புதிபன பழைபன ஆராய்ந்து பலதுறைகளிற் பயன்
படும் நூல்கள இயற்றும் நூலாசிரியர்கட்குஞ், சொற்
பொழிவு திகழ்த்தும் நாவலார்க்குந், தவவொழுக்கத்தில்
நிற்குந் ஆறவிட்கட்கும் உணவும் பொருளும் வேண்டிடட்
டும் உவந்து நல்குதலே உண்மைபான அறமாகும்.

மறுமைவாழ்விற்கு நுத்து

இனி, இம்மைவாழ்க்கையில் ஈற்பட்டிருக்கையிலே
யே இதன் நிலைபாடையும், இது மறுமைவாழ்க்கைக்கு
வாயிலாதலும் உணர்ந்து, இம்மை மறுமையை வகுத்து
எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய்த்துணைநின்று உதவிவரும்
எல்லாமவல்ல இறைவனை எந்நேரமும் மனக்கசிவுடன்
நினைந்து வருதல் வேண்டும்.

“இருக்கினும் நிற்கும் போதும் இருந்துகண் துயிலும்
போதும். பொருதகென நடக்குமபோதும் பொருந்
தும் உண் துய்க குட்போதும், முருக்கிதழ்க் கனி
வாயாரை முயங்கி ரெஞ்சழியும் போதுந், திருக்களா
வுடைய நம்பா சிந்தையுன் பாலதாமே” என்ற
அதிவீரராமபாண்டிய ருரையினை எண்ணிப் பார்க்
குங்கால. அரசவாழ்க்கையிலிருந்த அப்பொருந்தகைக்கே
எக்காலுஞ் சிவபிரான் நிருவடிக்கண் அப்பா அன்பு
இருந்தாறபோல, ஏனைமக்கள் எல்லார்க்கும் இவ்வுலக
வாழ்வில் அறிவும் முயற்சியும் திகழ்கையிலேயே இறை

வன்பாலும் ஒரு தொடர்பான அன்பு நிகழப்பெறுதல் இயல்வதே யாமென்பது தெற்றென விளங்குகிறதும். இவ்வுலகவாழ்வு முழுதுமே இறைவனருளால் நடைபெறுவதென உணர்ந்துணர்ந்து உருகிவருதலே அனைவருஞ் செயற்பாலது. இங்ஙனம் நினைந்துருகவல்லார்க்கு இம்மையும் மறுமையும் இரண்டல்லவாய் ஒன்றேயாய் உறுதிபயத்தல் திண்ணம்.

இன்னும். முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றே யன்றிப் பல இல்லை என்னும் உறுதியில் ஒருசிறிதும் நெகிழலாகாது. அம்முழுமுதலும் ஒளிவடிவாய் என்றும் எவ்விடத்தும் எல்லாவுயிர்சனின் அகத்தார் புறத்தும் விளங்கியபடியாய் நிற்கும் நிலையினைக் கருத்தூன்றி நினைந்துவரல்வேண்டும். மக்களாவார் தம்போன்ற மக்கள்வடிவில் வைத்தே முழுமுதற்கடவுளை வாழ்த்தவும் வணங்கவும் விழைவு மீதூராததிற்மலால், ஒளிவடியிற் காணப்படுஞ் சிவந்த நிறமே அப்பன்வடிவென்றும். அதிற் காணப்படும் நீல நிறமே அம்மைவடிவென்றும் உணர்ந்து, அவையிரண்டும் பிரிவின்றி ஒருங்கு விரவி நிற்கும் அம்மையப்பர் உருவிலே கருத்தைப் பதியவைத்து. அதனை ரீய எக்காலும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் வருதல்வேண்டும்.

இங்ஙனஞ் சிவபிரானையும் அம்மையையுமேயன்றி, அவரின் வேறுகாமல் அவர்தம் புதல்வராகக் கருதப்படும் முருகவேளையும் யானை முடிப்பிரானையும். அம்மையின் நீலவுருவே வாய்ந்து அவரின் வேறுகாத திருமாலையும் முழுமுதற் கடவுளுக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து வணங்குதல் இழுக்கன்று இகதிருவுருவங்களைத் தவிர, நம்போற பிறப்பு இறப்புகளிற கிடந்துழன்ற சிறுதெய்வங்களையும் கண்ணன் இராமன் முதலான அரக்களையும்

கடவுள் நிலையில்வைத்து வழிபடுதல் மன்னிக்கப்படாத
பெருங்குற்றமாய் முடியும்.

“சென்றுநாஞ்சிறுதெய்வஞ் சேர்வோமல்லோஞ்சிவ
பெருமான் றிருவடியே சேரப்பெற்றோம்” எனறும்,
“உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்கள்
உத்தமனே” என்றும், நம் சமயாசிரியர் அறிவுறுத்திய
மெய்யுரைகளைத் தமிழராவார் அனைவருங் கடைப்பிடித்
தொழுகல்வேண்டும்.

இன்னுஞ், சிறுதேவதை வணக்கத்தைச் செலுத்
தும் வரையில் அறிவற்ற கீழ்மக்கள் உயிர்க்கொலையும்
ஊனுணவுமாகிய கொடுந் தீவினைகளைக் கைவிடமாட்
டார். ஆதலாற், தமிழரில் மேன்மக்களாயிருப்பாரெல்
லாம் அல்லும் பகலும் இடையறாது முபன்று சிறுதே
வதை வணக்கத்தையும் உயிர்க்கொலை ஊனுணவையும்
அறவே யொழித்துவிடல்வேண்டும். இதனினுஞ் சிறந்த
அறமுஞ் சிறந்த தெய்வக்கொள்கையும் வேறில்லை.

திருக்கோயிற் சிறப்பு

இனி, அல்லல மிகுந்த இடமக்களின் சிறுவாழ்
நாளில், அவர்தம் நினைவைப் பலவாறு சிதறஅடித்துப்
பல தீய தகாத வழிகளிற் செலுத்தும் பொருள்களும்
இழிஞ்ருமே எங்கும் நிறைந்திருத்தலால், அவர்தமக்கு
நல்லெண்ணத்தையும் நல்நினைவையும் இடையிடையே
வருவிக்கத்தக்க உயர்ந்த பொருளுஞ் சிறந்த அறிஞரும்
ஊடே ஊடே இல்லாவிட்டால், மாந்தரிற் பெரும்பாலார்
தீவினைகளிற் பெருகிப் பாவப்படுகுழியில் வீழ்ந்து விரை
வில் மாய்ந்துபோவரென்பது திண்ணமன்றோ? மக்களின்
இம்மன நிலையினை நன்குணர்ந்தே நஞ் செத்தமிழ்ச்சான்
றோர், எல்லார் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளையும் அரு
கிருந்து கண்டு, அவ்வினைகளுக்குத் தக்கபடி இன்பதுன்

பங்களை வகுப்பானான இறைவன் ஒருவன், அவ்வெல்லார்க்கும் மேற்பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் உடையனாய் என்றும் எவ்விடத்தும் நந்தாமணியின சகாய விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனன் என்னுமுண்மையினை எல்லார்க்கும் எளிதில் நினைவின்கண் வருவித்தற்கு ஒப்பற்ற கருவிகளாகவே திருக்கோயில்களைத் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் உயிர்வாழ்ந்த இவ்விந்திய நாட்டெங்கணும், அவர் போய்க் குடிபெறிய எகுபதி சாலடி மெகுசுகம் பேரு முதலான் மிகப்பழைய நாடுகளெங்கணும் அமைத்துவைக்கலாயினர். இத்திருக்கோயில்களை மிகச்சிறிய அளவினிருந்து மிகப்பெரிய அளவினவாகப் பழந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் ஆங்காங்கு அமைத்துவைத்திருத்தலை நோக்குங்கால், அவர்கள் அவற்றிற்காக எவ்வளவு அறிவாராய்ச்சிசெய்து எவ்வளவும் அருப்பாடுபட்டுக் கோடி கோடியாக எவ்வளவு பொருளைச் செலவுசெய்து அவற்றை நூரூபிக்கணக்காய் இந்நிலவுலகின் நடுப்பகுதி நெடுக அமைத்துவைத்திருக்க வேண்டுமென்பது தெற்றெனப் புலனாகுகின்றது. இறைவன் சிறியதற் சிறியதான சிற்றனுவினும், பெரியதற் பெரியவானவான் மண்டிலங்களினும் விளங்கும் இப்பினை நினைவிற்பதித்தல்வேண்டியே, சிறியகோயில்களும் பெரியகோயில்களும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படலாயின. மிகப்பெரிய கோயிலமைப்புகளை நோக்குங்கால், மக்களின் நினைவானது இறைவனது மிகப்பெரிய நிலையினை யுணர்ந்துதன்னை யறியாத ஒரு பெருமகிழ்ச்சியும் விப்பும் அடைந்து தானும் விரிந்தகன்று விளங்கா நிற்கின்றதென ஆசிரியர் உவில்லியம் ஜேம்ஸ் இதனுண்மையினை உள்ளவாறெடுத்து மொழிந்திருக்கின்றார் * ஆகலாற், கோயில்

*Prof. W. James's 'Varieties of Religious Experience' pp. 459-462.

களின் அமைப்பு, தன்னைக் காணும்போதெல்லாம் மக்களுக்கு இறைவனைப்பற்றிய எண்ணங்களை எழுப்பி, அவரதுள்ளத்தைத் தூய்மைசெய்து, அவரது நினைவு இறைவனியல்பிற் சிறிது நேரமேனும் தோய்ந்திருக்க உதவிபுரிதலால். திருக்கோயில்களைவிட மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயக்கவல்லது வேறேதும் இல்லையெனக் கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க.

சிவபிரான் திருக்கோயில்களுந் திருமால் திருக்கோயில்களும் இந்நாளில் வடநாட்டைவிடத் தென்னாட்டின் கண்ணேதான் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. அக்கோயில்களிலுள்ள திருவுருவங்களை வழிபடுமுறைகளும் வடநாட்டைவிடத் தென்னாட்டின் கண்ணேதான் சிறந்தனவாய் நடைபெறுகின்றன. வடநாட்டுக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்களை வணங்கச் செல்லும் மக்கள் தானே அவற்றிற் குரையும் பூவும் இட்டு வணங்குகிறார்கள்; கூட்டம் மிகுதியாய் இருக்குங்காலங்களில் ஒருவரோடொருவர் இடித்துக்கொண்டு மிகவுந் தொல்லைப்படுகிறார்கள்; கூட்டத்தில் முரடர்களின் தொகையே மிகுதி; அதனால். அமைதியானவர்கள் அக்கூட்டத்திற்குப் புறம்பே நெடுநேரங் காத்திருந்து, பிறகு அத்திருவுருவங்களுக்கு வழிபாடு செய்யவேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். மறுத்துத் தென்னாட்டுக் கோயில்களிலோ, வழிபாடு நடத்துங்கு நக்கன்மார் நாடோறுந் திருவுருவங்களுக்குத் திருமுழுக்குச்செய்து, ஆடை அணிகலன்கள் மலாமாலைகள் சாததி. வணங்கவருவார் கூட்டம் எவ்வளவு மிகுதியாயி ருப்பினும் அவாகளைத் திருவுருவத்தின் அருகே நெருங்கவிடாமல் அகலநிறுத்தி. அவர்களுக்குகாகத் தாமே வழிபாடு நடாத்தி, அவாகட்குத் திருநீறு குங்குமம் முதலியன அளித்து, அவர்கள்

வெளிச்செல்ல விடுகிறார்கள். இத்தென்னாட்டு முறை வணங்கச்செல்லும் மாந்தர்க்கு எவ்வளவோ நலங்கருவ தாய்க் காணப்படுகின்றது ; அன்பர்கள் புறத்தே இறைவன் திருவுருவினை அகன்றிருந்து கண்டுசெளிப்பதுடன், செயலற்றுத் தமது நினைவை அகத்தேதிருப்பி அங்கும் இறைவனது ஒளியுருவினை அமைதியாய்க்கண்டு இன் புரறிருத்தற்கும் அஃது இடஞ்செய்கின்றது. ஆதலால், இத்தென்னாட்டு முறையினைச் சிறிதும் மாற்றாமல், இன்னும் அதனைச் சிறப்புற நடப்பித்தலே வேண்டற்பாலது.

திருக்கோயிற் காணிக்கைகள்

இனி, இத்தென்னாட்டின்கண் உள்ள நன்மக்கள் திருக்கோயிற் திருவுருவங்களுக்கு ஏராளமான விலையுயர்ந்த அணிகலன்களுந், திருவுருவ வழிபாட்டிற்கு அளவிறந்த காணிகளும் பொருட்டிவருங் காணிக்கைகளாகப் பண்டுதொட்டுக் கொடுத்தவந்திருக்கிறார்கள், இன்னும் கொடுத்தேவருகிறார்கள். தாம் மிகச்சிறந்தனவாகக்கருதும் பொருள்களைத், தம்மாற் பேரன்புபாராட்டப்பட்டார்க்கு மனம் உவந்து வழங்குதல் மக்களுக்கு ஒரு சிறந்த இயற்கையாகவே யிருக்கின்றது.

ஆனால், கோயிலுக்கு இங்ஙனம் பெரும்பொருள் வழங்குதல் அறிவில்லாத மடையர் செயலென்று புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் சிலர் இஞ்ஞான்று கூறிவருகின்றார்கள். கோயிலுக்கு வழங்குவது உண்மையில் வீணாகுமா? எத்தனை கோடிக்கணக்கான பொன்னை நாடோறுஞ் செலவுசெய்து, எத்தனை கோடிக்கணக்கான ஆடு மாடு கோழி பன்றி முதலான உயிர்களை ஊன் உணவிறகாகக் கொன்று நம் இந்தியமக்கள் பணத்தைப் பாழாக்குவதுடன் பாவத்தையுந் தேடிக்கொள்ளுகிறார்களே ! இதனைப் புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப்பார்ப்பதுண்டா ?

இன்னும் ஏழையெளியவர் உரிமைகளைக் கவர்ந்துகொள்ளுவங். கடன்தந்து உதவினபொருளைத் தராது விழுங்கி விடவங். கொலை களவு காமங் கட்டுகுடி சூது முதலான குற்றங்களைச் செய்யவுஞ் செய்த குற்றங்களை அழிவழக் காடி மறைத்துவிடவும் எத்தனை கோடிக்கணக்கான பொருள் நம் மிந்துமக்களாற் செலவுசெய்யப்படுகின்றன ! இதனைப் புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப்பார்ப்பதுண்டா? இன்னும் இப்போதும் இதற்குமுன்னும் நடைபெற்று வரும் நடைபெற்று வந்த மேனாட்டரசர்தம் பெரும் போரிற் செலவான பொருட் குவியலுக்கும் மடிந்து போன மக்கள் உயிர் விலங்கினுயிர்க்கும் ஒரு கணக்குண்டோ! இதனையாவது புதுச்சீர்திருத்தக்காரர் கருதிப்பார்ப்பதுண்டா? இதீப நெறிகளிற் செலவாய்ப் போன பெரும்பொருட்குவியலை மீளக்காணல் முடியுமா? சிறிதும் முடியாதே! மற்று, நந்திருக்கோயில்களுக்குக் காணிச்ன கயாகச செலுத்தப்பட்ட பொருள் களுந், திருக் கோயில் வழிபாட்டிற்கென்று விடப்பட்ட நிலங்களுமே அங்ஙனம் அழிந்துபோயினவா? இல்லை, இல்லை திருக் கோயிற் பொருள்கள் நிலங்களை இக்காலத்திற் கேற்ற சமயக்கல்வி தொழிற்கல்விகளிற் பயன்படுத்த அரசியலார் முனைந்தால், அவை பெரிதும் பயன்படுதற்கிசைந்த நிலையிலேயே இன்னும் அழியாதிருக்கின்றன.

மேலும், பழையநாளிற் கோயில்களுக்கு வழங்கப் பட்ட பொருள்கள் வழிபாட்டிற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன அல்ல. அவற்றுள் ஒரு பெரும்பகுதி சமய நூற் கல்விக்கும், பல்சமயக்கொள்கைகளை வழக்கிட்டு விளக்கும் ஆசிரியர்க்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. சமய நூலாராய்ச்சி செய்து அவற்றின் பொருளைப் பிறர்க் கெடுத்தது விளக்கும் ஆசிரியர்க்கென்று 'பட்டிமண்டபம்'

எனப் பெயரியதொன்று ஒவ்வொரு பெரியதிருக்கோயிலிலும் அள்ளான்று அமைக்கப்பட்டிருந்தமை மணிமேகலை, திருவாசகம் முதலான பழைய நூல்களால் இனிதறியப்படுகின்றது.

இன்னும், திருக்கோயில்களில் இறைவனைத் தொழுவரும் ஏழை யடியார்களுக்குத் தொண்டாகளுக்கும் அறச்சோறு அளித்தறப்பொருட்டுப், பேரளவினவான நெய்ப்பொங்கல் அக்கார அடிசில் வடைபாயசம் முதலியனவும் இறைவனுக்குப் படைக்கப்பட்டுவந்தமையும் இன்னும் படைக்கப்பட்டுவருதலும் பலரும் அறிந்தனவேயாம்.

மேற்கூறிய சிறந்த அறங்களும் பிறவுந் திருக்கோயில்களினவாயிலாக நத்தமிழ்மக்கள் நன்கு செய்தவந் திருக்கவும், அரசிபன்மாறறத்தாலுஞ் செவ்வனை மேற்பாப்பவர் இல்லாதொழிந்தமைபாலும் இவை யெல்லாம் இந்நாளில் நடைபெறா தொழிந்துவிட்டன. தமிழ்மக்கட்கே யுரிய சிவபிரான் திருக்கோயில்களிலுந் திருமால் திருக்கோயில்களிலுந், ஆரிய நடைபைத் தழுவிப் பார்ப்பனர் புகுந்து, மேற்காட்டிய அறங்கள் நடைபெறாமற் செய்து, கோயிலின் வருவாய்ப்பொருளையெல்லாதமக்கே உரிமையாகி வருகின்றார்கள்! தமிழ்ப்பொதுபக்கள் இனியும் உறங்கியிராமல் உடனே விழித்தெழுந்து, கோயில்களின் வாயிலாக நம் பழத்தமிழ்மக்கள் செய்து போந்த அறங்களை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து, அவற்றை நன்கு நடைபெறச் செய்தல்வேண்டும்.

வழிபாடு நடத்தும்கை

இன்னும், நத்தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் இறைவனுக்கு வழிபாடு ஆற்றுக காலங்களில் ஒதுதற்குத் தேவார திருவாசகங்களும் நாலாயிரப் பிரபந்

தங்களும் இருக்கின்றன. இவ் வருள்நூல்களால் துவலப் படுத தருக்கோயில்களுக்கே எல்லாச் சிறப்புந தெய்வத் தன்மையும் உளவன்றி, ஏனையவற்றிற்கு அவை இல்லா மைநம் இர்துமக்கள் எல்லாரும் இனிதுணர்ந்த ஒரு பேருண்மையாகும். இவ்வாற்றிருந்தும், இறைவனுக்கு வழிபாடு புரியுங்காலங்களில், எவரோ தெய்வத்தன்மை இல்லாத சிலரால் வரைந்துவைக்கப்பட்டனவும் வணங் கும் மக்கட்கு விளங்காதனவும் ஆன வடமொழிச் சொற் கள் சொற்றொடர்களைச் சொல்லிக் கோயிற்சூருக்கண் மார் இந்நாளில் வழிபாடுபுரிகின்றார்கள். கடவுளை நேர் கண்டு, அவனரு நாற பல செயற்கருந தெய்வதிகழ்ச்சி களைச் செய்துகாட்டி, இறைவனருளை நாம் எளிதிற்பெறு மாறுசெய்த அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் மாணிக்கவாச கர் முதலான தெய்வ அருளாகிரியர்களும், பொய்கை யாழ்வார்பேயாழ்வார் முதலான உண்மையடியாராகளும் அருளிச்செய்த தமிழ்ச்செம்பாடல்களை நம் நெஞ்சை நெகிழ்த்தி நம்மை இறைவன்பால் உய்க்குமன்றி, அருள் பெறுத ஏனோ வடமொழியில் ஆசகிய உரைகள் நமமை இறைவன்றன் பேரருளுக்கு உரிய^{ஆக}தக்கமாட்டா. ஆத லால், இனியேனாக நந்தமிழ்மக்கள் ஏமாந்துகிடவாமல், தேவாரதிருவாசகம் முதலான செந்தமிழ்மாமறைகளை எல்லாரும் அறிய நெஞ்சம் நெக்குருக ஓதி இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றுமாறு உடனே செயதல்வேண்டும்.

கோயில்மடங்களின் பொருளைப் பாதுகாத்தப்

பயன்படுத்தும் வழி

இனி, திருக்கோயில்கள திருமடங்கள் முதலியவற் றிற்குத் தொன்றுதொட்டு அரசார்களாலுஞ் செலவர் களாலும் பொதுமக்களாலுங் காணிககையாக அளிக்கப் பட்டுள்ள பொருளுங் காணிகளுந், திருக்கோயில் வழி

பாட்டுக்குமட்டுமே யன்றி அவற்றை அவ்வப்போது புதுப்பித்து வருதற்கும் அவற்றின் வாயிலாகச் சமயக் கல்வி வளர்த்தற்கும் அடியார்சகு அறச்சோறு தருதற்கும் இன்னும் பல நன்மைகளைப் புரிதற்குமே கொடுக்கப்பட்டவையாகும். ஆனால், இவற்றைச் செவ்வனே நடப்பித்தற்குத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்துவைக்கப்பட்டவர்களோ, கம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட அவற்றின் உடைமைகளைப் பொதுமக்கள் பொருளென்று கருகாமலும், அவ்வுடைமைகளைக்கொண்டு நடத்தவேண்டிய அறங்களை நடத்தாமலும், அவைதம்மைத் தம்முடையவைகளாகவே கருதியுந் தாஞ்செய்யுந் தீயசெயல்களுக்கே அவற்றைச் செலவாக்கியும் வருகல் எவரும் அறிந்தனவேபாம். இவ்வட்டுழியங்களைச் சீர்திருத்துப்பொருட்டு அரசியலார் சார்பிற சில ஆண்டுகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் 'அறநிலைப் பாதுகாப்புக் கழகத்தா'ராவது திருக்கோயில் திருமட உடைமைகளைச் செவ்வனே கணக்கெடுத்துப் பாதுகாத்து, அவைதம்மை மேற்காட்டிய அறங்களுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்களோ வென்றால், இல்லை இல்லை யென்றே பலருங் கூறக் கேட்கின்றேம். அதுமட்டுமோ! ஏழைக் கோயில்களில் வரும் மிகக் குறைந்த வரும்படியைக்கொண்டு வழிபாடு நடாத்திக் கொண்டு தாமும் வருந்தி உயிர்பிழைக்குங் கோயிற்குருக்கண்மராகளைத் துன்புறுத்தி அவ்வறநிலைப் பாதுகாப்புக் கழகத்தார் அவர்களிடம் வரி வாங்குகின்றனரென்றும், அங்ஙனம் ஏழைக் குருக்கண்மாரைத் துன்புறுத்தியும், வருவாய் மிகுதியுமுள்ள கோயிற்குருக்கண்மாரை நெருக்கியுந் திரட்டும் பெருந்தொகைப் பொருளி லிருந்து அக்கழகத்தில் வேலைபார்க்குந் தலைவர்கள் ஐநூறு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆகத் தமக்குப் பெருஞ்

சம்பளம் எடுத்துக் கொள்கின்றனரென்றும் பலரும் பல கால் வரது கூறக்கேட்கின்றேம் இங்ஙனம் 'அறநிலைப் பாதுகாப்புக் கழகம்' என ஒன்றுவைத்து. அதன் வாயி லாகவும் பொதுமக்களின் அறப்பொருளைப் பாழ்படுத்து தல் பெரிதும் வருந்தற்பாலது. இத்தகைய கழகம் எற் றுக்கு? அரசியலாரே தமது வெள்ளைக்கார இனத்தவரில் ஒருவரைத் தலைவராக வைத்துத், திருக்கோயில் திரு மடங்களின் வருவாய்ப் பொருளைச் செவ்வனே பயன் படச் செய்வார்களானால், அது நன்கு பயன்படுமென் பதே யாம் நாற்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகக் கண் டறிந்த உண்மையாகும். நம்மக்கள் பல்லாயிரஞ் சாதி வேறுபாடுகளாலும் பல்லாயிரஞ் சமய வேறுபாடுகளா லும் பல்லாயிரஞ் சிறு சிறு வகுப்புகளாகப் பிரிந்து சித் துண்டு, ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தம்மவரல்லாத பிற வகுப்பினரை வெறுத்தும் பகைத்தும் இழிவுபடுத்தியும் வருகையிற் பெரும்பாலுங் கல்வியறிவில்லா நம்மிந்து மக்களிடையே நம் மிந்துமக்களே அரசியலில் நடுநிலை பிறழாதுநின்று எல்லார்க்கும் பொதுவாக முறைசெய்ய மாட்டுவரா? ஒருசிறிதும் மாட்டார். இதனை யாமே நெடு கக் கண்டு வந்திருக்கின்றேம். நம் இந்துமக்களிடையே நநின்று அரசியல் நடத்தத்தக்கவர்கள், சல்வியறியும் ஆராய்ச்சிபறியும் மிக்குச், சாதிவேற்றுமைசமயவேற்று மை பாரா ஆங்கில நன்மக்களையாவர் என்பது எமது கருத்து. 'நாட்டாண்மை' (Self-Government) என்றுங் 'குடியரசு' (Democratic Government) என்றும் வைத்து நடத்தமுயல்வது, இந்துமக்கள் மேன்மேற சீர்குலைவதற் கே இடஞ்செய்யும். இரண்டரையாண்டுகளாகப் பார்ப் பனர் ஒருவரை அமைச்சராக அமைத்து அரசியல் நடாத்தியதில், இத்தென்னாட்டவர்க்கு விளைந்த தீமை

களும் பெருஞ்செலவுமே யாங்கூறுவதற்கு ஒரு பெருஞ் சான்றும். ஆகவே, அரசியலின் எல்லாத்துறைகளிலும் வெள்ளைக்கார நன்மக்களைத் தலைவர்களாயும், அவர்களின் கீழே மேற்பார்ப்பவராயும் அமர்ந்து அரசியலை நடாத்து வர்களாயின், மிகுதியான வீண்செலவு குறைய எல்லா நலங்களும் நம்நாட்டவர் எய்துவரென்பது திண்ணம்.

ஆதலால், திருக்கோயில்கள் திருமடங்களினதிரண்ட செல்வத்தில் ஒரு பெரும் பகுதியைக் கொண்டு ஆங்கில அரசினரே முனைந்துவந்து தமிழ் ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் நிறுவி, அவற்றில் ஏழை எளிய தமிழ்மாணவர்க்கு உணவும் உடையும் உறையுளும் நூல்களும் அளித்து, அவர்க்கு ஏதொரு குறையும் நேராமற் பாதுகாத்துத், தமிழ் ஆங்கில மொழிக்கல்வியுஞ் சமயநூற்கல்வியுந் கொழிற் கல்வியுந் கற்பித்து வருதல்வேண்டும்; தமிழாசிரியர்க்குத் தமிழ் ஆங்கிலநூல் ஆராய்ந்தெழுதும் நல் லிசைத் தமிழ்ப்புலவர்க்குஞ் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த துந்நாவலர்க்கும் அங்ஙனமே மிகுதியாகப் பொருளுதவி யும் பிறவுதவிகளுஞ் செய்துவரல்வேண்டும்.

இன்னும், திருக்கோயில்கள் திருமடங்கள் கல்லூரிகள் சததிரஞ்சாவடிகளில் முறையே இறைவனைத்தொழ வுஞ் சமய நூல்தவங் கலைகள் பயிலவும் உணவும் இட மும் பெறவும் வருவாரைச், சாதிவேறுபாடு சமயவேறு பாடு கருதாமல், எல்லாரையும் அன்பாக நடாத்தி அவர வர்க்கு வேண்டுவன உவந்து அளிக்க ஒழுங்குசெய்தல் வேண்டும்.

இனித், திருக்கோயில்களுக்கு இன்றியமையாத் திருப்பணிச் செலவுக்கும்வழிபாட்டுச் செலவு திருவிழாச் செலவுக்குமன்றி, இக்காலத்திற்கு இயையாத பிறவழி களில் எவரும் வீணே பெரும்பெருனைச் செலவிடலா

காது. ஆபிரத்து முந்தாறாண்டுகளுக்கு முன்னமே யிருந்த தெய்வத்திருமூலர்

“படமாடக் கோயிற பகவற்கு ஒன்றுசயில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்குஆகா;

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுசயில்

படமாடக் கோயிற பகவற்கு அஃது ஆமே” என்றருளிச்செய்த திருப்பாட்டாற், கோயிலுக்குச் செலவுசெய்யும் பொருள அடியார்க்குப் பயன்படாமற் போதலும், அடியார்க்குதவும் பொருள் சிவபிரானுக்கே செய்ததாக ஏற்கப்படுதலும் நன்கு வலியுறுத்தப் பட்டமைகாண்க.

இன்னுஞ், சத்திரஞ்சாவடிகள் கட்டி அவற்றிற்பார்ப்பனரையே மேற்பார்ப்பவராக அமர்த்துகின்றனர் அறஞ்செய்வோர். ஆனால், அங்ஙனம் அவற்றில் அமர்த்தப் படும் பார்ப்பனரோ, தமிழரில் உயர்ந்தோமான சிவனடியார்கள் வரினும் அவர்க்கு அச்சத்திரஞ் சாவடிகளிற சிறிதுமே முந் தங்க இடந் தருவதில்லை; அடியார்க்கே அங்ஙனமானால். ஏனைத் தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்கு அப் பார்ப்பனர் அவற்றில் இடந்தராமல் அவரைத் தூரத்து தலை யாம் விண்டுவிளம்புதலும் வேண்டுமோ? பொதுவாகப் பார்ப்பனர் ஈரநெஞ்சமில்லாதவராயுந், தமிழரிற் சிவனடியார்கள் அருள்பெருகு ஈரநெஞ்ச முடையராயும் இருத்தல் நன்குகண்டே திருமூலர் எத்தகைய அறமும் பார்ப்பனர்க்குச் செய்தலாகாதென்றுஞ், சிவனடியார்க்கே எத்தகைய அறமுஞ் செய்தல் வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி,

“அகரம் ஆபிரம் அந்தணர்க்கு ஈயில் என்?

சுகரம் ஆபிரஞ் செய்துமுடிக்கில் என்?

பகரும் ஞானி பகல்ஊண் பலத்துச்சு

நிகரிலை என்பது நிச்சயந் தானே” என்றும்,

“ஆநீடும் வேன்வி அருமறை நூலவர்
கூறிடும் அந்தணர் கோடிபேர் உண்பதில்,
நீறிடும் தொண்டர் நினைவின பயன்நிலை

பேறெனில் ஓர்பிடி பேறுஅதுவாகுமே” என்றும்
அருளிச்செய்தார். எனவே, கோயில்களுக்கு அளவுசகு
மேற் செய்யுஞ்செலவும், பார்ப்பனர்க்குச் செய்யும் அற
மும் பயன் இலவாதலும், எல்லாம்வல்ல சிவபிரானுக்கு
அகங்கரைந்துருகித் தொண்டு புரியும் அடியார்க்கும்,
அறிவுநூல் வல்ல சான்றோர்க்குஞ் செய்யும் அறங்களை
மெய்ப்பயன் றருதலும் நம் செந்தமிழ்ச்சான்றோர் அரு
ளிய மெய்யுரைகளால் நன்கு விளங்காநின்றல் கண்டு
கொள்க.

சடங்குகள்

இனி, மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகள் முதலியன
வெல்லார் தமிழர்கள் தம்முடைய தமிழ்மறைகளைக்
கொண்டே நடத்துவதில் விடாப்பிடியாய் நின்றல்வேண்
டும். அவற்றைத் தம்முள் தமிழறிந்த ஒரு பெரியாரைக்
கொண்டே நடப்பித்தலும் வேண்டும். ஒருகாலும் பார்ப்
பனரைக் கொண்டு இறந்துபோனவடமொழியில் அவற்
றை நடத்துதல் ஆகாது. மணஞ்செய்துகொண்டு எல்லா
வளனும் நிரம்ப நீடுவாழ விழைவோர், எல்லாவளனுங்
கெழும் எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளாக நந்தமிழ்மக்
களை நாகரிகவாழ்க்கையில் வளர்த்து இன்னும் அவர்களை
வாழச்செய்யும் வகையில் உயிரோடு உலவிவரும் நமதரு
மைச் செந்தமிழ்மொழியில் அதனை நடத்திக்கொள்ளல்
வேண்டுமேயன்றிப், பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்ன
மே இறந்துபட்டு எவர்க்கும் பயன்படாதாய் ஒழிந்து
போன சமஸ்கிருதம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளில்
அதனை நடத்திக்கொள்ளுதல் ஆகாது.

இனி, மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகளை வாளா பெருக்கி, அவற்றிற்காகப் பெரும்பொருளைச் செலவிட்டுப், பின் தீராக்கடனுக்கு ஆளாகி வாணன்முழுதும் அல் னீர்பட்டு அலைக்கழிதல் நந்தமிழர்க்குச் சிறிதும் ஆகாது, ஆதலால், இச்சடங்குகளை மிகக் குறைந்தசெலவில் ஒன் றிரண்டு நாட்களில் நடாத்தி முடித்து விடுதலே அனை வருஞ் செயற்பாலதாகும். அறஞ்செய்தற்கு ஏற்ற அளவு பொருள் படைத்தவர்கள் இச்சடங்கு நாட்களில், ஏழை எளியதமிழ்மாணவர் தமிழாசிரியர்க்குத் தமிழ்நூல் இயற் றும் புலமையோர்க்குந், தக்கார் பிறர்க்கும் அவரவர் விருப்புந் துறைகளிற் பொருளுதவியும் பிறவுதவியுஞ் செய்தல்வேண்டும் என்பது.

துறவொழுக்கமுந் தவப்பயிற்சியும்

இனி, இவ்வறததாராவேறு. துறவறததாராவேறுஎன் னுந் தவறான கருத்தை நந்தமிழ்மக்கள் அறவே ஒழித்து விடல்வேண்டும். பண்டைத் தமிழர்க்குள் இத்தகைய வேறுபாடு சிறிதுமே இருந்ததில்லை. பெளத்தர் சமணர் இந்நாட்டிற்கு வந்த பிற்காலத்திலேதான் இவ்வேறுபாடு உண்டாயதூஉம், அதனைத் தமிழ்மக்கள் ஒருவாறு தழு வியதூஉம் ஆகும் என்பதனை முன்னரே விளக்கியிருக் கின்றோம். ஆயினும், பிற்காலத்துப் புகுந்த இவ்வறம் இரண்டையுந் தழீ இச்சிலசீர்திருத்தவுரைகள் பகர்வாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், அகப்பற்று நீங்கி இறை வன்றிருவடிக்கட் பதிர்தஅன்பு துளம்பும் நெஞ்சமுடை யவரையே துறவிகள் எனக்கொண்டார்; இந்நிலை வாயா மற புறத்தே துறவுகோலம்மட்டுந் தாங்கியவரை அவர் துறவிகளெனக் கொண்டிலர்; இது,

“நெஞ்சிற்றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணர்இல்” என்றும்,

காது. ஆயிரத்து முந்தாறுண்டுகளுக்கு முன்னமே யிருந்த தெய்வத்திருமூலர்

“படமாடக் கோயிற பகவற்கு ஒன்றுசயில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்குஆகா;

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுசயில்

படமாடக் கோயிற பகவற்குஅஃதுஆமே” என்றருளிச்செய்த திருப்பாட்டாற, கோயிலுக்குச் செலவுசெய்யும் பொருள் அடியார்க்குப் பயன்படாமற் போதலும், அடியார்க்குதவும் பொருள் சிவபிரானுகே செய்ததாக ஏற்கப்படுதலும் நன்கு வலியுறுத்தப் பட்டமைகாண்க.

இன்னுஞ், சத்திரஞ்சாவடிகள் கட்டி அவற்றிற்பார்ப்பனரையே மேற்பார்ப்பவராக அமர்த்துகின்றனர் அறஞ்செய்வோர். ஆனால், அங்ஙனம் அவற்றில் அமர்த்தப்படும்பார்ப்பனரோ, தமிழரில் உயர்ந்தோரான சிவனடியார்கள் வரினும் அவர்க்கு அச்சத்திரஞ் சாவடிகளிற்சிறிதுமேமுந் தங்க இடந் தருவதில்லை; அடியார்க்கே அங்ஙனமானால், ஏனைத் தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்கு அப்பார்ப்பனர் அவற்றில் இடநதராமல் அவரைத் தூரத்துதலை யாம் விண்ணிளம்புதலும் வேண்டுமோ? பொதுவாகப் பார்ப்பனர் ஈரநெஞ்சமில்லாதவராயுந், தமிழரிற் சிவனடியார்கள் அருள்பெருகு ஈரநெஞ்ச முடையராயும் இருத்தல் நன்குகண்டே திருமூலர் எத்தகைய அறமும் பார்ப்பனர்க்குச் செய்தலாகாதென்றுஞ், சிவனடியார்க்கே எத்தகைய அறமுஞ் செய்தல் வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி,

“அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க்கு ஈயில் என்?

சிகரம் ஆயிரஞ் செய்துமுடிக்கில் என்?

பகரும் ஞானி பகல்ஊண் பலத்துச்சு

நிகரிலை என்பது நிச்சயந் தானே” என்றும்,

நடாத்த விரும்புவோர் அவ்வாறே செய்தலிலும் இழுக்கொன்றும் இல்லை. ஆனாலும் தனித்துறவிலும் பல அல்லல்கள் இருக்கின்றன. பாலும் பழனும் தான்வேண்டும்போதெல்லாம் அருந்தத்தக்கவாறு அருகேயிருக்கப் பெற்றானுக்கு அவற்றை அருந்துதலில் வேட்கை மிகுதியாய்ச் செல்லாது, மற்று அவை கிடைக்கப்பெறாதானுக்கோ அவற்றினகண் வேட்கை மிகுதியும் உண்டாதல் இயற்கை. அதுபோலவே, இம்மையின்பதுகாச்சிக்கேற்ற பொருள்களும் மனைவியும் என்றுத் தன்பால் இருக்கப்பெற்றானுக்கு அப்பொருள்களையும் மனைவியையும் துகர்தலிற்கருத்து மிகுதியாய்ச்செல்லாது; மற்று, அவற்றையும அவனையுந் துறந்துசென்றானுக்கோ அப்பொருள்களையும் மனையானையும் துகர்தலில் விழைவு மீதுர்த்துநிற்கும்; அதனால், அவன் தான் மேற்கொண்ட துறவொழுக்கத்திற் பெரிதும் இழுக்குவன் இவ்விதம்பினைத் தனித்துறவுபூண்டார் பெரும்பாலாரிடம் எல்லாரும் இன்றுங்காண்கின்றனர். ஆதலால், ஐம்புல அவாக்களும் முழுதும் அடங்கப்பெற்ற அல்லது முழுதும் அடக்கவல்ல நிலையினரே தனித்துறவிலமர்தல் நன்றென்றறிதல்வேண்டும்.

தனித்துறவிலமர்ந்தாரும் பெருங்காயமிருந்த பாண்டம்போல இம்மையின்பவேட்கை எழப்பெறுவரேல், தமக்கேற்ற ஒரு மாதரைத் துணையாகப்பெற்றோ, அல்லது மீண்டும் ஒரு மாதரை மணந்தோ துறவுநடாத்துதலை முறையாம். வடநாட்டிலிருந்த முனிவர்களுந் தத்தமக்கேற்ற மனைவிமாருடனிருந்த தவம்புரிந்தமையுந், தென்னாட்டிலிருந்த திருவள்ளுவர் சுந்திர மூர்த்திகள் பெரியபுராணத்தில் ஒதப்பட்ட நாயன்மார்களில் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், சிறுததொண்டர், நமிநந்தியடிகள் முதலாயினார் பலருந் தத்தம் மனைவிமாருடன் ஒருங்

கிருந்தே தமது தவவொழுக்கத்தை நடாத்தினபையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. பிறசமயத்தாரிலுர், தனித் துறவுபூண்ட கத்தோலிக் குருமார் ஐம்புல அவா அடங் கப்பெறுமையால் மறைவில் மாதர்பலரை மருளி அவர் பாலுண்டான கருக்களைச் சிதைத்தும் மகவுகளைக்கொண் றும் இழைத்த கொடுந் தீவினைகளைக்கண்டு உளம் நடுங் கிய லாதர் என்னும் முனிவர் அக்குருமார் குழாத்தி னின்றும் பிரிந்துபோய்த், தாம் ஒரு பாதரைமணந்து கொண்டு தவத்தில் அமர்ந்ததுடன், தங் கொள்கையைத் தழீஇய குருமார் அனைவரும் மணஞ்செய்துகொண்டே சமயவொழுக்கத்தை நடத்துதல் வேண்டுமெனவுங் கற் பித்துப் புரோடஸ்டாண்டு கிறித்துவமதத்தை யுண் டாக்கினார். துலுக்கமதத்தலைவரான மகமத முனிவருந் தாம் மாதர்பலரை மணந்துகொண்டு தவவொழுக்கத் தை மேற்கொண்டதுடன் தாம் வகுத்த மகமதுமதத்தின் குருமாருந் தமக்கியைந்த மனைவியரொடு கூடியிருந்தே ஆண்டவன் றிருவடித் தொண்டு புரிதல் வேண்டுமென வுங் கற்பித்தார். நஞ் செநதமிழ்த் தொல்லாசிரியரும் அங்ஙனமே கற்பித்திருத்தலால், தனித்துறவிற் புகுந்த வர் அதில் உறுதியாய் சிற்றல் தம்மால் இயலாதெனக் கண்டால் மீண்டும் மணஞ்செய்துகொண்டு தவஞ்செய் தலையே மேற்கொள்ற்பாலார், ஏனென்றால், இறைவன் வகுத்த உலகியலொழுக்கத்திற்கு மாறாய் நடத்தல் எத் தகைய ஆற்றலுடையாக்கும் இயலாததேயாம் ஆகவின் என்பது.

இனிக், “கரவாதுவந்தீயுங் கண்ணன்னார் சண்ணும் இரவாமை கோடியுறும்” என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் பணிததமையால், துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டார் எவரும் எவரையும் இரநது உணவும்

உடையும் பொருளும் பிறவும் பெறுதல் சிறிதும் ஆகாது. அறநேல், “முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவபொன்னால் முடியும்” என மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச் செய்தபடி தவவொழுக்கத்தை நடத்துதற்கும் பொருள் வேண்டுமாகலின் அதனைப் பெறுமாறு யாங்ஙனமெனின்; மாணாக்கர்க்கு நூல்கறபித்தலாலும், நூல் எழுதுதலாலும், நூல்வெளியிடுதலாலும், அவைகளிற் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதலாலும், நோய்தீர்த்தலாலும், இறைவனை நோக்கித் தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் அகங் குழைந்து வேண்டிதலாலும் தமக்கு இன்றியமை யாது வேண்டுவனவெல்லாங் குறைவறப்பெற்றுத் தமது தவமுயற்சியை இனிது நடத்தலாம் என்க. ஓம் சிவம்.

பல்லவபுரம் பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர் சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள் இயற்றிப்போந்த ‘தமிழர் மதம்’ என்னுந் தனித் தமிழ்நூல் அம்பலவாணர் அம்மை திருவருளால் இனிது முற்றுப்பெற்றது.

❦❦❦

தமிழர் மதம்

பிழைநீர்த்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
ச Foot note, க		in	is
உஅ	ச	ஏலாதென்பது	ஏலாவென்பது
நக	சு	மழுங்கிச	மழுங்கிச்
கசு	கந	இயமன்	இயமன்
கஎ	அ	எல்லாக்கு	எல்லார்க்கு
”	கக	றல்லாலாதார்	றல்லாதார்
இஅ	கஉ	நக்கிராறார்	நக்கிராறார்
சச	கசு	ரும்.	ரும்
சஎ	உ௦	பெறுகின்றார்	பெறுகின்றார்.
”	உக	புணர்ச்சி	புணர்ச்சி
எக	கச	“எச்ச	எச்ச
எஉ	கஅ	படும் படவே	படும். படவே,
அ௦	க	பொருள்.	பொருள்
க௦உ	க	எபிரேயர்	எபிரேயர்
கநக	கக	பெயர்	பெயரும்
கசஇ	உஉ	அது	அவை
கசசு	அ	கின்றது	கின்றது.
கசஎ	கச	காரண	காரண
”	உச	எங்கு	எங்கும்
கசக	உ	நீங்கி	நீங்க
கஇச	க	ஒவரே	ஒருவரே
கசஅ	க	கடவுள்	கடவுள்
கஎஉ	உஉ	ஈற்றிக்	ஈற்றிற்
கக௦	உக	கொதை	தொதை
ககஅ	உந	விரிசை	வரிசை
உ௦க	உ௦	சுந்தவராயும்	சுமந்தவராயும்
உகஇ	உஉ	கொண்டாவது	கொண்டாவது

க.கக

பிறைநீருந்தம்

உஉச	ச	எண்ணூறு	எண்ணூறு
உஉக	உக	ஞாயிறு	ஞாயிற்று
உசரி	ரி	கிடக்கின்றது	கிடக்கின்றது
உருந	ரு	உயர்	உயர்வு
உருக	கரு	விட்டலும்	விட்டாலும்
உகக	கஉ	நெல்	நெடுந்
உஎடு	உச	விய்ய	வியப்
உஎஅ	கரு	அல்லது	அல்லாது
உஅக	க	முகந்	முதந்
உகக	ச	யன்னன்	யுன்னன்
ருரு	உக	இனி	இனித்
கருக	உக	பெருளை	பொருளை

மையொற்று க சில எழுத்துகள் பிற்பகுதியில் உண்டு; உன்னித்
துப்பார்த்துப் படித்துக்கொள்க.